

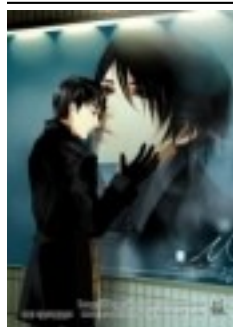
Trọng Sinh Chi Sủng Nịch Thành Nghiện

Contents

Trọng Sinh Chi Sủng Nịch Thành Nghiện	2
1. Chương 1: Thật Lòng Hiềm Có	2
2. Chương 2: Đặt Mình Vào Hoàn Cảnh Của Người Khác	5
3. Chương 3: Cái Giá Của Việc Sống Lại	10
4. Chương 4: Anh Em Sống Chung	13
5. Chương 5: Khách Không Mời Mà Đến	17
6. Chương 6: Bệnh Nặng Chồng Chất	20
7. Chương 7: Cha Mẹ Trở Về	24
8. Chương 8: Cần Phải Đi Học	27
9. Chương 9: Rời Nhà Trốn Đi	30
10. Chương 10: Thiếu Niên Trầm Lặng	34
11. Chương 11: Bình An Trở Về	38
12. Chương 12: Tìm Bạn Gái	41
13. Chương 13: Cưng Chiều Vô Hạn	45
14. Chương 14: Thổ Lộ	47
15. Chương 15: Cá Cẩn Cầu	51
16. Chương 16: Quà Sinh Nhật	54
17. Chương 17: Cảnh Kiêu Diễm Trong Mơ	58
18. Chương 18: Tai Nạn Bất Ngờ	62
19. Chương 19: Trừng Phạt Trá Hình	66
20. Chương 20: Tiêu Nhiên Học Trưởng	68
21. Chương 21: Cái Gọi Là Hữu Tình	71
22. Chương 22: Anh Trai Tức Giận	74
23. Chương 23: Sủng Nịch Thành Nghiện	77
24. Chương 24: Thời Gian Vụt Trôi	79
25. Chương 25: Sự Cố Phát Sinh	82
26. Chương 26: Sóng Gió Nổi Lên	87
27. Chương 27: Kiếp Trước Mơ Hồ	91
28. Chương 28: Chỉ Là Giấc Mơ	94
29. Chương 29: Chuỗi Phạt Châu	99
30. Chương 30: Giải Quyết Sự Việc	102
31. Chương 31: Đuổi Theo Chân Tượng	106
32. Chương 32: Cuộc Gọi Bị Ngắt	109
33. Chương 33: Giải Bày Cảm Xúc	113
34. Chương 34: Giới Hạn Mơ Hồ	116
35. Chương 35: Chỉ Mình Anh Thôi	120
36. Chương 36: Diệp Phu Nhân Trở Về	124
37. Chương 37: Đốt Phá Bất Ngờ	128
38. Chương 38: Cha Diệp Nổi Giận	132
39. Chương 39: Tai Nạn Máy Bay	136
40. Chương 40: Diệp Cảnh Thức Tỉnh	141
41. Chương 41: Một Tháng Sau	145

42. Chương 42: Anh Em Gặp Mặt	149
43. Chương 43: Bị Ăn Tươi Rồi	153
44. Chương 44: Bị Ăn Lăn Thứ Hai	157
45. Chương 45: Nhị Thiếu Gia Comeback	160
46. Chương 46: Thư Phòng Hắc Hưu Hắc Hưu	165
47. Chương 47: Người Phụ Nữ Thủ Đoạn	168
48. Chương 48: Bữa Tiệc Thương Nghiệp	172
49. Chương 49: Tương Ngộ Ngày Trước	176
50. Chương 50: Thi Bạo Giả	179
51. Chương 51: Tiền Căn Hậu Quả	182
52. Chương 52: Anh Rõ Ràng Là Cố Ý	186
53. Chương 53: Người Thừa Kế	190
54. Chương 54: Cùng Nhau Ngắm Cảnh	193
55. Chương 55: Tham Dự Hôn Lễ	197
56. Chương 56: Bữa Tiệc Thân Cận	200
57. Chương 57: Mơng Đẹp Giàu Sang	205
58. Chương 58: Hôn Lễ, Tuần Trăng Mật	208
59. Chương 59: Phiên Ngoại 1	211
60. Chương 60: Phiên Ngoại 2	215
61. Chương 61: Phiên Ngoại Về Mạnh Dục Và Tiểu Bạch	218
62. Chương 62: Phiên Ngoại 4	221
63. Chương 63: Phiên Ngoại 5	225

Trọng Sinh Chi Sủng Nịch Thành Nghiện

Giới thiệu

Editor: Mây. Thể loại: hiện đại, trọng sinh, huynh đệ niên thượng, ấm áp, ngọt ngào, sủng ê răng, 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sung-nich-thanh-nghien>

1. Chương 1: Thật Lòng Hiểm Cốc

Diệp Phong mơ mơ màng màng mở mắt, không gian trắng xanh giống như có vô số bạch quang chiếu tới, lập lòe, nhấp nháy. Cậu chớp mắt nhìn, cố gắng nhớ lại mọi việc đã xảy ra, vất vả mãi mới nhớ lại được, bản thân mình.... hình như bị tai nạn xe? Khoảnh khắc cuối cùng trong trí nhớ là tiếng phanh chói tai, sự việc bùng phát trong nháy mắt, thậm chí cậu còn chưa phản ứng kịp thì màn đêm đen tối đã nuốt chửng lấy cậu. Diệp Phong bất tỉnh.

Không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng khiến Diệp Phong ý thức được bản thân đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện. Đúng rồi, cậu là cậu hai của Diệp gia, đương nhiên

anh trai trên danh nghĩa của cậu sẽ sắp xếp cho cậu nằm một phòng bệnh cao cấp rồi, thế nhưng.....sao thân thể lại không còn cảm giác thế này, chẳng lẽ cậu bị thương rất nặng sao?

Cửa phòng truyền tới tiếng lạch cạch, Diệp Phong ngay lập tức đảo mắt nhìn, không có gì phải ngạc nhiên, vẫn là thân ảnh, gương mặt, nụ cười quen thuộc ấy, là anh hai.....

Khoan đã, tươi cười? Vì sao chứ.....

Diệp Cảnh là con cả của Diệp gia, cũng là một doanh nhân vô cùng thành đạt, tuổi còn trẻ đã thừa kế cơ nghiệp của gia tộc, một tay đưa Diệp Thị phát triển rực rỡ, trước nay nội liêm ổn trọng, chưa từng bộc lộ cảm xúc, nhưng trong nháy mắt vừa rồi, Diệp Phong thật sự đã thấy ý cười lướt qua trên gương mặt anh hai. Cậu vô thức muốn nói chuyện, nhưng sau đó mới phết hiện ra bản thân không thể thốt lên tiếng nào!

Khi Diệp Cảnh tới gần, Diệp Phong cảm giác như nội tâm đang gào thét, trái tim run rẩy khuấy đảo giữa không trung, cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ dâng trào lan tràn khắp cơ thể.

“Tiểu Phong” Thanh âm dịu dàng yêu chiều vẫn như trước đây lại làm cho Diệp Phong sồn tóc gáy, đã từ lâu anh hai chưa từng trò chuyện thân thiết với cậu thế này.

Đôi mắt Diệp Cảnh lóe lên ánh sáng kì quái: “Yết hầu của cậu bị thương, tạm thời không thể nói được”.

Con người đen láy như màn đêm của Diệp Phong mở lớn nhìn Diệp Cảnh, vừa lộ ra nét tinh nghịch thông minh, vừa có ý ngoan ngoãn, ngây thơ. Người này chính là em trai anh, em trai lớn lên từ nhỏ cùng anh. Diệp Cảnh bất giác nắm chặt tay lại, không biết rằng một góc ga trải giường đã bị anh siết tới nhăn nhúm.

“Cậu đã hôn mê một giờ, vết thương rất nghiêm trọng, bác sĩ nói nếu không nhanh chóng phẫu thuật, rất có thể cả người cậu cũng sẽ tê liệt”. Diệp Cảnh rũ mi nhìn xuống, ngữ điệu bình thản khiến người ta kinh ngạc. Trong giới thương nghiệp ai chẳng nói anh vô cùng yêu thương đứa em trai duy nhất này, cho dù trong hoàn cảnh nào, đối mặt với người nào anh cũng sẽ sắm vai một người anh hoàn hảo. Nhưng thật ra ngay đến chính bản thân anh và Diệp Phong đều hiểu, quan hệ của bọn họ lạnh nhạt tới mức nào.

Diệp Cảnh dùng thái độ lạnh lùng nhưng lịch sự nhốt Diệp Phong ngoài cửa, mà Diệp Phong cũng hiểu rõ rằng, hai người bọn họ chỉ là anh em trên danh nghĩa, tất cả chỉ là làm bộ làm tịch trước mặt người ngoài mà thôi.

Anh nhập vai làm một người anh trai hoàn hảo, còn Diệp Phong lại hóa thân thành một đứa em trai tốt, nhưng khi quay lưng lại, trong lòng họ đều hiểu họ là ai.

Nhưng..... trong đôi mắt của Diệp Cảnh bỗng nhiên lóe lên một tia sáng khác thường, anh sao có thể để mối đe dọa này tồn tại đây! Dưới sự sắp xếp vô tình hay cố ý của anh, giai thiệp của Diệp Phong vĩnh viễn nằm gọn trong một vòng luẩn quẩn, quanh đi ngoảnh lại chỉ có vài người quen biết, hơn nữa với tính cách của Diệp Phong, mọi chuyện sẽ không thể biến thành phức tạp.

Không ngạc nhiên mấy, anh nhìn thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt của Diệp Phong, quả nhiên là ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không biết..... sự thật nằm đó.

Một luồng khí lạnh từ gan bàn chân chạy khắp cơ thể, nhìn khoe miệng anh hai nhếch lên nụ cười kì dị, Diệp Trong chỉ cảm thấy, tim, đột nhiên vỡ vụn.

Cậu trước giờ đều hiểu anh trai không thích mình, dưới mọi tình huống chỉ là để thỏa mãn nhu cầu vật chất của mình, hoặc làm bộ trước mặt người ngoài mà thôi, nhưng cho dù có như vậy, trong đáy lòng cậu vẫn ẩn ẩn dẫu chờ mong về một thứ tình cảm anh em thân thiết.

“Tiểu Phong, em trai duy nhất của tôi....À.....” Diệp Cảnh cười mĩa, sự căm hận ánh lên trong mắt không chút nào che giấu.

Vì sao? Diệp Phong chỉ cảm giác đại não náo náo rơi vào hoang mang, cậu tự kiểm điểm bản thân chưa từng làm chuyện gì khiến anh hai ghét, càng không làm chuyện gì bôi nhọ danh dự của anh ấy, thậm chí cả ngành cậu theo học cũng chẳng chút liên quan đến ngành tài chính. Đúng vậy, cậu căn bản không có tỷ ụ hiếp nào với anh hai, nhưng vì sao anh hai lại..... căm ghét cậu đến thế? Cậu đáng ghét đến vậy sao?

Anh..... Diệp Phong há miệng thở dốc, có luồng khí thoát ra từ cổ họng nhưng không thốt nổi tiếng nào.

“Cậu căn bản không xứng làm em trai tôi!” Diệp Cảnh lạnh lùng nhìn Diệp Phong ngạc nhiên tròn tròn mắt, tần nhần cười mỉa. Anh vẫn luôn nhần nại chịu đựng sự tồn tại của đứa em trai này, cậu giống như một chứng cứ sống luôn luôn nhắc nhở anh về màn máu tươi đầm đìa năm đó, mẹ của anh cùng với một đứa bé chưa sinh.....

Diệp Cảnh lãnh đạm rời tầm mắt, giống như đang kể lại câu chuyện không liên quan đến mình, giải thích toàn bộ ân oán tình thù từ thế hệ trước, sự thật mà Diệp Phong không được biết.

Diệp Cảnh và Diệp Phong vốn là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ của Diệp Cảnh xuất thân từ một gia đình trung lưu bình thường, bà và cha Diệp gặp rồi yêu nhau, kết hôn, sinh ra người con cả _____ Diệp Cảnh.

Diệp Cảnh mãi mãi không thể quên được ngày sinh nhật năm anh bốn tuổi, một người phụ nữ đột nhiên xông vào nhà anh, cãi nhau với người mẹ đang mang thai của anh, sau đó..... trong trí nhớ là một màu đỏ sẫm. Anh vĩnh viễn không bao giờ quên được cảnh ấy, mẹ của anh nằm trong vũng máu ngay dưới chân cầu thang, gắt gao nắm chặt tay anh, trong mắt chỉ toàn là nước mắt cùng sự tuyệt vọng, bi thương, vùng vẫy.....một tia hy vọng.

Cuối cùng, mẹ anh cùng đứa em trai chưa ra đời mất đi, còn người phụ nữ kia vì được sinh ra trong một gia đình giàu có đã được gả vào Diệp gia, trở thành tân Diệp phu nhân. Một năm sau, bà ta sinh ra Diệp Phong, thế chỗ cho đứa em trai hay em gái không được sinh ra của anh, trở thành cậu hai của Diệp gia.

“Mẹ con các người là điều tồi tệ nhất!” Tầm mắt Diệp Cảnh giống như hầm băng bắn thẳng vào thân thể cùng gương mặt trắng bệch đang nằm trên giường bệnh của Diệp Phong.

Chính xác, Diệp Phong chưa từng biết, cho dù đã sống qua hai thế nhưng cậu hoàn toàn không biết chuyện này, hay là nói, cậu chưa từng nghĩ đến một quá khứ như thế.

Thì ra là vậy, thì ra là vậy, nếu có thể nói được, Diệp Phong thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, cười vì bản thân ngu ngốc, cười vì cái hy vọng đáng cười của chính mình.

Diệp Cảnh tuyệt đối sẽ không thể ngờ nổi, thật ra cậu căn bản không phải là Diệp Phong chân chính, mà chỉ là linh hồn kiếp trước của Diệp Phong tái sinh. Đời trước cậu cũng hy vọng như thế, hy vọng có được tình cảm cùng sự quan tâm thực sự của Diệp Cảnh, vậy nên mới cố ý ngang ngược, gây chuyện thị phi, trở thành một kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng, thậm chí mong ngóng đến một ngày nào đó sẽ được Diệp Cảnh chú ý tới, cho dù chỉ có một phần trăm thật tâm cũng tốt. Nhưng Diệp Cảnh vĩnh viễn giữ thái độ lạnh lùng, lãnh đạm như thế, coi cậu chẳng khác gì người ngoài.

Chờ đến khi Diệp Phong nhận ra hành vi sai lầm không ai chấp nhận được của bản thân thì đã không thể thoát ra được nữa. Thói quen ngày ngày chìm trong cuộc sống xa hoa khiến cậu không thể tránh, vì vậy chỉ có thể tiếp tục đắm mình, gây sự đánh nhau, phát tiết bất mãn, mãi cho đến khi qua đời vì bị một kẻ đánh trúng gáy.

Vừa mới tỉnh lại, Diệp Phong lại quay trở về năm sáu tuổi, một lần nữa làm lại cuộc đời mới. Diệp Phong trước giờ chỉ nghĩ rằng Diệp Cảnh đối xử với cậu như vậy là vì lo lắng sau này cậu sẽ tranh đoạt gia sản với anh, trở thành vật cản trên con đường thăng tiến của anh, cho nên một đời này, cậu sống rất cẩn thận, lặng lẽ rút lui, trầm mặc không lên tiếng, cố xóa mờ đi nghi ngại của anh hai, phối hợp với anh hai hoàn hảo làm một đứa em tốt, biết nghe lời. Cậu nghĩ thậm chí làm như thế sẽ nhận được sự quan tâm của anh hai, cho dù không có được sự quan tâm ấy thì cũng không đến mức hủy hoại cả cuộc đời.

Nhưng không ngờ, thì ra ngay từ đầu cậu đã đoán sai..... Anh hai không phải sợ cậu trở thành lực cản mà vốn dĩ đã rất căm hận sự tồn tại của cậu rồi.

Thế nhưng anh à..... Anh thực sự cảm thấy mọi chuyện là lỗi của em sao?

Trong đáy mắt Diệp Phong lóe lên một chút bi thương, mẹ của cậu có lẽ chính là người gây nên oan nghiệt, nhưng vài năm trước bà ấy đã qua đời vì tai nạn máy bay. Trong ký ức của Diệp Phong, bà là dạng phụ nữ luôn luôn bận rộn với các mẫu thời trang đời mới cùng tiệc tùng, số lần hai mẹ con họ gặp nhau ít đến đáng thương.

Cho nên từ trong tâm khảm, cậu vẫn luôn coi người anh hai này là người thân duy nhất của mình, đặt anh ở nơi quan trọng nhất trong tim, khát vọng mong chờ sự thừa nhận của anh.

Đột nhiên, Diệp Phong cảm thấy mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Cậu đã sống qua hai kiếp, đúng vậy, là hai kiếp người, chuyện nên xảy ra sẽ vẫn xảy ra như trước, kẻ đáng bị căm ghét thì vẫn sẽ bị chán ghét, bỏ rơi, giống như người mẹ đã qua đời của cậu, giống như chính bản thân cậu và sự lạnh lùng của anh hai.

Đột nhiên cảm giác khó chịu dâng trào từ bụng chạy thẳng tới ngực, mùi máu tươi thoang thoảng xông lên cổ họng.

“Phụt_____” Màu đỏ sẫm thoáng chốc tràn ngập hai mắt, mang một vẻ đẹp vừa diễm lệ vừa ma quái đến khó tin.

Cậu cảm giác thân thể trầm xuống giống như đang rơi vào đại dương vô tận, chìm dần, chìm dần vào những cơn sóng bạc màu, bị màn đêm đen tối che phủ, bên tai chỉ còn nghe thấy những tiếng bước chân hỗn độn. Hình như có người đang gọi cậu, từ đằng xa, từ khoảng không trống rỗng trắng xóa, cậu trôi dạt về nơi ấy, xa quá, giống như lời ru khiến cậu vô thức chìm dần vào giấc ngủ, đúng vậy, cứ ngủ đi..... Cậu thật sự đã mệt mỏi lắm rồi.

.....

Tiểu Phong đã chết, thân thể lạnh lẽo trầm tĩnh nằm ở nơi đó, nếu không phải khóe miệng còn vương lại tia máu đỏ sẫm thì cậu chẳng khác lúc trước là bao, vẫn là người sống còn hô hấp.

“Cậu ấy đã ra đi rồi, mong cậu nín bi thương!” Bác sĩ an ủi vỗ vai Diệp Cảnh, sau đó rời khỏi phòng bệnh cùng với các y tá, để lại không gian yên tĩnh cho hai anh em họ.

Diệp Cảnh..... lại nhất thời không có phản ứng.

Em trai của anh, Diệp Phong vừa mới bị tuyên bố tử vong. Nhưng hai phút trước, cậu rõ ràng vẫn còn mở to đôi mắt đen láy lúng liếng nhìn anh cơ mà.

Diệp Cảnh hốt hoảng đến bên đầu giường, mờ mịt nhìn sắc mặt tái nhợt của đứa em trai kém anh vài tuổi này. Anh vẫn luôn nghĩ..... bản thân hy vọng Tiểu Phong chết đi, nhưng lòng anh lúc này không hề thoải mái như anh vẫn tưởng.

Anh chậm rãi vươn tay lau đi vết máu bên khóe miệng Diệp Phong, ngoại trừ màu đỏ nhức mắt dính dưới cổ áo, ngoại trừ việc không còn thở nữa thì tất cả đều giống với lúc trước, không có gì khác biệt, em trai anh vẫn yên lặng ngủ ở đây, chỉ là hôn mê chưa tỉnh mà thôi.

Tại sao, tại sao bác sĩ lại tuyên bố cậu đã chết, tại sao?

2. Chương 2: Đặt Mình Vào Hoàn Cảnh Của Người Khác

Mọi người trong Diệp gia luôn bề bộn nhiều việc, cha Diệp lo lắng cho sự nghiệp, còn Diệp phu nhân thì lo.....hưởng lạc, trong Diệp gia chỉ có hai anh em nương tựa lẫn nhau. Diệp Cảnh vô cùng thống hận bà mẹ kế, nhưng lại rất hay cẩn thận quan sát đứa em cùng cha khác mẹ này, vì vậy, không biết từ bao giờ, Diệp Phong đã chiếm giữ con tim anh, thấm thấu vào sinh mạng anh.

Diệp Cảnh bị Phúc quản gia cường ngạnh lôi về, nhìn tinh thần hoảng hốt của thiếu gia nhà mình, ông biết mọi chuyện kể tiếp chẳng thể để anh lo nữa rồi, chỉ đành dặn dò người làm chăm sóc anh, sau đó tự thân bận rộn một mình.

Có thể nói hai vị thiếu gia họ Diệp đều do một tay Phúc quản gia nuôi lớn. Người chống đỡ cho nhà họ Diệp chính là cha Diệp, khi còn trẻ thì bận rộn làm ăn bên ngoài, hiện giờ tuổi già lại tới Australia nghỉ dưỡng, một năm khó mà trở về được mấy lần.

Phúc quản gia không kết hôn, cũng chẳng có con, vì thế ông coi hai vị tiểu thiếu gia như con đẻ của mình, nhất là cậu hai. Ông đã gần như chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của cậu, từ một cậu bé đáng

yêu trở thành một thiếu niên phong lưu phóng khoáng. Nhưng thật không ngờ chỉ vì một vụ tai nạn đã cướp đi mạng sống của một người tương lai rộng mở như thế.

Nhân sinh thật lắm đau thương, kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh. Phúc quản gia vẫn cố nén đau vào lòng, nhưng nháy mắt khi nhìn thấy thi thể của Diệp Phong, ông vẫn không kìm nổi khóe mắt ửng đỏ.

Cậu hai, cậu hai nhà ông là một thiếu niên trẻ tuổi hào hoa phong nhã, mới bước chân vào đời, vẫn còn tràn đầy mộng ước lớn lao, tuổi còn nhỏ như vậy, lương thiện như vậy mà.....

Phúc quản gia xoa xoa mái tóc mềm mại đen nhánh của Diệp Phong, dường như vẫn còn vương lại chút hơi ấm khiến ông luyến tiếc buông tay, trước mắt vẫn còn phảng phất lại cảnh sáng sớm hôm nay cậu rời khỏi nhà, trước khi đi còn nở nụ cười vô cùng rạng rỡ với ông.

Cậu nói: “Bác Phúc, cháu ra ngoài mua đồ, trước cơm trưa sẽ về”.

Nụ cười của thiếu niên dần dần rời xa, sâu trong tâm trí đã biến thành kí ức cuối cùng đẹp đẽ nhất. Mà gương mặt tái nhợt trước mắt này của Diệp Phong sẽ không bao giờ.....tươi cười như thế được nữa.

“Xin ông nén bi thương!” Cô y tá vẫn thường xuyên phải chứng kiến những cảnh sinh ly tử biệt như vậy nên chỉ có thể an ủi vài câu.

Phúc quản gia lau khóe mắt vẫn còn mơ hồ toàn lệ nóng, gạt đầu, ông biết hiện giờ tinh thần đại thiếu gia vẫn còn chưa tốt, ông chủ ở Australia chưa trở về kịp, trong Diệp gia còn một đám người giúp việc phải quản, là một quản gia đủ tư cách, trước tình cảnh này, ông không thể quy ngã.

...

Diệp Cảnh mơ hồ trở về nhà, đây chính là ngôi nhà mà hai anh em đã ở từ bé đến lớn, rõ ràng gia đình có bốn người nhưng trong nhà chỉ mang hơi thở của hai người họ, là anh cùng Diệp Phong.

Vừa mở cửa phòng, mùi chanh tươi thơm mát ngay lập tức tràn ngập trong không khí. Cửa sổ vẫn đang mở, cơ gió nhẹ khẽ lay động dải rèm màu xanh lạnh tươi mới, trên mặt bàn học còn để hai quyển sách đang mở, trong đó có một quyển sách bị lật qua hai trang vì gió, chiếc ghế dựa kê sát vào bàn, thành ghế còn đang vắt một chiếc áo khoác đen.

Vừa nhìn có thể thấy chủ nhân từ sáng đã rời đi, căn phòng vẫn chưa được dọn dẹp lại, tùy ý mà giản dị như trước, giống như chủ nhân của nó lúc nào cũng có thể trở về.

Tiểu Phong.....

Diệp Cảnh chậm rãi ngồi xuống giường, màu ga trải giường là màu quất (cam) mà cậu thích, màu đậm dần về phía cuối giường, kết hợp với không gian xung quanh, tạo nên cảm giác nhu hòa thoải mái. Anh vô thức ôm lấy chiếc chăn mà Tiểu Phong từng đắp, hơi thở quen thuộc bỗng chốc tràn ngập khoang mũi, hương vị ấm áp như thế khiến người ta lưu luyến.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng không biết từ lúc nào, dấu vết của Diệp Phong đã lặng lẽ thấm dần trong cuộc sống của anh.

Sắc trời dần tối, nhưng Tiểu Phong sao vẫn còn chưa về, căn phòng trống rỗng vắng vẻ có chút đáng sợ. Vì sao? Đúng rồi, hôm nay Tiểu Phong vẫn chưa liên lạc với anh, không giống mọi ngày chút nào.

“Đại thiếu gia!” Phúc quản gia mở cửa phòng, liếc mắt nhìn thấy thiếu gia Diệp Cảnh nhà mình đang ngăn người ôm chăn của cậu hai, trong lòng giật mình chua xót. “Đại thiếu gia, trước tiên xuống nhà ăn chút cháo đã, ngày hôm nay cậu chưa ăn gì rồi”.

Diệp Cảnh trừng mắt nhìn, vài giây sau dường như mới hiểu được Phúc quản gia nói gì, gạt đầu đáp lại.

“Tiểu Phong đâu? Sao đến giờ này rồi em ấy vẫn chưa về?” Diệp Cảnh buông chăn ra, hỏi trong vô thức, giọng nói còn vương theo chút ý không hài lòng, hình như cả ngày hôm nay anh không thấy Tiểu Phong đâu, rất..... quái lạ. Cho dù trước đây anh không thích Diệp Phong, nhưng Diệp Phong bao giờ cũng thích bám anh mà.

Phúc quản gia giật mình sững sốt khi nghe thấy câu hỏi của Diệp Cảnh, ông lập tức rũ mi nhìn xuống dưới, thanh âm khàn trầm nhỏ dần: “Đại thiếu gia, cậu hai, cậu ấy.....đã qua đời rồi!”

Đã qua đời!

Giống như tiếng sấm ầm ầm đột ngột vang lên bên tai, Diệp Cảnh đứng phắt dậy, mở to hai mắt, không dám tin trông mắt nhìn ông quản gia đã qua tuổi ngũ tuần trước mặt.

Tiểu Phong đã chết? Sao có thể..... từng hình ảnh tua nhanh trong đầu anh, điện thoại, tai nạn ô tô, đôi mắt đen láy của thiếu niên, sự tuyệt vọng đọng đầy trong đôi mắt ấy, từng phân đoạn rời rạc tua qua tua lại như một bộ phim đánh thẳng vào não anh.

Đúng rồi, anh nhớ rồi, Tiểu Phong đã chết, quả thật đã chết rồi. Toàn bộ oán hận, nhẩn nhịn cùng bộ mặt thật anh trốn giấu trong lòng bao năm nay đã trút ra hết. Anh đã xé toạc sự thật đầm máu trong quá khứ, ném tới trước mặt Diệp Phong đang ôm yếu sau vạt tai nạn, anh muốn báo thù lại không biết phải báo thù thế nào, nên báo thù ai.

Người phụ nữ kia đã chết, cha cũng không ở nhà, bên người anh chỉ còn lại đứa em trai cùng anh lớn lên từ nhỏ. Cho nên, đương nhiên anh sẽ đổ mọi oán hận lên đầu đứa nhỏ gây thơ đó, gạt bỏ bài xích cậu, hay đúng hơn là.....chán ghét cậu?

Mà cha không biết là xuất phát từ áy náy hay chẳng có chút tình cảm nào với vị Diệp phụ nhân mới kia mà vẫn luôn nhắm mắt cho qua trước hành vi của anh. Diệp Cảnh rất thông minh, anh tuy căm ghét người đàn bà kia nhưng bản thân anh lúc đó vẫn chỉ là một con chim non chưa trưởng thành, anh sẽ không bao giờ ấu trĩ tới mức lấy trứng chọi đá, hơn nữa, anh cũng nhìn ra cha hoàn toàn không có chút tình cảm nào với bà ta cả, hai người chỉ hoàn toàn sống trong thế giới của riêng mình.

Còn sự ra đời của Diệp Phong dường như chỉ là thứ chứng minh cho việc hai người đã kết hôn, ngoài ra không có ý nghĩa thực tế gì hết. Vì thế, dưới những hành động vô tình hoặc cố ý của Diệp Cảnh, Diệp Phong trở trở thành một đứa nhóc rất thích bám anh trai. Trước khi người phụ nữ đó chết, ngay từ đầu mục đích của Diệp Cảnh đã là phải biến đứa em trai trở nên yếu đuối, ỷ lại vào anh, để cậu không biến thành mối uy hiếp trong tương lai.

Nhưng người đàn bà đó lại đột nhiên gặp tai nạn mà qua đời, sự hoang mang ngẩn ngừ bỗng xuất hiện trong cuộc đời Diệp Cảnh, kẻ anh oán hận nhất lại không chết vì sự trả thù của anh mà lại do ngoài ý muốn, khó chịu trong lòng khiến anh không biết phải làm sao.

Đối với cha Diệp, cảm giác của Diệp Cảnh với ông không biết phải nói thế nào cho, anh không rõ ràng lắm sự thật năm đó, nhưng lại càng không thể nghi ngờ sự giúp đỡ của ông dành cho anh lúc ấy, thậm chí ngay cả khi anh tự ý sắp xếp những người được làm bạn với Diệp Phong, cha Diệp cũng chỉ thỉnh thoảng nhắc nhở mà không hề ngăn cản. Đó đơn giản là đã ngầm đồng ý để anh làm như thế.

Ông và người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này dù không có tình cảm nhưng vẫn kết hôn. Lúc này Diệp Cảnh còn nhỏ nên không thể hiểu được căn nguyên gốc rễ trong đó. Trong mắt anh, người phụ nữ đó hình như cũng không yêu cha, nhưng sao bà ta lại hại chết mẹ anh rồi gả cho cha.

Sau khi lớn lên Diệp Cảnh đã hiểu, bọn họ quả thật không yêu nhau, nhưng gia tộc đứng phía sau muốn họ kết hôn, bà ta là một người phụ nữ thích hư vinh, cái bà cần không phải là cha Diệp mà là cái danh hiệu “Diệp phu nhân” kiêu sa do cha Diệp mang lại mà thôi.

Bà ta đột nhiên xuất hiện tìm gặp mẹ Diệp, lôi ra ý nghĩ kì lạ muốn thương lượng với mẹ Diệp, cha mẹ Diệp cứ giả vờ li hôn, còn bà ta sẽ giả kết hôn với cha Diệp. Nhưng mẹ Diệp không đồng ý, dưới tình thế xô xát cãi vã mà ngã xuống cầu thang, tạo thành thảm kịch.

Khi bà ta chết, Diệp Cảnh mờ mịt chuyển hết oán hận lên người Diệp Phong. Trong lòng anh cố chấp cho rằng, Diệp Phong là thể thân của người em trai hay em gái chưa ra đời của anh, cậu hoàn toàn không có tư cách làm cậu hai của Diệp gia, đúng vậy, cậu không xứng.

Dù mơ hồ ý thức được lối suy nghĩ đó là sai nhưng Diệp Cảnh cứ theo bản năng tránh né, không muốn nghĩ ngợi gì nhiều. Trước sau như một mặt lạnh nhìn Diệp Phong, vừa quan tâm đến cậu, vừa xa cách với cậu, giống như một màn kịch, lúc nào cũng trình diễn một màn anh em tình cảm hòa thuận. Nhìn cậu luôn cố

gắng lấy lòng mình, từ đáy lòng anh nở một nụ cười nhạt, mãi cho đến khi sự việc bắt đầu không thể khống chế, ngày càng trở nên quái dị.

Tình cảnh đó mãi tiếp diễn cho đến lúc anh sinh ra ý nghĩ và ám ảnh trái luân thường đạo lý với Diệp Phong.

Diệp Cảnh không cố tìm nguyên nhân mà cưỡng chế ham muốn trong lòng, cố chấp đổ mọi tội lỗi lên đầu Diệp Phong. Nếu như cậu ta chưa từng tồn tại trên thế giới này thì thật tốt, Diệp Cảnh vẫn luôn nghĩ như thế. Sự tồn tại của Diệp Phong chỉ là điều ngoài ý muốn trong cuộc đời của anh. Nếu chính anh không ngăn cản thì cậu ta có lẽ đã chết cùng người đàn bà kia trong vụ tai nạn máy bay rồi.

Nhận được điện thoại nói Diệp Phong bị tai nạn ô tô, anh hầu như theo thói quen hóa trang thành một người anh trai hoàn hảo, lập tức lái xe vội vàng tới bệnh viện. Cho đến khi nhìn thấy cậu yếu ớt nằm mê man trên giường bệnh, trong lòng Diệp Cảnh bỗng dưng xuất hiện một loại cảm xúc kì lạ. Năm đó, mẹ anh cũng nằm trên giường bệnh thế này, trút hơi thở cuối cùng...

Tiểu Phong đã chết. Bác sĩ giải thích nguyên nhân tử vong là do người bệnh đột nhiên không khống chế được cảm xúc, khiến dòng máu bị đảo ngược, hơn nữa thân thể vốn đã bị thương quá nặng không chống đỡ nổi, vì thế tử vong là điều khó tránh khỏi. Diệp Cảnh biết, xét về mặt nào đó, chính anh đã hại chết Tiểu Phong, hoặc có thể nói là đổ thêm dầu vào lửa.

Thế nhưng, lúc này đây anh lại chẳng thể vui vẻ khi báo được thù, cũng không có cảm giác thoải mái sau khi buông xuống tất cả. Ngoại trừ hoang mang thì chính là cảm giác trống rỗng, giống như trái tim đột nhiên bị người ta cắt đi một miếng, khiến lồng ngực trống rỗng.

“Thiếu gia, ăn một chút gì đi.” Giọng nói của Phúc quản gia vang lên bên tai. Anh cúi đầu, thấy trong tay mình đang cầm một bát cháo trắng. Anh nhớ rõ Tiểu Phong rất thích ăn cháo đậu xanh, thích nhai hạt đậu xộp mềm được ninh nhừ. Dù nhiều lần đã cố gắng quên đi, nhưng không thể phủ nhận, trong khi anh nhìn cậu bằng cặp mắt lạnh lùng thì cũng đồng thời ghi nhớ mọi sở thích cùng thói quen hàng ngày của cậu.

Mở cửa phòng bước ra, giật mình thoáng thốt, dường như anh lại thấy hình bóng quen thuộc ấy đang ngồi ở bàn học viết gì đó, khi nghe thấy tiếng động, thiếu niên quay đầu lại nhìn, đôi mắt đen lầy lúng liếng ngập tràn ý cười tinh nghịch.

“Anh.....” Khóe miệng cậu cong lên thành một nụ cười nhẹ.

“Tiểu Phong.” Diệp Cảnh cũng mỉm cười với cậu, khóe miệng còn vương theo ý cười đầy yêu chiều, dịu dàng hiếm thấy.

“Tiểu Phong.....” Anh vươn tay muốn vuốt ve mái tóc đen mượt của thiếu niên, muốn ôm cậu vào lòng, nhưng trong nháy mắt, tất cả đều hóa hư vô.

Tiểu Phong đã chết, đã không còn tồn tại nữa. Anh chính là hung thủ đã hại chết Tiểu Phong.

“Đây là di vật của cậu hai.” Phúc quản gia đã dọn lại những đồ vật cậu mang trên người trước khi ra khỏi nhà, có sổ tay, ví tiền và điện thoại di động.

Trong ví tiền có một tấm ảnh, là ảnh hai anh em họ chụp chung. Năm đó, vào ngày Tiểu Phong tốt nghiệp đại học, cậu kéo anh tới chụp ảnh chung ở trước cổng trường. Tiểu Phong trong ảnh cười rất rạng rỡ, sáng chói như ánh mặt trời. Anh đã từng rất tức giận, cậu dựa vào cái gì mà có thể cười hồn nhiên rực rỡ như thế như ánh mặt trời như thế, quá là vô tâm vô tính.

Nhưng vào giây phút này đây, anh lại giật mình khi cảm thấy nụ cười của cô vô cùng ấm áp.

Diệp Cảnh cẩn thận mang theo những đồ vật đó trở về phòng Tiểu Phong. Trong không gian vẫn tràn ngập hương chanh như trước, khắp nơi đều lưu lại dấu vết của Diệp Phong. Anh đặt những thứ đó lên bàn học, ngăn ngăn cầm cuốn sổ ghi chép lên. Anh không biết bên trong viết gì, chỉ ngăn người nhìn nét chữ tinh tế quen thuộc kia mà thôi.

Trên chiếc tủ đầu giường có đặt một khung ảnh, là tấm hình hai anh em lúc còn nhỏ. Diệp Phong trong ảnh vẫn còn khuôn mặt phúng phính bánh bao của trẻ con, cười tít mắt.

...

“Đây là vật vốn hôm qua cậu hai ra ngoài đi lấy, nhưng cậu ấy chưa tới thì.... Họ đã gửi đến đây.” Phúc quản gia trầm mặc một lúc, đặt chiếc hộp được đóng gói cẩn thận xuống rồi xoay người đi ra ngoài.

Từ sau khi cậu hai mất, đại thiếu gia dường như trở thành một người khác, nhốt mình trong phòng cậu hai suốt cả đêm. Đã chăm sóc hai người từ khi còn nhỏ, Phúc quản gia hiểu rất rõ tình cảm thật sự của hai anh em. Dù không đến mức giương cung bạt kiếm nhưng tuyệt đối không phải là anh em tình thâm.

Nghĩ đến chuyện từng phát sinh trong Diệp gia, Phúc quản gia không nén khỏi thở dài, trẻ nhỏ vô tội, đại thiếu gia thật ra sống cũng không dễ dàng gì...

Đây là..... thứ Tiểu Phong ra ngoài để lấy sao? Diệp Cảnh chậm rãi chuyển mắt nhìn sang chiếc hộp trước mặt, sau đó lặng lẽ mở ra. Bên trong là một tấm phù điêu bằng đá, màu xanh như nước biển, được khắc rất đẹp, phía dưới là một dòng chữ màu đen – Maldives. Bên cạnh khối phù điêu bằng đá là một tấm thiệp chúc mừng, phần viền giấy dán hơi bị bong nên có thể nhận ra, nó chắc chắn là một tấm thiệp tự làm. Trên tấm thiệp xuất hiện những dòng chữ vô cùng quen thuộc.

“Anh hai, sinh nhật vui vẻ ”

Hôm qua, Tiểu Phong ra ngoài để lấy đồ đã xảy ra tai nạn ô tô.

Hôm nay, là sinh nhật anh...

Diệp Cảnh chậm rãi day trán, thống khổ nhắm chặt hai mắt. Ký ức lập tức ủa về, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

“Anh, anh đang nhìn gì vậy?” Thiếu niên từ phía sau bỏ nhào đến, cọ cọ mái tóc xù vào cổ anh

“Không có gì.” Diệp Cảnh đặt sách trên tay xuống, bình tĩnh tránh được động tác của thiếu niên.

“Là Maldives.” Trong đôi mắt đen láy của cậu hiện lên một chút thất vọng, nhưng vẫn tập trung nhìn trang sách anh đang đọc dở, “Anh, quần đảo san hô ở Maldives rất đẹp, em muốn đến đó ngắm cảnh, nếu được thì chúng ta cùng nhau đi đi...”

“Nếu có thời gian.....” Anh lúc nào cũng kiếm cớ từ chối.

...

“Mười bốn giờ hai mươi ba phút, em trai ngài được xác nhận đã tử vong.”

Không...

“Cậu hai đã qua đời rồi...”

Không..... Không muốn, anh sai rồi, đều là lỗi của anh, anh rất hối hận, anh thật sự hối hận, Tiểu Phong, Tiểu Phong.....

Cha Diệp cuối cùng cũng từ ngàn dặm trở về, sau khi thấy thi thể của đứa con trai thứ hai, dường như trong nháy mắt ông lại già thêm mười tuổi. Lễ tang đúng hạn mà cử hành, ngoại trừ việc vì phải hỏa táng mà Diệp Cảnh ồn ào âm ỉ ôm thi thể Diệp Phong, sống chết không chịu buông tay, bị cha Diệp kiên quyết đập một cước ra thì tất cả mọi nghi thức đều được tiến hành bình thường.

Tiểu Phong đi rồi, những người đó giữ chặt lấy tay chân anh, khiến anh chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Phong bị bỏ vào trong lò thiêu, tan ra từng chút một, nhỏ dần, nhỏ dần, biến thành tro cốt xám trắng, nhìn không ra đâu là tay, đâu là chân, hỗn loạn. Diệp Cảnh thừa lúc người khác không chú ý, dùng sức đào bới, phát hiện ra vẫn còn một mảnh xương nhỏ chưa bị thiêu hủy, không biết là thuộc bộ phận nào.

Tiểu Phong đi rồi. Thật sự hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh. Diệp Cảnh nhìn lên linh đường, chỉ thấy tấm hình Diệp Phong cười rạng rỡ vô hạn, trong lòng lặng nghĩ, nếu lúc đó anh không kể hết mọi chuyện, có phải Tiểu Phong vẫn yên lành nằm trên giường bệnh hay không? Cho dù toàn thân mất đi tri giác, cho dù bị biến thành người thực vật, nhưng ít ra..... cậu còn sống.

Tiểu Phong đi rồi. Tất cả mọi người đều cho rằng cậu ra đi rất thanh thản, bởi vì trước lúc ra đi, cậu được ở bên cạnh người anh trai yêu thương cậu nhất. Thế nhưng chỉ có Diệp Cảnh biết rõ, ánh mắt cuối cùng Tiểu Phong nhìn anh chỉ chứa đầy thất vọng cùng bi thương.

Tiểu Phong..... Anh vươn tay chậm rãi vuốt ve tấm ảnh, nét tươi cười rạng rỡ của thiếu niên vẫn còn lưu lại không phai mờ. Diệp Cảnh trừng mắt nhìn, trong mắt chứa đầy chấp niệm, rồi đột nhiên lan tỏa ra cả sự cuồng dại.

Tiểu Phong..... Anh sai rồi, anh rất hối hận, thật đấy...

Tiểu Phong, em tha thứ cho anh được không? Anh lập tức mua vé máy bay, chúng ta sẽ đi Maldives ngắm đảo san hô, đi ngắm cảnh đẹp và chụp ảnh nhé.....

Tiểu Phong, em nói gì anh cũng đều đồng ý, thật đó, em trở về đi, được không..... Trở về bên cạnh anh hai đi, anh nhất định, nhất định.....

Giật mình bừng tỉnh, bên tai vẫn còn truyền tới tiếng la hét thất, cậu thanh niên trong bức hình bỗng nhiên chớp mắt nhìn anh, nở một nụ cười vô cùng quen thuộc.

“Anh...”

~~

3. Chương 3: Cái Giá Của Việc Sống Lại

Muốn trở về quá khứ sao? Có thể được, nhưng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Mặc kệ phải trả giá đắt như thế nào tôi cũng đồng ý, chỉ cần để cho tôi có cơ hội làm lại một lần nữa, tôi nhất định....

_____ Diệp Cảnh

Khi tất cả mọi âm thanh dần khuất xa, bên tai chỉ còn không gian yên tĩnh cùng hương hoa dịu ngọt, Diệp Phong không biết bản thân đã ngủ bao lâu, chỉ là không hiểu được tại sao mình có thể mở mắt.

Trước mắt là một con đường mờ mịt sương khói, cậu đang đứng ngay giữa đường, không thể nhìn rõ bốn phía, Diệp Phong cảm thấy dường như mình đã từng tới nơi đây.

“Cậu nhóc này, hiện giờ con có muốn trở về không?” Giọng nói già nua quen thuộc truyền đến, một cây cầu như ẩn như hiện xuất hiện trước mắt Diệp Phong, đứng đầu cầu là một cụ bà đã ngoài trăm tuổi đang dùng đôi mắt hiền từ nhìn cậu.

Diệp Phong chợt mỉm cười, lắc đầu, lạnh nhạt trả lời, “Không đâu, cháu mệt mỏi lắm rồi”.

Cậu cũng không nhớ rõ lắm chuyện đã từng xảy ra ở đây lần trước, nhưng vẫn mơ hồ đoán được, đây là con đường cũ đưa cậu tới cuộc sống thứ hai kia.

Mạnh Bà cười đầy ẩn ý, nhưng vẫn như trước không để cậu qua cầu mà giơ tay lên, chỉ về một phía khác: “Cậu bé ngoan, đi về phía bên kia đi”.

Diệp Phong không hiểu vì sao nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Mạnh Bà biến mất, cầu Nại Hà cũng tiêu thất theo. Cậu quay đầu lại, đi tới nơi đỏ rực nở đầy hoa bỉ ngạn.

Hoa bỉ ngạn, hoa cùng lá đan xen, sinh trưởng mạnh mẽ, mỗi một bước đi, ký ức dường như phai nhạt dần. Lúc đầu Diệp Phong không chú ý mấy, mãi cho đến khi cậu bỗng nhiên nhận ra bản thân hình như đã quên mất điều gì đó mới dừng bước, theo bản năng cố nhớ lại chút ký ức bị quên lãng, nhưng lại phát hiện ra bản thân cũng không rõ cần làm sáng tỏ điều gì, trong đầu chỉ là những mảnh vụn ký ức hỗn loạn, những chi tiết vụn vặt đã quên lãng từ lâu.....

Còn chưa đi tới cuối con đường, một cơn gió tằm tối nổi lên, hoa bỉ ngạn tung cánh bay đầy trời, cánh hoa rơi rụng tạo nên dải thảm đỏ rực phấp phới. Diệp Phong nheo mắt nhìn, đột nhiên tròn tròn mắt, trước mặt hiện lên mảng ánh sáng chói lóa không thể nhìn rõ phương hướng.

Nhìn nội thất được bài trí bên trong phòng, Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, nơi này.....là nơi cậu từng ở sao?

Bàn tay nhỏ bụ bẫm, tròn ửng quơ quơ trong không khí nhắc nhở Diệp Phong, hiện giờ cậu không còn là chàng trai hai mươi mấy tuổi nữa rồi, có lẽ, như trong truyền thuyết, cậu sống lại rồi. Khi cậu còn chưa kịp tìm lại chút kí ức mờ nhạt, cổ gọi lại một chút dấu vết còn bỏ sót, mạch suy nghĩ của Diệp Phong đột nhiên bị một tiếng RẦM lớn cắt đứt.

Một trận gió cuốn theo bóng dáng ai đó ào vào trong, chờ đến khi cậu hoàn hồn, thân thể đã được một đôi tay mạnh mẽ thân thiết ôm chặt vào lòng.

Bên tai truyền tới hơi thở ấm áp cùng với nhịp tim “thình thịch, thình thịch, thình thịch” từng tiếng một, vững vàng đầy sức sống.

“Tiểu Phong..... Tiểu Phong..... Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh thì thầm gọi, cẩn thận vuốt ve mái tóc đen mới lơ thơ vài sợi của bé con, mãi cho đến khi được thật sự ôm cậu dựa vào lòng ngực, cảm nhận được sự tồn tại chân thực nhất cùng hơi thở ấm áp, anh mới nhận ra rõ bản thân thật sự đã sống lại. Tiểu Phong cũng còn sống, anh được trở về thời điểm khi hai người còn nhỏ.

Lúc đó Tiểu Phong mới vừa tròn bốn tuổi, quan hệ khi ấy của hai người còn chưa bị ép vào khuôn mẫu như sau này. Hiện giờ anh còn có rất nhiều, rất nhiều cơ hội để thay đổi, bù đắp cho cậu

Diệp Cảnh cảm nhận được thân thể vô cùng non mềm của bé con, hệt như cảm giác khi chạm vào lông tơ mềm mại của chim non, trong lòng ngứa ngáy giống như có một con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt ra cào nhẹ.

Được sống lại một lần nữa, Diệp Cảnh đã sớm nhìn thấu thể sự lòng người, anh buông bỏ mọi áp lực, nếu đã hiểu được bản thân muốn gì, Diệp Cảnh sẵn sàng từ bỏ cái gọi là tam cương ngũ thường, thậm chí quyết định ra tay trước, em trai thì sao, quan hệ huyết thống thì thế nào, anh đã từng vì cố chấp mà đánh mất cậu, cả đời này, mặc kệ là ai hay thứ gì đi chăng nữa cũng không thể xóa nỗi chấp niệm của anh.

“Anh hai?” Giọng nói non nớt của bé con truyền tới, Diệp Cảnh cúi đầu nhìn xuống, bé con trong lòng ngực đang mở to đôi mắt trong veo đen lúng liếng, đầy ngây thơ khó hiểu nhìn anh, khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh, ngọt ngào hệt như một nắm gạo nếp.

Khóe miệng Diệp Cảnh khẽ nhếch lên, trong lòng như hóa mật ngọt, tràn ra ý vị ngọt ngào. Anh biết từ nhỏ Tiểu Phong đã thích quần anh, một khi đã như vậy, sao anh không dựa vào điểm ấy mà giữ lấy Tiểu Phong bên mình cả đời chứ?

“Tiểu Phong, sau này anh hai sẽ chăm sóc em thật tốt, đồng ý với anh, về sau phải sống thật tốt đấy, biết chưa?” Anh giơ tay dịu dàng xoa xoa mái tóc mềm mượt của bé con, mang lại xúc cảm thật thoải mái, gọi lên sự ấm áp mềm mại trong lòng, khiến người ta khó có thể buông tay.

Rõ ràng đây là một bé con vô cùng đáng yêu, khiến cho ai cũng phải mềm lòng, thế nhưng tại sao trước đây anh lại không phát hiện ra chứ? Có lẽ cả một đời trước anh đã phải mang theo gánh nặng quá lớn trên vai, thậm chí tâm tình cũng quá phức tạp. Mà hiện tại, cái làm cho Diệp Cảnh đau đầu nhất chính là người đàn bà kia _____ mẹ đẻ của Tiểu Phong _____ Diệp phu nhân, bà ta còn sống.

Bé con Diệp Phong mập mạp, đáng yêu đang không ngừng chớp chớp đôi mắt to tròn ngập nước mơ hồ nhìn anh. Dù hiện giờ mới bốn tuổi nhưng cậu vẫn biết cậu sống lại lần nữa, kí ức trước kia đã không còn tồn tại nhưng trí não vẫn rất thông minh, đôi mắt lanh lợi đảo quanh một vòng, rất nhanh đã đoán ra được thiếu niên khoảng tám tuổi trước mặt mình này là anh trai cậu.

Vì thế, cậu nhóc lấy hết dũng khí thử gọi một tiếng: “Anh...”

Thiếu niên tầm tám chín tuổi vẫn còn vương chút bóng dáng của trẻ con, nhưng hiển nhiên tư thế lãnh ngạo kiêu hùng đã thoang thoảng ẩn hiện. Về mặt ôn hòa đang chăm chú nhìn cậu của anh lúc này giống như

làn gió xuân nhẹ nhẹ thổi, lay động tâm can.

Nhưng vì cái gì lại xảy ra tình huống như thế này, Diệp Phong bỗng nhiên có cảm giác hoang mang khó tả. Đời trước anh hai của cậu đã từng dịu dàng bế cậu như vậy sao? Trí nhớ đã không còn, cổ lằn mờ lục lại hồi ức cũng không hề có ấn tượng, cậu trợn tròn mắt nhìn, cuối cùng vẫn phải buông tha, ứ thêm suy nghĩ nữa.

Nếu đã được sống lại, vậy thì cứ theo tự nhiên bắt đầu lại một lần nữa đi, mặc kệ kiếp trước giữa anh trai và cậu đã xảy ra chuyện gì, cả đời này cậu nhất định phải sống một cuộc sống mới.

“Anh hai~” Cậu tươi cười rạng rỡ với thiếu niên, cánh tay mập mập trắng nõn quơ quơ với với. “Ôm một cái nha.....”

Nếu đã thật vất vả mới quay trở lại được những năm tháng làm con nít, hơn nữa còn có anh trai yêu thương, cậu sao lại không hưởng thụ cho tốt chứ hả?! () Bánh bao nhỏ tới đây, bằng vẻ ngoài trắng nõn đáng yêu không chút áp lực này, làm gì có ai ghét nổi chứ.

Mà thiếu niên bị gọi là anh trai lúc này, trong nháy mắt, dưới pha làm nũng quá dễ cưng đã không chút do dự vươn tay ôm lấy cậu, một tay vòng qua thắt lưng Tiểu Phong, một tay nâng mông cậu lên, thông thả mà cẩn thận bế cậu ra khỏi giường.

Da thịt chặt chẽ dính sát vào nhau không còn kẽ hở, thân thể bé con đặc biệt mềm mại như tơ lụa, tản ra hơi thở ấm áp, Diệp Cảnh hơi hơi nheo mắt lại, cúi đầu dụi dụi vào cổ bé con, thở dài thỏa mãn.

Diệp Cảnh biết đời này anh đã chẳng thể buông tay được nữa rồi. Ngay trong khoảng khắc tỉnh lại kia, Tiểu Phong cũng đã trở thành chấp niệm ăn sâu vào máu thịt anh. Để có lần sống lại này, anh đã phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Nghĩ đến điều này, bàn tay Diệp Cảnh không tự giác siết chặt lại, theo bản năng ôm Tiểu Phong sát vào lồng ngực mình hơn nữa. Chỉ cần có thể bù đắp được sai lầm, phải trả giá thế nào Diệp Cảnh cũng không sợ, nhưng không ngờ đại giới lại rơi lên đầu.....Tiểu Phong.

Cậu có thể lựa chọn sống lại, nhưng thân thể của em trai cậu sẽ phải chịu một ít ảnh hưởng.

Tiểu Phong? Không, tại sao người phải trả giá không phải là tôi?

Đánh lên thứ mà bản thân coi trọng nhất mới có thể xem là trả giá đại giới, mới khiến cho cậu mãi mãi ghi tạc trong lòng.....

Cuối cùng anh vẫn lựa chọn sống lại, so với việc phải đối mặt với cái chết của Tiểu Phong, anh tình nguyện chọn một Tiểu Phong ốm yếu, hơn nữa anh cũng sẽ có cơ hội chăm sóc thật tốt cho cậu, tuyệt đối không để Tiểu Phong lâm vào nguy hiểm vì thân thể hư nhược.

“Anh?” Cảm giác được cảm xúc của anh hai bỗng nhiên thay đổi, bánh bao nhỏ Diệp Phong khó hiểu vươn tay lên khê chọc chọc mái tóc xù này giờ bám trên vai cậu không chịu rời.

Diệp Cảnh ngẩn người một lúc, ngẩng đầu lên liền đụng phải ánh mắt to tròn sáng ngời của bé, cơ mặt anh thoáng chốc nhu hòa hơn rất nhiều, ôm cậu dựa vào ngực mình, anh vươn một tay ra xoa xoa mái tóc đen nhánh mềm mại kia rồi dịu dàng nói, “Anh hai không sao, có đói bụng không? Chúng ta xuống dưới lầu nhé!”

Nói xong, anh lại vòng tay qua ôm thắt lưng mềm mại nộn thịt bánh bao của bé con.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia?” Vừa mới bước xuống tầng dưới đã nghe thấy tiếng nói ngập tràn kinh ngạc của Phúc quản gia. Ngay lập tức, ông vội vàng bước tới muốn bế bánh bao nhỏ nộn thịt trong tay Diệp Cảnh nhưng lại bị anh cản lại.

Phúc quản gia: “!!!”

Cho dù tiểu thiếu gia giống một chiếc bánh bao nhỏ nhưng thành thật mà nói thì một đứa nhỏ mới khoảng bảy tám tuổi có thể bế không, chẳng lẽ không thấy nặng sao?

Phúc quản gia cảm thấy rất lo lắng, nhờ đại thiếu gia bị vấp ngã hay ngại mệt mà ném tiểu thiếu gia đi thì phải làm sao đây? Là một người quản gia tốt, ông dĩ nhiên phải lường trước được đủ mọi khả năng.

Chính vì thế, ngay lúc Diệp Cảnh từ chối đưa em trai của mình cho ông bế, Phúc quản gia ngay lập tức lia mắt chú ý tới những nơi có các đồ vật sắc cạnh, vừa cân nhắc có nên thay mới lại toàn bộ vật dụng hay không, vừa muốn lót thêm một tấm thảm thật dày trên sàn nhà. Haizzz, xem ra đại thiếu gia có vẻ rất thích ôm tiểu thiếu gia chạy khắp nơi.

“Bác Phúc, giúp cháu lấy chút trà bánh tới đây đi, cháu nhớ hình như Tiểu Phong rất thích ăn bánh vị hạt dẻ đúng không?” Diệp Cảnh cẩn thận đặt bọc bánh bao nhỏ mềm mại lên ghế sofa, sau đó rất nhanh ngồi xuống bên cạnh, một tay lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ ú nu thật như sợ chỉ trong một phút xuất thần, cậu sẽ lăn qua lăn lại, ngã xuống mất.

Thật ra anh không biết hồi còn nhỏ Tiểu Phong thích ăn cái gì, nhưng vẫn còn nhớ sau khi lớn lên cậu rất thích ăn đồ ngọt, mà trà bánh kia là một trong những thứ ấy.

Phúc quản gia phát hiện ra, đại thiếu gia trước giờ vẫn luôn coi thường, xem nhẹ tiểu thiếu gia nhưng dường như giờ đã nghĩ thông suốt rồi, ông cảm thấy vô cùng vui mừng nhưng vẫn phải tiếc nuối từ chối yêu cầu của anh.

“Tiểu thiếu gia vừa mới khỏi bệnh, tì vị hư nhược, bác sĩ dặn hai ngày tới chỉ được ăn chút thức ăn lỏng”. Phúc quản gia chậm rãi nói, mang theo chút quan tâm từ ái của trưởng bối. Thói đời chính là thế đó, Phúc quản gia đã chăm sóc hai người con trai nhà họ Diệp từ lúc họ mới sinh, cho nên tới tận bây giờ đều rất thực lòng, công minh.

Mà Diệp Cảnh lúc này lại vì lời nói của Phúc quản gia mà nhúu mày.

Anh không hề biết Tiểu Phong lúc nhỏ hay bị bệnh, vì trước giờ vẫn thường nhắm mắt làm ngơ với đứa em trai này nên hiện giờ anh cũng chẳng thể đoán được có phải do anh sống lại nên thân thể Tiểu Phong mới đột nhiên yếu đi hay không?

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong hình như cảm giác được sự trầm mặc của anh trai mình nên rất tự giác xê dịch không, bò lên người Diệp Cảnh.

“Tiểu Phong!” Diệp Cảnh giật mình thất thanh, vội vàng túm lấy bé con, ủ vào trong lồng ngực.

Đúng lúc ấy, một bàn tay nhỏ bé, mềm mại bỗng nhiên giơ lên, xoa xoa đuôi lông mày của anh, mang lại cảm giác hết như một cơn gió mát nhẹ nhẹ, ánh dương quang ấm áp, trong trẻo mà tươi đẹp.

“Anh, em không sao đâu ~” Tiểu Phong cẩn thận sờ trán của anh trai nhà mình, giống như muốn vuốt thẳng những nếp nhăn nơi ấy, giọng nói non nớt mang theo hơi nóng phả bên tai Diệp Cảnh khiến lòng anh tê dại.

Đôi mắt đen lúng liếng hết như viên pha lê đen lấp lánh của bé con đặc biệt chân thành tha thiết, Diệp Cảnh nhìn mà khó nhịn, quả quyết cúi xuống cẩn nhẹ lên má bé.

“Tiểu Phong thật ngoan~” Diệp Cảnh thoải mái cọ tới cọ lui bên cổ bé con, mãi đến khi cơ thể anh ngập tràn hương vị của Tiểu Phong mới luyến tiếc dừng lại.

Tiểu Phong mếu máo: “..... QAQ”

Cậu rơi vào tình huống gì thế này, có biết là.....ngứa lắm không ToT

4. Chương 4: Anh Em Sống Chung

Trong căn biệt thự to lớn xa hoa đầy phong vị thượng lưu này, bánh bao nhỏ Tiểu Phong lại thoải mái hưởng thụ cuộc sống sung túc, giờ tay có áo mặc, há mồm có cơm ăn một lần nữa.

“Tiểu Phong ngoan, há miệng ra nào ~”

“Ah_____”

“Ừm, Tiểu Phong nhà chúng ta giỏi quá!” Anh trai đại nhân còn tặng kèm thêm một cái thơm má.

Vì thế hai chén cháo gạo lúc đã bị ăn sạch trong bầu không khí huynh đệ tương thân tương ái, anh một miếng, em một miếng rồi ()

Phúc quân gia mỉm cười hài lòng nhìn đại thiếu gia ôm tiểu thiếu gia vào trong ngực, còn nhẹ nhàng xoa bụng giúp tiểu thiếu gia tiêu cơm, sau đó quay đi gọi đầu bếp bưng hai cốc sữa lên.

Chắc, thân thể hai vị thiếu gia đang trong giai đoạn phát triển, mỗi ngày vào sáng sớm và trước lúc đi ngủ đều cần phải uống một cốc sữa. Phúc quân gia lo việc rất chu toàn, sữa này là do ông đặc biệt dặn lão bạn già làm ở nông trang mang tới, hương vị tinh khiết đúng chất sữa tươi, an toàn hơn nhiều so với mấy loại sữa bột đầy chất độc hại bán ngoài kia.

Phúc quân gia cũng phải thầm tự khen sự cẩn trọng, chú đáo của mình.

Người thấy mùi sữa tươi, dạ dày nhỏ theo bản năng nảy sinh chống đối ác cảm, khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Tiểu Phong nhăn lại hết như vỏ bánh gạo hấp, oa oa oa, cậu ghét sữa lắm ấy, bỏ qua cho cậu đi, ừ muốn uống đâu QAQ.

Diệp Cảnh biết Tiểu Phong không thích sữa, nhưng vừa nãy mới chỉ ăn một bát cháo, nhiều lắm cũng chỉ có tác dụng làm no bụng, không có nhiều dinh dưỡng, Tiểu Phong giờ còn nhỏ, thân thể lại ốm yếu, muốn bồi bổ từ từ nhất định phải ăn nhiều đồ có hàm lượng dinh dưỡng cao.

“Tiểu Phong...”

Quay đầu lại, bánh bao nhỏ Tiểu Phong vội vui mặt vào trong lồng ngực Diệp Cảnh, chỉ lộ ra cái gáy xù tóc. Anh vừa cảm thấy bất đắc dĩ, cũng vừa thấy buồn cười, nhưng vẫn nhẫn nại kéo bé con từ trong ngực mình ra.

“Tiểu Phong ngoan, uống hết sữa thân thể mới tốt lên được, anh sẽ uống cùng Tiểu Phong được không?”

Tiểu Phong chớp chớp mắt nhìn anh trai nhà mình ba giây, biết không thể thay đổi được ý của anh mới quyết đoán giãy dụa đôi chân ngắn ngủn, chạy tới ghế sofa, đầu rúc vào gối dựa, chỉ lộ ra cái gáy ở bên ngoài.

Không uống, kiên quyết không uống. Cậu không muốn thừa nhận vì có người chiều chuộng nên mới phá lệ cố tình làm nũng đâu (^)

Đột nhiên có hai cánh tay ôm lấy hông cậu, lôi cậu từ trong đồng gối dựa chui ra.

“Tiểu Phong thật bướng bỉnh!” Tiếng cười của anh trai vang lên từ phía sau. Bánh bao nhỏ Tiểu Phong đột nhiên xúc động muốn xoay người một cái, bổ nhào về phía anh trai. Diệp Cảnh bất ngờ không kịp đề phòng, bị Tiểu Phong đẩy ngã vào ghế sofa.

Bé con vung chân tay loạn xạ, muốn rời khỏi lồng ngực của anh trai, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt ngập tràn ý cười của anh.

“Vẫn còn muốn làm loạn nữa à?” Diệp Cảnh yêu thương dịu dàng xoa cái đầu nhỏ của em trai nhà mình, giọng nói không chút nào che dấu chiều chuộng sung nịnh. Bé con được anh trai bao dung như thế tự nhiên có chút ngại ngùng.

“Em chỉ là... không thích uống, anh hai ~” Bánh bao nhỏ mềm yếu túm lấy áo Diệp Cảnh, tỏ vẻ hiện tại bản thân rất cần được che chở.

“Ha ha...” Diệp Cảnh nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại của bánh bao nhỏ, cọ má vào cái đầu nhỏ xù tóc nói: “Không uống sữa sẽ không phát triển được chiều cao đâu, Tiểu Phong muốn tương lai mình bị lùn sao?”

“.....Không đây ToT”

“Vậy thì đúng rồi, ngoan, há miệng ra nào ~”

“Ừng ực... ừng ực, ừng ực.....” Hức hức QAQ chất lỏng màu trắng đáng ghét.

Uống sữa xong, Diệp Cảnh nắm tay bánh bao nhỏ đi dạo quanh sân một vòng rồi mới kéo bé ngồi lên ghế sofa xem TV.

Diệp Cảnh theo thói quen cầm điều khiển từ xa mở kênh kinh tế và tài chính, nhưng bỗng nhiên nhớ ra Tiểu Phong mới tròn bốn tuổi, một đứa bé bốn tuổi chắc rất thích xem hoạt hình mới đúng. Vì thế, đầu ngón tay lập tức chuyển kênh, màn hình TV đang chiếu bộ phim hoạt hình thịnh hành nhất lúc đó – Cừu con vui vẻ và sói xám.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong ngồi dựa vào ngực anh trai, trừng mắt ngạc nhiên, thật sự nhìn không ra, hóa ra anh trai nhà mình thích xem cừu nhỏ đáng yêu á ~ Bánh bao nhỏ nghĩ nghĩ, là một đứa em trai ngoan ngoãn tất nhiên sẽ lấy anh trai làm chuẩn mực rồi, thế nên cậu rất tự giác tiếp tục dựa vào người Diệp Cảnh chăm chú xem hoạt hình.

Diệp Cảnh cúi đầu nhìn Tiểu Phong đang chăm chú nhìn TV, trong mắt ánh lên nét tươi cười, cuối cùng anh cũng đã làm được việc mà bé con thích.

Vậy nên, anh trai thỏa mãn, bánh bao nhỏ thỏa mãn, cả hai đều rất vừa lòng bản thân đã làm một người anh trai (em trai) tốt

~ Ha ha ^-^

.
. .
.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong không có đủ kiên nhẫn để xem hết phim, cậu càng xem càng cảm thấy uể oải, thân thể của một đứa nhỏ bốn tuổi thật sự quá mức non nớt yếu ớt, chỉ chốc lát sau, hai mí mắt của cậu đã có xu hướng dán vào với nhau, cổ mãi vẫn không mở ra nổi. Trước khi ngủ còn không quên túm lấy góc áo của anh trai, muốn xác định bản thân không chỉ có một mình mà vẫn có anh bên cạnh, từ từ híp mắt lại, bánh bao nhỏ hạnh phúc chìm vào giấc ngủ (*^____^*)

Diệp Cảnh sớm đã có tính tự chủ rất cao nên dĩ nhiên trạng thái tốt hơn nhiều so với bánh bao nhỏ. Nhìn Tiểu Phong đã mơ mơ màng màng muốn ngủ, anh cầm điều khiển chỉnh nhỏ tiếng TV lại, chờ đến khi bé con hoàn toàn rơi vào giấc ngủ sâu, hô hấp đều đặn mới tắt hẳn TV.

Tiểu Phong đã ngủ rất sâu rồi.

Anh cẩn thận ôm cơ thể mềm mại thơm mùi sữa của bé con trên ghế sofa lên. Dường như vì phải rời khỏi ghế sofa êm ái nên Tiểu Phong có chút khó chịu, thân thể nhỏ nhỏ co lại chui vào trong lồng ngực anh trai mình, tự giác tìm vị trí thoải mái, vừa lòng dụi má vào áo anh rồi tiếp tục ngủ, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại chu ra chóp chép.

Diệp Cảnh khẽ hôn lên mái tóc tơ mềm mại của bé con vài cái, rất hài lòng với sự ỷ lại của bánh bao nhỏ nhà mình. Đúng, chính là như thế, anh đúng là muốn nuôi dưỡng Diệp Phong trở thành một đứa nhỏ thích dựa dẫm vào anh, không phải vì muốn làm hư cậu mà là để cho cậu mãi mãi không bao giờ rời khỏi anh, giống như cá với nước, cả đời chỉ có thể sống với nhau, dựa vào nhau mà sống.

Khóe môi Diệp Cảnh hơi nhếch lên, đáy mắt thấp thoáng một chút ánh sáng hàm xúc khó hiểu, rõ ràng mới chỉ là một đứa nhóc tám tuổi nhưng nét mặt lại lộ rõ sự tinh quái của cáo già.

Từ nhỏ phòng của hai anh em đã được tách ra phân định rõ ràng, Diệp Cảnh thực ra là một người vô cùng chú trọng không gian riêng tư, ngoại trừ mỗi tuần một lần có người tới dọn dẹp, còn ngoài ra nếu không có sự cho phép của anh, ai cũng không được vào, anh đoán có lẽ trước đây Tiểu Phong cũng chưa từng một lần tới phòng anh.

Nhưng hiện giờ, Diệp Cảnh lại ôm bánh bao nhỏ Tiểu Phong vào trong phòng của mình, Phúc quần gia này giờ vẫn theo sau hai vị thiếu gia ngừng bước.

“Bác Phúc, ngày mai bác thu dọn đồ đạc đi, sau này Tiểu Phong ở cùng phòng với cháu.” Diệp Cảnh dặn dò.

Ánh mắt Phúc quản gia khẽ lóe lên, ông vuốt cằm suy tư rồi gật đầu: “Được rồi, đại thiếu gia.”

Từ lúc vị phu nhân trước gặp chuyện không may, đại thiếu gia đã sớm khó chịu với Diệp phu nhân hiện giờ rồi, vậy nên chắc chắn cũng chẳng yêu quý gì cậu hai đâu, đây gần như là bí mật công khai của Diệp gia. Phúc quản gia có kinh nghiệm sống phong phú, tuy cũng không ưa vị tân phu nhân này nhưng trẻ nhỏ vô tội. Cho dù chẳng có ai trong Diệp gia hoan nghênh sự ra đời của cậu nhưng trong thân thể cậu vẫn chảy huyết mạch của Diệp gia, Phúc quản gia tất nhiên sẽ không cố ý nghiêm khắc, khắt khe với cậu.

Hôm nay đột nhiên thấy sự thay đổi của đại thiếu gia, đối với tiểu thiếu gia vô cùng quan tâm, cưng chiều, Phúc quản gia rất hài lòng, dù sao mấy ngày trước nhị thiếu gia mới bệnh nặng, căn bệnh thực sự rất nguy hiểm, bị dày vò cả đêm cuối cùng cũng ổn định được, nhưng cậu lại rơi vào mê man, mãi chiều nay mới tỉnh giấc.

Phúc quản gia đã thông báo cho ông chủ và phu nhân biết nhưng ông chủ chỉ dặn dò ông mời bác sĩ riêng tới, còn vị phu nhân kia lại nói thẳng rằng bản thân bà còn bận tham gia dạ tiệc kéo dài cả tuần, ông tự lo mọi việc là được. Nhân tiện giờ mới nói, hai người bọn họ hiện tại vẫn đang ở nước ngoài.

Phúc quản gia cho rằng có lẽ do nhị thiếu gia bị bệnh nên đại thiếu gia mới mềm lòng, nổi lên tình anh em thân thiết và có sự thay đổi ngày hôm nay. Dù sao ba mẹ của hai anh em quanh năm suốt tháng không ở nhà, người thân có thể dựa dẫm vào nhau chỉ có hai người bọn họ mà thôi, không cần vừa gặp đã yêu, ít nhất ở với nhau lâu ngày sẽ sinh tình đúng không, Phúc quản gia vui vẻ nghĩ như thế. (Hớ, đây là cái thâm ý gì vậy?)

Sau khi Phúc quản gia cung kính rời đi, Diệp Cảnh bắt đầu giúp bánh bao nhỏ tháo giày, thay quần áo, lau mặt, lau chân tay rồi mới đắp chăn lại, gấp gọn góc chăn rồi vặn nhỏ cây đèn ngủ giúp bé.

Diệp Phong lúc ngủ trông vô cùng ngoan ngoãn, im lặng, không quấy phá, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé ra, phả ra hơi thở ấm áp nhịp nhàng, thật tĩnh lặng, cũng thật tốt đẹp.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên trán bé con, chậm rãi đứng dậy, mở cửa phòng, lặng lẽ rời đi.

Hôm nay, anh sống lại, trở về là một đứa nhỏ tám tuổi, Diệp Cảnh nhớ rất rõ, dường như bản thân mới một giây trước thôi còn đứng trong đám tang Tiểu Phong, sau đó..... Thần kinh anh có chút rối loạn, nhìn ảnh chụp của Tiểu Phong mà cứ ngỡ cậu đang cười với anh. Trong chớp mắt, Diệp Cảnh bỗng xuất hiện ở một không gian trắng xóa, cùng với giọng nói thoảng bên tai làm một cuộc trao đổi với anh, anh sẽ sống lại nhưng thân thể Tiểu Phong sẽ yếu hơn nhiều so với trước đây.

Diệp Cảnh không thể dùng khoa học để giải thích tình huống này nghĩ là gì, nó làm anh nhớ đến một tình huống khác tương tự trong một bộ phim từng thịnh hành một thời trước đây..... Tiệm cầm đồ số tám. Đó là một cuộc giao dịch vật đổi vật, lấy sức khỏe thân thể ra để đổi lấy sự sống lại.

“Đại thiếu gia?” Phúc quản gia đang thúc giục người giúp việc quét dọn phòng khách lúc này hơi sững sốt, bình thường vào giờ này đại thiếu gia đã sớm đi ngủ, sao hôm nay vẫn còn tràn đầy tinh lực chạy loạn thế này?

À không, không phải là chạy loạn mà chỉ là chậm rãi đi từ trên lầu xuống dưới mà thôi. Phúc quản gia bỗng nhiên có chút ảo não, cho rằng bản thân không có mắt nhìn, không chú ý tới tâm tình của đại thiếu gia, vậy nên giờ mới không rõ nguyên nhân đại thiếu gia thay đổi thói quen sinh hoạt.

“Bác Phúc, bác đến thư phòng đi, cháu có chuyện muốn hỏi bác”. Diệp Cảnh chậm rãi nói.

Trong lòng Phúc quản gia trào lên cơn sóng nghi hoặc, ông bỗng nhiên cảm thấy đại thiếu gia hiện giờ hình như có gì đó khác so với trước. Lúc trước đại thiếu gia tuy rằng so với tuổi của mình trưởng thành rất sớm, nhưng rất cuộc vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, cho dù có bản lĩnh thì vẫn còn hơi hướm non nớt, nhưng lúc này đây, ông cảm nhận rõ được khí thế đầy áp lực phát ra từ anh giống hệt như từ trên người ông chủ.

Phải là một người đã từng được rèn luyện, lăn lộn trong xã hội nhiều năm mới vô hình trung hình thành nên khí thế áp bức như thế, có lẽ nào đại thiếu gia bị đánh tráo hay không?! Phúc quản gia lắc đầu, lẽ nào ông bận rộn cả ngày tới mức đầu óc hồ đồ mới nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn như thế.

Hai người đi tới thư phòng, Diệp Cảnh theo thói quen để Phúc quản gia ngồi một bên còn bản thân mình thì ngồi ở vị trí chủ thượng.

“Trước tiên bác nói cho cháu biết.....bệnh tình cùng thân thể hiện tại của Tiểu Phong đi”.

Phúc quản gia khẽ thở dài: “Tiểu thiếu gia từ lúc mới sinh cơ thể đã yếu ớt, bác sĩ cũng nói qua cậu hai yếu từ trong bụng mẹ, vậy nên rất khó nuôi”.

Diệp Cảnh gật đầu, điều này anh đã sớm nghĩ tới.

“Sáng hôm qua cậu hai bị nhiễm lạnh, tới chiều thì bắt đầu phát sốt, vất vả cả đêm, mãi đến chiều hôm nay mới tỉnh lại”. Bạn đang ?

“Ừm” Diệp Cảnh nhủ mảy: “Cha và phu nhân nói thế nào ạ?”

“...” Phúc quản gia ngập ngừng: “Họ nói tiểu thiếu gia nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt”.

À..... Diệp Cảnh thầm cười lạnh một tiếng, quả nhiên đời này họ vẫn giữ thái độ như cũ, ở trong cái nhà này Tiểu Phong vẫn mãi không được một ai coi trọng, nhưng như thế cũng không sao, về sau Tiểu Phong chỉ có thể là của một mình anh.

Diệp Cảnh bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, đời trước chắc chắn Tiểu Phong cũng phải lớn lên trong hoàn cảnh cô độc như thế, nếu không có Phúc quản gia dốc lòng chăm sóc thì có lẽ ngay đến người giúp việc cũng có thể ra oai với em ấy rồi.

“Bác Phúc, cảm ơn bác.....” Cảm ơn bác, khi tất cả mọi người xem thường thì bác vẫn hết lòng chăm sóc Tiểu Phong, vẫn luôn chú ý để đứa nhỏ kia được lớn lên trong vùng trời yên bình ấm áp ánh mặt trời.

“Đại thiếu gia, cậu cũng có thể chăm sóc cậu hai thật tốt!” Phúc quản gia vui mừng nói, ông có thể trông nom tiểu thiếu gia nhưng dù gì ông cũng chỉ là một quản gia, sự quan tâm của vị trưởng bối này đem ra so thì vẫn không thể nào bằng tình thân.

Diệp Cảnh gật đầu nói: “Sau này cứ giao cho cháu”.

Chờ cho đến khi Diệp Cảnh trở lại phòng lần nữa, bánh bao nhỏ không biết từ khi nào đã trở mình, tay nắm chặt một góc chăn ngủ say sưa, cái miệng nhỏ nhắn chóp chép, sắc mặt tươi cười đầy hạnh phúc.

Diệp Cảnh cởi quần áo, nhẹ nhàng trèo lên giường nằm cạnh bé con, vòng tay ôm lấy cơ thể mềm mại bụ bẫm như bánh bao vào lòng, hương sữa thoang thoảng tràn vào khoang mũi.

Bánh bao nhỏ rất tự giác nhích lại gần, dụi dụi vào ngực anh trai, thuận tiện lau hết nước miếng lên áo anh, sau đó còn tiếp tục chảy nước dãi, mơ màng ngủ.

Diệp Cảnh bắt đầu dụi dụi xoa đầu bé con, để mặc cho Tiểu Phong tiếp tục nằm trong ngực mình chảy nước miếng.

5. Chương 5: Khách Không Mời Mà Đến

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong tỉnh dậy trong vòng tay của anh trai, cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì mà hiện giờ cậu lại cuộn tròn thân thể, nằm gọn trong lòng ngực Diệp Cảnh, đầu thì gối lên cánh tay anh trai mình.

Cứ như thế qua một đêm, cánh tay anh hai nhất định đã tê rần rồi ha? Nghĩ thế, bánh bao nhỏ nhẹ nhàng nâng đầu lên nhưng lại bất cẩn đụng phải cằm anh trai mình, Diệp Cảnh lập tức tỉnh lại.

“Tiểu Phong?” Diệp Cảnh mơ màng mở mắt, ngay sau đó tỉnh táo lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh chống tay nâng nửa người dậy, nhìn Tiểu Phong trở mình, lúc lắc bò lên người anh.

“Anh à~” Bánh bao nhỏ cười rạng rỡ, nhào tới ôm trai nhà mình.

Ánh mắt Diệp Cảnh mềm mại giống như có thể hóa thành hồ nước. Anh ngồi thẳng người dậy, hai tay ôm trọn thân thể bé con, đưa cả người cậu vào trong ngực, cúi đầu hôn chụt lên trán bé con một cái.

“Đây là hôn chào buổi sáng đó, hiểu không Tiểu Phong?” Giọng nói ngập tràn dịu dàng nhu hòa.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong đảo mắt, tỏ vẻ dĩ nhiên em hiểu lễ tiết đơn giản như thế! Vì để chứng minh với anh trai nhà mình, bánh bao nhỏ bật người lên, nhanh nhẹn vòng hai tay ôm cổ anh trai, sau đó kiễng chân, tính hôn chụt lên trán Diệp Cảnh một cái. Nhưng vì chênh lệch chiều cao nên xiêu xiêu vẹo vẹo thế nào lại thành hôn má.

Tiểu Phong oán giận túm tóc anh trai nhà mình, tố cáo bằng chất giọng mềm mại non nớt: “Anh..... Chắc chắn là anh đã uống nhiều sữa quá rồi nha ~”

Diệp Cảnh: “.....”

Đứa nhỏ này còn học được cách bắt chước người khác cơ đấy? Chắc, thật không hổ là em trai của Diệp Cảnh anh! Vị anh trai kia tỏ vẻ rất hài lòng, nhất là với nụ hôn do Tiểu Phong chủ động thơm má. Anh mỉm cười xoa đầu bánh bao nhỏ nói: “Tiểu Phong nhanh chóng sửa soạn một chút đi nhé, rồi cùng anh hai xuống dưới lầu uống sữa”.

Nháy mắt, thân theer mềm mại cứng đờ.

“..... QAQ” Đúng là tự tìm đường chết, làm ơn tha cho em đi mà T^T

Lúc rửa mặt trong nhà tắm, bánh bao nhỏ lại một lần nữa cảm thấy mỗi nơi trong ngôi nhà này đều vô cùng có ác ý với cậu. Vóc dáng không cao, thế nên ngay cả bồn cầu cũng không thể tiểu được !!

Bánh bao nhỏ bật nhảy vài lần vẫn không được, đành phải quay đầu, vẻ mặt cực đáng thương nhìn anh trai nhà mình. Diệp Cảnh tùm tùm cười xoa cái đầu xù tóc của cậu rồi nói: “Đã bảo rồi, để anh trai giúp em mà không nghe, tự mình dày vò bản thân làm gì!”

Nói xong liền thuận tiện kéo quần của Tiểu Phong xuống, ôm chân cậu lên, đành hoàng giúp cậu đi tiểu. Cái vẻ mặt đờ đờ trước sau như một kia khiến bánh bao nhỏ Tiểu Phong không khỏi ngẫm nghĩ, chẳng lẽ trước đây anh trai toàn giúp cậu đi tiểu hả?

Á á á QAQ Trình tiết của người ta hóa ra đã bị ai đó hủy hoại không thương tiếc như vậy sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có một người anh trai thần thông như thế, cậu cũng con mẹ nó cảm thấy vô cùng may mắn, một người mà cậu cần là đáp, thậm chí còn có thuật đọc tâm, chuyện khó nói cậu cũng chẳng cần phải nói ra anh trai đã tự hiểu ()

Diệp Phong cảm thấy có chút quái lạ, cậu mơ hồ nhớ rõ ràng là bản thân mình đã sớm chết, nhưng bên cạnh cậu có một người anh trai tốt thế này thì việc gì phải chết sớm như thế? Chẳng lẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao?

“Lúc đi tiểu còn có thể ngăn người sao Tiểu Phong?!” Đầu bị gõ nhẹ một cái, bánh bao nhỏ vội quay đầu lại, thấy anh trai đang nhìn chằm chằm con chim nhỏ của mình, mặt nhất thời ửng đỏ, dấy dụa, lập tức kéo quần lên.

Diệp Cảnh bật cười: “Nhỏ thế này mà đã biết xấu hổ rồi sao?”

Tiểu Phong nhỏ giọng lầm bầm vài tiếng, anh trai bại hoại quá đáng, nhìn hết chim nhỏ của cậu rồi TT^TT

“Em còn nhỏ như thế, anh trai giúp em là chuyện đương nhiên, không phải sao?” Diệp Cảnh kéo tay bánh bao nhỏ, dùng khăn lông ướt lau lau: “Anh nói vậy Tiểu Phong có hiểu không?”

Cơ thể Tiểu Phong cứng ngắc một chút, hai má phúng phính phồng lên, liếc mắt nghi ngờ nhìn Diệp Cảnh.

Diệp Cảnh nhú mày, nhóc con này đang suy nghĩ cái gì vậy trời?

“Vậy..... trước đây ba ba cũng giúp anh đi tiểu ha?” Bánh bao nhỏ Tiểu Phong dùng vẻ mặt vô cùng “khờ dại” hỏi.

Diệp Cảnh: “.....”

Làm sao mà nhóc con này lại có lỗi suy nghĩ quái lạ vậy hả?

...

Hai anh em vừa ăn sáng xong không lâu đã phải tiếp một vị khách không mời mà đến. Đương nhiên, đối với Diệp Cảnh mà nói thì đó quả thực là vị khách không mời mà đến, nhưng đối với Diệp Phong thì..... khó nói lắm (_)

“Em gái với em rể vẫn không có nhà à, không sao, tôi chỉ đến thăm đứa cháu trai bé nhỏ thôi, lần trước nghe nói nó bị bệnh đúng không? Khiến tôi lo lắng chết đi được.....” Hai người còn chưa đi đến phòng khách đã loáng thoáng nghe được một giọng nữ cổ tình nói lớn lên

Diệp Cảnh thềm cười lạnh, nếu thật sự lo lắng thì tại sao lại chờ đến khi Tiểu Phong khỏi bệnh mới tới? Nhà cũng đâu cách xa đây bao nhiêu.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong đứng lúc ấy đi vào phòng khách, liếc mắt liền thấy ngay một người phụ nữ tóc uốn xoắn, đang cười ha hả ngồi trên ghế sofa, hỏi chuyện với Phúc quản gia đứng bên cạnh.

“Ah, Tiểu Phong à, đến đây nào, nhanh đến với dì cả nào ~”

Trực tiếp phớt là anh trai sao? Trong lòng Tiểu Phong tự nhiên thấy bức bối bất mãn, cậu cảm thấy người phụ nữ này chắc chắn là cố ý.

“Tiểu Phong làm sao thế, mới hai ngày không gặp đã không nhận ra dì cả à?” Cô ta lập tức đứng lên, đi tới nói tiếp: “Cho dù không nhận ra dì cả thì Tiểu Phong chắc vẫn nhớ rõ anh họ Quốc Hiên đúng không, hôm nay anh họ cũng đến đây đó, lát nữa dì sẽ bảo Quốc Hiên chơi cùng cháu được không?”

Cô ta thật ra cũng không định nghe Tiểu Phong nói gì cả mà tự quyết định kéo tay cậu, hiển nhiên mục đích của cô chỉ là tách Diệp Phong ra khỏi Diệp Cảnh mà thôi.

Người phụ nữ này là chị gái của tân phu nhân Diệp gia, cũng chính là dì cả của Diệp Phong, không có một tỷ quan hệ huyết thống nào với Diệp Cảnh hết. Em gái Lưu Tố Nguyệt tuân theo sự sắp xếp của gia tộc mà gả cho Diệp Thị giàu có, từ đó trở đi bắt đầu một cuộc sống xa hoa, nhưng người chị Lưu Tố Vân lại một lòng chạy theo chủ nghĩa lãng mạn, theo đuổi tình yêu đích thực, lấy một giáo sư đại học nghèo khó. Phía bên ngoài – Lưu gia tuy rất không hài lòng nhưng cuối cùng thì vẫn vì con gái nhà mình, yêu cầu vị giáo sư kia ở rể, ban đầu còn có chút trắc trở nhưng rốt cuộc về sau, nhà trai đành phải chấp nhận ở rể tại Lưu gia. Sau khi kết hôn, hai người sinh được một bé trai, cũng chính là anh họ của Diệp Phong – Lưu Quốc Hiên.

Tuy nói là ở rể nhưng trước đó đã cãi nhau một trận vô cùng âm ỉ, nên sau khi kết hôn họ cũng không ở lại nhà chính của Lưu gia. Hơn nữa cuộc sống của họ cũng chẳng khá giả gì nên vị dì cả này rất thích chạy tới biệt thự của Diệp gia chơi, hơn nữa càng thích nói vớ vẩn trước mặt Diệp Phong.

Kiếp trước, Diệp Cảnh đã biết bụng dạ người phụ nữ này chẳng tốt đẹp gì rồi, nói ba câu thì phải đến hai câu khuyên Tiểu Phong đối nghịch với anh, chỉ là không ngờ tới, cô ta đã ra sức tiếp cận Tiểu Phong từ khi cậu còn nhỏ chưa hiểu đời thế này. May mà bé vợ nhà anh bản tính lương thiện thuần khiết, không bị uế ngữ của cô ta đầu độc. Còn anh thì ngược lại, ngẫu nhiên vài lần nghe được mấy lời xía xối của Lưu Tố Vân với Diệp Phong mà càng thêm xa cách với cậu, gây ra kết cục bi thảm cho cả hai.

Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Cảnh lóe lên chút ánh sáng mờ nhạt, vô thức siết chặt nắm tay, cả đời này anh tuyệt đối sẽ không để những người kia có bất cứ một cơ hội nào tiếp cận Tiểu Phong nữa.

Lưu Tố Vân vừa mới vươn tay ra, bánh bao nhỏ Tiểu Phong thoát cái đã lui về phía sau, chạy trốn sau lưng anh trai nhà mình. Từ sau khi cậu hạ sốt tỉnh dậy, cũng chính là lúc được sống lại, cậu không có ấn tượng gì mấy với những sự việc đã xảy ra trước kia, cũng may cậu còn nhỏ, tất cả mọi người đều cho rằng tính cách của cậu vẫn chưa được định hình, quên cái này nhớ cái kia là chuyện bình thường nên mới không nghi ngờ gì.

Bởi thế bánh bao nhỏ không có chút thiện cảm nào với bà dì giả vờ thân thiết từ trên trời rơi xuống này, bản năng cảnh báo bé con phải cảnh giác, lập tức trốn sau lưng anh trai, lấy anh trai nhà mình làm bìa đỡ.

Diệp Cảnh cũng rất gắng sức, ngay lập tức giang tay ngăn cản Lưu Tố Vân, mỉm cười tỏ thái độ khiêm nhường không ai có thể chê trách được.

“Dì Lưu, nếu dì muốn đến thăm tiểu Phong thì cũng thấy rồi đấy, Tiểu Phong hiện giờ rất khỏe, nhưng vừa mới khỏi bệnh xong nên không thể vận động mạnh được, bác sĩ dặn phải để Tiểu Phong nghỉ ngơi nhiều hơn”.

Ngụ ý, bà nên rút sớm đi thì hơn.

Sắc mặt Lưu Tố Vân nhất thời tái mét, vốn hôm nay thấy Diệp Cảnh đi ra cùng Diệp Phong cô ta đã cảm thấy rất quái lạ, nhưng không ngờ tên oắt con chết tiệt này lại còn giả bộ học làm người lớn, ngôn tại ý ngoại, dường như muốn cản trở, không cho cô ta tiếp xúc với Tiểu Phong.

Chẳng lẽ nó biết được mục đích của mình khi tới đây? Lưu Tố Vân càng nghĩ càng cảm thấy khó có thể, dù sao cũng chỉ là một thằng nhãi tám tuổi, có thể hiểu được cái gì chứ. Vì thế cô ta cố bày ra tư thế của người bề trên giáo huấn con trẻ, cao ngạo lườm Diệp Cảnh.

“Được rồi, Diệp Cảnh, người lớn nói chuyện con nít đừng có xen mồm vào, cô là dì cả của Tiểu Phong, đương nhiên muốn tới thăm cháu trai của cô”.

Những lời này rõ ràng muốn nói cho Diệp Cảnh biết, mày là người ngoài!

Phúc quản gia đứng bên cạnh sắc mặt đen hắc đi khi nghe thấy những lời đó, lúc trước người phụ nữ này đến thăm cậu hai, đại thiếu gia đều không có ở nhà, không ngờ hôm nay đứng díp dưng phải, cô ta rõ ràng không nể mặt đại thiếu gia chút nào ! Nguồn :

Đây là đại thiếu gia nhà họ Diệp, khi nào thì tới phiên Lưu gia mấy người dạy dỗ chứ! Nếu không phải còn kiêng dè mặt mũi tân phu nhân, Phúc quản gia chắc chắn đã cho người giúp việc cầm chổi đánh người.

Con người Diệp Cảnh tới lại, nếu đối phương đã không nể mặt anh thì anh cũng chẳng cần phải kiêng nể nữa, dù sao anh cũng không thích tân phu nhân của Diệp gia, đây từ lâu đã là bí mật công khai của giới thượng lưu, vậy nên có nói quá lời cũng chẳng ai để ý, lời trẻ nhỏ luôn thẳng thắn mà.

Diệp Cảnh cười lạnh: “Buồn cười, bà dì này thật kiêu ngạo, lúc Tiểu Phong bị bệnh thì không thấy mặt bà đâu, hiện giờ thì lại chạy tới đây khoe mẽ!”

“Mày!” Lưu Tố Vân hung hăng lườm Diệp Cảnh, sau đó lập tức rời tầm mắt, nhìn Diệp Phong đang trốn sau lưng Diệp Cảnh, nói một hơi: “Tiểu Phong, cháu còn trốn sau lưng nó làm gì, đã quên những lời dì nói lần trước với cháu rồi sao, anh trai cháu cơ bản chẳng phải dạng người tốt đẹp gì, cháu xem nó còn nhỏ như thế mà đã học được cách trách mắng bậc trưởng bối, đến khi trưởng thành thì chắc chẳng cần phải nói nữa! Tiểu Phong, còn không mau chạy đến với dì?!”

Phúc quản gia tức giận không nhịn nổi nữa, lập tức nghiêng người chặn cô ta lại, muốn đẩy Lưu Tố Vân tránh xa Diệp Cảnh.

“Phúc quản gia, ông làm gì vậy?” Lưu Tố Vân cực kì bất mãn vì bị một kẻ giúp việc tự dưng nhúng tay vào: “Ông chỉ là người làm thuê, không cần phải can thiệp vào chuyện của chủ nhân”.

Phúc quản gia lạnh lùng trả lời: “Tiểu thư Lưu Tố Vân, cô không có tư cách động vào người của Diệp gia”.

6. Chương 6: Bệnh Nặng Chồng Chết

Bầu không khí trong phòng khách nhất thời trở nên nặng nề, Lưu Tố Vân tức giận tái xanh cả mặt, hai mắt cô ta trợn tròn nhìn chằm chằm Diệp Phong, giống như muốn nhìn xuyên qua con người cậu vậy. Diệp Cảnh hừ lạnh một tiếng, dịch người che khuất tầm nhìn của Lưu Tố Vân.

Lưu Tố Vân nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, lần trước cô ta rõ ràng đã cố ý tới chăm sóc Tiểu Phong, hơn nữa còn định đưa cậu về nhà ngoại chơi vài ngày, mục đích quan trọng nhất là để bồi dưỡng tình cảm. Đứa nhỏ ngày ấy ngoan hiền thông minh bao nhiêu thì giờ lại trở nên ngậy ngốc như bị thối bấy nhiêu. Cô đã

nháy mắt rõ ràng mấy lần như thế, chỉ cần Tiểu Phong nói giúp cô vài lời, gọi một tiếng dì thôi cũng được, cô ngay lập tức có thể thoát khỏi tình cảnh hiện giờ.

Lưu Tổ Vân vẫn luôn hối hận với quyết định nóng vội lúc trẻ, nếu không, giờ đây người được gả vào gia đình giàu có này phải là cô mới đúng, làm sao đến lượt em gái cô. Thế nhưng cô cũng không phải là một người phụ nữ cam chịu số phận.

Nhìn Diệp Phong hoàn toàn trốn phía sau Diệp Cảnh, khóe môi Lưu Tổ Vân nhếch lên một nụ cười lạnh. Từ nhỏ đã được nuôi dạy trong một đại gia tộc, chưa bao giờ cô tin tưởng vào tình anh em chân chính, được rồi, chờ mà xem, đợi đến khi hai đứa oắt con này lớn lên, đợi đến khi hai anh em mày hiểu được thế nào là lợi ích vật chất, tao sẽ chờ xem hai đứa mày đánh nhau một mất một còn như thế nào! Cô âm thầm nghĩ rằng nói.

“Bác Phúc, tiền khách!” Diệp Cảnh không muốn nhìn thấy người phụ nữ đáng ghét này nữa, nếu không phải vì được sống lại, có lẽ anh sẽ vẫn không hiểu hết được bản chất của cô ta.

Kiếp trước, chính người phụ nữ này đã cấu kết với người đứng đầu của Lưu gia – em trai cô ta, thiếu chút nữa quăng anh khỏi cái ghế tổng giám đốc, may mà anh đã tính từ trước, nắm trong tay đa số cổ phần của công ty, hơn nữa còn nhận được sự giúp đỡ vô điều kiện từ Tiểu Phong mới có thể đứng vững, kiên trì đoạt lại mấy hạng mục dự án mà anh đã hao tâm tổn trí bao ngày đêm.

Tiểu Phong.....

Những kí ức ấy vẫn luôn khắc sâu trong đầu anh, Tiểu Phong rõ ràng tin tưởng anh như thế, nhưng cuối cùng bản thân anh lại ích kỉ, dồn ép cậu tới con đường cùng!

Đôi mắt Diệp Cảnh tối lại, từng cơn đau đớn cắn xé trong lòng anh, anh vô thức siết chặt tay, không gian trước mắt mờ lung mờ mịt, tựa như cảnh tượng giây phút Tiểu Phong ra đi một lần nữa xuất hiện trước mắt, bi ai như thế, tuyệt vọng đến thế, để lại khoảng trời mênh mông u ám.....

Đúng vậy, tại sao anh lại không sớm nhận ra chứ?! Trong cái nhà này, từ nhỏ Tiểu Phong chỉ có thể dựa vào anh mà thôi. Cho dù anh chẳng thể hoàn thành nổi trách nhiệm của một người anh trai thì đối với Tiểu Phong mà nói, anh vẫn là thân nhân duy nhất cậu có thể dựa dẫm từ bé đến lớn.

Ít nhất thời gian mà anh làm anh trai Tiểu Phong còn gấp mấy lần hai người khó gặp được gọi là cha mẹ kia, Diệp Cảnh cười tự giễu.

Cuối cùng Phúc quản gia cũng đã “tiền” được vị Lưu Tổ Vân cùng người anh họ mà bánh bao nhỏ chưa kịp gặp mặt Lưu Quốc Hiên kia đi, vì lúc anh trai nhà mình nói một câu “tiền khách” xong đã ôm cậu rồi đi rồi.

Diệp Phong đã không còn nhớ rõ nhiều thứ nhưng trong lòng vẫn thanh tĩnh. Người phụ nữ này luôn miệng mình nói là dì cả của cậu, nghĩa là chị gái của mẹ cậu, nhưng hình như vị dì cả này không thích anh trai thì phải, vậy thì chỉ có một khả năng giải thích cho tình huống này, đó là cậu và anh trai là anh em cùng cha khác mẹ.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong nằm gọn trong lòng ngực anh trai, cái đầu nhỏ bé cọ cọ vào sườn mặt Diệp Cảnh, đáy lòng càng thêm nghi hoặc, cậu và anh trai rõ ràng là anh em cùng cha khác mẹ, vậy tại sao anh trai lại đối xử tốt với cậu đến thế?

Nhưng khiến cho Diệp Phong càng thêm đau đầu hơn nữa chính là vị thân nhân xấu xa kia, mục đích cô ta tới đây đã quá rõ ràng, muốn chia rẽ tình cảm anh em cậu, thật sự giống một tiểu đội đầu heo..... Á xùy xùy, ai là đồng đội của dì ta chứ!

Nghĩ nghĩ, bánh bao nhỏ quyết định giải thích một chút với anh trai nhà mình, cậu tin tưởng lời anh trai nói còn hơn lời của người phụ nữ quái lạ kia.

Vậy nên, bánh bao nhỏ ngẩng đầu lên nhìn sườn mặt Diệp Cảnh, sau đó vươn tay nhẹ nhàng chọc chọc. Diệp Cảnh đang đi lập tức dừng bước, vẻ mặt nhu hòa nhìn xuống, đôi mắt nhỏ dài ngập tràn ánh sáng dịu dàng.

“Tiểu Phong làm sao vậy, buồn chán lắm sao?” Cọ cọ chớp mũi em trai nhà mình, từ sau khi phát hiện Tiểu Phong không ác cảm với những hành động thân mật của anh, Diệp Cảnh càng lúc càng lấn tới, đúng như câu được một tấc lại muốn tiến một bước. (Mây: như câu có voi đòi tiên của mình á =v=)

“Ư ư ~” Bánh bao nhỏ trừng mắt nhìn, cái miệng nhỏ nhắn khê cong lên nhưng vẫn không tránh đi, “Anh à, người phụ nữ ban nãy.....”

Đầu được một bàn tay dịu dàng xoa xoa, giọng nói trầm ấm của Diệp Cảnh cắt ngang lời cậu: “Tiểu Phong không cần nghĩ ngợi lung tung, người phụ nữ kia là người phụ nữ kia, Tiểu Phong là Tiểu Phong, hai người không thể giống nhau!”

“Vâng.....” Bánh bao nhỏ chậm rãi gật đầu.

Diệp Cảnh dường như vẫn chưa yên lòng, lại dặn dò thêm lần nữa: “Nếu sau này người phụ nữ đó xuất hiện một lần nữa, Tiểu Phong nhất định phải nói cho anh biết đấy, nhớ chưa?”

“Vâng” Bánh bao nhỏ cúi đầu, dựa vào ngực Diệp Cảnh, giọng nói có chút rầu rĩ.

Diệp Cảnh sợ Tiểu Phong hiểu lầm, vỗ nhẹ vào lưng Diệp Phong trấn an: “Tiểu Phong không được nghĩ lung tung, anh trai chỉ sợ em còn nhỏ, dễ bị người ta lừa thôi, dù sao những người đó không phải là người nhà Diệp gia, anh lo lắng bọn họ sẽ làm tổn thương em”.

Diệp Phong thăm thán phục, anh trai nhà cậu quả nhiên là thiên tài sao, còn nhỏ như vậy đã hiểu rõ những chuyện âm hiểm khó lường! Cậu gật gật đầu, vẻ mặt nhu thuận ngoan ngoãn, khiến trong lòng Diệp Cảnh mềm nhũn, hận không thể ôm chặt bé con vào trong lồng ngực, hung hăng xoa nắn một phen, đương nhiên, anh cũng hành động rất nhanh.

“Ah.....Ừng, anh hai!” Bánh bao nhỏ bắt măn! Cậu có phải là cục bột mì đầu, làm gì mà suốt ngày dè cậu ra nhào nặn nắn bóp hoài thế ~ T^T

“Được rồi được rồi, Tiểu Phong đừng giận, anh mang em ra ngoài chơi nhé, được không?”

Hừ (^) mới tý đó mà đã đòi mua chuộc em à? Bánh bao nhỏ quay đầu đi không thèm để ý.

“Vậy thêm một chiếc kem ly hai tầng nữa nha?”

Thế còn chấp nhận được ~ bánh bao nhỏ hào phóng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

...

Sau đó chúng ta đã được thấy cảnh một đứa nhỏ tám tuổi mang theo em trai bánh bao tròn tròn bốn tuổi ra ngoài chơi, tất nhiên là có vệ sĩ riêng đi theo. Diệp Cảnh còn bảo hai người vệ sĩ mặc thường phục, không khéo bộ tây trang cứng ngắc của họ phá hỏng hứng trí của Tiểu Phong.

Ngồi trên xe riêng, không chỉ mình Diệp Phong hứng thú luôn nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, mà ngay cả Diệp Cảnh cũng không ngoại lệ. Đây là lần đầu tiên ra khỏi nhà sau khi sống lại của hai người, phong cảnh bên ngoài không khác biệt lắm so với trí nhớ của Diệp Cảnh. Anh hiểu, nếu anh đã sống lại lần nữa thì có thể sẽ nắm chắc được rất nhiều cơ hội kinh doanh. Đối với một người từ nhỏ đã quyết chí phải trở thành người thừa kế gia tộc như anh thì đây chính là cơ hội lớn để anh tha hồ vùng vẫy trong giới tài chính thương nghiệp, thuận lợi khác nào như cá gặp nước.

Thế nhưng..... đáy mắt Diệp Cảnh chợt lóe lên chút tia sáng hắc ám, anh không thể nóng vội, lòng người không đáy như rắn nuốt voi, tài sản của Diệp gia càng lớn thì càng lắm chuyện phiền phức, hơn nữa số tiền khổng lồ Diệp thị nắm giữ chỉ càng khiến người người mơ ước, dẫn tới tai bay vạ gió.

Vì thân thể Tiểu Phong còn yếu nên Diệp Cảnh lựa chọn tới khu vui chơi nhỏ gần nhà nhất, anh nghĩ đối với một đứa nhóc bốn tuổi thì bên trong công viên này cũng đủ thứ để chơi rồi. Nhưng vấn đề là Diệp Phong không phải là một đứa nhỏ bình thường, lại càng không phải chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi!

Cho nên bánh bao nhỏ Tiểu Phong rất nhanh đã mất hứng, đôi mắt trông mong to tròn nhìn anh trai nhà mình, thiết tha muốn anh thực hiện lời hứa_____ kem ly hai tầng của cậu nha!

Diệp Cảnh bị Tiểu Phong nhìn chăm chăm, đành phải bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Tiểu Phong ăn chậm thôi, không được ăn quá nhiều làm hỏng dạ dày nghe chưa!” Diệp Cảnh lo lắng căn dặn.

Hai người vệ sĩ theo sát hai anh em, khỏe miệng không ngừng co rút run rẩy, lặng lẽ rời tầm mắt sang nơi khác. Họ làm vệ sĩ ở Diệp gia đã lâu nhưng chưa bao giờ biết, hóa ra đại thiếu gia nhà họ Diệp lại hay cần nhân chứng khác nào bà mẹ già dặn con thế này! Cái thể loại lải nhải không dứt kia là gì vậy trời? Không khoa học tý nào!

Kết quả, mặc cho Diệp Cảnh lo lắng phòng bị thế nào đi nữa thì chuyện xấu vẫn xảy ra. Buổi chiều sau khi về nhà không lâu, bánh bao nhỏ bỗng giống như ngọn rau cải thìa khô héo dưới ánh mặt trời, rữ rượi yên tĩnh, một lúc sau, cậu đã mệt mỏi tới mức nằm úp sấp xuống không dậy nổi.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh ngồi bên giường, cẩn thận lay lay thân thể bánh bao nhỏ, giọng nói thậm chí còn có chút run rẩy.

Bánh bao nhỏ mở mắt, chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức mơ hồ, ánh mắt vô thần cố lắm mới nhìn ra anh trai đang ngồi bên cạnh. Cậu hé miệng muốn nói nhưng không còn chút sức lực nào nữa, cuối cùng chỉ thoát ra một chút thở dốc.

Diệp Cảnh lập tức lại gần, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, cố gắng nhỏ giọng dỗ dành: “Tiểu Phong đừng sợ, bác sĩ sắp tới rồi. Tiểu Phong cùng anh trai nói chuyện một lúc nhé, đừng ngủ được không?”

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, một lúc sau mới lấy hết khí lực, yếu ớt bật ra một chữ: “Đau QAA.....”

Diệp Phong cảm thấy vô cùng khó chịu, cực kì không thoải mái, cái cảm giác nóng rực bức bối quen thuộc này chắc chắn là đã phát sốt rồi, trẻ con càng miễn cảm thì sức đề kháng càng kém. Vậy nên hiện giờ Diệp Phong đã hoàn toàn cảm thụ được cái cảm giác bệnh nặng chồng chất này rồi ToT

~ “Đau ở đâu, đau đau sao?” Diệp Cảnh lo lắng hù dọa đến cậu nên giọng nói dịu dàng, mềm mỏng tới mức khó tin, cẩn thận nâng tay sờ trán Tiểu Phong, có chút nóng, rõ ràng sáng này vẫn còn rất khỏe mà.....

Đều tại anh! Nếu không phải do anh cho Tiểu Phong ăn kem ly thì cậu đã không phát bệnh. Diệp Cảnh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt Diệp Phong, mi mắt rũ xuống, lóe lên ánh sáng thương tiếc, ngay đến anh cũng không ngờ thân thể Tiểu Phong lại yếu ớt tới nông nỗi này.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân nhịp nhịp ồn ào, Diệp Cảnh ngẩng đầu lên nhìn, Phúc quản gia đã dẫn đến một người đàn ông tuổi trung niên nhanh chóng bước vào. Diệp Cảnh nhận ra ông ta, Toàn Đức Thắng_____ bác sĩ Toàn là bác sĩ riêng của Diệp gia mười mấy năm nay, mãi cho đến khi sức khỏe của cha Diệp xuống dốc, ông cùng cha Diệp sang Australia nghỉ dưỡng mới xem như là chính thức về hưu. (Mây: sao tự nhiên nghĩ thấy mùi gian tình giữa ông bác sĩ với cha Diệp ghê ah @v@)

“Đại thiếu gia”.

“Bác sĩ mau tới khám cho Tiểu Phong đi, em ấy hình như không được khỏe!” Diệp Cảnh vội vàng đứng lùi sang một bên.

Toàn Đức Thắng thả túi xách xuống, mở ra, lấy dụng cụ rồi tiến hành kiểm tra tổng thể. Về phần bánh bao nhỏ, cậu đã sớm mơ màng chìm vào giấc ngủ, trước đó, dường như cậu còn mơ hồ nhìn thấy vô số kem ly ngọt ngào bay bay, bay càng lúc càng xa ngoài tầm với. (Mây: dự báo trước tương lai em nó đừng hòng được ăn kem ly nữa nhá, anh trai em sẽ ko cho em ăn đâu =)))))) Bạn đang ?

Bánh bao nhỏ âm thầm rơi lệ: cái cơ thể chết tiệt này, ăn có một ly kem thôi cũng bị bệnh, đây là cái thể loại bại hoại gì vậy trời ~ QAA

7. Chương 7: Cha Mẹ Trở Về

“Cơ thể của nhị thiếu gia quá yếu, chỉ có thể từ từ chăm sóc, cũng không được uống thuốc liều mạnh. Bình thường phải chú ý, tránh ăn những đồ ăn có chứa chất kích thích” Bác sĩ Toàn dặn dò.

Phúc quản gia cẩn thận lắng nghe, không ngừng gật đầu ghi nhớ trong lòng. Tuy Diệp Cảnh ngồi ở bên giường nhưng hai tai vẫn dựng thẳng lên nghe ngóng. Sau khi Phúc quản gia tiễn bác sĩ Toàn ra về, ông rót một cốc nước ấm mang vào phòng liền thấy đại thiếu gia vẫn ngồi nguyên ở vị trí cũ, toàn tâm toàn ý nhìn nhị thiếu gia say ngủ.

Ông không khỏi thở dài một tiếng.

“Là tại cháu sơ ý” Diệp Cảnh bỗng nhiên mở miệng nói, “Là do lỗi của cháu”.

Phúc quản gia bước lại gần, đặt cốc nước lên chiếc tủ đầu giường.

“Đại thiếu gia đừng quá lo lắng, dù sao cậu cũng đâu phải cố ý, sau này chú ý một chút là được” Phúc quản gia dừng một chút lại nói, “Nhị thiếu gia chắc chắn sẽ không trách cậu đâu!”

Diệp Cảnh vươn tay cẩn thận vuốt ve khuôn mặt tinh tế của Tiểu Phong, bé con ngủ rất sâu, cũng rất an ổn, sắc đỏ hồng trên mặt đã dần dần nhạt màu, gần như trở lại bình thường.

“Bác Phúc, cơ thể Tiểu Phong đã ốm yếu từ trong bụng mẹ rồi ha, vậy có thể dùng thuốc Đông y từ từ điều trị được không?” Anh không muốn cả đời mình phải sống trong sự sợ hãi đột ngột ào tới này. Đối với thân thể Tiểu Phong, một chút cảm lạnh cũng đã khiến cậu phát sốt, khiến anh thiếu chút nữa không trở tay kịp.

“Tôi vừa rồi có hỏi bác sĩ Toàn, ông ấy nói, hiện tại nhị thiếu gia còn quá nhỏ, vẫn không nên dùng thuốc, tránh được thì tránh, nếu nhất định phải dùng thuốc thì chỉ nên dùng các món ăn bổ dưỡng dùng thuốc để chế biến”. Phúc quản gia trả lời.

Diệp Cảnh nhìn Phúc quản gia tán thưởng, không hổ là lão quản gia đã mười mấy năm làm việc ở Diệp gia, hằng ngày Tiểu Phong có ông chăm sóc anh coi như cũng có thể yên tâm, đương nhiên, nếu như có thể, anh vẫn càng muốn giấu Tiểu Phong vào trong túi quần của mình, ngày ngày mang theo.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong sau nhiều ngày bị bệnh mới được phép xuống giường, mấy tuần nay cậu bị Diệp Cảnh cấm ra ngoài, bức bối chết đi được, mãi đến giờ mới được chạy ra ngoài phơi nắng.

Bánh bao nhỏ oán giận đâm đâm chọc chọc một góc tường mọc đầy nấm, sau đó lại bò ra một góc tường khác tiếp tục chọc chọc

~ Hức, đây rõ ràng là giam lỏng ý! Cậu thực ra chẳng phải là nhị thiếu gia cao sang gì hết, mà là luyện sủng mới đúng. Á xùy xùy, cậu lại nghĩ lung tung vớ vẩn rồi! ! (_)

Vừa lúc thân thể bánh bao nhỏ khỏe lên, Diệp gia lại nghênh đón một sự kiện vô cùng đặc biệt _____ cha Diệp cùng tân phu nhân trở về, cũng rất đúng dịp, hai người bọn họ trở về cùng một ngày. Chuyện này phải nói là vô cùng trùng hợp, bởi vì nhìn một cách khách quan, cuộc sống của hai người hoàn toàn tách biệt, mỗi người ở một nơi.

Đương nhiên, có lẽ cũng liên quan đến việc Diệp Phong bị bệnh nặng, tốt xấu gì cũng là máu mủ ruột thịt của mình, họ tất nhiên không thể hoàn toàn dừng dừng coi như không thấy.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phong chân chính nhìn thấy cha mình sau khi sống lại, một người đàn ông trung niên ổn trọng, toàn thân đều tản ra khí tức của một thương nhân tài năng, đứng ở bên cạnh ông, dường như muốn hít thở cũng là cả một chuyện đầy khó khăn, mà Diệp Cảnh lúc này cũng lạnh mặt đi phía sau cha Diệp, hoàn toàn tựa như một bản sao của ông.

Tân phu nhân, cũng chính là mẹ ruột của cậu là một người phụ nữ thành thực xinh đẹp, quyến rũ nhưng không lẳng lơ, khéo môi lúc nào cũng hơi nhếch lên thành một độ cong hoàn hảo, giống như lúc nào cũng mỉm cười, rất dễ khiến cho người khác có thiện cảm ngay từ lần gặp đầu tiên.

Nhưng tất nhiên, đó cũng chỉ là giống như mà thôi.

So với Lưu Tố Nguyệt chỉ đứng đưng liếc mắt nhìn cậu một cái thì cha Diệp ít nhất vẫn còn xoa đầu cậu, thể hiện sự quan tâm.

Được rồi, thì ra mình được nhật ngoài đường mang về nuôi ha! (_) Bánh bao nhỏ nghĩ thầm.

Vậy nên, bánh bao nhỏ giờ có thể hiểu được rồi, đúng như cậu nghĩ, cha mẹ không thích cậu, dù họ có là cha mẹ thân sinh của cậu nhưng có vẻ như từ khi cậu ra đời đến giờ đã hoàn toàn không được chào đón.

Bé con đứng bên cạnh sô pha, lặng lẽ cúi đầu nhìn dưới sàn, dường như ngay cả đầu lông mi cũng rũ xuống, tỏa ra sự cô đơn rất không hợp tuổi.

Diệp Cảnh thay quần áo xong đi ra, vừa thấy hình ảnh đáng thương ấy, trong một thoáng, trong con người anh lóe lên sự thâm thúy khó lường, kí ức từ kiếp trước tới kiếp này vụt sáng, chồng chéo lên nhau. Anh cũng đã từng thấy một Tiểu Phong như thế, nhưng lúc ấy anh chỉ hả hê khi người gặp họa, cảm thấy cậu chỉ là một thằng nhóc khờ dại ngây thơ.....

Từ sau khi mẹ anh qua đời, anh đã sớm trưởng thành và chẳng còn chút kì vọng nào vào thân tình nhạt nhẽo của cha Diệp nữa, vậy nên trong mắt anh, dáng vẻ buồn bã của Diệp Phong khi không chiếm được sự yêu mến của ba ba vô cùng đáng cười. Nhưng giờ anh mới hiểu, người bi ai nhất vẫn đều là Tiểu Phong, rõ ràng cha mẹ còn khỏe mạnh mà cậu lại chẳng khác nào người tàn hình, bị họ hoàn toàn làm lơ.

“Tiểu Phong ~” Diệp Cảnh đau lòng xoa xoa đầu bé con, ôm cơ thể mềm mại của cậu vào trong lồng ngực nói: “Tiểu Phong, vẫn còn có anh mà!”

Anh đã nói cả đời này anh sẽ không để em cô độc nữa, cả một đời này sẽ luôn bên em, mãi mãi bên em. Nếu họ đã chủ động rời đi thì hãy để anh tới, chiếm trọn toàn bộ thế giới của em.

Diệp Phong chun chun cái mũi nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy có chút đau xót, cánh tay ngăn ngừa của cậu còn không đủ để ôm trọn lấy Diệp Cảnh, nên cậu chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của anh trai nhà mình.

Bánh bao nhỏ nghĩ thầm, thật ra bản thân mình rất hạnh phúc! Bố mẹ mạnh khỏe, dù có không thích cậu đi nữa thì cũng sẽ không trở mặt mặc cậu chết đói, hơn nữa, cậu còn có một người anh trai vô cùng vô cùng tốt mà. ^ _ ^

Lúc ăn bữa tối, Diệp Cảnh ngồi bên cạnh Diệp Phong, theo thói quen bưng bát gấp rau cho cậu, nếu không phải còn có cha mẹ cùng ngồi ở bàn ăn, bánh bao nhỏ khẳng định, chắc chắn hiện tại cậu sẽ bị anh trai ôm vào trong lòng, đồ ăn đứt tới tận miệng (^)

Thế nhưng hành động nhỏ nhất này vẫn khiến cha Diệp không thuận mắt, ông khó hiểu nhìn hình ảnh anh em hòa thuận ở chung quá lạ kia, cảm giác như có cái gai đâm thẳng vào mắt (sến tới mức đâm mù mắt chó của những người xung quanh -_-)

Thật sự không khoa học! Quá không bình thường! Trong khoảng thời gian ông không có ở nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Trái lại Lưu Tố Nguyệt vẫn rất bình tĩnh, chỉ hơi giật mình một chút rồi sau đó làm như không thấy, tiếp tục ăn cơm, dù sao thì cô cũng đã sớm quyết định mặc kệ tất cả, không xen tay vào bất cứ chuyện gì.

“Tiểu Cảnh, con đang làm gì vậy, Tiểu Phong đã lớn rồi, sao còn phải gấp thức ăn cho nó nữa chứ?” Đây là câu nói đầu tiên trên bàn cơm từ đầu bữa tối giờ.

Tay bánh bao nhỏ hơi khựng lại một chút, im lặng dùng đũa chọc cơm, trong lòng không nhận được đảo mắt xem thường, cái nè còn chưa là gì đâu, bình thường anh ấy còn làm quá lố hơn nữa ý.

Diệp Cảnh không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt cha Diệp, nghiêm túc trả lời: “Thân thể Tiểu Phong gần đây không được khỏe, không thể ăn nhiều. Tuổi em ấy còn nhỏ, chưa hiểu rõ đồ nào nên ăn, đồ nào không nên ăn, ăn không đúng sẽ lại lặn ra ốm mất”.

Bánh bao nhỏ âm thầm khen ngợi anh trai nhà mình: Anh hai, anh thật sự là nhân tài nha!

Quả nhiên, cha Diệp khi nghe xong những lời này hơi trầm tư một chút, sau đó không nói gì nữa, chỉ quay qua dọn dờ Phức quần gia, về sau không cần nấu nhiều đồ ăn như thế này nữa, cứ xét theo bữa ăn hợp với

cơ thể bé con mà làm. Phúc quản gia gật đầu trả lời. Ánh mắt Lưu Tố Vân đảo qua đảo lại nhìn qua hai anh em, che giấu ánh sáng chớp động trong con người.

Ăn tối xong, như thường ngày thì Diệp Cảnh sẽ dùng mọi chiêu thức để dụ bánh bao nhỏ Tiểu Phong uống sữa. Nhưng hôm nay, cha Diệp đã gọi bánh bao lớn Diệp Cảnh đi rồi, mà Diệp phu nhân dĩ nhiên sẽ không lao lực tốn công phí sức khuyên Diệp Phong uống sữa làm gì, so với việc quan tâm đứa con mà chính mình không để vào mắt, cô hiển nhiên có hứng thú với việc làm đẹp trước khi đi ngủ hơn nhiều.

Bánh bao nhỏ cúi đầu, nhìn chằm chằm bình sữa trên bàn như có thâm cừu đại hận với nó, rốt cuộc nhân lúc Phúc quản gia bị gọi đi, cậu vội vàng bỏ lại bình sữa chạy trốn. ()

Cùng lúc đó, Diệp Cảnh đang nghiêm trang, nhắm mắt theo đuôi cha Diệp vào thư phòng.

“Cha.”

“Ngồi đi” Cha Diệp tùy ý phát tay rồi ngồi xuống. Diệp Cảnh ngồi ngay đối diện cha Diệp. Cha Diệp thở dài nhìn thiếu niên trước mắt, mới đảo mắt thôi mà đã hơn tám tuổi rồi. Ông vốn trước giờ đã rất coi trọng đứa con cả này, mà Diệp Cảnh cũng không để cho ông phải thất vọng, tuổi còn nhỏ mà đã bộc lộ ra sự thông tuệ phi phàm.

Thế nhưng, từ sau sự cố đó, đứa nhỏ này dường như coi ông như người xa lạ, bất tri bất giác hình thức sống chung của hai cha con họ đã trở nên công thức hóa, máy móc như hiện tại. Trong đáy mắt cha Diệp lóe lên tia âm ảm, cuối cùng thì ông vẫn là người có lỗi với Diệp Cảnh.

“Con hình như.....đã lâu lắm rồi không còn gọi ba là ba ba nữa” Trên thực tế có lẽ đã bắt đầu từ bốn năm trước.

Diệp Cảnh mím môi, cha Diệp cũng không ép buộc anh, rất nhanh đã chuyển đề tài. Hai người nói về sự lớn mạnh của ngành công nghiệp giải trí mấy năm gần đây, tuy công ty của Diệp gia không đầu tư vào mảng này nhưng vẫn nên chạy theo xu thế tất yếu, lĩnh vực này chắc chắn sẽ ngày càng phát triển.

Cha Diệp rất ngạc nhiên, Diệp Cảnh chưa đầy tuổi mà đã có thể lý luận rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận như thế, chẳng khác nào đã lên kế hoạch từ lâu.

Diệp Cảnh bình thản thuật lại suy nghĩ của mình, nói tóm lại, muốn gia nhập vào ngành công nghiệp giải trí thì trước hết phải tìm được chìa khóa của nó, nhưng Diệp Thị lại không có đủ năng lực trong lĩnh vực này, vậy nên phương pháp tốt nhất là tiến hành đầu tư, nâng đỡ công ty nhỏ mới thành lập, sau đó trở thành cổ đông lớn nhất của nó.

Cha Diệp gật đầu, tiếp tục chuyển đề tài, hỏi vài chuyện liên quan đến Diệp Phong. Diệp Cảnh hơi sững sốt, lập tức rũ mắt, khiến người khác không thể thấy rõ thần thái trong đó.

“Tiểu Phong hiện tại rất tốt, mỗi ngày luôn luôn vui vẻ.”

“Con có thể hiểu chuyện như thế này ba rất vui, ba cũng không hi vọng con có thể nhiệt tình đối xử tốt với nó, nhưng nhớ kỹ, nó dù sao.....cũng là em trai con”.

“Chuyện này con tự hiểu được!” Trong mắt Diệp Cảnh lóe lên chút tia sáng, đứng dậy nói: “Ba, nếu không còn việc gì nữa thì con đi trước đây, thân thể Tiểu Phong không tốt, không thể ngủ muộn”.

Sau khi cha Diệp gật đầu, Diệp Cảnh lặng lẽ rời khỏi thư phòng, vừa mới bước vào nhà ăn đã bắt gặp ánh mắt bất đắc dĩ của Phúc quản gia, khóe môi Diệp Cảnh hơi nhếch lên, xem ra Tiểu Phong lại không ngoan ngoan uống sữa rồi

~ Bánh bao nhỏ Tiểu Phong đang lăn lộn trên giường xem truyện tranh, bỗng nhiên cảm thấy sống lưng ớn lạnh, cậu cảnh giác quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy anh trai nhà mình cầm bình sữa đi tới.

“Tiểu Phong ~” Anh trai vẫy tay, cười vô cùng dịu dàng.

Bánh bao nhỏ thầm than một tiếng, đại sự không ổn rồi, bịch một phát trốn vào trong chăn.

Hu hu hu ~ tha cho em đi mà QAQ

8. Chương 8: Cần Phải Đi Học

Má ơi anh trai tới rồi, bánh bao nhỏ meo meo, mỗi ngày tỉnh giấc đều nhìn thấy anh trai mỉm cười ép cậu uống sữa, ừ muốn uống đâu mà ~o()o

Diệp phu nhân đã không ở nhà vài hôm nay, luôn vội vàng tới mấy thành phố lân cận tham gia yến tiệc. Cha Diệp đúng lúc này lại ra thông báo, quyết định đăng kí cho Diệp Phong đi học tại một trường tư.

“Tiểu Phong vẫn còn nhỏ, có thể chờ đến khi em ấy được năm tuổi không?!” Diệp Cảnh có chút do dự, nhưng trường anh cũng sắp khai giảng rồi, hơn nữa đây còn là quyết định của cha. Để Tiểu Phong đi học không bằng cứ để em ấy ở nhà, tốt xấu gì còn có bác Phúc chăm sóc. Thân thể Tiểu Phong không tốt, tuổi còn nhỏ mà đã đưa tới trường học, ngộ nhỡ bị bắt nạt thì sao đây?

Đương nhiên, vị anh trai đại nhân này thậm chí còn hận không thể nhét Tiểu Phong vào túi sách, tùy thân mang theo ()

“Việc này có gì mà phải trì hoãn, trẻ con nên tiếp xúc với các bạn cùng trang lứa, nếu không sẽ dễ bị chứng tự kỉ”. Có lẽ xuất phát từ trực giác của một người cha, cha Diệp bỗng nhiên cảm thấy hình thức ở chung giữa con lớn nhà mình với thằng con bé có gì đó là lạ, nhìn qua thì cho rằng đó là anh em tình thâm, nhưng cẩn thận xem xét thì sẽ thấy thứ tình cảm này có vẻ rất là cong vẹo.

Đứa con cả Diệp Cảnh của ông dường như đã học được thuật đọc tâm, chỉ cần bánh bao nhỏ Tiểu Phong nghiêng đầu, nháy mắt một cái, miệng còn chưa cất tiếng nó đã có thể hiểu thằng bé muốn làm gì. Từ rửa mặt, đánh răng, chải đầu, thay quần áo, đi giày tới uống trà, hút cơm, phải nói là làm cẩn thận thuận tay đến khó tin.

Ngay cả việc ăn hoa quả bình thường nhất, con cả nhà Diệp gia cũng phải tự thân ra tay cắt thành miếng nhỏ, rồi lấy tăm xiên qua, cẩn thận đưa tới bên miệng bánh bao nhỏ. Cái vẻ dịu dàng, chu đáo chăm sóc kia như kiểu hận bản thân không thể biến thành luôn miếng thức ăn nho nhỏ ấy vậy.

Điều này khiến cho cha Diệp cảm thấy người hầu trong nhà đã hoàn toàn biến thành vật trang trí, à mà không, đây không hẳn là vấn đề về người giúp việc nữa, mà đã thực sự trở thành vấn nạn mang tính quốc gia rồi!

Nhìn từ góc độ của cha Diệp mà nói, kiểu chăm sóc đó nếu không phải là dành cho một kẻ tàn phế thì cũng là giữa hai người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt !!!

Chỉ có ra khỏi cửa vài mét thôi, không phải Diệp Cảnh bế Diệp Phong đi thì cả hai cũng tay trong tay cùng bước, như hình với bóng, như mặt trăng với mặt trời. Từ lúc về đến giờ, ông chưa từng thấy hai anh em tách nhau ra bao giờ!

Điều này quá vô lý, Diệp Phong vô cùng ỷ lại vào Diệp Cảnh! Cha Diệp nhận ra như thế không tốt chút nào, nhưng trong lòng vẫn còn áy náy với Diệp Cảnh, cho nên ông không muốn có xung đột nào với đứa con cả hết. Cuối cùng, ông nghĩ ra một cách hòa bình nhất _____ đó là để cho Diệp Phong tới trường, quen với bạn cùng lứa, mở rộng giao tiếp với thế giới.

Diệp Cảnh nhú mày không đáp trả lại cha Diệp. Còn cha Diệp thì lại nhìn bánh bao nhỏ đang vô cùng ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh trai nhai bánh quy bằng ánh mắt phức tạp.

Tiểu Phong hình như cũng cảm nhận được ánh mắt kì quái của cha liền ngẩng đầu lên, miệng chóp chép nhai nhai vẫn còn dính vụn bánh quy, Diệp Cảnh ngay lập tức lấy khăn tay từ trong túi quần ra, cẩn thận lau miệng cho cậu.

Cha Diệp không đành lòng rời tầm nhìn, cái thứ tình cảm sáng chói kia làm đui mù con mắt hợp kim của ông rồi → →

“Quyết định vậy đi! Việc đăng kí báo danh cho Tiểu Phong cứ để cho Phúc quản gia làm!” Cha Diệp nhẹ nhàng nói, không để cho hai anh em có cơ hội phản đối, ngay lập tức đứng dậy rời đi.

Diệp Cảnh nhếch môi, sắc mặt không thể nói là tốt cho lắm, bánh bao nhỏ nhìn theo bóng dáng rời đi của cha Diệp, có chút buồn bực nhét toàn bộ mẫu bánh quy còn lại vào miệng.

Chẳng có ai thêm hỏi cậu, nhân vật chính của chuyện này có đồng ý hay không là sao hả? Quá đáng, rõ ràng trong bộ luật về gia đình của Trung Quốc, trẻ con cũng có quyền lên tiếng mà (_)

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh lắc nhẹ thân thể mềm mại của bé con, cọ cọ má vào mấy sợi tóc lơ thơ uốn quăn trên đỉnh đầu, anh không hiểu sao kiếp này tóc cậu lại quăn tự nhiên thế nữa, rõ ràng kiếp trước tóc Tiểu Phong rất thẳng ah?

“Anh~” Thanh âm nũng nịu của bánh bao nhỏ vang lên, dù là ai nghe thấy tiếng gọi như thế cũng động tâm, tim gan mềm nhũn.

Quả nhiên, em trai nhà anh đáng yêu nhất! Diệp Cảnh quyết đoán dùng hết sức mà cọ rồi cọ đám tóc quăn quăn nhìn cực ngốc của bánh bao.

Bánh bao nhỏ Tiểu Phong: “.....” /(ToT)/ anh à, đủ rồi đó

~~ Không được, cứ để em trai đáng yêu của anh ra khỏi nhà đến trường như thế, chẳng phải sẽ bị thịt tới xương cốt không còn sao? Anh trai đại nhân trầm mặc nghĩ ngợi, thật sự không thể được..... vẫn là nên nhét cậu vào túi sách của anh rồi tùy thân mang theo thì hơn (_)

Nè nè, thật ra đây mới đúng là mục đích thật sự của anh đúng không?! → → Đừng tưởng không nói ra thì người ta không biết nhá!

Sau khi quyết định tống bánh bao nhỏ đến trường xong, cha Diệp lại quyết đoán “rời nhà bỏ trốn”, à không phải, là vội vàng đi kiếm tiền nuôi cả nhà (_)

Cho nên, cha à, thật ra sự trở về của ngài cũng chỉ là nhân vật phụ đi ngang qua sân khấu mà thôi, chẳng ai cảm nhận được sự tồn tại nhỏ bé của ngài đâu, đúng không? Bánh bao nhỏ lặng lẽ khinh bỉ.

Nhưng điều khiến cậu không ngờ tới nhất chính là, bà di cả trong truyền thuyết của cậu_____Lưu Tố Vân, ngay sau ngày cha Diệp rời đi đã ào ào chạy tới chơi, tất nhiên còn mang theo cả vị anh họ trong truyền thuyết_____Lưu Quốc Hiên kia nữa.

Phúc quần gia chẳng muốn thấy mặt họ chút nào, vừa đặt chén trà xuống bàn đã vội vã chạy đi tìm đại thiếu gia xin chỉ thị.

Diệp Cảnh cũng chẳng muốn tiếp đãi bọn họ, nhúu mày, chẳng thèm nghĩ đã hạ lệnh đuổi khách, ngay cả mặt mũi cũng không buồn gặp. Nếu lịch sử không sai thì Lưu Tố Vân hay thằng anh họ kia cũng chẳng phải thứ gì tốt lành. Tương lại tại thành phố B này, Lưu Quốc Hiên sẽ trở thành một tên công tử ăn chơi trác táng! Thậm chí còn chơi đến mức hại chết năm mạng người, cuối cùng rơi vào lao ngục, hơn nữa trong năm mạng người kia vừa vặn có cả thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng.

Họ giống như thứ bệnh độc truyền nhiễm tồn tại dai dẳng, vậy nên Diệp Cảnh sao có thể để em trai đáng yêu, thuần khiết như tờ giấy trắng nhà mình dễ dàng tiếp xúc với thứ ấy chứ? Ở gần họ khác gì đụng phải đám ruồi bọ ghê tởm đâu.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, bánh bao nhỏ đang “lười biếng” lăn lộn trên chiếc giường mà anh mới mua cho cậu, trong đáy mắt Diệp Cảnh lóe lên ánh sáng sắc lạnh, anh quyết định tốt nhất là không nên nói cho Tiểu Phong biết. Mọi việc của Tiểu Phong bắt buộc phải thông qua anh!

Dù sao thì đời trước anh cũng đã không chế giao thiệp của Tiểu Phong , đến kiếp này anh vẫn có thể lặp lại một lần nữa, nhưng phải làm tốt hơn, hoàn hảo hơn thế! Tiểu Phong là của anh, vậy nên trong lòng cậu cũng chỉ có thể có một mình anh, anh phải trở thành độc nhất vô nhị đối với cậu, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng sánh ngang bằng anh.

Đương nhiên, nếu chỉ có mình anh tồn tại trong lòng cậu thì càng tốt! Anh trai đại nhân gian xảo nghĩ (*^_____*^)

“Bọn họ tới làm gì vậy?” Diệp Cảnh thấp giọng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn về phía bánh bao nhỏ nhà anh, xem ra cậu đang chơi rất vui vẻ.

“Theo ý tứ thì chắc là muốn khuyên nhị thiếu gia tới trường” Phúc quản gia suy nghĩ một chút rồi chậm rãi trả lời. Tuy rằng Lưu Tổ Vân không nói thẳng ra, nhưng với sự khôn khéo của một người quản gia, ông vẫn có thể đoán được ý thông qua sắc mặt và lời nói của cô ta.

Diệp Cảnh cười lạnh một tiếng, tin tức của cô ta thật mau lẹ, sớm vậy mà đã định ra tay, cẩn thận vươn tay dài quá bị người ta chặt không kịp thu về đấy.

Hơi thở lạnh lẽo trên người Diệp Cảnh khiến Phúc quản gia kinh sợ, đại thiếu gia..... quả nhiên rất khác lạ! Nếu không phải ngày ngày nhìn anh lớn lên, Phúc quản gia thực sự hoài nghi đại thiếu gia nhà mình đã khai gian tuổi....., chẳng lẽ là xuyên không? @_@ Chân tướng đây nè bác!!!

“Bác Phúc gần đây hay xem mấy phim viễn tưởng của Mỹ đúng không?”

“?”

“Nhìn ánh mắt quái lạ của bác nhìn cháu, chắc chắn lại nghĩ người ngoài hành tinh nhập vào cháu rồi đúng không?”

“!”

“Bác nghĩ cách khéo léo tống cổ họ đi đi!” Diệp Cảnh xua tay, tỏ vẻ khinh thường, không muốn lãng phí thời gian với hai người bọn họ nữa, cùng em trai nhà mình chơi trò chơi quan trọng hơn. Đây chính là lúc bồi dưỡng tình cảm với vợ.....à không, với em trai của anh, không thể hoang phí vào những thứ vô vẩn.

Lát nữa cần phải dỗ Tiểu Phong ngủ trưa! Diệp Cảnh nhìn đồng hồ bằng thạch anh trên bàn, trầm nghĩ.

Không bàn tới việc Lưu Tổ Vân tức giận thế nào, Lưu Quốc Hiên bị mẹ mình ảnh hưởng cũng vô cùng căm giận. Lúc ở nhà nó được chiều chuộng vô cùng, không ngờ đến đây lại bị mất mặt như thế. Nó thầm quyết định, sau này nhất định phải dạy dỗ Diệp Cảnh, Diệp Phong một trận, hai đứa không biết tốt xấu, nó phải khiến cho chúng biết ai mới là vua ở đây!

.

Diệp Cảnh ngàn chọn vạn tuyển, rốt cuộc cũng chọn được một nơi vừa ý cho em trai tới học, hơn nữa, điều quan trọng nhất là khoảng cách từ đó tới trường anh không xa lắm, nói không chừng sau khi tan học, anh có thể chạy đến rình coi một chút → →

Sau quá trình dẫn dò lại dò dẫm của Diệp Cảnh, rồi tới màn chia tay lưu luyến mắt gần mười phút, Phúc quản gia đã quyết đoán kéo tay bánh bao nhỏ Tiểu Phong ra, giao cho dì trông trẻ.

“Các cô làm ơn phải chăm sóc cậu chủ thật tốt!”

“Yên tâm yên tâm, đây là trách nhiệm của chúng tôi!” Dì trông trẻ run rẩy. Ở thành phố B này, Diệp thị chính là gia tộc giàu sang, có uy tín rất lớn, không bàn đến việc bé bánh bao này lớn lên rất đáng yêu, chỉ cần nhìn vào thân phận thôi cô cũng không dám thất lễ.

“Thân thể em trai tôi không tốt, cũng không thích nói nhiều, mọi người nhất định phải chú ý!” Diệp Cảnh xoa xoa cái đầu nhỏ xù tóc của Tiểu Phong, đúng lúc cúi đầu xuống liền thấy bánh bao nhỏ đang chớp chớp mắt nhìn mình, ánh mắt ngây thơ đáng yêu không chịu nổi, trong lòng Diệp Cảnh nhất thời cảm thấy do dự. “Nếu không.....hay là thôi đi.....”

Phúc quản gia trầm oán thán: “Đại thiếu gia.....”

Cuối cùng hiệu trưởng phải đi ra cam đoan, tuyệt đối sẽ không để nhị thiếu gia xảy ra vấn đề gì, hơn nữa trong trường bọn họ cũng có rất nhiều đứa trẻ có thân phận không khác Diệp Phong là mấy, cùng dạng bốn năm tuổi, chắc chắn sẽ rất hài hòa ở chung, thì mọi việc mới xong.

Diệp Cảnh cẩn thận vuốt ve đám tóc xoăn của Tiểu Phong, tỉ mỉ dẫn dò một lần nữa, sau khi tan học không được chạy loạn, nhất định phải chờ anh trai tới đón.

Phúc quản gia không chịu nổi phải rời tầm mắt, không tồi, không tồi, đại thiếu gia mới tám tuổi nhà ông là đứa trẻ thông minh suất khí nhất trần đời, những đứa nhỏ khác sao có thể sánh bằng ah

~ “Ha ha ha, tình cảm của hai vị thiếu gia thật sự rất tốt.....” Dì trông trẻ khoe miệng hơi run rẩy nói.

“Ừm, tình cảm của hai thiếu gia nhà chúng tôi luôn rất tốt!” Phúc quần gia còn làm ra cái vẻ mặt nghiêm túc đáp lời.

“Những lời anh hai nói đã nhớ kĩ chưa?”

“Vâng!” Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, sau một hồi cam đoan, rốt cuộc cũng tiến được ông anh trai đi.

“Được rồi, giờ cô sẽ mang Tiểu Phong đi làm quen với bạn mới nhé, được không?”

“Vâng ~” Tiếng của bánh bao nhỏ vang lên rất lớn, vẻ mặt tươi cười sáng lạn vô cùng đáng yêu. Cậu lại tiếp bước lối mòn cũ rồi, phải làm quen thôi (). Cuối cùng cũng trốn được khỏi tầm mắt anh trai, nghịch thôi, chơi thôi. Hi hi =v=

.

Ngày đầu tiên, sau khi làm quen với bạn mới, một nhóm bánh bao mập mạp và một bé gái mềm mại dễ thương, Tiểu Phong cùng các bạn được cô giáo dẫn đi chơi, nhìn ngắm ảnh chụp trưng bày trong trường, giúp cả đám nhóc con hiểu biết thế giới bên ngoài vô cùng xinh đẹp, rộng lớn.

Ngay lúc ấy, tầm mắt Diệp Phong nhìn thấy cả khoảng không gian rộng lớn xanh thẳm thẳm, cậu dừng bước, chăm chú ngắm nhìn hồi lâu.....

“Cô à, có thể chụp lại bức ảnh kia cho em được không?” Bánh bao nhỏ cười hết sức sáng lạn.

9. Chương 9: Rời Nhà Trốn Đi

Ảnh chụp cảnh biển rộng lớn đẹp đến mức khó tin, màu lam trong suốt giống như mảng kí ức mơ hồ trong mơ, tiếng gió thoảng qua khiêu vũ nhịp nhàng với sóng biển.....

Không hiểu sao khi nhìn ảnh chụp, trong lòng bánh bao nhỏ lại sinh ra chấp niệm kỳ quái, hệt như con nhện giăng tơ, chậm rãi từng bước một, quấy nhiễu trái tim.

Thật tuyệt, khiến người ta đắm say, rất....muốn xem.

Cậu chớp chớp đôi mắt to ngập nước, con ngươi đen lúng liếng nho nhỏ như quả nho đảo qua đảo lại, cầm ảnh chụp từ tay cô giáo, bánh bao nhỏ cẩn thận nhét vào túi, cái miệng nhỏ nhắn cong lên thành một nụ cười xinh đẹp.

“Em cũng muốn cô ơi, em cũng muốn có một tấm!” Bé gái đầu thắt nơ bướm màu tím dễ thương nhào tới đòi.

“Em cũng muốn, em cũng muốn cô ơi!” Bé béo tròn cũng chạy vô giúp vui.

“Hừ!” Bé con kiêu ngạo bực bội không phục.

...

Trẻ nhỏ là vậy ah, quả nhiên chẳng khác nào mấy bé động vật nhỏ. ()

Bánh bao nhỏ cảm khái thầm nghĩ.

Buổi tối, sau khi về nhà, bị anh trai nhà mình chà chà xát xát tẩy tẩy rửa rửa xong bánh bao nhỏ mới được chui lên giường. Mãi đến lúc này cậu vẫn còn quên bức ảnh để trong túi, tận đến khi giặt quần áo Phúc quần gia mới phát hiện ra trong túi áo khoác của nhị thiếu gia có một bức ảnh, ông lập tức nộp tới tay đại thiếu gia.

Diệp Cảnh ngậy người ngẩng nhìn tấm ảnh, là cảnh biển ở Maldives! Đại nảo anh không thể khổng chế được, nháy mắt hình ảnh bức phù điêu nhỏ kia hiện lên_____ Đó chính là quà sinh nhật mà Tiểu Phong tặng anh, cũng là nguyên nhân khiến cậu gặp tai nạn.

Tại sao lại là Maldives, bức ảnh này sao có thể xuất hiện trong túi Tiểu Phong? Đây rốt cuộc là có ý gì, ám chỉ điều gì?

Tương lai không thay đổi, Tiểu Phong chẳng lẽ vẫn phải chết?! Không _____ không thể được! Anh tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra một lần nữa! Tuyệt đối không!

Sợ hãi qua đi, ánh mắt Diệp Cảnh lập tức tìm kiếm thân ảnh Tiểu Phong trong phòng. Nhưng lúc này anh mới chú ý tới, bánh bao nhỏ của anh trước giờ vẫn luôn ngoan ngoãn chơi đùa trên giường đã biến mất, biến mất ngay lúc anh ngẩng người nhìn bức ảnh.

“Tiểu Phong? Tiểu Phong! Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh kích động đứng bật dậy. “Tiểu Phong, em ở đâu, mau ra đây! Đừng dọa anh nữa, mau ra đây.....”

“Anh trai, anh sao vậy?” Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên, nhẹ nhàng truyền tới từ phía sau. Diệp Cảnh quay người lại, quả nhiên thấy cái đầu nhỏ xoắn tóc của Tiểu Phong đang lúc la lúc lắc, đầy khó hiểu nhìn anh. Sợi tóc quăn trên đầu vì bị tiếng gọi của anh dọa sợ mà hơi dựng đứng.

Diệp Cảnh bước tới hai bước, ôm bé con vào trong ngực, vùi đầu vào giữa cổ bé, tinh tế cảm thụ hơi thở ấm áp.

“Tiểu Phong đột nhiên biến mất như thế, sao không nói với anh một tiếng ~”

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt nghe giọng nói đều đều của anh trai nhà mình, đáng vẻ có chút tủ thân, theo bản năng vươn tay ra đằng sau gãi gãi ót.

“Anh à, em thấy hơi mệt!” Nói xong, bánh bao nhỏ cố gắng điều chỉnh tư thế thoải mái hơn, hai tay dang ra xoa xoa mắt anh trai.

“.....” Diệp Cảnh thâm thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn tấm ảnh chụp đang cầm trên tay, bỗng dưng cảm thấy bản thân vừa nãy có chút kỳ quái, chỉ là một bức ảnh mà thôi, cần bản không nói lên được điều gì.

“Tấm ảnh này do cô giáo tặng em đó, rất đẹp đúng không anh?” Bánh bao nhỏ nhìn tấm ảnh trên tay anh trai, đôi mắt to tròn chớp chớp hỏi.

“Ừ, rất đẹp!” Diệp Cảnh theo thói quen thuận theo ý của Tiểu Phong mà trả lời, ánh mắt có chút tránh né.

“Anh, cô giáo nói, Maldives còn có rất nhiều quần đảo san hô, sau này chúng ta cũng tới xem được không?”

Kiếp trước Tiểu Phong cũng tràn đầy hy vọng hỏi anh như thế, thật ra không chỉ đơn giản là đi chơi, mà quan trọng hơn là cả hai người cùng đi! Thế nhưng, khi đó anh lại trả lời thế nào?

Dù sao thì khẳng định cũng đã khiến Tiểu Phong thất vọng rồi, nếu không, lần cuối cùng kia Tiểu Phong cũng sẽ không tặng cho anh món quà khắc cốt ghi tâm như thế.

Diệp Cảnh cười khổ trong lòng, có lẽ trên thế giới này đúng là có nhân quả luân hồi. Maldives chính là ác mộng của anh, cũng là chấp niệm cả kiếp trước của Tiểu Phong, chấp niệm này thậm chí..... thậm chí ảnh hưởng tới cả kiếp này sao?

Trên mặt Diệp Cảnh vẫn là nụ cười thản nhiên không đổi, nhưng ngón tay đã vô ý thức siết chặt, khiến cho ảnh chụp nhăn nhúm.

“Ừm, chờ đến khi Tiểu Phong lớn lên, anh sẽ đi cùng với em!” Diệp Cảnh cúi đầu, nhét ảnh chụp vào trong túi áo.

.
. .

Xuân đi thu đến, nháy mắt năm mới đã tới rồi. Thời điểm này cũng là lúc mà các đại gia tộc đối địch quay sang ngọt nhạt với nhau, những nhân vật nổi tiếng phải nhận thiệp mời tới các bữa tiệc đêm không xuể, cha Diệp cùng Diệp phu nhân tất nhiên cũng sẽ thỉnh thoảng dẫn hai đứa con nhà mình tới tham dự các buổi tiệc lớn. Ngay từ lần gặp đầu tiên, Diệp Cảnh đã dùng đôi mắt lạnh lẽo đông chết mấy đám nhóc cùng tuổi xung quanh.

“Anh hai ~” Bánh bao nhỏ bắt mắt bĩu môi, cậu vất vả lắm mới làm quen được với bạn mới, đang định chạy tới gọi thằng bé kia đi chơi thì đã bị anh trai nhà mình túm vào trong lồng ngực.

“Đây là em trai cậu hả, lớn lên thật đáng yêu!” Mấy thằng nhóc cùng tuổi Diệp Cảnh cười hì hì nói.

Diệp Cảnh kiêu ngạo liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tất nhiên, đó là em trai của ai gia mà!

Mấy đứa nhóc kia khoe miệng méo xẹo, bọn nó chỉ nói mấy lời khen kiểu khách khí thôi á, tuy rằng đứa nhỏ này rất đáng yêu nhưng..... Thôi kệ, cùng sinh vật như Diệp Cảnh trao đổi đề tài về em trai thật đúng là hành vi không sáng suốt. (_)

“Tiểu Phong chờ một lát nhé, rồi anh sẽ cùng đi với em, ngoan ~”

“Em có thể tự đi được!”

Đề nghị của bánh bao nhỏ ngay lập tức bị anh trai nhà mình vô tình phủ quyết! Diệp Cảnh kiên trì cho rằng em trai nhà anh cực kì đáng yêu, tùy thời đều có thể bị bắt cóc, gặp nguy hiểm!

Bánh bao nhỏ yên lặng không thèm nói gì nữa, mấy đứa nhóc đứng xung quanh cũng khó hiểu quay sang nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên dòng chữ “Hết nói nổi luôn!”

Sau mấy ngày bận rộn, dựa theo thông lệ hàng năm, cả nhà Diệp gia sẽ chuẩn bị quà tới thăm nhà mẹ đẻ của Diệp phu nhân _____ Lưu gia. Tất nhiên trong đó không có suất của Diệp Cảnh, Lưu gia chẳng có chút quan hệ gì với anh hết, thậm chí có thể nói là thù địch.

Xét kĩ ra thì Diệp Cảnh vẫn thấy có gì đó quái lạ, đám người Lưu gia chẳng phải hạng người lương thiện gì, cứ nhìn Lưu Tố Vân hai ba ngày lại tới Diệp gia nghỉ cách chằm ngồi ly gián tình cảm hai anh em họ thì biết. Kiếp trước, sau khi anh tiếp quản Diệp thị, Lưu gia đã ngấm ngấm ngáng chân anh không ít lần! Nhưng Lưu Tố Nguyệt là mẹ đẻ của Tiểu Phong, cũng là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Diệp gia lại chưa từng..... gây phiền toái gì cho Diệp Cảnh hết.

Người phụ nữ này giống như một bức chân dung vậy, luôn đứng từ xa nhìn đám người tranh quyền đoạt lợi bằng ánh mắt thờ ơ, Diệp thị thì sao, Lưu gia thì sao, mà Tiểu Phong thì sao, hình như chẳng có gì có thể dung nhập vào mắt cô, mãi cho đến khi tai nạn máy bay xảy ra, Diệp Cảnh vẫn chẳng thể hiểu nổi cô nghĩ cái gì.

Hiện giờ anh mới cẩn thận nghĩ lại, nếu người phụ nữ này có lòng đối nghịch với anh, tuy không phải anh không đấu lại được, nhưng nhất định có thể gây thêm cho anh phiền toái không nhỏ.

Diệp phu nhân _____ Lưu Tố Nguyệt, trong cái nhà này rốt cuộc là đang sắm vai diễn gì?

“Anh hai, em sẽ sớm trở về!” Bánh bao nhỏ trước khi lên xe liền ôm chặt Diệp Cảnh một cái, cái đầu nhỏ rầu rĩ cọ cọ trong lồng ngực anh trai nhà mình.

Diệp Cảnh vuốt ve đám tóc quăn của Tiểu Phong, khoe môi nhếch lên, rốt cuộc tâm tình cũng được buông lỏng.

“Được, anh hai ở nhà chờ, Tiểu Phong nhất định phải về sớm nhé”.

“Vâng!” Cái đầu ngốc cọ qua cọ lại, bánh bao nhỏ lưu luyến không muốn buông, bị Phúc quản gia nhét vào chiếc xe màu đen có rèm che.

Nhìn chiếc xe càng ngày càng xa, tận đến khi nó biến khỏi tầm mắt, con người Diệp Cảnh tối sầm lại, nhưng rất nhanh đã tan biến, anh ngẩng đầu lên, trong con người đen láy lấp lánh ánh sáng sắc lạnh.

.

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại Tiểu Phong tới nhà bà ngoại trong truyền thuyết. Nhớ tới mấy người bên nhà mẹ đẻ, cái đầu nhỏ của cậu thoáng hiện lên hình ảnh giờ nanh múa vuốt của Lưu Tổ Văn, trong lòng vô lực thở dài.

Đây có đúng là cuộc gặp mặt giữa những người thân trong gia đình không vậy (_)

Trong đại sảnh có rất nhiều người, ngoại trừ ông bà ngoại ra, còn có cậu mợ và bạn bè của họ, bánh bao nhỏ bị tha đi một vòng đã sớm mệt tới mức hôn mê, cái miệng nhỏ không ngừng phải chào chú chú dì dì. Cha Diệp hơi lãnh đạm, nhưng mọi người hình như đã sớm quen với thái độ đó của ông rồi.

Một đám anh em họ hàng tụ lại với nhau, ở chính giữa, cao nhất nhô lên cái đầu đen của một tên béo, hùng hồn bô bô cả đồng thứ như diễn thuyết, chốc lát sau đã thấy nó kéo theo mấy đứa nhỏ khác chạy đi chơi.

Một người phụ nữ trung niên vẻ ngoài phúc hậu đi tới, nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Phong, dịu dàng cười nói: “Tiểu Phong có phải rất chán đúng không, chạy ra ngoài cùng chơi với các anh chị đi!”

Nói xong, người phụ nữ còn tự tiện bế bánh bao nhỏ lên đi ra ngoài.

“Quốc Hiên, để ý tới em họ nhé!”

“Hừ, cháu biết rồi!” Bị quấy rầy, tên béo khó chịu quay đầu lại, bọn nhỏ phía sau cũng hòa vào che miệng cười hì hì.

Quốc Hiên, Lưu Quốc Hiên? Bánh bao nhỏ sờ mũi, không phải chứ, còn có sự trùng hợp như vậy à?

Tên béo năm nay đã sáu tuổi, có thể nói là lớn nhất trong đám nhóc ở đây, nó cũng sớm biết thân phận của Tiểu Phong rồi. Nghe mama nhà nó nói gì mà trước đây hai người chơi với nhau thân lắm thì phải! Tiểu béo không nhớ rõ lắm, vẻ ngoài của trẻ con thay đổi rất nhanh, bệnh hay quên cũng thế, chuyện trước kia nó đã sớm quên từ lâu rồi.

Thế nhưng lần trước nó cùng mama tới biệt thự của Diệp gia lại bị quản gia vô tình đuổi về, thằng nhóc này cũng chả thèm xuống tiếp nó, khiến tiểu béo ghi hận cho tới giờ, vì vậy, tiểu béo lập tức tuyên bố một trò chơi mới, tên là _____ truy bắt Diệp Phong.

Trẻ nhỏ sẽ chẳng chơi trò gì quá phức tạp đâu, mà loại trò chơi truy đuổi này cũng là trò bọn chúng thích nhất.

Mấy đứa nhóc kia lập tức đuổi bắt, bánh bao nhỏ hoảng sợ, theo bản năng quay đầu bỏ chạy, chỉ chốc lát sau đã chạy vào đại sảnh, bọn nhóc kia cũng vội vàng ngừng lại.

“Nhát gan, lại chạy tới chỗ người lớn đứng!”

“Thật cụt hứng!”

...

Nhìn bánh bao nhỏ hoang mang rối loạn chạy vào trong, mấy người lớn trong phòng đều bật cười.

“Ai nha, xem này, Tiểu Phong chơi đùa thật vui vẻ đúng không ~”

“Có lẽ nào Tiểu Phong nghe thấy tin gì vui mới cao hứng chạy về đây!”

“Đúng rồi, bọn nhỏ cũng khó được mấy lần gặp mặt nhau, không bằng để Tiểu Phong ở lại vài ngày đi!”

...

Bánh bao nhỏ nghe những thanh âm nghị luận ồn ào, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía cha Diệp.

“Con ở lại nhà bà ngoại chơi vài ngày đi.” Cha Diệp bình thản nói.

Bánh bao nhỏ tròn mắt: “Con muốn về nhà ~”

Bà ngoại xoa xoa đầu cậu, dịu dàng khuyên nhủ: “Mama của Tiểu Phong cũng sẽ ở lại mà, không cần phải sợ!”

“Về nhà rất chán, ở đây có anh em họ hàng sẽ chơi đùa cùng Tiểu Phong ha ~” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đứa nhỏ này ngoan thật, tôi vừa nhìn đã thấy thích!”

“Thật hâm mộ Tổ Nguyệt á, được gả cho một ông chồng tốt, còn sinh ra được đứa nhỏ đáng yêu thế này!”

...

Bánh bao nhỏ không nói được gì nữa, chỉ chăm chăm nhìn cha Diệp. Từ lần đầu tiên nhìn thấy mama, Diệp Phong biết người phụ nữ này chẳng hề để ý đến cậu, hơn nữa cô ở lại cũng phải để chăm sóc cậu mà tám chính phần là tham gia tiệc tùng toàn người nổi tiếng ở Lưu gia thôi. Cậu muốn về nhà, cậu biết cha Diệp sẽ không qua đêm ở Lưu gia, cho nên hiện giờ cậu chỉ có thể dựa vào cha Diệp mà thôi.

Cha Diệp lại giống như không nhìn thấy ánh mắt tha thiết của cậu, lãnh đạm uống trà.

Quả nhiên, sau khi ăn xong cơm trưa cha Diệp liền trở về, không lâu sau Diệp phu nhân cũng cười nói đi theo mấy người phụ nữ khác ra khỏi cửa.

Còn bánh bao nhỏ thì sao? Sau khi ăn cơm xong, cậu rất thông minh tự giấu mình trong vườn hoa, Lưu Quốc Hiên có mang theo bang phái của nó đi tìm cậu, kiên trì muốn hoàn thành nốt trò chơi “Truy bắt Diệp Phong”.

Cuối cùng, Diệp Phong thừa lúc người giúp việc không để ý mà trộm đi ra ngoài. Bánh bao nhỏ nghĩ muốn về nhà, cậu không thích nơi này, không thích đám họ hàng thân thích kia, cũng không thích mấy đứa nhóc bắt nạt cậu. Huống chi, cậu đã đồng ý với anh trai, hôm nay nhất định về nhà.

Nếu cha không mang cậu theo thì cậu sẽ tự về, bánh bao nhỏ thầm nghĩ.

Nhưng hiển nhiên cậu đã xem nhẹ một sự thật, đó là, cậu không biết nhà mình ở đâu ah, thật phiền ()

10. Chương 10: Thiếu Niên Trầm Lặng

Bánh bao nhỏ tung tăng chạy khỏi cổng, mãi đến khi nhìn thấy dây phố tấp nập mới đột nhiên ngừng người, cậu không biết nhà ở đâu nha (o) !

Đêm mùa đông tối rất sớm, mới năm giờ chiều, sắc trời đã dần tối, mặt đường lấp lánh ánh đèn neon đủ màu sắc, tăng thêm chút ấm áp cho cái rét lạnh của trời đêm.

Tuy giờ vẫn còn trong kì nghỉ lễ mừng năm mới, nhưng lợi ích luôn phải đặt lên hàng đầu, đại đa số thương nhân nhỏ đều đã mở cửa hàng, khiến cho ngã tư đường về đêm càng trở nên náo nhiệt hơn hẳn so với lúc trước. Khắp nơi đều có thể thấy được nhóm năm nhóm ba bạn bè hẹn nhau đi ăn cơm, đi dạo phố, nhưng chính cảnh náo nhiệt ở đây phố này lại càng khiến cho thân ảnh thiếu niên một mình đứng đó trở nên vô cùng cô đơn.

Thiếu niên tuổi không lớn, thoạt nhìn cũng chỉ khoảng hơn mười tuổi, thân thể thon dài chỉ mặc một chiếc áo len trắng, sắc mặt có chút hốc hác, tuy nhìn qua có vẻ nghèo túng nhưng khí chất toát ra từ người thiếu niên lại vô cùng lãnh đạm lạnh lùng, khiến cho người ta không dám nhìn, cũng sẽ không dám tới gần làm thân.

Bụng rất đói, bánh bao nhỏ dùng tiền mừng tuổi trong túi mua một ổ bánh bao thiệt lớn, vừa đẩy cửa bước ra khỏi cửa hàng liền thấy thiếu niên kia.

Giống như tuyết, như gió Đông Bắc lạnh lẽo, như con sóng nhấp nhô sạch sẽ.

Có thể vì đã quá mệt mỏi, thiếu niên dừng lại, ngồi ở ghế nghỉ trên đường, gió lạnh ban đêm thổi xuyên qua, nhưng dường như thiếu niên gầy yếu lại chẳng hề quan tâm, giống như một kiếp đời đơn bạc, ánh mắt lóe lên mê mang mờ nhạt.

Bánh bao nhỏ đi tới gần, cũng muốn ngồi lên ghế, nhưng chân tay ngắn ngủn của cậu cố mãi vẫn không bò lên nổi cái ghế chân cao này, thế nên, cậu rời tầm mắt nhìn về anh trai đang ngồi bên cạnh, cánh tay nhỏ bé vươn ra, túm lấy góc áo thiếu niên.

Việt Hàn Du giật mình hồi thần, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, đập vào mắt Hàn Du lúc này chính là đôi mắt to tròn đang vô cùng trông mong nhìn mình của một bé con đáng yêu, béo tròn như một chiếc bánh bao nhỏ.

“Đại ca ca ~” Giọng nói của bé con luôn mềm mại, thanh thúy như tiếng cấn quả táo xanh, “Em muốn ngồi lên ghế”.

Bé con chớp chớp đôi mắt đen láy, hai cánh tay lanh lợi giơ ra, đôi mắt trông mong nhìn Việt Hàn Du, chờ đợi được ôm lên, mái tóc xoăn xoăn lơ thơ trên đỉnh đầu, tạo nên dáng vẻ vô cùng hồn nhiên, vô hại. Một người luôn không thích thân cận với người khác như Việt Hàn Du lại đột nhiên giống như bị mê hoặc, đưa tay ra ôm lấy thân thể tròn tròn của bánh bao nhỏ, xúc cảm mềm mại này hết như ánh nắng ấm áp tỏa sáng trong đêm đông buốt giá, truyền qua lòng bàn tay Hàn Du, tản ra hương vị mềm dịu dễ chịu.

“Cám ơn đại ca ca ~” Bé con dựa vào người Việt Hàn Du, lộ ra nụ cười sáng lạn vui vẻ, khiến Việt Hàn Du đột nhiên có cảm giác khí lạnh xung quanh mình thoáng cái đã tiêu tán

“Sao em lại chạy một mình bên ngoài thế này?” Việt Hàn Du lúc này mới để ý tới, bé con mới chừng bốn năm tuổi, trong tay ôm một túi bánh bao, lúc này bé còn đang cố mở túi để lấy bánh ra ăn. “Cha mẹ em đâu?”

Đứa bé nhỏ thế này không nên chạy ra ngoài đường một mình, nhìn cách ăn mặc kia xem ra còn là con của một gia tộc giàu có, Việt Hàn Du vừa hỏi vừa giúp bánh bao nhỏ mở túi.

Bánh bao nhỏ lấy một chiếc bánh bao đưa cho thiếu niên: “Đại ca ca, ăn!”

Ánh mắt tròn xoe đen láy không chút tạp chất, vô cùng đơn thuần, đầy thiện ý chân thật.

Việt Hàn Du cũng không ngờ bản thân có thể tiếp nhận chiếc bánh bao đó, có lẽ ánh mắt của bé con quá mức đơn thuần, nhìn không ra một tia tạp chất, ngay cả lời cự tuyệt cũng không thể thốt ra.

Không phải là sự thương cảm, càng không phải là sự khinh thường, cùng bé con ngồi cạnh nhau, đơn giản chỉ có sự quan tâm cùng an ủi chân thành nhất.

“Chẳng lẽ em trốn ra khỏi nhà?” Việt Hàn Du xoa xoa mái tóc lơ thơ nhìn vô cùng ngạc nhiên trên đầu Tiểu Phong, xúc cảm so với tưởng tượng thật vô cùng thoải mái.

Bánh bao nhỏ lắc đầu: “Không phải đâu! Em bị baba bỏ rơi!”

“Bỏ rơi?” Việt Hàn Du nhíu mày, trong lòng bắt đầu run rẩy.

“Vâng” Bánh bao nhỏ nhu nhu hai bên má, nghiêm túc gật đầu: “Baba và mama không thích em, cho nên em muốn rời đi”.

Trong tiềm thức của Việt Hàn Du có chút xao động: “Vậy em.....”

“Nhưng em còn có anh trai đó nha, anh trai em vô cùng yêu chiều em!” Cái miệng nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ cong lên, vẻ mặt tươi cười vô cùng hạnh phúc.

Trong lòng Việt Hàn Du chợt nở nụ cười tự giễu, hóa ra là một đứa nhỏ hay giận dỗi mà thôi, bản thân mình còn đột nhiên xuất hiện ý nghĩ muốn chăm sóc bé trong đầu. Hơn nữa, hiện tại bản thân Hàn Du còn không có nhà để về, sao có thể đi chăm sóc một đứa nhỏ chứ.

Bé con tuổi vẫn còn nhỏ, tất nhiên vô tâm vô phách, không chú ý tới sắc mặt thiếu niên thay đổi. Sở dĩ cậu chủ động lại gần, tin cậy Việt Hàn Du như thế, ngoại trừ cảm giác y không xấu ra thì còn có một chút..... cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Bánh bao nhỏ bắt đầu chuyên chú cắn bánh bao, cậu đói bụng lắm rồi, không để ý được gì nữa đâu; tầm mắt Việt Hàn Du nhìn không được mà dừng lại trên người bé con, tinh tế đánh giá.

Mái tóc đen láy mềm mại, có lẽ do chạy trong gió hồi lâu nên có chút hỗn độn, phần mái rủ xuống, che khuất con ngươi thủy mặc trong suốt. Cái mũi nhỏ nhắn xinh đẹp đang chun lại ngửi mùi thơm của bánh bao, làn môi hồng nhuận theo từng động tác nhai nuốt mà khép mở, dưới lớp áo khoác hiện rõ cần cổ mảnh khảnh trắng nõn cùng xương quai xanh tinh tế như ẩn như hiện.

Một đứa bé xinh đẹp hết như búp bê thế này sao có thể bị ghét được chứ?! Đôi mắt Việt Hàn Du tối lại, đứa trẻ con nhà giàu được chăm sóc vô cùng cẩn thận, chẳng lẽ y thật sự đã gặp một đại thiếu gia lắm tiền thích chơi trò trốn khỏi nhà sao? Chẳng khác nào tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình tám giờ, đáng tiếc, y vĩnh viễn không phải là diễn viên nam chính.

Việt Hàn Du có thể khẳng định một điều, y không ghét đứa nhỏ này, tuy rằng mới gặp nhau chưa đầy mười phút, nhưng y biết, bé con không kiêu ngạo giống như những đại thiếu gia nhà giàu khác, càng không có thói ương bướng, ngang ngược, trái lại còn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhu thuận, thậm chí cả người đều tỏa ra hương vị bình thản, ấm áp, khiến tâm tình người tiếp xúc đột nhiên trở nên tốt đẹp vô ngần.

“Đại ca ca cũng trốn khỏi nhà sao?” Ăn xong một chiếc bánh bao, bánh bao nhỏ rốt cuộc cũng chú ý tới lợi của vị đại ca ngồi bên cạnh mình.

“Không phải”. Đôi mắt Việt Hàn Du đột nhiên bắn ra tia nhìn sắc lạnh, y đã sớm không có cái nơi được gọi là nhà rồi.

“Vậy tại sao khuya như thế này rồi mà đại ca ca không về, không sợ mọi người trong nhà lo lắng sao?” Bánh bao nhỏ lên án, nhìn Việt Hàn Du bằng ánh mắt ‘anh thiệt là không hiểu chuyện’, khiến y bật cười.

“Anh lớn rồi chẳng sao, còn em, sao còn chưa về nhà đi?!”

Nói đến đây, trong lòng bánh bao nhỏ đột nhiên dâng lên cảm xúc cô đơn khó tả, cậu lắc đầu, này giờ vòng đi vòng lại cũng không tìm ra nơi có cảnh trí giống nhà của mình, cậu còn không biết hiện giờ mình đang ở đâu.

Hiện giờ chắc chắn mọi người đã phát hiện ra cậu mất tích, không biết anh hai có sốt ruột hay không.....

Một bàn tay với những ngón tay thon dài xoa nhẹ lên trán cậu, Diệp Phong ngẩng đầu lên nhìn đại ca ca bên cạnh, đáy mắt lóe ra sự nghi hoặc mờ nhạt.

Việt Hàn Du trầm thờ dài, đứa nhỏ này dễ dàng bắt chuyện với người xa lạ như thế, chẳng phải giống như đã bị bán còn giúp kẻ khác đếm tiền ư, cũng may mà gặp được y, chứ nếu không bằng diện mạo xinh xắn kia, gặp phải kẻ buôn lậu thì phải làm sao ?

Hình như nghĩ tới chuyện xấu nào đó, nét mặt của Việt Hàn Du bỗng chốc lạnh xuống.

“Em muốn về nhà, nhưng em không biết nhà em ở đâu”. Giọng nói của bé con dần nhỏ lại.

“Vậy em không nhớ mình đi tới đây bằng đường nào sao?” Việt Hàn Du cảm thấy có chút quái lạ, nơi này hoàn toàn là khu buôn bán của tầng lớp bình dân, căn bản không có loại biệt thự xa hoa giống như nhà của bé con, hơn nữa bé lại nhỏ thế này, có lẽ nào đi xe tới?

Từ từ, trước đó bé có nói mình bị baba vứt bỏ?! Chẳng lẽ lại đúng như thế?

Nhà giàu nào chả có chút mí mật muốn che giấu. Việt Hàn Du nhíu mày, y tuy mới tròn mười hai tuổi nhưng suy nghĩ đã rất trưởng thành, thông minh, nhanh nhẹn, nếu không phải do trong nhà xảy ra biến cố lớn, y cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Việt Hàn Du trong vô thức ôm bé con vào lòng, hương vị trên người bé giống như ánh mặt trời, tỏa ra ánh nắng ấm áp, khiến cõi lòng người ta cảm thấy thật thoải mái, thật ấm áp.

Có lẽ đây là chút duyên phận trời ban, phải chăng Thượng Đế thấy y cô đơn ngồi trong đêm đông lạnh giá, đến lúc y chống đỡ không nổi nữa đã phái thiên sứ đến bên y.

Bánh bao nhỏ chun mũi, cảm thấy hương vị trên người đại ca ca với anh trai nhà mình cực không giống nhau, trên người đại ca ca lạnh lẽo y hết như không khí vào sáng sớm ấy.

“Baba để em một mình ở nơi này, em muốn về nhà tìm anh trai!” Bánh bao nhỏ nghĩ nghĩ, cảm giác ý tứ mình truyền đạt sẽ không khiến người ta hiểu sai. (_) . Hiểu lầm lớn lắm đó em ơi !!!

Việt Hàn Du vừa nghe đã tự bỏ não N lần, tưởng tượng ra nội dung của một vở kịch nhằm chán! Bố của bé con chắc chắn không phải người tốt, rõ ràng là tên cha dượng tồi tệ đây mà!

“Vậy mẹ em đâu?”

“Mama không thích em, luôn phớt lờ em!” Bánh bao nhỏ thần nhiên trả lời, nhưng đôi mắt lại híp lại, cười rất tươi: “Cơ mà anh hai rất thích em ~”

Cho nên cậu không đáng thương tí nào đâu nhá, dù sao cậu thấy cậu chỉ cần anh hai thôi là đã hạnh phúc lắm rồi. (^)

Thế quái nào lại có kiểu gia đình kì lạ đến thế? Việt Hàn Du nhú mày, dựa theo tình huống này, anh trai của bé con chắc chắn có vấn đề !!! Đúng rồi đúng rồi, chân tướng đó anh!!!

Cuối cùng, dưới sự hướng dẫn cộng dò hỏi của Việt Hàn Du, rốt cuộc cũng có thể tìm ra được nơi bánh bao nhỏ nhớ rõ _____ trường học của bánh bao nhỏ và..... khu vui chơi.

Thật ra Việt Hàn Du có thể đưa bánh bao nhỏ tới cục cảnh sát, báo tin trẻ nhỏ đi lạc. Nhưng hiện giờ người mà y không muốn nhìn thấy nhất, không tin tưởng nhất lại chính là cảnh sát!

Khóe môi Việt Hàn Du nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, ai biết được khi y rời đi, những kẻ tự xưng là “công bộc của nhân dân” đó có nhận ra thân phận của bé con, rồi nghe người ta sai khiến làm ra những chuyện đồi bại nào đó không.

Được gọi là “công bộc của nhân dân” nhưng bọn họ sẽ chỉ phục tùng thiểu số, những kẻ có tiền và có quyền.

Việt Hàn Du không trách bọn họ, thói đời là thế, đây chính là quy tắc sống mà thôi, có trách thì phải trách bản thân mình không có đủ năng lực.

Thời điểm ôm bé con đi vào “Khu vui chơi bất tận”, Việt Hàn Du mới phát hiện, không biết bánh bao nhỏ đã dựa vào vai y ngủ từ khi nào. Từ góc độ của y nhìn xuống, chỉ có thể thấy tấm lưng nhỏ mỏng manh của bé, hơi thở ấm áp, bình thần nhẹ nhàng phả trên cổ y, mang theo cảm giác ngứa ngứa. Đường như có cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, bé con theo bản năng rụt người lại, chui vào trong ngực y, ngủ ngon lành.

Việt Hàn Du nhìn thoáng qua vườn trẻ trống vắng, có lẽ hết manh mối rồi, thầm nghĩ một lát, y quyết định tìm một nơi tránh gió để nghỉ. Bản thân y thì không sao, nhưng thân thể bé con khó có thể chịu nổi hàn khí trong đêm đông thế này.

.

?

Cùng lúc đó tại Diệp gia, từ trưa tới giờ Diệp Cảnh luôn bị vây trong tâm trạng buồn bực đột nhiên nhận được thông báo _____ Diệp Phong mất tích!

Cha Diệp cảm thấy không thể tin nổi, một đồng người chết hết rồi sao, ngay cả đứa nhỏ đi lúc nào cũng không biết?! Hay là lỗi tại ông ép Diệp Phong ở lại Lưu gia, mà ở đó chả có ai thèm để ý tới đứa nhỏ nên mới có chuyện này?!

“Cha, là ý của Tiểu Phong muốn ở lại, hay chính cha ép em ấy ở lại?” Buổi chiều, khi Diệp Cảnh thấy chỉ có một mình cha Diệp về nhà liền lập tức hỏi ngay trọng điểm.

Cha Diệp không để ý phát tay: “Để nó ở lại bên kia vài ngày cũng không sao”.

Tiểu Phong còn nhỏ, cha Diệp cũng không lo lắng cậu sẽ bị người ta tuyên truyền tư tưởng lệch lạc, hơn nữa, thừa cơ hội này, ông phải thử xem dã tâm của Lưu gia lớn tới đâu, chờ qua mấy ngày Lưu gia tẩy não Tiểu Phong xong, ông sẽ mang cậu về nhà, dò hỏi một chút thì có thể nhìn ra.

Diệp Cảnh nhú mày không nói gì nữa, buổi sáng, trước khi Tiểu Phong rời đi, anh vẫn còn thấy bình thường, nhưng không hiểu sao sau đó anh đột nhiên có dự cảm bất an.

Tiểu Phong nói: Em sẽ trở về.....

Tiểu Phong luôn là một đứa nhỏ cố chấp, nói được thì làm được.....

Mãi đến hơn sáu giờ tối, Lưu gia không còn cách nào khác mới gọi điện tới, thật cẩn thận nói ra tin tức Tiểu Phong mất tích.

Diệp Cảnh cau mày tức giận, bọn họ dám.....dám để thất lạc Tiểu Phong?!

Hay là cố tình bỏ rơi?!

11. Chương 11: Bình An Trở Về

Đối với một kẻ độc hành mà nói, đêm mùa đông luôn luôn lạnh lẽo, tĩnh mịch, giống như hết thảy ôn ã đều bị gạt bỏ, dưới trời đất này chỉ còn lại bản thân mình. Hôm trước là thế, ngày hôm qua cũng là thế, Việt Hàn Du nghĩ thầm.....ngày hôm nay của y cũng sẽ như thế.

Nhưng lúc này đây, trong lồng ngực y lại đang ôm một bé bánh bao tròn tròn ấm áp, khiến cho trái tim y rạo rức như hoa nở mùa xuân.

“Ưm ~ anh hai.....” Bánh bao nhỏ bắt đầu thì thầm nói mớ trong cơn mơ màng, hơi thở ấm áp thoát ra từ làn môi ẩm ướt, phả vào cổ y, Việt Hàn Du thầm thở dài, anh hai, anh hai, bé con thực sự có rất nhiều chấp niệm với anh hai của bé.

Nếu anh hai bé con thật tâm đối xử tốt với bé thì rất tốt, nhưng nếu là.....Việt Hàn Du bỗng nhiên cảm thấy rối bời.

Người mất tích chưa qua hai mươi tư giờ không thể báo cảnh sát. Cha Diệp đành phái người tới sở cảnh sát hỏi thử xem có ai tới báo có trẻ lạc đường hay không, còn Diệp Cảnh trực tiếp mang người ra ngoài tìm.

Trời đêm mệnh mang, Tiểu Phong chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, em ấy có thể bị lừa hay không? Có thể bị kẻ xấu bắt cóc hay không? Hay bị thương ngắt ở nơi nào đó chẳng?

Nhìn ngoài mặt Diệp Cảnh vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt đắm chiều nhìn bên ngoài cửa sổ, hai tay nắm chặt che giấu bên trong là sự tức giận đang chờ bạo phát. Anh biết, điều anh cần nhất bây giờ là bình tĩnh, thứ anh cần là đầu óc tỉnh táo!

Tiểu Phong mất tích ngay tại Lưu gia, chắc chắn Tiểu Phong chạy đi là vì muốn về nhà, trên người em ấy chắc chắn có tiền mừng tuổi, có thể gọi xe, nhưng tại sao đến giờ Tiểu Phong vẫn chưa trở về.

Chỉ có thể do hai nguyên nhân, hoặc Tiểu Phong không biết tiểu khu bọn họ ở tên là gì, hoặc trên đường đi đã gặp bất trắc nào rồi.

Diệp Cảnh chậm rãi nhắm mắt, tức giận trong lòng bùng phát nhưng không thể trút hết ra.

Một kiếp này, anh đã luôn lưu tâm, để ý đến từng chi tiết nhỏ nhất, nhưng những sự ngoài ý muốn vẫn xảy ra, khiến người ta khó lòng phòng bị. Chẳng lẽ thật sự vì càng để ý mà càng dễ gặp chuyện không may sao? Chẳng lẽ anh thật sự phải giấu Tiểu Phong đi, không để cho ai nhìn thấy sao?

Diệp Cảnh nhíu mày, có lẽ.....anh nên làm như thế, xé rách cánh chim của Tiểu Phong, nhốt cậu lại, để cậu trưởng thành theo con đường mà anh đã vạch sẵn. Ôm lấy Tiểu Phong, âu yếm, chiếm giữ cậu, khiến cho Tiểu Phong hoàn toàn thuộc về anh, chỉ có thể ỷ lại vào anh mà sống, anh sẽ nhốt Tiểu Phong ở một nơi không một ai nhìn thấy.

Bất luận kẻ nào cũng không có cơ hội nhúng chân Tiểu Phong của anh!

Ngay lúc xe chạy ngang qua vườn trẻ, Diệp Cảnh muốn dừng xe lại, mang theo vệ sĩ đi xuống. Thật ra anh cũng không hiểu tại sao bản thân đột nhiên muốn đến trường học của Tiểu Phong. Có lẽ do trực giác, cảm giác không tên nào đó trong tim chỉ dẫn, anh bước vào nơi này. Sau đó, anh thấy một thiếu niên trông rất

quen mắt, khuôn mặt vẫn còn nét ngây ngô khiến anh vẫn chưa xác định được là ai, tính danh là gì, nhưng ngay lập tức..... tầm mắt anh dính chặt lên người bé con trong ngực đối phương.

“Anh hai.....” Giọng nói non nớt của bé con được gió đưa tới đây, thoáng qua nhưng mềm mại, hàm chứa sự ỷ lại, lưu luyến không rời. Trong nháy mắt Diệp Cảnh đã nhận ra thân phận của thiếu niên kia, trách không được anh thấy quen mắt như vậy.....

Anh lập tức chạy lại gần, muốn ngăn cản thiếu niên rời đi, vệ sĩ phía sau cũng vội vàng chạy tới.

Việt Hàn Du cảnh giác lùi về phía sau, đêm hôm khuya khoắt bỗng nhiên đụng phải một đám người mặc đồ đen, nhìn thế nào cũng thấy bất thiện!

“Cậu là ai?” Việt Hàn Du nhũn mày, thiếu niên trước mắt đại khái chỉ khoảng tám chín tuổi, nhưng từng động tác gờ tay nhắc chân đều tản ra khí thế quyết đoán, áp chế lợi hại, không hề phù hợp với tuổi.

“Tôi là anh trai em ấy”. Giọng nói của Diệp Cảnh ôn hòa, trầm thấp, trong con người tràn ngập hình ảnh bé con đang say ngủ, “Cám ơn anh, nhưng giờ xin trả em ấy cho tôi”.

“Em ấy đang ngủ” Việt Hàn Du ngoài mặt tỏ ra nghi ngờ, nhưng thực ra trong lòng đã ngờ ngợ, nhìn tuổi của thiếu niên, xem chừng đúng là anh hai của bé con.

“Ah ~” Tiếng động quá lớn đánh thức bánh bao đang say ngủ, trong nháy mắt, mọi người đều rơi vào trạng thái câm lặng đến quỷ dị, chỉ còn nghe thấy tiếng gió lạnh thổi qua.

“Tiểu Phong?” Diệp Cảnh tiến lên vài bước, thử cất tiếng gọi.

Nghe được giọng nói quen thuộc, đôi mắt Tiểu Phong bỗng chốc mở lớn, muốn xoay người lại nhìn nhưng màn đêm tối mờ mịt đã cản mất tầm mắt cậu.

“Anh hai?” Trong bóng tối, giọng nói của bé con nghe có vẻ vô cùng rõ ràng, phẳng phai theo hy vọng mà người nghe không nỡ đánh tan. Cánh tay Việt Hàn Du bỗng chốc cứng đờ căng thẳng, Diệp Cảnh tiến lại gần hơn, Tiểu Phong chớp chớp đôi mắt to tròn, rốt cuộc cũng nhìn thấy anh trai, quá vui sướng vội vàng la lớn: “Anh hai, anh hai!~”

“Tiểu Phong ~” Diệp Cảnh nở nụ cười đầy yêu chiều, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu êm đềm như mặt hồ thu.

Nhìn hai người anh em tương ái, Việt Hàn Du bỗng nhiên có cảm giác nhức nhối, trái tim như bị ai đánh cắp, lòng đầy trống rỗng, hàn khí ban đêm càng khiến cảm giác ấy sâu sắc thêm vài phần.

“Cám ơn anh đã chăm sóc Tiểu Phong, nếu không không biết đứa nhỏ này sẽ gặp phải chuyện khủng khiếp gì.” Diệp Cảnh trấn an vỗ lưng Tiểu Phong, bánh bao nhỏ rất nghe lời, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh trai nhà mình.

“Đại ca ca là người tốt”. Bánh bao nhỏ cười sáng lạn, “Em rất thích đại ca ca~”

Mắt Diệp Cảnh tối lại, ánh lên tia sáng sắc lạnh, nhưng rất nhanh anh đã khéo léo dùng nụ cười để che giấu.

“Chào anh, tôi là Diệp Cảnh, em ấy là em trai tôi, Diệp Phong, đêm nay rất cám ơn anh!”

“Không có gì, tôi tên là Việt Hàn Du”.

Quả nhiên không sai..... Diệp Cảnh nhướn mày, Việt Hàn Du, nhân tài của ngành thiết kế, mọi người đều tặng cho y biệt danh “Thiên tài” khiến ai ai cũng ngưỡng mộ. Những thiết kế qua tay y luôn vô cùng tỉ mỉ, sắc bén, có góc độ độc đáo, đánh được vào thị hiếu người xem, cho nên luôn được các ông chủ lớn mời gọi.

Hơn nữa, y còn là một trong số ít bạn bè thân thiết của Tiểu Phong. Đời trước, Diệp Cảnh cũng biết hai người quen thân nhau, Tiểu Phong từng liều lĩnh dùng toàn bộ tiền của mình để đầu tư cho thiết kế đầu tiên của Việt Hàn Du, lý do đơn giản y là anh em thân thiết của cậu, mà cậu cũng luôn cảm giác được, tác phẩm đầu tay này là một tuyệt tác. Hai người thuê nhân viên, mua vật tư, dốc toàn lực hoàn thành sản phẩm, và họ đã thành công, tạo nên cả một huyền thoại dưới sự chế nhạo của những kẻ xung quanh!

Tác phẩm của Việt Hàn Du được trưng bày trong một sự kiện quan trọng, dưới ánh đèn huỳnh quang sáng chói, nó đã đi sâu vào trái tim người xem, thậm chí vươn ra thế giới. Mà điều khiến thế nhân kinh ngạc chính là, năm ấy y mới tròn hai mươi tuổi.

Kiếp trước, đối với Việt Hàn Du, nếu không có Diệp Cảnh thì có lẽ, cái gì y cũng không có.

Mà kiếp này, Tiểu Phong còn gặp gỡ Việt Hàn Du sớm hơn dự tính không ít năm. Chẳng lẽ.....đây chính là duyên phận sao?

Trong lòng Diệp Cảnh có chút không thoải mái, vì khác ngành nên anh chỉ gặp Việt Hàn Du vài lần, hơn nữa những lần ấy Tiểu Phong còn luôn ở cạnh Việt Hàn Du. Hiện giờ nhớ lại mới thấy tình cảm của bọn họ hình như tốt quá mức bình thường, nó khiến anh không nhận được bật ra suy nghĩ, quan hệ đời trước của bọn họ chẳng lẽ lại là.....

“Đại ca có muốn theo chúng ta về nhà không?” Ngay lúc Diệp Cảnh rơi vào trầm tư, bánh bao nhỏ đã có hành vi không tự giác, muốn ‘dẫn sói vào nhà’.

Nguồn :

Sắc mặt Diệp Cảnh lập tức tối sầm lại, Việt Hàn Du là người biết nhìn mặt đoán ý, vậy nên dĩ nhiên uyển chuyển cự tuyệt. Anh trai người ta bực bội rõ ràng như thế rồi, Việt Hàn Du cũng không muốn mất mặt thêm nữa, huống chi, y sẽ không thể trở thành một tên yếu đuối, luồn cúi dưới đồng tiền.

“Nếu Tiểu Phong đã mời thì anh cứ theo chúng tôi về nhà trước đi.” Diệp Cảnh xoa đầu em trai nhà mình, dù trong lòng anh vạn lần không muốn nhưng ngữ khí vẫn ôn hòa như cũ, “Tiểu Phong tâm địa thiện lương, chắc chắn sẽ luôn lo lắng đến hoàn cảnh của anh”.

Việt Hàn Du vốn định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hy vọng của bé con, y không tự giác gạt đầu.

Ngồi trên xe, Tiểu Phong buồn ngủ híp mắt lại, cái đầu nhỏ vô tình cọ cọ vào ngực Diệp Cảnh, khoe miệng cong lên thành một nụ cười thỏa mãn, thật là thoải mái ah

~ Động tác ấy cực kỳ giống một bé mèo nhỏ cuộn người lại mà ngủ, vô cùng đáng yêu

~ Xác định tiếng hít thở của Tiểu Phong đã đều đều có quy luật, Diệp Cảnh lúc này mới bớt chút thì giờ ngẩng đầu lên nhìn Việt Hàn Du, bỗng chốc phát hiện đối phương đang chăm chú nhìn em trai bảo bối nhà mình, nhất thời cảm thấy nguy hiểm dâng trào mãnh liệt. Diệp Cảnh lập tức ôm chặt bánh bao nhỏ vào lòng, mặt bé úp vào ngực anh, trừng mắt nhìn đối phương có ý ngăm cảnh cáo.

Việt Hàn Du giật mình hồi thần. Có lẽ trong mắt kẻ khác, Diệp Cảnh chỉ là một đứa nhỏ tám chín tuổi, nhưng chỉ có người ngồi cạnh như Việt Hàn Du mới cảm giác được khí thế quyết đoán, bức bối đến khó tin tỏa ra từ Diệp Cảnh.

Việt Hàn Du thu hồi tầm mắt, một lần nữa chú ý tới Diệp Cảnh, trực giác của y mách bảo rằng, thiên niên này chắc chắn có chuyện muốn nói với y.

Diệp Cảnh nhú mày, giống như vô tình nhắc tới, mở miệng nói: “Việc của nhà họ Việt, tôi đã biết”.

Việt Hàn Du hô hấp đình trệ, trong đáy mắt kín đáo hiện lên sự cảnh giác với Diệp Cảnh.

.....

Trở lại biệt thự, Diệp Cảnh để Phúc quản gia lo liệu cho Việt Hàn Du, còn anh thì bế Tiểu Phong trở về phòng. Vừa mới rời khỏi cái ôm của anh, bánh bao nhỏ đã mơ màng mở mắt, ngáp dài một cái rồi chớp mắt nhìn người trước mặt.

“Anh hai ~ sao còn chưa đi ngủ?” Bánh bao nhỏ dụi mắt, rất có tự giác nhích lại gần anh trai.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, da thịt non mềm hoàn hảo, tinh khiết như sứ trắng pha chút hồng hồng xinh đẹp, hai mắt Diệp Cảnh tối lại, vỗ về cái đầu xù của bánh bao nhỏ.

“Tiểu Phong ngoan ~ anh hai cần phải báo với cha một tiếng đã, sau đó sẽ trở lại được không?”

“Vâng ~” Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn nằm trong ổ chăn, đôi mắt to tròn híp lại, chỉ lộ ra cái đầu xù tóc cùng nửa vành tai.

Diệp Cảnh nhìn chăm chăm khuôn mặt tròn tròn, nhỏ nhắn, đáng yêu của bé con, hận không thể cắn một cái, cuối cùng, anh vẫn không nhin được cúi xuống, liếm lên vành tai nhỏ của Tiểu Phong.

Bánh bao nhỏ mơ hồ cảm giác được có gì đó ướt ươn chạm vào tai mình, ngứa ngứa, nhưng sự mệt mỏi đã lấn át tất cả, cậu cọ cọ góc cằm, không thêm để ý tới nữa.

Diệp Cảnh thu dọn mọi chuyện rất nhanh, vừa bước vào phòng, chỉ thấy bé con vẫn ủ trong chăn, ngủ ngon lành như trước khi anh rời đi. Diệp Cảnh mỉm cười, lập tức cởi áo khoác nằm xuống, giống như một loại bản năng, bánh bao nhỏ lập tức chui vào trong lồng ngực ấm áp của anh, co người lại, động tác vô ý lại này khiến nụ cười của Diệp Cảnh càng sâu thêm vài phần.

Sự buồn bực liên quan tới việc gặp phải Việt Hàn Du hôm nay cũng tiêu tán...

Ôm lấy bánh bao nhỏ đang ngoan ngoãn dụi vào ngực mình, anh cúi đầu ngắm nhìn dáng ngủ say sưa của bé con, mái tóc đen mượt xoắn tự nhiên càng làm nổi bật da thịt trắng nõn phiếm hồng, khiến cho người ta nhìn không nổi rung động tâm can. Diệp Cảnh cẩn thận dựa sát hơn, nhẹ nhàng cắn xuống phần da cổ mềm mịn, không dám dùng sức, sợ đánh thức cậu dậy.

Tiểu Phong.....Diệp Cảnh chậm rãi vuốt ve thân thể bánh bao nhỏ, cảm thụ được xúc cảm mềm mại dưới tay, ánh mắt lại tối sầm xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Anh sẽ đợi em lớn lên, à không, phải là chúng ta cùng lớn lên mới đúng.

Bé con chun mũi, hơi thở đều đều ngủ ngon lành, không hề biết tới dự tính nguy hiểm của anh trai nhà mình.

12. Chương 12: Tìm Bạn Gái

Chuyện của Việt gia cũng không có gì phức tạp, đơn giản mà nói thì là sau khi mẹ ruột của Việt Hàn Du qua đời, cha y lấy vợ mới, nhưng hai năm trước ông ta cũng đã ra đi, vì thế toàn bộ gia sản rơi vào tay người mẹ kế do bà ta trực tiếp có quyền nuôi nấng Việt Hàn Du. Nhưng không bao lâu sau, mẹ kế của Việt Hàn Du tái giá, Việt gia không có thân thích khác, nên y không thể không ở chung nhà với hai người không cùng huyết thống.

Vốn hòa bình giả dối sẽ vẫn tiếp diễn nếu như không có mấy hôm trước, mẹ kế của Việt Hàn Du biết được tin mình có bầu, việc này ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống của y. Mẹ kế, cha dựng ra một câu, vào một câu, ngầm có ý châm chọc, một lòng một dạ muốn xa lánh Việt Hàn Du. Lúc này thì oán giận Việt Hàn Du ăn quá nhiều, lúc sau lại nói y nhìn chường mắt, gây trở ngại đến tâm tình ở cử của bà ta, quá đáng hơn nữa, bọn họ còn không muốn tiếp tục nộp học phí để y đến trường đi học.

Việt Hàn Du phải cắn răng chịu đựng tất cả, thật may chương trình giáo dục bắt buộc cho phép miễn học phí, chi phí mua sách vở cũng không quá mắc. Việt Hàn Du hiểu rõ, y mới chính là người thừa kế chính thống của Việt gia, chỉ cần y trưởng thành là có thể lấy lại được tất cả mọi thứ vốn thuộc về mình.

Mẹ kế, cha dựng cũng biết như thế, cho nên ngay trong lễ mừng năm mới, cha dựng giống như phát rồ muốn “bán” Việt Hàn Du cho một lão già đùa bỡn. Không thể không nói, bề ngoài của Việt Hàn Du thật sự trông rất được, không làm ca sĩ cũng có thể làm diễn viên thừa đủ tiêu chuẩn.

Dưới tình thế cấp bách, Việt Hàn Du chạy trốn, trên người chỉ mặc một lớp áo len đơn bạc, lang thang ngoài đường khoảng hai ngày, cuối cùng gặp được bánh bao nhỏ Tiểu Phong. Thật lâu về sau, y mới nói chuyện này với Diệp Phong đã trưởng thành, miếng bánh bao mà cậu cho y đêm hôm ấy chính là lòng tốt duy nhất y nhận được khi lang thang ba ngày hai đêm như ăn mày ở đầu đường.

Diệp Cảnh biết được chuyện nhà họ Việt vì kiếp trước, khi Việt Hàn Du nổi danh, gia thế của y đã bị đám phóng viên khơi ra ánh sáng. Mà khi đó anh nghĩ như thế nào? Có lẽ chỉ là tính toán xem người này có tạo

nên uy hiếp gì với anh hay không mà thôi, dù sao lúc đó.....Diệp Cảnh bật cười, lúc đó anh vẫn luôn phòng bị cái gọi là thế lực của Diệp Phong.

“Diệp thị có thể giúp đỡ anh cho đến khi anh tốt nghiệp đại học”.

“Tính cả ăn ở sao?”

“Đúng, tính cả ăn ở”.

Việt Hàn Du nhú mày, ánh mắt lóe sáng: “Vì sao?”

Giúp đỡ một đứa nhỏ mới chỉ lần đầu gặp gỡ.... Muốn cảm ơn sao?

“Nếu nói là cảm ơn thì hiện tại anh không có giá trị như thế đâu” Diệp Cảnh đặt tách trà xuống, hơi nhếch môi lên, tựa tiểu phi tiểu nhĩn y. (tựa tiểu phi tiểu: cười mà không cười)

Đáy mắt Việt Hàn Du bỗng chốc hiện lên chút cảm giác không cam lòng, lóe lên rất nhanh rồi biến mất. Hiện tại y vô lực phản kháng, bị người ta khinh thường, Diệp gia có thể ra tay giúp đỡ, cho y ăn học đàng hoàng, nhưng cái giá mà y phải trả sẽ như thế nào đây.

“Cậu xác định muốn làm thế?” Việt Hàn Du nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt, y muốn nhìn thấy hy vọng, tương lai của chính bản thân mình từ người thiếu niên này.

Chim khôn biết đậu cành tốt, cho dù Diệp gia là một cái cảng tránh gió rất tốt thì Việt Hàn Du cũng tuyệt đối không muốn bán mình, khiến nhân phẩm biến chất. Từ tối hôm qua, khi thấy thiếu niên không chút nào che giấu sự yêu chiều với Tiểu Phong, Việt Hàn Du hiểu rõ, người làm anh hai này thực sự yêu thương, bảo vệ bé con. Diệp Cảnh chủ động giúp đỡ y chỉ là bề ngoài, còn nguyên nhân chủ yếu bên trong y không thể nào đoán nổi.

Bé con tựa như thiên sứ mà Thượng Đế phái xuống soi sáng cuộc đời Việt Hàn Du, y muốn lúc nào cũng được nhìn thấy bé, tận mắt chứng kiến bé trưởng thành, mà không phải từ nay về sau chẳng thể gặp lại.

Diệp Cảnh không trả lời vấn đề của Việt Hàn Du, anh thuận tay cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Anh có đồng ý hay không?” Nhẹ nhàng nói ra một câu, băng quơ phiêu đảng trong không gian, lại ẩn chứa một loại áp lực đánh thẳng vào màng nhĩ, “Những người luôn không cam chịu số phận sẽ mang lại rất nhiều kinh hỉ lớn”.

“Cậu xác định năng lực của tôi thích hợp với Diệp thị?”

“Anh muốn chọn hướng phát triển nào thì đó là việc của anh, anh chỉ cần tin một điều, Diệp thị có đủ tiền để làm mọi thứ, thế thôi.” Diệp Cảnh khẽ cười một tiếng, “Nói anh có thể thì anh nhất định có thể, chỉ hy vọng trong tương lai, không cần Diệp thị đến sắp đặt cho anh, mà chính anh tự nguyện lựa chọn Diệp thị”.

Khí phách từ khi sinh ra đã có này khác hẳn người thường.

Việt Hàn Du gật đầu, y biết, từ giờ phút này trở đi, cuộc sống của y sẽ hoàn toàn thay đổi.

“Tôi có thể nhìn xem.....” Việt Hàn Du dừng lại, liếc mắt nhìn Diệp Cảnh, “....Bé con.....Tiểu Phong hiện giờ thế nào được không?”

“.....” Bàn tay đang cầm chén trà của Diệp Cảnh dừng lại một chút, ánh sáng lóe lên trong mắt lập tức bị che khuất, “Thật may tối hôm qua có anh chăm sóc, Tiểu Phong hiện giờ không sao rồi, nhưng em ấy vẫn đang ngủ”.

“Vậy là tốt rồi”. Việt Hàn Du thản nhiên trả lời, cảm giác có chút tiếc nuối khi không được nhìn bé con bánh bao đáng yêu kia, “Cảm ơn lời hứa hẹn của cậu, tôi đi trước đây”.

“Để tôi gọi lái xe đưa anh đi”.

“Không cần, cảm ơn”.

.....

Lúc Diệp Cảnh trở lại phòng, bánh bao nhỏ đã tỉnh dậy, vẫn còn ngái ngủ dựa lưng vào thành giường. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhảy nhót lấp lánh trên ga trải giường, sáng ngời ấm áp.

Rõ ràng tối hôm qua bé con chạy loạn, suýt chút nữa mất tích, mà hôm nay cha Diệp từ sáng sớm đã lên máy bay, vội vàng ra nước ngoài, còn Diệp phu nhân thì hình như vẫn còn hưởng thụ tiệc tùng, phỏng chừng ngay cả chuyện Tiểu Phong mất tích cũng không biết. (_)

“Anh hai!” Bánh bao nhỏ cao hứng nhào tới, vòng tay ôm lấy cổ Diệp Cảnh, anh mỉm cười bế bé con từ trong ổ chăn ra, ôm vào trong ngực.

“Bên ngoài lạnh lắm, Tiểu Phong cùng anh ngủ thêm lát nữa nhé”.

Bánh bao nhỏ không muốn, cậu đã không còn buồn ngủ nữa rồi, đang định rời giường chạy đi tìm đại ca ca nữa ý! Vì thế Tiểu Phong không an phận ngo ngoáy trong lồng ngực Diệp Cảnh, chỉ chốc lát sau đã bị Diệp Cảnh tụt quần, không nhẹ không nặng đánh vài cái vào mông.

“Sao lại không nghe lời anh thế hả?”

Bị đánh, bánh bao nhỏ mất hứng, ỉu xiu dựa vào ngực anh trai nhà mình: “Em muốn rời giường, em muốn đi tìm đại ca ca ~”

Sắc mặt Diệp Cảnh biến đen, trong lòng lại cảm thấy bản thân thông minh, sáng sớm nay đã kịp đuổi Việt Hàn Du rời đi.

“Trong nhà đại ca ca có việc, sáng nay đã sớm về nhà rồi”.

“A~ sao đi nhanh vậy ~” Bánh bao nhỏ bắt mắt nhăn mặt.

Diệp Cảnh lấy chăn bọc kín bánh bao nhỏ lại, chỉ chừa ra cái đầu be bé thò ra bên ngoài, sau đó cúi đầu, hôn thật mạnh lên trán bé một cái, giống như dấu ấn thông báo với tất cả mọi người, cậu là của anh.

“Tiểu Phong, là anh hai tốt hay đại ca ca kia tốt hơn?” Diệp Cảnh ôm bé con vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc quăn lơ thơ trên đầu bé.

Bánh bao nhỏ rất thoải mái, cái đầu nhỏ còn cố ý cọ cọ vào lòng bàn tay anh trai, giống như một con mèo con đang phơi nắng, thỏa mãn tới cười meo meo, mắt nhắm tít lại: “Đương nhiên là anh hai, anh hai tốt nhất”.

Khóe môi Diệp Cảnh nhếch lên, nở nụ cười.

Tiểu Phong, em phải nhớ kỹ những lời này, luôn đặt anh hai ở vị trí quan trọng nhất, em nhất định phải yêu anh hai, nếu không, cho dù phải dùng tới thủ đoạn kinh khủng nhất, anh hai cũng muốn có được em.

Đừng để anh có lý do bẻ gãy đôi cánh tự do của em, đừng để anh có lý do thương tổn em! Tiểu Phong.....Em vĩnh viễn phải ngoan ngoãn, nghe lời anh.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, bánh bao nhỏ từ một đứa nhóc béo tròn đã trở thành thiếu niên. Diệp Phong mười hai tuổi tốt nghiệp tiểu học, tiến thẳng lên cấp hai, còn anh trai Diệp Cảnh hiện đang học lớp 11.

“Anh hai?” Cửa bị mở ra, Diệp Phong quay đầu lại nhìn, lạ thật, cậu nhớ rõ anh trai nói phải về trường lấy đồ mà, sao lại về nhà nhanh như thế?

“Ồ, cậu nhớ anh trai tới phát điên rồi à ~” Tiểu Bạch liếc mắt khinh bỉ, tiêu sái tiến vào.

Tiểu Bạch là bạn của Diệp Cảnh, một thiên tài máy tính, từng bị bánh bao nhỏ khinh bỉ vì cái tội háo sắc, nhưng sau khi Tiểu Bạch dùng những đồ chơi cực phẩm hối lộ thì Tiểu Phong cũng bắt đầu vừa ý.

Dễ tốt vị tiểu tổ tông này thì lão đại cũng sẽ tặng kinh phí cho CLB, Tiểu Bạch vui tới mức cười không dứt mấy ngày liền.

Bị trêu chọc, Diệp Cảnh mất hứng quay đầu đi, bĩu môi lẩm bẩm, thằng cha dở hơi.

“Á, đừng không nhìn anh nhanh như thế, anh tới nhờ em cứu mạng mà!” Tiểu Bạch nhảy dựng lên.

Diệp Phong bĩu môi: “Tiểu Bạch, cái trang web kia lại bị anh đâm chọt gì à”.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tiểu Bạch bắt mắt trừng mắt nhìn Diệp Phong một cái, xấu hổ sờ sờ mũi, rốt cuộc vẫn không thể nói gì. Lão đại đáng sợ chỉ đơn giản nhếch khóe môi, vẻ mặt cười như hồ ly ngằm cảnh cáo hần mà thôi.

“Anh muốn được gọi là ‘Tiểu Bạch’ hay thích cả đời bị gọi là ‘cải thìa’ đây hả?”

QAQ Hu hu hu Lão đại à, tha cho em đi, em không dám.....không dám chọc nhị thiếu gia nữa mà! Tiểu Bạch thầm nức nở trong lòng.

Vài năm trước, Diệp Cảnh cùng mấy người nữa đã lập lên một trang web, cụ thể làm gì thì Diệp Phong không biết, hoạt động như thế nào cậu cũng không biết, chỉ biết từ đó trở đi những người trong nhóm của Diệp Cảnh liên tiếp xuất hiện, mà tới nhiều nhất chính là người tên Tiểu Bạch này.

Tiểu Bạch là một thiên tài máy tính, cũng là một thiên tài rắc rối, buông tay sẽ khiến người ta luyến tiếc, mà giữ lại lại khiến người ta đau đầu, cả ngày chẳng khác nào con cá chạch, làm người ta vừa yêu vừa hận. Chỉ đến khi đụng tới Diệp Cảnh, hần mới bị đánh về nguyên hình, rút xuống hồ nước.

Nếu theo cách nói của Tiểu Bạch thì hần cần phải tu luyện thêm tám trăm năm nữa mới có thể thoải mái đánh một trận với lão đại. Còn theo cách nói của người khác thì thật may mắn, tên yêu nghiệt này đã bị thu phục, nếu không không biết lại chạy đi gây họa cho bao nhiêu người.

Lúc này, không biết cực phẩm cải thìa đã làm ra chuyện gì nghiêm trọng mà không dám trực tiếp đi tìm lão đại đây.

“Không phải chuyện trang web mà là chuyện liên quan đến cậu” Tiểu Bạch gãi đầu, chọt dạ rồi tầm mắt về hướng cửa sổ.

“Hả?” Tiểu Phong cảm thấy rất hứng thú, “Chuyện gì?”

Tiểu Bạch cọ cọ cọ, rón rén đến gần, kề bên tai Tiểu Phong thì thầm như kẻ trộm: “Muốn có bạn gái không?”

“Phụt_____” Diệp Phong lập tức phun nước.

Cùng lúc đó, ‘RẮC’ một tiếng, cửa bị mở ra, thân ảnh thon dài của Diệp Cảnh xuất hiện.

“Hai người đang làm cái gì?” Nhìn thấy Tiểu Bạch đang dựa sát vào người Tiểu Phong, Diệp Cảnh nhú mày.

“Lão đại.....”

“Anh hai, anh đã về!” Diệp Phong hào hứng chạy tới đón, theo thói quen ôm anh trai một cái. Cậu chỉ cao tới bả vai Diệp Cảnh, thấp hơn anh cả một cái đầu.

“Vừa mới nói chuyện gì mà vui vẻ đến thế?” Diệp Cảnh xoa xoa mái tóc quăn của em trai, ngữ khí ôn hòa tựa như mặt hồ thu.

Tiểu Bạch hoàn toàn bị bỏ quên, ngồi thu lu yên lặng ở góc tường.

Diệp Phong không quan tâm nhún vai: “Không có gì đâu ạ, Tiểu Bạch bỗng nhiên muốn giúp em giới thiệu bạn gái thôi”.

Phùng_____ Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc giảm xuống mười độ.

13. Chương 13: Cưng Chiều Vô Hạn

Diệp Cảnh dùng vẻ mặt hết sức bình tĩnh đá Tiểu Bạch một nhát bay ra khỏi Diệp gia. Lúc quay lại thư phòng, thấy em trai nhà mình vẫn vô tâm vô phách chơi game, anh thở dài, đáy lòng tự nhiên có chút bất đắc dĩ.

Bất tri bất giác, tám năm đã trôi qua. Vóc dáng của Tiểu Diệp đã thon dài hơn nhiều, dáng người cao ngất ngập tràn hơi thở thanh xuân, mái tóc quăn mềm mại, lông mi dài cong vút, lông mày rậm đầy phóng khoáng, đôi mắt đen láy to tròn lấp sau hàng lông mi cong dày, càng làm nổi bật thần thái sáng lạn trong đáy mắt cậu.

Lúc này, thiếu niên đang mặc một chiếc áo phong mỏng màu trắng kiểu cách đơn giản kết hợp với quần bò, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu tới làm nổi bật làn da trắng nõn cùng dáng người tuyệt đẹp của cậu, cổ áo khoét rộng để lộ hầu kết, tạo nên hương vị cấm dục đầy bất ngờ.

Đáy mắt Diệp Cảnh bắt giác tối lại vài phần.

“Tiểu Phong, sao cứ lo chơi thế, không thềm quan tâm tới anh hai nữa à!” Diệp Cảnh lại gần Diệp Phong, cánh tay anh chậm rãi vòng qua ôm lấy thắt lưng cậu, ngả đầu dựa lên bờ vai gầy, cả cơ thể như muốn dán chặt vào người Tiểu Phong. Cũng may anh không để toàn bộ sức nặng đè lên, nếu không cái thân thể nhỏ gầy của Tiểu Phong sao có thể chịu được, sẽ ngã sấp xuống đất mất.

“Anh à, đừng nghịch nữa ~” Diệp Phong không hỷ tay anh ra, chỉ dùng đầu vai huých huých vài cái, ý đồ muốn bảo Diệp Cảnh ngừng đầu lên, đừng dựa vào vai cậu nữa. Cậu đã sớm miễn dịch, mắt diếc tai ngơ với vẻ mặt giả bộ tủi thân của anh trai nhà mình rồi.

Từ nhỏ đã thế, phàm là chuyện gì khiến Diệp Cảnh mất hứng, anh sẽ làm như mình bị oan ức lắm ấy, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn cậu. Nếu bản thân cậu ngốc ngốc chạy tới an ủi anh hai, sẽ bị anh hai ép làm những chuyện kì quái hết sức.

Từ sau khi tốt nghiệp tiểu học, Diệp Phong muốn làm gì, tiếp xúc với ai hầu như đều phải có sự cho phép của anh trai, cho nên cái đầu be bé của cậu không hiểu rất nhiều chuyện. Tuy anh trai lúc nào cũng khẳng định “Anh em nhà người ta cũng ở chung với nhau như thế”, nhưng trong lòng Diệp Phong vẫn thấy có gì đó là lạ.

Anh trai nhà người ta sẽ bắt em trai mình ngoan ngoãn nằm trên giường rồi cắn mấy nhát vào môi em mình sao? Tò mò quá đi. Hơn nữa đôi khi bắt gặp ánh nhìn của anh trai, cả người cậu tự nhiên nổi phản ứng dựng tóc gáy, nổi da gà, đây rõ ràng quá không bình thường, ánh mắt của anh trai nhìn cậu thực sự như nhìn một miếng bánh ngọt ý.

Nhưng vấn đề quan trọng là, cậu không phải miếng bánh ngọt, trong tay cũng không cầm miếng bánh ngọt nào cả, thật quái (_), chẳng lẽ anh trai nhà cậu ngay cả người và bánh ngọt cũng không phân biệt được sao.

“Tiểu Phong muốn có bạn gái rồi nên không thềm để ý tới anh hai nữa à?” Diệp Cảnh dụi đầu vào cổ Diệp Phong, giọng nói rầu rĩ vang lên.

Diệp Phong dừng lại một chút, cảm giác vòng tay đang ôm thắt lưng mình tự nhiên thít chặt hơn, lúc này mới phát hiện anh trai nhà mình hôm nay hình như không phải đang cố tình gây sự như mọi ngày.

“Anh hai?” Chột chột đỉnh đầu anh trai, nhưng anh vẫn không thềm để ý.

“Anh à?” Chột chột phát nữa.

“Anh, anh sao thế?” Diệp Phong rút cuộc cũng buông máy điện tử xuống, lay lay cái đầu đang dựa vào vai mình. Cậu cúi đầu xuống, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sâu thẳm như hồ nước của Diệp Cảnh.

Lại tới nữa rồi, anh trai lại nhìn cậu như nhìn một miếng bánh ngọt rồi, trong lòng Diệp Phong như bị móng mèo cào cào, gặm nãy mình.

“Anh hai, chờ chút, em lập tức sẽ gọi bác Phúc đi ra ngoài mua bánh ngọt cho anh!” (o)!

“Hả?” (_)?

“.....Em thực sự ăn không ngon đâu mà!” QAQ Buông tha cho em đi.

“.....” Diệp Cảnh nhìn chăm chăm Diệp Phong đang cố gắng vặn vẹo vài giây, sau đó phụt một tiếng bật cười rất không phúc hậu.

Xem ra Tiểu Phong bị anh làm hư rồi, tính tình không ngờ lại đơn thuần đến thế.

Ôm chặt lấy cơ thể Diệp Phong, Diệp Cảnh vẫn như trước ủ cả người cậu vào lòng, nhưng Tiểu Phong không còn béo tròn, nộn thịt mềm mại như trước đây nữa. Thiếu niên giờ đây đã có dáng người tinh tế hơn, thân thể cao gầy, khi bế lên cũng cảm nhận được sức nặng tăng không ít; rõ ràng anh đã nuôi cậu rất cẩn thận mà cả người sờ chẳng có chút thịt nào.

Diệp Cảnh biết, nguyên nhân chủ yếu là do thân thể Tiểu Phong vốn yếu nhược nhiều bệnh.

Cọ cọ cái đầu xù tóc của em trai nhà mình, mới trước đây thôi đám tóc quăn dò nhìn còn rất ngốc, giờ đã mọc dày hơn nhưng vẫn cố chấp quăn này quăn này.

“Anh hai, em đã lớn rồi!” Tiểu Phong dùng vẻ mặt nhu thuận nằm trong lòng ngực anh trai, miệng lại ngập ngừng thì thầm.

Khóe môi Diệp Cảnh nhếch lên, đáy mắt tràn đầy ý cười vô hạn.

“Trưởng thành thì sao, dù có lớn tới mức nào thì em vẫn sẽ mãi là em trai anh!” Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên làn môi mềm của Diệp Phong, “Trong lòng Tiểu Phong chẳng lẽ không muốn có người anh trai này sao?”

Diệp Phong lắc đầu, hai tay vòng qua ôm lấy cổ Diệp Cảnh, tựa như trước đây khi còn bé vẫn hay nhào vào lồng ngực của anh trai. Hương vị quen thuộc, hơi thở quen thuộc này từ nhỏ đến giờ vẫn luôn vây quanh cậu, chưa từng rời khỏi cậu một bước, khiến cậu trầm mê.

“Thích anh hai nhất....” Diệp Phong rất tự nhiên làm nũng, ánh mắt cậu ngược lên đúng lúc nhìn thấy hầu kết đang chuyển động của anh trai. Trong chốc lát, Diệp Phong như dại ra, cậu bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị mê hoặc, chậm rãi rướn người lên, vươn đầu lưỡi phấn hồng ướt át cẩn thận liếm khiến cả người Diệp Cảnh nhảy mắt cứng đờ.

Nguồn :

“Anh trai?” Diệp Phong cảm thấy kì quái ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu khó tả.

Diệp Cảnh cúi đầu nhìn em trai nhu thuận nhà mình, ánh sáng trong đáy mắt nhất thời biến đổi, cuối cùng, anh cúi thấp xuống, hôn lên xương quai xanh của Diệp Phong, còn kim lòng không được cắn một miếng.

Diệp Phong bị kích thích nhất thời hét lên một tiếng.

“Chờ anh một chút!” Diệp Cảnh ghé sát vào tai Diệp Phong thì thầm, hơi thở nóng như lửa cùng giọng nói khàn khàn phả bên tai cậu, sau đó anh vội vàng thả cậu ra, xoay người chạy vào nhà vệ sinh.

Từ đầu tới cuối cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, vẻ mặt Tiểu Phong mịt mờ khó hiểu. Đại ca vội đi tiểu hả? Cậu gãi gãi đầu, lại bò tới máy tính tiếp tục chơi game. Đối với mấy chuyện quái lạ như anh trai hôn em trai hay cắn em trai và vô số thứ khác, cậu cũng vô tâm chẳng thèm để ý.

Dù sao từ nhỏ tới giờ vẫn thế, đã thành thói quen rồi mà (_), đương nhiên, Diệp Phong tuyệt đối không thể tưởng tượng được trong tương lai, không bao lâu nữa, bản thân sẽ bị anh trai đặt trên giường hết lần này tới lần khác. Lúc bấy giờ hối hận thì đã muộn QAQ, cái loại thói quen xấu này quả nhiên khó bỏ, thất lực bé nhỏ đáng thương của cậu, huhu

~ “Tiểu Phong, Tiểu Phong.....A_____” Dựa vào ngũ chỉ hoa cô nương để phát tiết, Diệp Cảnh vô lực ngồi bệt trên bồn cầu, cảm giác mềm nhẹ, ngây ngô của cậu thật dễ dàng trêu chọc khiến anh nổi lên dục vọng. (ngũ chỉ hoa cô nương: nắm ngón tay để DIY =))))))

Diệp Cảnh đứng trước gương rửa tay sạch sẽ, trong gương in bóng một thiếu niên tuổi teen lạnh lùng tới bức người, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa vô hạn ôn nhu.

Thích anh hai nhất.....

Giọng nói ầm áp đó tựa như vẫn còn vang lên bên tai, hết như móng mèo nhẹ cào vào lòng anh, khiến trái tim anh nhộn nhịp.

.....

Buổi tối, sau khi ăn xong cơm, hai anh em lại nằm cùng một chỗ xem TV. Trước đó Tiểu Phong sẽ lướt qua tất cả các kênh xem có chương trình khoa học viễn tưởng hay phim giả tưởng gì đó không, nếu không có thì sẽ xem tin tức kinh tế với anh trai. Thật ra Diệp Phong chẳng hiểu mô tê gì hết, nhưng cậu thích cảm giác được anh trai ôm vào lòng rồi cùng nhau xem TV thế này.

Diệp Phong há mồm tiếp nhận miếng hạt dẻ đã được anh trai bóc sẵn vỏ, hai má phúng phính phồng lên nhai nuốt, đáy mắt ngập tràn ý cười: “Tiểu Phong sao đột nhiên lại nói muốn ở phòng khác, chẳng lẽ có bí mật gì không muốn anh hai biết sao?”

Nói xong lại bóc thêm hạt dẻ, bỏ vào miệng bé súc đáng yêu, thiếu niên được anh trai cưng chiều đút hạt dẻ cho, sung sướng nhai nhai nuốt nuốt.

“Thầy giáo bảo mọi người khi trưởng thành cần phải có không gian riêng tư, anh trai chẳng lẽ không cần à?” Thiếu niên chớp chớp mắt, thắc mắc hiện lên trong đáy mắt không chút che giấu.

Diệp Cảnh nhẹ nhéo chớp mũi Tiểu Phong khiến không khí bị nghẽn lại, cậu khó chịu đẩy tay anh ra..

“Em chính là vật phẩm cá nhân của anh hai, đương nhiên phải để trong phòng anh hai rồi”.

“Cái gì?” Diệp Phong nghe không rõ. (o)?

“Không có gì.” Diệp Cảnh dịu dàng cười, xoa xoa đám tóc xù trên đầu cậu, “Tiểu Phong nghĩ muốn tách phòng với anh hai không?”

“Đương nhiên không!” Diệp Phong lập tức nhảy lên ghế sofa, hai tay nhanh chóng vòng qua ôm cổ anh trai nhà mình, nghịch nghịch tóc của anh rồi bĩu môi: “Em ước gì cả đời này có thể bám trên người anh trai, không muốn xuống đâu!”

Ánh mắt Diệp Cảnh sáng ngời, rất nuông chiều, mặc kệ thiếu niên muốn làm gì thì làm: “Vậy anh trai sẽ mang em theo anh cả đời nhé!”

Diệp Phong ỉu xiu buông tay xuống: “Em không phải balo của anh, anh cũng đâu phải đồ vật em có thể mang theo!”

Khóe môi Diệp Cảnh khẽ nhếch lên cười vui vẻ, sự yêu chiều của anh với cậu đã tới độ vô hạn như biển cả rộng lớn, như hương hoa tràn ngập không gian.

14. Chương 14: Thổ Lộ

Sau khi Diệp Cảnh lên cấp ba, bài vở tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều, trường học yêu cầu học sinh cấp ba phải trọ lại trong trường để tiện cho việc quản lý và học sinh cũng chuyên tâm học hành hơn, Diệp Cảnh dĩ nhiên không nằm ngoại lệ.

Diệp Phong cùng Phúc quản gia giúp Diệp Cảnh thu dọn đồ đạc, vì đây là lần đầu tiên anh trai rời nhà nên Diệp Phong rất xem trọng, nếu không phải trường học không cho phép, nói không chừng Diệp Phong đã đóng gói tất cả đồ đạc mang theo rồi.

Diệp Cảnh thầm nghĩ, Tiểu Phong à, thứ duy nhất anh muốn mang theo chính là em đấy, một dòng nước mềm mại ầm áp cuộn trào trong lòng anh. Đây là đứa em trai nhu thuận anh yêu thương từ nhỏ đến lớn, không uổng phí anh đã đặt cậu vào vị trí quan trọng nhất trong tim, thương yêu nhiều năm đến vậy.

“Anh hai, còn có gì muốn mang theo không?”

Diệp Cảnh ra vẻ trầm tư ngẫm nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu: “Quả thật đã quên còn có một thứ vô cùng quan trọng”.

“A, còn gì nữa ạ?” Diệp Phong thoáng chốc nhảy dựng lên, sau đó lại bị anh trai nhà mình kéo về xoa xoa bóp bóp.

Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Cảnh chăm chú ngắm nhìn Diệp Phong, ánh sáng trong đó không cần nói cũng biết, khiến thiếu niên cả kinh, ngơ ngác lúc lắc đầu, ngốc nghếch hỏi: “Là em sao?”

Diệp Cảnh nhú mày, hôn bẹp một cái lên má Tiểu Phong: “Tiểu Phong thật thông minh!”

Diệp Phong nhăn mặt né tránh: “Em cũng không thể nhét chính mình vào bao hành lý được đâu á ~”

Vừa mới bước vào phòng khách đã thấy một màn như thế, Phúc quản gia khẽ thở dài. Có lẽ trước đây ông vẫn còn cảm thấy cái cảnh huynh hữu đệ cung này khiến người người vui mừng, nhưng theo thời gian, khi đại thiếu gia đã trưởng thành, dục vọng chiếm giữ của anh càng ngày càng rõ, một người thông minh như Phúc quản gia sao có thể không nhìn ra mờ ám. (huynh hữu đệ cung: tình cảm anh em vô cùng thân thiết)

Hai anh em nhà này, lẽ nào là nghiệt duyên.....aish.....

Phúc quản gia không nói chuyện này cho ông chủ, cũng không ám chỉ gì với phu nhân. Ông hiểu rõ, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Nhị thiếu gia bản tính hiền lành, thanh khiết, tuổi vẫn còn nhỏ, có lẽ bây giờ thiếu gia còn chưa biết tâm tư của đại thiếu gia dành cho mình. Nhưng đại thiếu gia nhà ông nói được thì làm được, làm việc vô cùng quyết đoán, tàn nhẫn, nếu mọi chuyện bị lộ, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào, anh cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.

Mặt khác, nếu như bị ông chủ biết, thì người bị tổn thương và bị vứt bỏ đầu tiên không ai khác ngoài nhị thiếu gia!

Phúc quản gia cảm thấy có lẽ đại thiếu gia căn bản không có ý giấu ông nên mới có thể ngang nhiên thân mật trước mặt ông như thế. Phải chăng ông nên tìm cơ hội nói chuyện với đại thiếu gia, không phải dùng thân phận của một quản gia giúp việc, mà là tư cách một trưởng bối quan tâm, lo lắng cho hai người con trai đến tuổi trưởng thành.

...

Tuy nói Diệp Cảnh phải ở lại trường, nhưng Diệp Phong rất nhanh phát giác cái ký túc xá kia đối với anh trai nhà mình mà nói gần như chỉ là thùng rỗng kêu to. Mỗi sáng tỉnh dậy, cậu vẫn như trước nằm trong lồng ngực anh trai, đứa em trai như cậu đây thật sự vui sướng, trách không được tối nào cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc ~ hì hì ~ phải thừa dịp anh trai chưa tỉnh, cọ cọ thêm tý nữa mới được.

Mà cái cơ của tên anh trai xấu xa kia là gì? Đó chính là, buổi tối không được ôm em trai nhà mình thì không ngủ được, nghiêm trọng tới mức ảnh hưởng đến chất lượng học tập ban ngày của anh. =|||

Về phần trường học, tại sao lại cho Diệp Cảnh ra ra vào vào như cái chợ hả? Dĩ nhiên là vì người ta coi trọng thể diện nhà họ Diệp chứ còn chi nữa. ()

Cùng lúc ấy, Tiểu Bạch bị sắp xếp ở cùng phòng với Diệp Cảnh vô cùng vui tươi hơn hở chiếm lấy cả căn phòng, suốt ngày chơi đùa với đám bạn trên máy tính quên giờ quên giấc. Cái gì, hỏi tại sao cậu ta không lo lắng chuyện thi vào đại học hả? Cái vấn đề ngớ ngẩn đó đã bị cậu ta ném ra ngoài vũ trụ từ tám đời trước rồi. (_)

Thôi thôi ~ dù sao cậu ta cũng đã quyết định cùng lão Đại lăn lộn hết kiếp rồi, chẳng lẽ lão Đại có thể để cậu chết đói được sao. ()

Chơi đùa thoải mái, chỉ cần không ngu dốt như mấy năm trước, vì đánh cuộc cùng mấy em gái mà chạy tới dụ dỗ em trai bảo bối của lão Đại thì những ngày tháng trong tương lai của cậu tuyệt đối sẽ không quá khó khăn.

Buổi tối, Diệp Cảnh phải ở lại lớp tự học, sau khi về đến nhà thì trời đã khuya, không đành lòng đánh thức em trai nhà mình, thế nên mỗi lần Diệp Phong thấy anh trai đều là vào sáng sớm ngày hôm sau. Nhưng

không được bao lâu, mới sáng sớm Diệp Cảnh đã lại đi học, vậy nên Diệp Cảnh thường xuyên có cảm giác, tỉnh dậy thì người sớm đi, nhà trống vắng, chần nệm bên cạnh còn vương lại chút hơi ấm quen thuộc, chứng tỏ vừa có người nằm lên nó vừa mới đây.

“Anh hai.....” Diệp Phong bắt mãi bữa môi, mấy ngày rồi cậu không được thấy anh trai, cũng không được nghe giọng nói của anh trai, Tiểu Phong cảm thấy có chút nhớ nhung.

Nhưng sau khi đến trường, chút phiền muộn này đã bị bầu không khí náo nhiệt, vui tươi ở trường học đánh tan.

Dương Bản vui vẻ nhào tới, ôm lấy cổ Diệp Phong từ phía sau: “Người anh em, rốt cuộc cũng đã tới, thằng bạn thân này chờ cậu đã nửa ngày rồi đó!”

Từ nhỏ Dương bản đã học cùng một ban với Diệp Phong, nhưng rất kì quái, lên đến sơ trung hai người mới dần thân thiết. Dùng cách nói của Dương Bản thì khi đó Diệp Phong bị vây trong khí thế cường đại của anh trai, khiến những đứa nhỏ xung quanh chỉ biết đứng từ xa ngưỡng mộ.

Diệp Phong gỡ con khỉ trên vai xuống, nhướn mày: “Tự nhiên hôm nay lại chờ tớ, sao, có chuyện gì?”

“Hi hi, bị cậu phát hiện rồi, chiều hôm nay, sau khi tan học, tớ sẽ mang cậu tới một nơi”.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì?” Diệp Phong dùng khuỷu tay định huých vào người Dương Bản nhưng bị cậu ta tránh được.

“Cậu yên tâm đi, sao tớ có thể hại bạn thân của tớ được”. Dương Bản thần bí cười hi hi rồi đi.

Diệp Phong bắt đầu đi lác đác, anh trai cậu từ trước đến giờ luôn luôn quản rất nghiêm, nếu về nhà sau giờ quy định, cậu nhất định sẽ bị phạt. Nhưng hiện giờ anh trai bề bộn nhiều việc, chắc sẽ không có thời gian quản cậu đâu ha. Diệp Phong nghĩ muốn vượt rào.

Nói đến cũng khéo, vì hôm sau trường Diệp Cảnh sẽ tổ chức thi thử nên hôm nay cho học sinh nghỉ sớm, buổi tối cũng không cần phải đến phòng tự học mà có thể ngồi trong phòng ký túc xá tự ôn. Diệp Cảnh không lo lắng lắm về kì thi nên tất nhiên sẽ tự mình lái xe đến đón em trai bảo bối về nhà.

Ai ngờ thời gian tan học đã qua rất lâu mà không thấy Diệp Phong đâu, Diệp Cảnh nhíu mày, sắc mặt nhất thời không thể nói là tốt.

Hôm nay thầy giáo dạy quá giờ một chút, Diệp Phong thu dọn sách vở xong, vốn định ra cổng trường nói trước với lái xe một tiếng, nhưng Dương Bản nhất quyết không để ý, cố kéo cậu đi về phía cổng sau.

“Dương Bản, cậu dẫn tớ tới đây làm gì?” Diệp Phong trừng lớn mắt, đây là khu vườn nhỏ ngăn cách hai dãy ký túc xá, thường được học sinh trong trường gọi là sông ngân hà, vì nó ngăn cách giữa khu nhà ở của nam và khu nhà ở của nữ. Một số học sinh yêu sớm thường lên lút hẹn hò trong rừng cây này.

Dương Bản vỗ nhẹ lên đầu Diệp Phong: “Đừng hiểu lầm, lão tử không phải muốn thổ lộ với cậu đâu”.

“.....” Diệp Phong khinh bỉ liếc nhìn tên dở hơi Dương Bản, cho dù cậu thích tôi thì tôi vẫn chường mắt cậu đấy nhé!

“Cậu ngoan ngoãn đứng chờ ở đây đi, chốc lát nữa sẽ khiến cậu kinh hãi.” Dương Bản ra vẻ nói những lời ẩn ý sâu xa, vỗ vỗ vai Diệp Phong, “Lão tử vô cùng hâm mộ cậu đấy, cậu không biết cậu là tên tiểu bạch kiểm nổi tiếng thế nào đâu!” (tiểu bạch kiểm: tên mặt trắng, ý chỉ những nam sinh nhìn thư sinh, trắng trẻo)

Nói xong, Dương Bản xoay người rồi đi.

Chỉ mong đây là kinh hãi chứ không phải kinh hách! Diệp Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, không còn sớm nữa. Thật ra cậu cũng đại khái đoán được vì sao Dương Bản lại tỏ ra thần thần bí bí như thế, trước tương lai sáng lạn do lần đầu tiên được người ta tỏ tình, Diệp Phong thừa nhận, tận đáy lòng cậu vẫn có chút mong đợi nho nhỏ. (‘kinh hãi’ – vui mừng, kinh ngạc >> ‘kinh=“” hách=“” –=“” sợ=“” hãi=“” khiếp=“”>

Đợi thử xem, nếu có thể tiến triển tốt đẹp thì có lẽ đây chính là mối tình đầu của cậu á. ()

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, có một nữ sinh dáng người nhỏ nhắn xuất hiện từ đằng xa, cậu nhìn kỹ một chút thì hình như có điểm quen mắt. Đối phương mặc một chiếc váy liền áo màu trắng thuần, chậm rãi bước lại gần, khi Diệp Phong nhìn rõ được mặt cô, cậu lập tức đoán ra được cô là ai.

Người này không phải ai khác, chính là một trong năm hoa khôi của trường bọn họ..... Đường Tinh Tinh. Trách không được Dương Bản lại nói hăm mộ cậu, hóa ra là như vậy! Cô gái tên Đường Tinh Tinh này có thể nói là cô gái xinh đẹp nhất trong năm người, không chỉ dung mạo ngọt ngào, động lòng người, mà tính nết cũng rất dịu dàng, nhu mì, quan hệ với mọi người nhiệt tình, cởi mở, nghe nói gia thế rất tốt, là một đại tiểu thư giàu có. Diệp Phong thầm đặt cô đứng bên cạnh mình, phát hiện cũng rất xứng đôi, nếu muốn chọn một đối tượng làm mối tình đầu thì Đường Tinh Tinh hẳn là sự lựa chọn phù hợp.

Diệp Phong tâm động, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, dáng vẻ thư sinh sáng sủa kết hợp với đôi mắt đen láy, sinh động, cả người cậu giống như một bức tranh xinh đẹp thập phần nho nhã.

Sắc mặt Đường Tinh Tinh phấp phồng, càng nhìn càng có vẻ tinh tế động lòng người.

“Diệp, Diệp Phong, tớ.....Thật ra, tớ đã chú ý cậu từ lâu..... từ hồi triển lãm tranh năm ngoái.....”

Triển lãm tranh? Diệp Phong chẳng còn chút ấn tượng nào với cái triển lãm đó nữa rồi, anh trai cậu lúc nhàn rỗi thường xuyên mang cậu đi tham dự đủ loại hoạt động, mỹ danh là vì muốn bồi dưỡng để cậu có thể trở thành một người toàn năng. So với triển lãm tranh của trường học thì cậu có ấn tượng với triển lãm mỹ thuật tại thành phố B hơn nhiều.

“Diệp Phong, tớ.....” Thích cậu! Đường Tinh Tinh chưa nói hết câu thì cả người nhất thời như bị dã thú nhắm trúng, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Bạn đang ?

Diệp Phong không phát hiện ra sự khác thường của Đường Tinh Tinh, vừa vặn lúc ấy lại nghe thấy tiếng sột soạt từ phía lùm cây truyền tới, cậu dời tầm mắt qua nhìn, lập tức nhìn thấy thân ảnh Diệp Cảnh.

“Anh hai!” Hai mắt Diệp Phong sáng lên, lập tức vui vẻ gọi lớn, sau đó xoay người chạy tới, bổ nhào vào lồng ngực anh trai, “Anh, sao anh lại tới?”

“Anh tới đón em về nhà.” Diệp Cảnh vò vò cái đầu xù đang ra sức dụi dụi trước ngực mình, “Sao tan học rồi còn chưa ra khỏi trường, anh tưởng đã xảy ra chuyện gì nên mới vào tìm em”.

“Tại em không biết hôm nay anh hai sẽ tới mà ~” Diệp Phong bĩu môi, nếu cậu mà biết anh trai tới thì đã sớm tung tăng chạy ra cổng từ lâu.

Diệp Cảnh bật cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn như mèo con của Diệp Phong, “Nếu anh không đến thì em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời về nhà hả?”

“Anh ~” Diệp Phong bắt mắt túm lấy móng vuốt đang nhéo mũi mình, bây giờ vẫn còn ở trong trường, nhờ bị người ta thấy thì không tốt, họ sẽ nghĩ cậu vẫn hay làm nũng như một đứa bé.

“Đã đói bụng chưa, cùng anh trai về nhà nào!”

“Vâng!” Diệp Phong hớn hở cười nói vui vẻ, đuôi mắt cong lên ngập tràn ý cười, mới đi được hai bước bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, cậu quay đầu lại, quả nhiên thấy Đường Tinh Tinh vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, cậu có chút xấu hổ sờ sờ mũi, “Đường Tinh Tinh, thực xin lỗi!”

Nói xong, Diệp Phong lại tiếp tục lôi kéo cánh tay anh trai nhà mình đi về phía cổng trường.

Ngồi trên xe, Diệp Cảnh khẽ thở dài khi thấy tâm tình Diệp Phong hôm nay có vẻ rất tốt. Diệp Phong chợt quay qua, thấy anh trai nhà mình đang dùng vẻ mặt vô cùng u oán nhìn mình thì giật mình hoảng sợ.

“Anh, anh làm sao vậy?”

“Tiểu Phong vậy mà cũng đã.....”

“.....” Hừ, nếu cậu không bị tai nạn thì sao có thể trọng sinh về hình dáng lúc bé tí như thế chứ? Diệp Phong chớp chớp mắt.

“Tiểu Phong cuối cùng cũng đã tới tuổi này rồi!”

“Anh.....” Diệp Phong chọc chọc mặt anh trai nhà mình, “Đừng nhìn em thế, nó khiến em có cảm giác mình như bị bệnh nan ý ấy ~”

“.....” Diệp Cảnh bỗng nhiên cảm thấy có một em trai tình nhân ngu ngốc bên cạnh khiến anh thỉnh thoảng cũng dần không thể tưởng tượng nổi.

15. Chương 15: Cá Cẩn Cầu

Chuyện có nữ sinh bày tỏ với Diệp Phong khiến Diệp Cảnh cảm giác nguy cơ vô cùng lớn. Nó làm anh ý thức được em trai mà anh ngàn lần yêu chiều đã bắt đầu lớn. Cậu thực sự xuất sắc, không chỉ anh mà còn có rất nhiều người khác chú ý tới cậu, trong tương lai, không, có lẽ ngay hiện tại này, số người để mắt đến cậu chắc chắn không hề ít.

Điều này khiến cho một người anh trai như Diệp Cảnh cảm thấy vô cùng tự hào, nhưng dự vọng độc chiếm bị chôn sâu dưới đáy lòng anh giờ đây lại bắt đầu rục rịch.

Em trai anh quá tốt, hấp dẫn ngày càng nhiều nữ sinh thích cậu, mà những cô nàng đó còn thuộc dạng không biết xấu hổ, chạy tới thổ lộ với em trai anh, nói không chừng cậu cũng sẽ coi trọng một người trong số đó. Mà đáng căm giận hơn nữa chính là, những chuyện này đều xảy ra vào những thời điểm anh không ở bên cậu.

Chuyện lần trước đúng lúc bị anh cắt đứt, nhưng đến một ngày nào đó, không chừng chuyện tương tự sẽ xảy ra mà anh không biết. Anh nhất định phải nghĩ ra cách nào đó để vĩnh viễn chặt đứt hậu hoạn!

Cho dù con người khi yêu, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống còn âm, nhưng nếu bắt buộc phải đối phó với tình địch, IQ của bọn họ tuyệt đối sẽ thăng cấp lên level max. Anh trai đại nhân rất nhanh đã nghĩ ra vấn đề, điểm mấu chốt không phải là đánh gục người tới trước, vì người sau bắt kể trai gái vẫn sẽ đứng mãi tiến lên, mà điều quan trọng nhất chính là ở bản thân Diệp Phong, chỉ cần Diệp Phong không động tâm động tình, cho dù tiền nữ hạ phàm cũng sẽ như đàn gảy tai trâu mà thôi, rầm phồng vẫn không thông.

Anh không thể để Tiểu Phong có cơ hội thích kẻ khác! Con người vốn là loài động vật hành động theo cảm tính, điều anh có thể làm.....chính là xé rách lớp nguy trang xinh đẹp bên ngoài, để bọn họ lộ ra những thứ xấu xí nhất bên trong.

Không ai hoàn mỹ cả, dù Tiểu Phong có hảo cảm với ai cũng không sao, anh sẽ dùng đủ loại biện pháp khiến người đó lộ ra những mặt đen tối nhất, xấu xa nhất trước mặt Tiểu Phong.

Khiến em trai đơn thuần, đáng yêu của anh hiểu rằng, chỉ có anh trai mình mới mãi mãi là chỗ dựa vững chắc nhất, chỉ có anh trai mình mới là bến đỗ an toàn nhất.

.

Trong một năm, ở Diệp gia, ngoại trừ những dịp lễ tết đặc biệt thì còn có vài ngày quan trọng khác. Đó chính là ngày cha Diệp và Diệp phu nhân trở về, họ giống như những vị khách quan trọng tới thăm vậy, cảm thấy hứng thú thì sẽ ở lại vài ngày. Diệp phu nhân vẫn còn tốt hơn cha Diệp chán, tết âm lịch hàng năm bà sẽ về nhà vài ngày, nhưng cha Diệp thì đã hoàn toàn mất bóng vài năm nay. Nếu ông không thường xuyên gọi điện từ nước ngoài về nhà hỏi han, nói không chừng Diệp Phong đã hoàn toàn quên sạch mình có một người cha như ông.

Sau sự kiện bị mất tích hồi năm bốn tuổi, lễ tết hàng năm, Diệp Cảnh sẽ dùng đủ loại lý do để giữ Diệp Phong ở nhà, không cho cậu tới Lưu gia nữa, cậu cũng cực kỳ phối hợp, giả bộ đau ốm thật đến mức không còn gì thật hơn.

Diệp phu nhân tuy biết nhưng cũng chẳng có ý định làm phiền, gây khó dễ bọn họ, thậm chí còn ngầm đồng ý, lãnh đạm đứng ngoài chứng kiến mọi việc.

Cho đến hiện tại, Lưu gia đối với Diệp Phong đã hoàn toàn biến thành người xa lạ, trước kia Lưu Tổ Văn thỉnh thoảng sẽ lấy cớ tới chơi, nhưng sau đó cũng dần dần không thấy bóng dáng.

Chẳng qua, thanh danh của Lưu Quốc Hiên giờ đã càng lan càng xa. Sau khi Lưu Quốc Hiên vào một trường trung học tư thục được hai tháng đã tạo nên tiếng vang vô cùng náo động trong giới học sinh, hần ngang ngược kiêu ngạo, yêu sớm, trốn học, đánh nhau hút thuốc, tụ tập gây ẩu đả, phá vỡ mọi quy chuẩn của một học sinh gương mẫu, à không, nói phá vỡ quy chuẩn vẫn còn là nhẹ, phải nói hần ngang nhiên chà đạp lên thông lệ mới đúng.

Mãi cho đến khi hần đánh chủ nhiệm lớp tới mức nhập viện thì thế giới mới tạm thời yên tĩnh.

Thành tích ‘chóis lóa’ này đã rơi vào tai các trường khác, bị các thầy giáo lấy đó làm gương phản diện để giáo dục học sinh của mình. Thế nên hiện tại, Diệp Phong của chúng ta đang rất vinh hạnh đứng trước mặt giáo viên, bị thầy Dư nước miếng tung bay tích cực dạy dỗ cậu cùng thằng bạn Dương Bản.

“.....Em có biết hành động của em đã ảnh hưởng tới việc học tập của người khác hay không, thân là đại diện toàn khóa, đây là việc em có thể làm hả? Thầy nghĩ em sẽ là tấm gương đi đầu cho các bạn noi theo chứ, giờ thì em đã làm ra chuyện gì thế này? Nếu em không muốn làm đại diện cho toàn khóa thì thầy sẽ để người khác làm, còn có bức thư tình vớ vẩn nào không, lập tức giao ra đây!.....”

Dư lão sư chỉ tiếc rên sắt không thành thép, trừng mắt lườm Dương Bản đang khép nép đứng một góc, bỗng chốc thở dài: “Cho dù đã mời cha mẹ tới thì em vẫn phải về nhà gác tay lên trán mà tự suy ngẫm, viết bản kiểm điểm nộp cho thầy. Ít nhất.....em vẫn còn tốt hơn cái tên Lưu Quốc Hiên kia nhiều”.

Thầy giáo cảm khái.

Diệp Phong: = =

Một ngày quan trọng khác nữa chính là ngày sinh nhật của hai anh em bọn họ, thật trùng hợp, hai người có chung ngày sinh. Lần đầu tiên khi Diệp Cảnh biết được chuyện này đã rất kinh ngạc, anh nhớ rõ ràng ngày sinh kiếp trước của họ không giống thế, anh sinh vào giữa tháng năm, còn Diệp Phong sinh vào tháng mười.

Nhìn ngắm mái tóc uốn xoắn ngô ngố của em trai nhà mình, Diệp Cảnh nhanh chóng rút ra kết luận, dù sao thì kiếp trước tóc thẳng, kiếp này cũng đã chuyển tóc quăn, vài thứ thay đổi nhỏ nhất chẳng thể ảnh hưởng đến điều gì, chỉ cần con người không thay đổi là được, cậu vẫn sẽ như trước, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thì tốt rồi.

Nháy mắt đã tới ngày quan trọng này, vì ngày sinh nhật đến trước ngày Diệp Cảnh thi vào đại học, nên Diệp Phong rất thận trọng, kiên quyết muốn làm vật gì đó tượng trưng cho sự may mắn, ví dụ như giữa bánh gato và bánh chưng thì nên chọn loại nào, thứ nào tượng trưng cho ‘Trung học’.... Mấy ngày hôm nay, ngày nào cậu cũng lẫn theo Phúc quần gia để bàn bạc, trao đổi đến nửa ngày.

Lúc Phúc quần gia báo cáo lại việc này với đại thiếu gia, Diệp Cảnh thấy vừa buồn cười vừa đau lòng. Từ lúc mẹ anh bắt ngờ qua đời, những chuyện quan tâm nhỏ nhất này anh chỉ để trong lòng, không muốn nói ra, đã nhiều năm anh cũng chưa từng được ai chăm sóc như thế. Trải qua hai kiếp, khuôn mặt dịu dàng của mẹ đã dần phai mờ trong tâm trí anh, chỉ còn sót lại vài kí ức vụn vặt, giống như ánh nắng ấm áp trong mùa đông giá rét, sưởi ấm linh hồn anh.

Diệp Cảnh bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ kiếp trước Tiểu Phong đã sớm nhìn thấu vẻ bề ngoài cứng rắn giả tạo của anh, nên mới có thể liều lĩnh đâm đầu vào, cho dù anh lạnh nhạt hay giả vờ quan tâm, Tiểu Phong vẫn luôn cười dịu dàng với anh, thật ấm áp, thật sáng ngời. Phải chăng khi đó anh đã bị sự ấm áp cùng ánh sáng chói lòa đó mê hoặc, bắt đầu nảy sinh dục vọng không thể kìm nén với Tiểu Phong.

Nhưng cuối cùng anh đã làm cái gì chứ?

Xé rách lớp nguy trang, vạch trần sự thật xấu xa nhất, anh không chỉ vạch lên người đứa nhỏ đơn thuần, thiện lương ngàn vết thương, mà còn cố khoét nó sâu rộng hơn, cho đến khi khiến cậu rơi vào đường cùng.....

Diệp Cảnh nhú mày, chút bi thương cùng tuyệt vọng thê lương dần hiện lên dưới đáy mắt, trong trí nhớ của anh vẫn còn nhớ như in ánh mắt ngập tràn tuyệt vọng cùng buồn đau của Tiểu Phong trước khi ra đi.

“Anh hai?” Một đôi tay vô cùng ấm áp che phủ lấy trán anh, giống như dòng nước mềm mại thanh khiết làm dịu mát tâm hồn anh.

Diệp Cảnh nhanh chóng che giấu sự bất thường của mình, khoe môi gợi lên, anh chậm rãi ngẩng đầu, sườn mặt góc cạnh tạo nên một độ cong hoàn mỹ, tản mát ra mùi hương không thể không chế được.

Người lớn lên không chỉ có Diệp Phong mà còn có Diệp Cảnh. Trái với Diệp Phong có vẻ đẹp tinh khiết thuần túy, Diệp Cảnh có thứ mùi lực cùng khí chất tự nhiên tồn tại từ khi sinh ra có thể quyến rũ bất cứ ai, thậm chí nhiều khi anh còn thường xuyên như có như không dụ dỗ Tiểu Phong, vô tình bắn ra những âm chỉ cần thiết với em trai mình.

“Tiểu Phong làm sao vậy, chuẩn bị tốt mọi việc chưa?” Diệp Cảnh kéo tay Diệp Phong xuống, ôm cả người thiếu niên vào lồng ngực, cọ cọ mái tóc xù của cậu.

“Vâng, anh hai, anh muốn được tặng quà gì?” Tiểu Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt sáng ngời chăm chú nhìn ngắm anh trai nhà mình.

Đương nhiên là em rồi! Diệp Cảnh mỉm cười, ánh mắt ngập tràn phong tình vô hạn.

“Tiểu Phong tặng gì anh hai cũng thích”. Bạn đang ?

“Có người tới đó!” Diệp Phong đẩy tay Diệp Cảnh ra, cầu nhàu giấy dựa, muốn thoát khỏi kìm kẹp của anh trai, Diệp Cảnh nhướn mày, vung tay lên, áp em trai nhà mình xuống ghế sofa.

“Á..... Anh hai ~”

Phúc quần gia dẫn hai người nào đó vào phòng khách, vừa lúc nhìn thấy cậu thiếu niên chôn đầu vào ghế sofa, cái miệng nhỏ thì nhếch lên cao.

Tiểu Bạch ôm mặt gào thét: “Mẹ nó, hai anh em mấy người chú ý tới bộ mặt thành phố cái đi, rõ ràng giữa thanh thiên bạch nhật còn chơi trò SM”.

Diệp Cảnh không thèm để ý tới Tiểu Bạch, thẳng tay lôi em trai nhà mình từ dưới đồng gối ra, cái đầu xù tóc quần nhất thời rối loạn, lúc này thiếu niên có chút uất ức bấu môi, trừng mắt lườm Tiểu Bạch một nhát.

“Anh mới SM, cả nhà anh đều SM!!!” Nói xong, Diệp Phong rất tự nhiên chui vào trong lồng ngực anh trai, quay đầu đi, không thèm để ý tới Tiểu Bạch. Mà trong túi Diệp Cảnh không biết tại sao lại có lược, anh thần nhiên rút lược ra, không chút hoang mang giúp em trai đáng yêu chải đầu. = =|||

Tiểu Bạch vừa định phản bác tiếp thì đã bị ánh mắt cảnh cáo của Lão Đại lườm tới cháy xém, cơn tức nhất thời như quả bóng cao su, dần dần xẹp xuống vì không thể phát tiết.

Từ đầu đến cuối Việt Hàn Du vẫn dùng khuôn mặt lạnh nhạt nhìn màn tình cảm anh em nồng thắm, hài hòa thuận mắt bên kia, đáy mắt tối lại.

Tiểu Bạch muốn đến đây để ăn cơm chục, nhưng đã bị Diệp Cảnh không chút lưu tình đá ra khỏi nhà, bình thường thì không sao, nhưng hôm nay là sinh nhật của anh cùng Tiểu Phong, anh chỉ muốn có mình hai anh em ở cùng nhau thôi.

Việt Hàn Du dưới sự giúp đỡ của Diệp thị, cuộc sống tốt hơn nhiều so với trước đây. Có lẽ chính vì thế nên tài năng của y mới sớm được khai phá.

Mười sáu tuổi, y dựa vào một cuốn tiểu thuyết tên Phong đổ để quảng bá tên tuổi, có sự trợ giúp của Diệp thị, y còn nhanh chóng nổi tiếng hơn cả kiếp trước, mới chỉ qua hơn một tháng đã có năm vị đạo diễn nổi tiếng đặt vấn đề muốn dựa vào nguyên tác câu chuyện này để viết kịch bản.

Có Diệp thị chống lưng, yêu cầu duy nhất của Diệp Cảnh với Việt Hàn Du chính là phải nổi tiếng, càng nổi càng tốt, đợi cho đến khi danh tiếng của y đến một tầm nhất định, Diệp thị sẽ tuyên bố với truyền thông hợp tác với y, bồi dưỡng y trong công ty giải trí trực thuộc Diệp thị.

“Nhưng theo tôi được biết, Diệp thị vẫn chưa nhất quán đồng ý với quan điểm này đúng không.” Việt Hàn Du gác chéo chân, tao nhã dựa lưng vào ghế sofa, lọn tóc mềm mại che gần khuất cặp mắt đào hoa, vừa

phiền tình, vừa lãnh đạm. Y lớn hơn Diệp Cảnh ba tuổi, tuy nói y vẫn đang theo học đại học nhưng trên thực tế, chương trình học này đối với y căn bản đã chẳng còn tác dụng gì nữa.

Từ khi y đủ mười tám tuổi, y đã lập tức đến tòa án kháng án, thu lại tất cả những gì nên thuộc về mình. Việt Hàn Du muốn đòi lại mọi khổ sở mà y phải chịu, lúc ấy, Diệp Cảnh mới mười lăm tuổi đã khẽ nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu hỷ y: “Chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về mình à? Sao đủ được?”

Vì mới được luật sư giới thiệu nên nhất, tòa án đã tuyên bố ngôi nhà thuộc quyền sở hữu của Việt Hàn Du, cửa hàng cũng là của y, thậm chí ông chú dưỡng và bà mẹ kế kia còn phải bồi thường một khoản tiền lớn để bù đắp cho những tổn thất vật chất cùng tinh thần mà mấy năm nay y phải chịu.

Việt Hàn Du ngay từ đầu đã chẳng trông chờ gì nhiều vào số tiền bồi thường đó, y bán nhà, chuyển nhượng cửa hàng, chỉ sắp xếp chút đồ đạc rồi biến mất trước mắt mọi người. Trước khi đi còn thuận tay mua chuộc một đám người cho vay nặng lãi, chuyên tới thúc giục đòi nợ, mỗi ngày rất đúng giờ đến quấy rầy ông chú dưỡng cùng bà mẹ kế, coi như báo đáp một chút công ‘nuôi dưỡng’ của bọn họ mấy năm qua, thậm chí còn vài lần ép buộc y bán mình.

Buồn cười nhất chính là, một nhà ba người mặt dày kia còn dám lên mặt trưởng bối, quyết bám lấy căn nhà đến cùng, nói gì mà đồ đạc đã dùng quen mấy chục năm, không muốn bỏ vì đã thành thói quen, kết quả làm ầm ĩ cũng chẳng được gì vì chủ nhà sớm đã thay đổi người. →_→

Đợi cho đến khi bọn họ quay về tìm Việt Hàn Du thì y đã sớm chạy đi đâu không rõ. Hơn nữa suốt ngày bị xã hội đen tới quấy rầy nên trong lòng hai vợ chồng vô cùng sợ hãi, trốn sang tỉnh khác, không bao giờ xuất hiện trong thành phố này nữa.

“Anh cảm thấy mảnh đất phía đông kia thế nào?” Diệp Cảnh dịu dàng xoa đầu Diệp Phong, đột nhiên hỏi ra một câu không liên quan.

Việt Hàn Du ngậy người một lúc mới mỉm cười nói: “Câu hỏi sai người rồi, tôi không có ý định đầu tư bất động sản”.

“Vậy anh cảm thấy xây dựng một công ty giải trí ở khu đất ấy được không?” Diệp Cảnh nhướn mày.

“Diệp gia từ khi nào lại làm ăn tính toán lỗ mãng thế nhỉ?”

Diệp Cảnh lắc đầu: “Diệp gia chỉ đứng ngoài trợ giúp, còn về phần việc cụ thể sẽ tìm một ai đó đến làm.....nên cần chậm rãi đợi.”

“Đăng thông báo tuyển dụng nhân tài không được ạ?” Diệp Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Người anh cần là một người có lý tưởng của riêng mình, suy nghĩ độc lập, và có sức sáng tạo, nói chung đó chính là dạng người vì bản thân mà làm việc.” Diệp Cảnh ôm thiếu niên vào trong ngực, sủng nịch nói tiếp, “Làm bất cứ việc gì cũng phải nhấn vào đúng trọng tâm, chúng ta có thể cho người khác thuê đất làm công ty giải trí, tránh những điều bất lợi, đi ăn trộm gà không thành sao có thể còn mất năm gạo”.

Diệp Cảnh kín đáo liếc mắt sang, quả nhiên phát hiện ánh sáng càng lúc càng rõ dưới đáy mắt Việt Hàn Du khi nghe mình nói. Anh nhếch môi, biết con cá lớn rất nhanh sẽ mắc câu.

16. Chương 16: Quà Sinh Nhật

Chuyện của Việt Hàn Du tạm thời bỏ qua một bên không đề cập tới, hôm nay chính là ngày sinh nhật của cả hai anh em họ Diệp, Việt Hàn Du cũng không mặt dày như Tiểu Bạch, nói chuyện xong tự nhiên sẽ chủ động rời đi, trước khi đi còn không quên cố ý xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Phong.

Mãi đến khi bị Diệp Cảnh cảm tức trừng mắt mới thu hồi móng vuốt.

“Khó hiểu thật, đến tận bây giờ mà tình cảm giữa hai người vẫn tốt như thế!” Việt Hàn Du cảm thán.

“Diệp Phong ngưng ngắc chớp mắt: “Rất kì quái sao?”

Thiếu niên được bảo vệ quá kĩ, ánh mắt vẫn tinh khiết đơn thuần như ngày còn bé, qua nhiều năm như vậy nhưng Việt Hàn Du vẫn nhận ra sự trong trẻo ấy, tựa như nháy mắt đã đưa y về đêm đông nhiều năm trước, đôi mắt đen lung liêng thanh thuần như bao phủ toàn bộ thế giới của y.

Mắt Việt Hàn Du tối lại, nhìn Diệp Cảnh cẩn thận kéo Diệp Phong vào lồng ngực, cảnh giác trừng mắt nhìn y, y đành phải từ bỏ ý tưởng chà đạp Tiểu Phong trong đầu.

“Tôi về trước đây.” Việt Hàn Du chần chờ một lúc rồi nói, “Cậu rất tốt”.

Diệp Phong không hiểu gì cả những vẫn gật đầu, ánh mắt Diệp Cảnh lại trầm xuống.

Diệp Cảnh biết rõ thái độ của mình với Tiểu Phong như thế nào, anh hoàn toàn không cố ý che mắt người ngoài, chỉ có cái tên thiên tài ngốc nghếch Tiểu Bạch tuy chỉ số thông minh cao nhưng EQ lại rất về số âm mới nghĩ hai người là tình cảm anh em hòa thuận, thường xuyên cười đùa nói giỡn, còn những người từng trải như Phúc quần gia hay Việt Hàn Du thì chắc chắn đã nhìn ra sự thật.

Việt Hàn Du nhìn ra được những cái gì cũng không nói, Diệp Cảnh vẫn có thể nhận ra Việt Hàn Du vẫn còn coi trọng Tiểu Phong qua từng lời nói, cử chỉ của y. Diệp Cảnh tin chắc rằng, nếu một ngày nào đó anh phụ lòng Tiểu Phong, người này nhất định sẽ nhân cơ hội cướp đi cậu.

Ngay cả đời này chẳng có gì ràng buộc, nhưng Việt Hàn Du vẫn lưu lại chút tình ý với Tiểu Phong, điều này khiến Diệp Cảnh vô cùng mất hứng, càng nghĩ càng cảm thấy tình cảm giữa hai người đó ở kiếp trước có gì đó khuất tất. Anh biết rõ đó chỉ là chuyện cũ từ đời trước nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ghen tị cực điểm.

“Anh, có chuyện mà mà hôm nay luôn ngăn người như thế?” Tiểu Phong vừa đi được hai bước, quay đầu lại vẫn thấy anh trai nhà mình ngăn người, nhìn chằm chằm theo hướng Việt Hàn Du rời đi, tự nhiên cảm thấy mất hứng, túm lấy cánh tay anh, đôi mắt chớp chớp trông mong nhìn Diệp Cảnh.

Diệp Phong không có thói quen che giấu hết cảm xúc trước mặt Diệp Cảnh, bất mãn sẽ thể hiện ngay là mình bất mãn, vui vẻ thì chính là vui vẻ, từ nhỏ đã được anh trai yêu chiều khiến những phản ứng của cậu luôn chân thật, tùy ý trước anh.

Diệp Cảnh nhếch khóe môi khẽ cười, anh xoa đầu Diệp Phong, sau đó ôm cậu vào trong ngực. Nhìn vẻ mặt Tiểu Phong ầm ầm có chút đỏ kị, ý cười trong mắt anh càng đậm hơn.

“Đi nào, cùng anh về phòng”.

“Vâng....”

Phúc quần gia rất coi trọng ngày này, mới sáng sớm đã dẫn một đám người làm quét dọn biệt thự từ trên xuống dưới, treo lên những món đồ trang trí xinh xắn, làm một chiếc bánh gato hoa quả cao ba tầng, không khí nghiêm túc khấn trương, trịnh trọng không khác nào tiệc năm mới.

Diệp Cảnh không thích phim hoạt hình, cũng không thích đội mũ sinh nhật trẻ con, nhưng không ngờ Tiểu Phong lại rất thích những thứ ấy, cậu cho rằng như thế mới có không khí tiệc sinh nhật. Thế nên anh trai đại nhân quả quyết vung tay lên, từ giờ trở đi khi tổ chức tiệc sinh nhật sẽ luôn làm như vậy.

Chỉ cần Tiểu Phong thích thì có đập phòng ngủ đi, xây lại phòng mới cũng được. ()

Cẩn thận giúp Tiểu Phong lau sạch miệng, sau đó thả tay ra, nhìn thiếu niên ôm hộp quà, vô cùng vui vẻ chạy bịch bịch lên lầu, xác định em trai không bị ngã xong, lúc này Diệp Cảnh mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, để người làm thu dọn, cắt bánh đã cắt dở đi.

Trong đại sảnh hiện tại chỉ còn lại Diệp Cảnh cùng Phúc quần gia.

“Bác Phúc...” Diệp Cảnh lau tay, buông khăn tay màu trắng xuống, ngồi vắt chân lên, hai tay tùy ý gác lên thành sofa, đuôi mắt khẽ nâng, trong con ngươi đen lấy thoáng qua một tia sáng chột lóe, “Có chuyện gì, bác cứ nói thẳng ra đi”.

Phúc quản gia luôn bình tĩnh ngay người một lúc mới giật mình hoàn hồn, lẳng lặng buông khay đĩa xuống bàn, đại sảnh mới này còn náo nhiệt lạ thường nhất thời giống như trở nên trống vắng, chỉ còn âm thanh tik tok của chiếc đồng hồ bằng thạch anh treo trên tường.

Phúc quản gia há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng. Từ trước tới giờ ông đã chứng kiến biết bao nhiêu cảnh như thế, cái hiểu cái không, thế nhưng ông không ngờ bản thân ông còn chưa tìm tới thì đại thiếu gia đã phát hiện ra suy nghĩ của ông.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, cậu ấy.....còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu.....”

Thừa dịp đối phương không hiểu gì hết đã kéo đối phương vào vực sâu không đường lui chính là tác phong của đại thiếu gia, nhưng đối với nhị thiếu gia thì thật không công bằng chút nào.

“Nếu cháu không làm gì cả thì Tiểu Phong sẽ rời khỏi cháu...” Diệp Cảnh nâng chén trà lên, tao nhã nhấp một ngụm, ngữ khí thản nhiên, “Chờ đến khi em ấy hiểu được mọi chuyện thì đã không thể xa cháu nữa rồi”.

Đây là một câu trần thuật, giống như đang kể lại một câu chuyện không hề liên quan đến bản thân mình vậy.

“Nhưng lão gia cùng phu nhân...”

“Không ai có thể tách chúng cháu ra, không ai hết.” Diệp Cảnh cười khê một tiếng, nhướn mày có chút ý tứ trào phúng. Cha Diệp sẽ đi dưỡng bệnh ở Australia, mà Diệp phu nhân thì.....gặp tai nạn ngoài ý muốn, chết.

Chỉ có mình Phúc quản gia là đặc biệt nhất, vẫn luôn theo chân hai anh em bọn họ, Diệp Cảnh tin ông sẽ không mật báo tình cảnh hiện tại cho cha Diệp.

Sắc mặt Phúc quản gia nhen nhúm chút sắc thái phức tạp, đối với cha Diệp, ông là một tôi tớ trung thành, nhưng sự trung thành của ông thể hiện ở chỗ ông sẽ tuyệt đối không bao giờ phản bội Diệp gia. Còn đối với hai vị thiếu gia mà ông chăm sóc từ nhỏ đến lớn, ông vừa làm đúng chức trách của một hạ nhân, đồng thời cũng chất chứa bao tình cảm trong đó.

Thế cho nên khi ông nhìn ra đại thiếu gia phát sinh thứ tình cảm trái luân lý với nhị thiếu gia, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu ông không phải là nghĩ cách để tách họ ra, mà là giúp họ che giấu, không thể để cho ông chủ cùng phu nhân phát giác.

Nhìn theo đại thiếu gia đang bước lên lầu, lòng Phúc quản gia rối bời một lúc lâu sau mới giật mình nhận ra rằng, ông không hề có chút ý tứ phản đối đại thiếu gia, mà chỉ đau lòng nhị thiếu gia đơn thuần mà thôi.

Điều này không bình thường, không khoa học chút nào! Chẳng lẽ trong tiềm thức của ông vẫn luôn đồng ý với bọn họ sao?

Trí tưởng tượng của Phúc quản gia bay cao bay xa, đến một ngày hai anh em kết hôn, ông giật mình phát giác, nếu để hai người phụ nữ vào giữa họ, nhìn thế nào cũng không thuận mắt. Mọi người đều nói hai anh em dù thân thiết đến mấy thì sau khi kết hôn cũng dễ dàng thêm khích với nhau, hình dung tình cảnh tương thân tương ái của hai người hiện tại mà về sau rất có thể sẽ trở mặt thành thù, Phúc quản gia lại cảm thấy kết hôn với phụ nữ là một chuyện không hề tốt chút nào.

Người làm A thấy quản gia thần thờ đứng trong đại sảnh, sắc mặt không ngừng biến đổi, trong lòng sinh nghĩ: “Quản gia chắc là gặp chuyện gì khó nói à?”

Người làm B bình tĩnh liếc mắt một cái, quay đầu nói với người làm C: “Quản gia gần đây hình như rất hay xem mấy loại phim máu chó trên TV thì phải?”

Người làm C nói: “Loại phim nội chiến gia đình”.

Người làm A đã ngộ đạo, ô, hóa ra là bộ não quá nhiều =|||

...

Quà Diệp Phong cho anh rất đơn giản, là bánh chưng tự làm, còn tí mĩ dạn dò anh nhất định phải ăn trước khi thi. Nhớ tới dáng vẻ nghiêm túc của Tiểu Phong lúc ấy, đáy mắt Diệp Cảnh ngập tràn ý cười dịu dàng.

Anh sao có thể nỡ ăn nó đây, nó chính là cái bánh đầu tiên mà Tiểu Phong tự tay làm cho anh, ngay cả kiếp trước anh cũng chưa từng được nhận phúc lợi như thế đâu. Có lẽ vẫn nên kiếm cái tủ lạnh nhỏ rồi cất giữ chiếc bánh trong đó mới được. (*^_____^*)

Thời điểm anh trai đại nhân mở cửa phòng ra, Diệp Phong đang nằm bẹp trên giường cười ngổ, ánh mắt cùng lông mi đều cong cong rất khả ái.

“Anh hai_____” Thấy Diệp Cảnh bước vào, Diệp Phong lại nháy mắt hóa thân thành bạch tuộc cuộn lấy Diệp Cảnh, anh cúi người bế cậu lên, thuận tay vỗ vỗ mông cậu mấy nhát.

“Sao nào, nhớ anh hai à?”

Diệp Phong vừa mới bóc quà, trong lòng rất vui vẻ, không thêm để ý tới móng vuốt sờ tới sờ lui trên người mình của Diệp Cảnh, cúi đầu dụi dụi vào ngực anh, hí hửng lấy ra một cái máy cameras kĩ thuật số đời mới_____. Nó chính là quà sinh nhật mà Diệp Cảnh tặng cậu.

“Anh, chúng ta chụp hình đi, chụp hình đi!” Diệp Phong lo ngại thoát khỏi lồng ngực Diệp Cảnh, kéo anh lảo đảo tới trước bức tranh vẽ trên tường, một tay cố gắng ôm lấy cổ anh trai, một tay giơ cao máy ảnh lên chụp.

Diệp Cảnh bật cười, lấy máy ảnh từ tay Diệp Phong nói: “Để anh chụp cho!”

Ánh sáng trong mắt Diệp Phong càng lấp lánh hơn, lập tức dùng cả hai tay câu lấy cổ Diệp Cảnh, cả đầu cọ cọ vào vai anh trai nhà mình.

“Anh, cứ như thế, cứ như thế, chúng ta cứ chụp kiểu này đi ~”

“Được được, em đừng động !” Diệp Cảnh nghiêng đầu cọ vào cái đầu nhỏ xù tóc của Diệp Phong, thần nhiên bật cười.

Tách tách_____ Ánh sáng lóe lên, chớp mắt đã lưu giữ lại nụ cười của hai người, khiến nó trở nên vĩnh hằng, nụ cười tươi tắn của thiếu niên so với ánh sáng mặt trời còn ấm áp, sáng lạn hơn gấp vạn lần.

Chẳng bao lâu sau, ngày Tiểu Phong tốt nghiệp đại học, cậu cũng lôi kéo anh như hôm nay, đứng trước cổng trường, nụ cười thật tươi mãi lưu lại trong ảnh, còn sâu đậm hơn cả khắc trong trí nhớ.

Đáng tiếc bức ảnh đó đã bị anh làm mất, mà Tiểu Phong vẫn trân trọng đặt nó ở đầu giường.....

“Anh hai, em muốn học chụp ảnh!” Diệp Phong hạ mắt xuống, cẩn thận vuốt ve chiếc máy ảnh, trong đáy mắt hiện lên thứ ánh sáng mang tên “giấc mộng tương lai”, sáng chói, rực rỡ tới mức khiến người ta lóa mắt, “Anh, em muốn đi du lịch.....”

Trong mắt Diệp Cảnh lóe lên một thứ ánh sáng kì lạ, anh chậm rãi tới bên thiếu niên, ôm cả cơ thể thiếu niên vào trong lồng ngực, cầm gác lên cái đầu nhỏ xù tóc của cậu, chỉ cần anh cúi đầu là có thể thấy xương quai xanh xinh đẹp lộ ra bên ngoài cổ áo thiếu niên, thanh mảnh mẽ người.

“Ừ, chờ đến khi Tiểu Phong trưởng thành.....” Mắt anh tối lại, cúi đầu hôn lên vành tai Tiểu Phong.

Diệp Phong không để ý tới sự thay đổi rất nhỏ của anh trai, ánh mắt cong lên khẽ cười, hệt như ánh trăng ngân giữa bầu trời đêm quang đăng.

...

Từ khi lên cấp ba, hai anh em khó có dịp chen chúc trong nhà tắm như trước nữa. Mà anh trai đại nhân lại rất kiên trì, kiên trì hơn cả lúc trước, giúp em trai bảo bối nhà mình chà chà xát xát tẩy tẩy rửa rửa, khiến Diệp Phong bị lẫn qua lộn lại, cuối cùng cũng không thể phản kháng, trình tiết khó giữ, bị Diệp Cảnh lôi về giường.

“Anh hai ~” Diệp Phong tọt một phát chui vào lồng ngực anh trai, thỏa mãn cọ cọ. Lập tức, như là nghĩ tới chuyện gì đó, cậu lại hóa thân thành bạch tuộc quấn lấy anh.

Diệp Cảnh nhú mày, mấn tuệ sâu sắc phát giác Diệp Phong ngày hôm nay hình như quần anh hơn bình thường, tuy rằng trong lòng anh rất thích, nhưng em trai nhà mình mới quan trọng nhất, anh nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu đen thùi lùi của thiếu niên trong lòng, dịu dàng hỏi: “Tiểu Phong làm sao vậy, có chuyện gì gặt anh hai hả?”

“Không có đâu!” Diệp Phong rầu rĩ phản bác.

Cậu không nghĩ muốn nói, cậu sợ một ngày nào đó anh hai sẽ không cần cậu nữa, không yêu chiều cậu nữa, giống như anh trai Tào Duệ, bạn học của cậu ấy. Tào Duệ nói, anh trai cậu ấy sau khi kết hôn thì không thơm má cậu ấy nữa, giống hệt như cha, có nhân tình bừa bãi ở bên ngoài.

Trong trí nhớ của Diệp Phong, ấn tượng về cha Diệp rất mơ hồ, duy nhất chỉ có một lần cha Diệp bỏ mặc cậu ở Lưu gia, chuyện đó đã khắc sâu trong tâm trí cậu, cho nên cậu không thích cha Diệp, cậu thích anh trai hơn.

Nhưng một ngày nào đó anh trai sẽ kết hôn, sẽ có người phụ nữ khác bên cạnh anh, anh sẽ mang mọi yêu chiều chuyển sang người phụ nữ đó, không còn thương cậu nữa.

Diệp Phong bĩu môi, cậu không thích như thế, nếu bên người anh trai xuất hiện phụ nữ, anh sẽ cùng bác Phúc thương lượng, tìm cách đuổi người phụ nữ kia đi.

Ừ, đúng, cứ làm thế đi! Nghĩ thông suốt xong, Diệp Phong cảm thấy vô cùng khoái trá, ngoan ngoãn nép sát vào ngực anh trai, mỹ mãn chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng treo ngoài cửa sổ tản mát lan vào trong phòng, giống như dòng nước màu bạc chảy ngược tới tận mép giường.

Dưới ánh sáng hôn ám, Diệp Cảnh vẫn mở to mắt, không có chút nào gọi là buồn ngủ, anh cúi đầu xuống, không hề cố kỵ diêm nhìn thiếu niên đang nằm trong lòng ngực mình, trong lòng vui sướng, giống như hoa nở mùa xuân.

Tiểu Phong, anh hai phải chờ bao lâu nữa đây.....

17. Chương 17: Cảnh Kiêu Diễm Trong Mơ

Diệp Cảnh vẫn luôn vừa lòng với chỉ số thông minh của mình, nếu trong kiếp trước, thời điểm đi học hay làm việc ở công ty, anh làm còn có chút cố hết sức, nhưng đến hiện tại, mọi thứ đã hoàn toàn trôi chảy. Vừa mới lên cấp hai, anh đã bắt đầu phụ giúp cha Diệp từng bước từng bước thâm tóm quyền lực trong Diệp thị. Lúc trước, Diệp Cảnh vì muốn chiếm trọn công ty nên mới không để cho Diệp Phong giao thiệp rộng rãi, còn hiện tại thì chính là vì bảo vệ tương lai Tiểu Phong.

Thật ra Diệp Cảnh luôn hiểu Diệp Phong không thích hợp tiếp nhận chức vụ chủ quản Diệp thị, cậu không có đủ nhạy cảm trong lĩnh vực kinh tế thị trường, nếu chỉ làm một nhân viên quèn thì dư dả, nhưng khó có thể ngồi lên tầng quản lý. Huống chi, hiển nhiên Tiểu Phong không hề có chút hứng thú nào với công việc này, khi cậu điều chỉnh ống kính cameras, sắc mặt rõ ràng vui vẻ hơn nhiều, không thể lãng phí tài chụp ảnh của cậu được.

Diệp Cảnh thích một Tiểu Phong không chút giả tạo, thật tâm tươi cười, thích một Tiểu Phong đơn thuần không gian trá. Một người trong sáng, đơn giản như thế rõ ràng chỉ thích hợp đối mặt với phong cảnh tự nhiên thôi, cố ép cậu lao vào vòng xoáy thương chiến sẽ khiến cậu bị tổn thương, thương trường khốc liệt sẽ hủy đi Tiểu Phong đáng yêu của anh.

Nhưng mà đơn thuần cũng không đồng nghĩa với xuẩn ngốc. Dường như chợt nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng Diệp Cảnh hơi cong lên, biểu hiện tâm tình anh giờ phút này vô cùng tốt.

Diệp Phong sắp lên cấp ba, còn Diệp Cảnh đã lên đại học. Cậu biết ở kí túc xá đại học không giống như hồi còn học cấp ba, lần này xem ra anh trai thật sự phải ở trong kí túc rồi, nhiều lắm thì cậu chỉ có thể gặp anh một tuần một lần.

“Anh, nếu không em cũng ở kí túc xá được không?!” Diệp Phong rầu rĩ nói, phòng ngủ hiện giờ chỉ có một mình cậu ngủ, sẽ rất cô đơn, cậu cực kì mất hứng, không thoải mái chút nào.

Để Tiểu Phong ở trong kí túc xá sao? Trong óc Diệp Cảnh chợt lóe qua vài cảnh, em trai nhà mình sẽ cùng một đồng tên con trai khác tắm rửa, ăn cơm hay làm gì đó, điều này khiến anh cảm thấy khó chịu. Tiểu Phong chính là vợ anh, được anh bảo bọc từ nhỏ, thân thể cậu sao có thể để kẻ khác nhìn, cho dù là người cùng giới cũng không được.

Anh trai đại nhân không chút suy nghĩ cực tuyệt.

“Tiểu Phong, thân thể em không tốt....” Diệp Cảnh vuốt ve cái đầu đen xù tóc của thiếu niên trong ngực, nuôi mãi tới giờ, vất vả lắm mới khiến cơ thể gầy còm này béo ra tí thịt, nếu để cậu ở trong kí túc xá, giữa môi trường sống chung đụng thiếu đủ thứ, anh sẽ đau lòng chết mất, “Anh hai sợ em ở trong trường không quen, khiến bệnh cũ tái phát thì phải làm sao”.

“Em đâu phải trẻ con, sẽ tự biết chăm sóc bản thân mà.” Diệp Phong vốn cũng biết thân thể của mình yếu hơn người bình thường, nhưng đây chỉ là trước đây thôi, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi. Hơn nữa, chỉ cần cậu kiên trì rèn luyện thân thể thì nhất định sẽ thoát khỏi kiếp thể chất yếu ớt như gà què này mà. Thế nhưng anh trai cùng Phúc quản gia chẳng bao giờ chịu tin cậu, kiên quyết nuôi cậu như cây hoa trong nhà kính. o()o

Ngay lúc Diệp Phong bĩu môi, hơi có chút không phục thì Phúc quản gia bưng đĩa hoa quả tới cũng mở miệng.

“Nhị thiếu gia vẫn nên tự lo lắng cho mình một chút đi, thân thể cậu không tốt, ăn cái gì mặc cái gì có rất nhiều điều kiêng kị, hơn nữa ra ở riêng phải tự dọn dẹp đồ đạc, giữa tiết trời giá rét phải giặt quần áo bằng tay, như thế sẽ khiến thân thể mệt nhọc...” Phúc quản gia đặt đĩa quả xuống bàn, tận lực khuyên nhủ, “Nhị thiếu gia, cơ thể của cậu sao chịu được những thứ ấy”.

Tiểu Phong dẫu môi: “Rõ ràng hiện tại cháu cũng có khác mọi người lắm đâu ~”

Lúc ở trường cậu tuyệt đối không có vẻ gì khác người, bằng không đã sớm bị người ta cười nhạo rồi (_). Đương nhiên, cũng có thể là vì lợi ích từ bề ngoài đẹp trai dễ gây thiện cảm, thành tích xuất sắc cùng gia thế hiển hách nên chẳng ai ngu đến mức động tới cậu.

Người đẹp trai lại tài giỏi thì luôn nhận được sự yêu thích cùng những ưu đãi đặc biệt (_). Hơn nữa, cậu còn là một sinh vật hiếm có khó tìm miễn dịch với đa số nữ sinh giữa thời đại này nữa chứ, được hoan nghênh là chuyện bình thường.

Diệp Cảnh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phúc quản gia ý nói “Tiếp tục”. Vì thế Phúc quản gia lại ho khan một tiếng, bắt đầu thuyết trình một bài diễn văn dài về thân thể yếu nhược của nhị thiếu gia, hòng thuyết phục cậu.

Thời điểm tuyết rơi đầu xuân năm nay, Phong thiếu gia chỉ ở ngoài trời nghịch tuyết chưa đầy nửa tiếng mà ngay đêm đó đã bị sốt cao, nghiêm trọng tới mức phải nhập viện.

Còn có lần trước, khi ra ngoài thì trời đang nổi gió lớn, Phong thiếu gia không chịu mặc thêm áo nên buổi tối về nhà đã bị cảm.

Lần trước nữa, vì học xong tiết thể dục có chút nóng, Phong thiếu gia đã cởi áo khoác đứng trước quạt, kết quả lại bị gió quạt ngả lẩn trên giường bệnh, suýt chút nữa phát triển thành viêm ruột cấp tính.

.....

Diệp Phong: = =

Này.....không phải là sự thật đấy chứ, thân thể cậu sao có thể yếu ớt đến thế QAQ, quá không khoa học!!! Tuy rằng trong ấn tượng từ nhỏ đến giờ của Tiểu Phong thì cậu cũng thường xuyên bệnh nặng bệnh nhẹ,

thường xuyên phải uống thuốc, nhưng thật sự đã tốt hơn nhiều so với trước đây rồi mà, bác Phúc, bác rõ ràng là lời cả chuyện từ mấy năm trước ra để kể cho đủ số, sự thật tuyệt đối không đúng như thế !

“Anh hai, em hay ốm như thế có thể nào sẽ đoán mệnh không ~ QAQ !! !”

Diệp Cảnh vỗ vỗ đám tóc quăn góc góc của Diệp Phong, cả giận nói: “Sao có thể, Tiểu Phong không được tự chủ um chính mình!”

Hức hức hức ~ cầu an ừi _____ TT^TT

Thiếu niên như con mèo nhỏ chui đầu vào lồng ngực anh trai cọ tới cọ lui. Cảm nhận được những cái vuốt ve dịu dàng trên đầu và lưng mình của anh, hơi ấm từ lòng bàn tay dày rộng khiến cậu thật thoải mái. Diệp Phong sung sướng cười híp mắt lại, vết thương trong lòng được xoa dịu một cách thần kỳ.

Phúc quần gia không đành lòng chứng kiến thêm nữa, ra khỏi phòng.

“Tiểu Phong cũng không muốn anh hai phải lo lắng đúng không?” Anh trai đại nhân lại bắt đầu lừa lừa từng bước một.

“Vâng ~”

“Tiểu Phong ngoan ngoãn ở nhà sẽ tốt hơn, hơn nữa, anh hai đâu có đi tuốt không về, anh khẳng định tuần nào cũng trở về thăm Tiểu Phong”.

“Nhưng một tuần chỉ được gặp anh một lần.” Diệp Phong rầu rĩ nói, những lọn tóc quăn trên đầu dường như cũng rũ xuống, không còn ngập tràn tinh thần như trước. Diệp Cảnh cảm thấy rất kì lạ, cảm giác như Tiểu Phong đã biến thành con mèo nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi vậy, cái tai xinh xắn cụp xuống, đuôi buông thõng, ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn chủ nhân nhà mình.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh thầm thở dài, cúi đầu xuống hôn lên trán rồi lướt dọc theo sống mũi của cậu, hô hấp ấm áp đan quyện vào nhau, sự mờ ám quanh quẩn đầu đây, chỉ cần mở mắt ra cũng có thể nhìn thấy đối phương trong mắt.

Thiếu niên vẫn ngây ngô như trước, nhưng cậu đã không còn quá ngây thơ như hồi còn bé nữa, trong lòng ẩn ẩn cảm giác có chút khác lạ mà không biết sự kì quái đó chính xác là ở đâu. Diệp Phong chỉ cảm thấy hơi thờ nam tính, vừa cường hãn vừa dịu dàng trên người anh trai khiến cậu quyến luyến không rời, cậu không thể ngăn cản ham muốn được nhích tới gần anh trai hơn, sắc mặt chợt ửng hồng mất tự nhiên.

“Anh hai!” Diệp Phong theo bản năng muốn lùi lại phía sau, tránh đi bầu không khí xấu hổ này, nhưng lại bị Diệp Cảnh ôm chặt lấy, không thể nhúc nhích.

“Làm như thế không tốt sao, hửm?” Diệp Cảnh hơi nghiêng đầu, ghé sát vào tai Diệp Phong mà thì thầm, tiện thể liếm lên vành tai mê người của cậu, vừa dịu dàng vừa nóng bỏng, “Trước kia rõ ràng Tiểu Phong còn nói muốn gả cho anh trai, làm vợ của anh trai mà ~”

Bạn đang ?

Khác với sự dịu dàng đơn thuần lúc xưa, giọng nói của Diệp Cảnh hiện tại như có như không trêu chọc cậu, vừa cường thế mà cũng đầy ma mị. Giống như sự thần bí của màn đêm đen tối, hương vị ngọt ngào của rượu vang hoa hồng, phong vị lãng mạn động lòng người giữa lòng nước Pháp hoa lệ, từ từ thoảng bên tay thăm sâu tới tận đáy lòng, khiến trái tim Tiểu Phong ngửa ngửa, rơi vào cảnh đẹp tuyệt vời say lòng người trong mơ.

Chưa bao giờ bị khơi gợi dục vọng, thiếu niên ngây ngô không biết tán tỉnh là thế nào, càng không biết phải phản ứng ra sao trong tình cảnh ấy. Không thể tự chủ tất nhiên sẽ đánh mất quyền điều khiển thân thể, chỉ có thể bị động mặc người sai khiến. Ngoại trừ những phản ứng đơn thuần như khí huyết dâng trào, sắc mặt ửng hồng ra thì Diệp Phong không thể làm gì nữa, ngơ ngác chớp chớp mắt, vẻ mặt mặc cho người bắt nạt, mặc cho người dạy dỗ, làm một cục cưng ngoan ngoãn nghe lời đến cực điểm.

Hiển nhiên lúc này đại não bé nhỏ của Tiểu Phong đã chẳng thể nào tiếp nhận được câu hỏi sặc mùi mờ ám kia của Diệp Cảnh nữa.

Đôi môi đỏ ửng bóng loáng, hai má hồng hồng tỏa ra hương thơm quyến rũ gần ngay trước mắt khiến yết hầu Diệp Cảnh khẽ lay động. Anh bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên Diệp Phong chủ động vòng tay ôm lấy cổ anh, khẽ cắn lên đó..... Đầu lưỡi kia thật khéo léo, cũng thật đáng yêu, mang theo chút ẩm ướt, tỏa ra hơi thở ấm áp dây dưa quanh cổ anh, hương vị tuyệt vời khiến anh nhớ mãi!

Diệp Cảnh bỗng nhận ra bản thân càng nghĩ lại càng hưng phấn, tựa như sắp khắc chế không được, một ngụm nuốt luôn lấy cậu mất. Anh đã nhẫn nại rất nhiều năm, từ hồi mười bốn tuổi bắt đầu mộng xuân đến nay, Tiểu Phong luôn là người xuất hiện trong những giấc mơ kiều diễm ấy của anh.

Ấu yếm, hôn môi, chiếm giữ..... Thân thể trần trụi tràn ngập dục vọng cùng hấp dẫn, anh mãnh liệt đắm sâu vào cơ thể cậu.....giây dụa, vắn vẹo, rên rỉ, thở dốc.....

“Muốn nữa không? Em còn muốn nữa đúng không?” Trong mơ, anh có thể tùy ý đùa bỡn hai viên đậu đỏ xinh đẹp trước ngực thiếu niên, cắn mút da thịt thiếu niên, lưu lại những dấu hôn đỏ tím trên làn da trắng nhợt của cậu, hai màu đối lập trắng và đỏ thật kích thích thị giác.

“Anh.....Anh

” Thiếu niên bị kích thích tới cực hạn, thoải mái đến không sao chịu nổi, từng ngụm thở dốc, hơi thở dồn dập, khóe mắt lấp lánh nước mắt, một giọt lệ không kiềm chế được lăn xuống má, những tiếng nức nở nhỏ vụn như mèo kêu, thân thể cong lên hòa theo nhịp đưa đẩy mãnh liệt của anh.

“Muốn nữa không?” Anh ác liệt đưa đẩy, đâm vào nội vách nóng bỏng của thiếu niên, mỗi lần rút ra đều khiến vách thịt bên trong lộ ra ngoài, miệng tiểu huyết bị kéo căng không còn chút nếp nhăn. Thiếu niên nằm gục trên sàng đan rất nhanh bất tỉnh, thân thể chìm trong khoái cảm sung sướng đến cực hạn, âm thanh rên rỉ dưới thân anh.

“Nói đi, ngoan ngoãn nói đi, anh hai sẽ cho em sung sướng nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa.....” Mỉm cười hệt như lời mời gọi của ma vương, nghe hấp dẫn chẳng khác nào dụ dỗ từ ma quỷ, thiếu niên mở to đôi mắt trong suốt, sâu trong con người tràn ngập tình dục, dưới ánh trăng thật lung linh, thật xinh đẹp, thật quá mức đắm mị câu nhân.

“Cho em.....” Cậu nâng tay lên ôm chặt lấy gáy Diệp Cảnh, đôi môi đỏ hồng chủ động dâng lên, tựa như ngọn lửa nóng cháy mang tên ‘dục vọng’ đốt cháy cơ thể anh. “Em muốn, anh ~ cho em đi

~”

“Giống như thế nào sao, hửm?”

“Ừ a.....ừm ~ chậm một chút, dùng sức ~ A a..... Anh hai thật lợi hại, thoải mái quá ~ á.....”

.....

Nhưng hết thấy đó đều là giả, là giả.... Chỉ là giấc mơ mà thôi, giật mình tỉnh mộng, ngẩng nhìn bé con nằm trong ngực mình, nhưng anh..... vẫn không thể hạ thủ.

Tiểu Phong còn nhỏ, Tiểu Phong cái gì cũng không hiểu, nhưng anh sắp nghẹn đến phát điên rồi! Vì sao nhất định phải chờ tới khi Tiểu Phong trưởng thành chứ, Diệp Cảnh chợt nghĩ, dù sao sớm hay muộn cũng phải làm, chi bằng tiến hành sớm một chút, không chừng mối quan hệ giữa hai người sẽ thay đổi nhanh hơn thì sao?

Ra tay đi, khiến Tiểu Phong thông suốt sớm một chút cũng tốt, anh sẽ không nhẫn nại nữa, sẽ không phải lo lắng một ngày nào đó đột nhiên nhảy ra tình địch. Nếu Tiểu Phong chấp nhận thì giai đại vui mừng, chẳng còn gì tốt hơn, anh cùng Tiểu Phong có thể sống những ngày hạnh phúc bên nhau.

Nếu Tiểu Phong cự tuyệt..... Đấy mắt Diệp Cảnh tối lại, vậy anh sẽ nhốt Tiểu Phong bên người, nhốt cậu ở một nơi chỉ có anh mới có thể tới, chiếm giữ cậu, thỏa mãn cậu, trước tiên khiến thân thể Tiểu Phong dần quen với anh, sau đó sẽ từ từ dạy Tiểu Phong phải yêu anh như thế nào, đúng vậy, cậu không thể yêu ai khác ngoài anh.

Dù sao cha cùng Diệp phu nhân cũng không quan tâm tới Tiểu Phong, đến lúc đó anh chỉ cần tùy tiện kiểm lý do cho cậu ra nước ngoài du học là xong.

Đúng vậy, cứ làm như thế đi, Tiểu Phong..... Mắt Diệp Cảnh càng ngày càng tối lại, càng lúc càng sâu thăm thẳm, trực giác Diệp Phong mách bảo có gì đó vô cùng nguy hiểm đang áp sát tới gần, cậu theo bản năng giấy dựa muốn rời đi.

Thân thể gầy yếu của Diệp Phong căn bản đâu thể làm đối thủ của Diệp Cảnh, cậu vừa mới giấy dựa đã bị Diệp Cảnh siết chặt lấy, cường chế áp đảo trên ghế sofa.

“Đau.....” Diệp Phong nước mắt lưng tròng khóc thét lên một tiếng, cậu cảm giác cánh tay của mình đã bị bẻ ngoặt ra đằng sau, hơn nữa còn nghe thấy cả tiếng xương bị kéo.

Anh trai, anh rốt cuộc phát điên gì thế, là bị quỷ ám hay anh vốn là quỷ hả á á á ! ! !

Bác Phúc QAQ, cứu mạng_____

“Tiểu Phong.....” Một bàn tay chậm rãi vuốt ve phía sau lưng cậu, từ gáy đến tận cuối xương sống, cách một lớp vải mỏng, thông thả, nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve một con búp bê sứ tinh xảo.

Rõ ràng là dịu dàng đến cực điểm lại khiến Diệp Phong sởn tóc gáy, da gà nổi mẩn toàn thân.

“Anh, anh hai QAQ tha cho em đi.....”

Thanh âm nhỏ nhỏ chết chìm trong đồng gối dựa trên sofa, Diệp Phong cảm nhận được hơi thở cường hãn đầy tính xâm chiếm ở phía sau phải tới, khiến người ta run rẩy từ tận trong đáy lòng.

Diệp Cảnh chèn một chân vào giữa hai chân Diệp Phong, vuốt từ phần trong đùi non tới eo cậu, cơ thể chậm rãi cúi xuống, nhìn Tiểu Phong giống như một con thỏ nhỏ nằm ngoan chịu chết, trái tim còn đập thình thịch vì bất an, đáy mắt anh càng tối hơn, chẳng khác nào đêm đông đen tối, nhưng vẫn âm ỉ một ngọn lửa nóng cháy.

Ngay lúc Tiểu Phong nghĩ mình sắp xong đời rồi thì đột nhiên.....

18. Chương 18: Tai Nạn Bất Ngờ

Linh Linh Linh.....

Chuông điện thoại vang lên! Đúng vậy, chính là em điện thoại bị bỏ quên này giờ trên ghế sofa lên tiếng.

Thật đột ngột, thật đúng lúc, thật cầu huyết, nhưng sự thật thì đúng là đã xảy ra như thế. →_→

Diệp Cảnh giật mình tỉnh mộng, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng chiếc điện thoại đang đổ chuông. Diệp Phong chớp ngay khoảnh khắc anh trai lơ lửng đã lập tức bò khỏi cái ôm của anh. Nhưng lúc này cậu vốn chỉ dựa vào mép ghế, di chuyển quá nhanh khiến khuỷu tay mất trọng tâm, cả người cứ thế tiếp xúc thân mật với bàn trà bên cạnh.

Nháy mắt khi ngã khỏi ghế, Diệp Phong chỉ cảm thấy có chút sững sốt mà thôi, nhưng ngay sau đó, cảm giác đau đớn đã lập tức ập đến, thân thể theo quán tính lăn một vòng trên mặt đất. Phía sau gáy bị đập vào cạnh bàn vô cùng đau nhức, Diệp Phong nhin không nổi kêu rên một tiếng, trực giác phỏng đoán, xem ra cậu đã đập đầu vào thành bàn trà rồi.

“Tiểu Phong? Tiểu Phong! Em sao rồi Tiểu Phong!?” Diệp Cảnh thất kinh chạy tới, cẩn thận nâng thân thể mềm nhũn của Diệp Phong lên, nhìn sắc mặt thiếu niên tái nhợt, lòng anh tràn đầy đau lòng cùng hối hận: “Tiểu Phong, đừng dọa anh hai mà, trả lời anh đi! Anh sai rồi, sau này cái gì anh cũng nghe theo Tiểu Phong được không, nói gì đi, Tiểu Phong.....”

Có lẽ là do bị lay ác quá nên Diệp Phong bắt đầu cảm thấy choáng váng, đằng sau gáy vừa nhức nhối vừa đau xót, cậu theo bản năng muốn nâng cánh tay lên, nhưng thân thể lại được Diệp Cảnh ôm sát vào ngực nên cậu chỉ có thể vô lực dựa vào người bên cạnh.

Thanh âm vội vàng hỏi han của Diệp Cảnh vang lên bên tai cậu không ngừng, giống như tiếng tạp âm hòa trộn với tiếng nói chuyện ồn ào trên xe bus, mờ mờ ảo ảo, mông lung, mà cũng thật lạ, cậu hình như cảm nhận được sự run rẩy cùng sợ hãi trong giọng nói của anh trai.

Diệp Phong cố sức lấy hơi thở hỗn hển, cảnh vật trước mắt bắt đầu rõ ràng hơn: “Anh hai.....đau.....”

Giọng nói yếu ớt mỏng manh như tiếng muỗi đập cánh tác động mạnh đến trái tim Diệp Cảnh, khiến thanh âm nói chuyện của anh càng dịu dàng, nhu hòa hơn. (Mây: so với chả sánh -- như tiếng chuồn chuồn lướt nước nghe còn có vẻ thi vị hơn tiếng muỗi đập cánh chứ)

“Là đau đầu sao? Tiểu Phong ngoan, đừng cử động, để anh hai ôm em”.

Diệp Cảnh cẩn thận nâng thân thể Diệp Phong lên, không dám chạm vào vết thương trên gáy cậu, sau đó gọi Phúc quản gia, bảo ông mau gọi xe cứu thương tới.

Nhìn thấy cơ thể Diệp Phong mềm oặt như cây cải héo rũ, trái tim Phúc quản gia như rút nửa nhịp, cho dù đang đứng giữa tình thế hỗn loạn khó hiểu, nhưng việc quan trọng nhất lúc này vẫn là cứu người. Ông vừa vội vàng gọi 120, vừa nhanh chóng sắp xếp lái xe đưa nhị thiếu gia đến bệnh viện.

“Tiểu Phong, đừng ngủ, nói cho anh hai biết có còn đau hay không, nói đi, Tiểu Phong?”

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, yếu ớt, lông mi đen nhánh khẽ rung động, giống như cánh bướm mỏng manh ngã xuống trong cơn bão, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm vào giấc ngủ. Diệp Cảnh ngẩn người, anh bỗng thấy hoảng hốt, lo sợ, dường như lại một lần nữa nhìn thấy hình ảnh thiếu niên cả người đầy máu, trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh lúc trước. Anh vô thức nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên gáy Tiểu Phong, đầu ngón tay run rẩy, màu đỏ ghê người của máu đập thẳng vào mắt anh.

Tiểu Phong.....

Xe của bọn họ vừa tới nơi, nhân viên y tế đã chờ ngay ở cửa viện để chuẩn bị, nâng Tiểu Phong nằm lên chiếc giường có bánh lăn, vội vàng đẩy vào phòng cấp cứu.

Lặng lẽ nhìn cánh cửa phòng cấp cứu khép lại, Diệp Cảnh suy sụp cúi gục đầu xuống. Có lẽ, anh thực sự đã làm sai rồi.....

Cho dù có đẩy nhanh tốc độ thúc ép mà mất đi Tiểu Phong, thì mọi chuyện anh làm đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa! Diệp Cảnh lặng người ngồi trên ghế, nhìn hàng đá cẩm thạch dưới chân đến xuất thần. Anh chợt suy nghĩ lại mọi chuyện cẩn thận hơn, Tiểu Phong tin tưởng anh, mà anh quả thật cũng có thể ép buộc chiếm giữ Tiểu Phong, nhưng anh không muốn hơn phân nửa cuộc đời này phải hứng chịu ánh mắt chán ghét cùng sự oán hận của cậu, chỉ cần trở tay không kịp một lần thôi cũng sẽ mất đi tất cả, hối tiếc thì đã muộn.

Diệp Cảnh chậm rãi day trán, nhắm hai mắt lại, sự mệt mỏi cùng ảo não hiện rõ dưới đáy mắt.

Nhiều năm đã trôi qua anh đều nhẫn nại được, sao hiện giờ lại cố tình làm ra chuyện không thể khống chế như thế chứ! Anh vô thức siết chặt hai tay, có lẽ là vì mỗi ngày chứng kiến sự trưởng thành của Tiểu Phong, hay những chuyện khiến người ta bối rối xảy ra càng lúc càng nhiều, khiến anh vui sướng, đồng thời cũng khiến anh sợ hãi được mất, mới xảy ra sự tình ngày hôm nay chẳng.

Vui mừng vì Tiểu Phong rốt cuộc cũng trưởng thành, bắt đầu hiểu được nhiều thứ; nhưng cũng lo sợ khi Tiểu Phong không thể chấp nhận anh.....

Phòng cấp cứu sáng đèn không lâu, điều này làm Diệp Cảnh yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Thời điểm nhóm hộ sĩ đẩy Diệp Phong đang say ngủ đi ra, trên đầu cậu quấn một tầng băng gạc dày, hòa cùng với sắc da tái nhợt yếu ớt, nhưng vẫn không thể làm lu mờ vẻ đẹp rạng rỡ chói mắt của cậu.

Diệp Cảnh chớp mắt nhìn, trong nháy mắt khi đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào da thịt thiếu niên, anh thoáng chút run rẩy, hơi ấm từ cơ thể kia thật sự tồn tại, quá chân thật, nó giống như một viên định tâm đan quý giá giúp anh yên lòng.

Vị bác sĩ chữa trị cho Diệp Phong đứng nghen một bên từ nãy tới giờ, ngoài việc trợn trắng mắt, ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng xóa ra thì ngay cả ho khan cũng không dám. Hai người kia là ai? Chính là hai vị thiếu

gia nhà họ Diệp lòng lấy khắp thành phố B này, ai dám chọc tới bọn họ chứ!

Vấn đề là, đại thiếu gia à, cậu bình tĩnh một chút được không, lúc mới này khi chạy vào bệnh viện, đáng về hùng hổ của cậu hại tôi thiếu chút nữa con mẹ nó tưởng có người treo cổ trên cây đến chết đó có biết không!

Má nó, kết quả thì sao, sau khi tôi vội vàng lao vào phòng cấp cứu mới biết bệnh nhân chỉ bị xước ngoài da! = = Chảy nhiều máu cũng chỉ vì đập phải mạch máu, bọn tôi đã cẩn thận tỉ mỉ quần băng, rồi lại tiếp tục tỉ mỉ kiểm tra toàn thân rồi đó, phục vụ tuyệt đối cao cấp hơn chục lần giá trị vết chảy máu bé tẹo kia, vật giá leo thang, đi đâu cũng không được tận tình như thế đâu!

Hiện giờ cậu vẫn còn tiếp tục trưng ra vẻ mặt ‘ông trời sập xuống’ là sao hả?! Đại thiếu gia, có vấn đề gì thì cậu làm ơn nói ra đi, đừng có hù dọa dân chúng bình thường nhỏ nhoi như chúng tôi nữa, đùa không vui nổi à nha!

Mặc kệ vị bác sĩ vẫn đang tha hồ rít gào mặc niệm đứng bên cạnh, mấy cô nàng hộ sĩ lại rất vui vẻ ngắm zai. Trời đất à, anh giai siêu cấp đẹp trai kia ~ đầu năm nay tuy người dễ nhìn chẳng phải hiếm nhưng đa số đều là dạng túi da không dùng được! Chắc, vẻ ngoài đã quan trọng rồi nhưng chất lượng bên trong còn quan trọng hơn.

Đẹp trai lại tài giỏi, tinh anh trong tinh anh, vừa là nam thần khiến mọi cô gái tôn thờ, vừa là kẻ thù khiến người phẫn hận.

Nhìn khí chất hoàn hảo này đi, nhìn khuôn mặt đẹp trai rạng ngời này đi, nhìn bá khí hùng hực này đi, nhìn ánh mắt thâm tình này đi, nhìn..... Người không biết nhìn qua còn tưởng hai người bọn họ là người yêu ấy chứ!

Ồ ồ ồ?! Người yêu á?!

Nhóm tiểu hộ sĩ quay sang nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy ăn ý lạ thường, cho nên mới nói, làm hủ dễ sinh ra ảo giác lắm nhá, đây là ví dụ hùng hồn nè, không phải à?

An trí Diệp Phong đến nằm ở phòng bệnh tốt nhất xong, bác sĩ khéo léo dặn dò Diệp Cảnh một chút, khoảng hơn nửa tiếng nữa nhị thiếu gia sẽ tỉnh, sau khi tỉnh dậy nếu muốn ăn gì đó thì sẽ hơi buồn nôn, nhưng đây chỉ là phản ứng bình thường, không sao hết.

Diệp Cảnh gật đầu, nhất nhất ghi nhớ mọi lời nhắc nhở của bác sĩ. Sau khi bác sĩ rời đi, anh chỉ yên lặng ngồi bên cửa sổ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thiếu niên đang hôn mê trên giường bệnh. Ngoại trừ đáng vẻ nhỏ nhắn hơn ra thì hình ảnh này không khác nào cảnh tượng Tiểu Phong bị tai nạn năm đó, tương đồng đến kì lạ.

Thậm chí khiến Diệp Cảnh hoảng hốt trong nháy mắt, lo sợ chỉ cần anh dời tầm mắt đi một chút thôi, thiếu niên đang ngủ kia sẽ ngừng hô hấp, sau đó bác sĩ tới và nói với anh, người em trai anh yêu nhất đã không còn trên cõi đời này nữa.

Bác sĩ nói rất chuẩn xác, Diệp Phong chỉ mê man khoảng nửa giờ đã tỉnh, vừa mở mắt ra, đập ngay vào mắt cậu là trần nhà trắng xóa, hai mắt cậu mơ hồ mờ ảo một lúc, cậu cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước khi mình ngất đi, ngay sau đó, như nhớ tới điều gì đó, hai mắt cậu đột nhiên trừng lớn.

“Tiểu Phong?” Giọng nói trầm ấm, dịu dàng, quen thuộc, còn mang chút cẩn thận dò hỏi truyền đến bên tai.

Diệp Phong chuyển tầm mắt, thấy ngay đáng vẻ tiêu tụy của Diệp Cảnh. Anh vẫn ôn hòa như mọi khi, nhưng sâu trong con ngươi đen lấy lại ẩn chứa vui mừng hòa chút sầu lo. Diệp Phong thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, anh trai nhà cậu bình thường lại rồi! O(_)O

~ “Anh hai ~” Diệp Phong theo thói quen làm nũng.

Sự hoảng sợ đè nặng con tim Diệp Cảnh bỗng chốc tan biến, nỗi sầu lo trong đáy mắt vụt tiêu tan, chỉ còn lại vô hạn lưu luyến như tình yêu mùa xuân ấm áp.

“Đừng cử động, băng gạc vừa mới được quấn, chưa thể đổi thuốc.” Cẩn thận vuốt ve đám tóc quăn rối tung rối xù trên đầu Tiểu Phong, anh còn không dám dùng sức nhấn như lúc bình thường nữa, “Hôm nay Tiểu

Phong suýt chút nữa hù chết anh hai rồi, lần sau tuyệt đối không được làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, nghe chưa?”

Diệp Phong trừng mắt nhìn Diệp Cảnh, một lúc sau mới chần chừ nói: “Nhưng anh hai..... vừa mới rồi anh đột nhiên trở nên rất kì quái.....”

Ánh mắt Diệp Cảnh tối lại: “Tiểu Phong sợ sao?”

Diệp Phong nằm cuộn tròn trong ổ chăn, cái đầu be bé thành thật gật gật, đôi mắt đen to trong lúng liếng vẫn nhìn Diệp Cảnh như cũ. Cậu cảm thấy anh hai nhà cậu thỉnh thoảng sẽ giống như khi này, đối với cậu làm ra những hành động rất quái lạ.

Dường như nhìn thấy một con mèo nhỏ ngoan ngoãn mềm mại đang làm nũng, trong lòng Diệp Cảnh mềm nhũn, nhịn không được cúi xuống hôn lên mắt thiếu niên.

“Anh hai tuyệt đối sẽ không làm những chuyện tổn thương em đâu, Tiểu Phong, cho nên mỗi khi anh trở nên kì quái thì cũng là vì..... Anh yêu em, Tiểu Phong.” Yêu tới tận xương tủy, yêu tới mức đánh mất linh hồn, yêu tới mức theo đuổi tận hai kiếp mà còn luyến tiếc không nỡ buông tay.

Tình yêu này rất ích kỉ.

Đáy mắt Diệp Phong lóe lên chút nghi hoặc, cậu thật sự không hiểu hành động quái lạ của anh hai cùng tình yêu thương dành cho cậu liên quan chỗ nào.

“Em cũng rất yêu anh hai ~” Thiếu niên nở nụ cười thật tươi, không phải hiện giờ anh hai đang rất yêu thương, rất cưng chiều cậu hay sao, tận đáy lòng Diệp Phong thầm nghĩ như thế, vậy nên cậu chẳng thêm quan tâm lo nghĩ nữa.

“Lần sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy, em phải lập tức kiểm thử gì đó đập vào anh hai, giúp anh hai thanh tỉnh nhé, đừng khiến bản thân bị thương lần nữa!”

“Nhưng làm như thế anh sẽ rất đau.” Diệp Phong cúi đầu nhìn xuống, lông mi thật dài run rẩy, làn da lúc trước thật trắng và mới nuôi được hồng nhuận, giờ chuyển sang tái nhợt, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Rõ ràng Tiểu Phong gây yếu đến thế, ngay cả chính bản thân mình cũng không tự lo cho tốt được..... Diệp Cảnh đau lòng nhéo nhéo hai má thiếu niên, ngón tay vô thức lướt qua làn môi xinh xắn.

Ánh mắt Diệp Phong thật vô tội mà cũng thật chân thành, tha thiết nhìn anh, Diệp Cảnh thở dài bất đắc dĩ, Tiểu Phong.....quả nhiên vẫn còn quá nhỏ.

Diệp Cảnh đột nhiên cảm thấy cực kì phẫn hận, hai tuần nghĩa vụ quân sự chết tiệt ! ! !

“Tiểu Phong, lúc anh hai không có ở nhà, em nhất định phải tự chăm sóc bản thân thật tốt đấy!”

Ánh mắt Diệp Phong tối sầm lại, anh hai muốn đi đâu.....

“Tiểu Phong?”

Diệp Phong ngẩng đầu lên nhìn nụ cười dịu dàng, đầy ôn hòa của anh trai, phiền muộn trong lòng từ từ biến thành buồn bực. Tại sao anh hai lại có dáng vẻ không chút để tâm thế kia?

“Lại suy nghĩ miên man cái gì rồi?!” Đỉnh đầu bị anh trai gõ nhẹ một cái, không đau tý nào, Diệp Phong ngốc nghếch lại hồ hởi trở lại, “Anh hai không đi đâu xa hết, nhưng trong hai tuần tập quân sự phải ở lại trường, không về nhà được”.

Cái quy định chết đấm! Diệp Cảnh thầm bóp chặt nắm tay, mấy năm nay anh chưa hề tách xa Tiểu Phong lâu đến thế, từ khi cậu còn nhỏ, đến khi lên cấp hai, cấp ba, anh đều lựa chọn học những trường trong thành phố B để có thể ở nhà với cậu. Cũng may thành phố B là một thành phố phát triển, việc dạy học tuyệt đối không kém những ngôi trường ở thủ đô, thậm chí trong thành phố còn có những trường đại học đào tạo chuyên ngành nổi tiếng.

“Thật à?” Diệp Phong thò đầu ra khỏi ổ chăn, ánh mắt trong sáng thẳng tắp nhìn anh, cực kì giống một bé sóc đòi hạt dẻ.

“Đương nhiên là thật, anh hai sao có thể lừa em chứ!” Diệp Cảnh cười tủm tỉm, cọ cọ khuôn mặt khả ái của em trai bảo bối nhà mình. Anh không ở trong kí túc cũng vì để tiện xử lý chuyện ở công ty, mấy năm gần đây cha Diệp đã bắt đầu để anh tham gia vào một số việc tại Diệp thị, coi như học tập dần.

Còn một vấn đề nữa, lúc trước Diệp Cảnh đã từng nhắc tới mảnh đất phía Đông thành phố với Việt Hàn Du, đây cũng chính là chuyện đầu tiên mà anh làm sau khi sống lại, chuẩn bị trong thời gian lâu như vậy, cũng nên động thủ rồi.

Khóe môi Diệp Cảnh nhếch lên đầy nguy hiểm.

19. Chương 19: Trừng Phạt Trá Hình

Diệp Cảnh ôm Diệp Phong về nhà, vừa mới tiến vào cửa đã bị quản gia nhà mình trừng mắt liếc nhìn một cái. Phúc quản gia phân biệt đối xử, không thèm quan tâm tới đại thiếu gia, chỉ ôn hòa cúi đầu hỏi han nhị thiếu gia có muốn ăn hay uống chút gì hay không, tối nay muốn dùng món gì làm bữa khuya.

Diệp Phong nhẹ lắc đầu, đầu cậu vẫn còn chút choáng váng nên hiện giờ chẳng muốn ăn gì hết. Đôi mắt đen lúng liếng to tròn ngược lên nhìn anh trai nhà mình, nũng nịu nói: “Anh hai, em muốn nằm ngủ một lát”.

“Được.” Diệp Cảnh dĩ nhiên có cầu tất ứng, ôm em trai bảo bối về phòng. Anh biết chắc chắn Phúc quản gia đã phát hiện ra dấu vết lưu lại trên ghế sofa kia, đang tức giận vì anh không giữ chữ tín. Nhưng anh cũng chẳng thể nói gì hơn, chỉ thầm thở dài bất đắc dĩ. Sờ sờ mũi, có lẽ vẫn nên chuẩn trước đi thì hơn.

Diệp Phong làm ỏ trong chăn, nhắm mắt lại, cả người dựa vào chiếc gối ôm hình con ếch rất lớn bên cạnh, ngủ ngon lành. Diệp Cảnh giúp cậu dịch góc chăn, sau đó ôm cả người lẫn chăn ủ vào trong ngực, cọ cọ mùi hương quen thuộc của thiếu niên, về mặt thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

.

Diệp Phong mơ mơ màng màng tỉnh giấc, nguyên nhân chính cũng vì bị đói nên mới dậy được, vừa hé mắt ra đã thấy gương mặt quen thuộc của anh trai. Lúc này Diệp Cảnh đang ôm cậu trong bọc chăn, chân tay giống như xúc tu bạch tuộc quấn chặt khiến cậu không thể động dậy, mặt anh dựa sát vai cậu, cho nên Diệp Phong chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn rõ gương mặt đẹp trai rạng ngời của anh trai nhà mình.

Trên gương mặt thân quen kia, nét ngây ngô non nớt đã rút bớt, thay vào đó là sự rắn rỏi, tuần mỹ đầy tao nhã. Nếu nói khuôn mặt của Việt Hàn Du là loại đẹp theo kiểu trong trẻo, lạnh lùng, cao ngạo như cao lãnh chi hoa, thì Diệp Cảnh lại hùng hực khí chất đàn ông, sắc bén nhưng không mất đi sự ấm áp của cơn gió xuân.

Đương nhiên, Diệp Cảnh theo miêu tả như thế chỉ xuất hiện trong mắt Diệp Phong mà thôi! Trên thực tế, bạn bè thân thiết với Diệp Cảnh đều nói bản mặt tươi cười của anh không khác nào hồ ly đang tính toán ăn tươi nuốt sống người khác, điển hình của dạng đàn ông đen tối tiểu lý tàng đao! So với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn gấp ngàn lần, so với cực phẩm còn muốn cực phẩm hơn hàng vạn lần. Một khi anh nở nụ cười càng chân thành, càng ấm áp, càng hiền lành hiểu ý bao nhiêu thì đó chính là lúc người ta đã bị anh đẩy vào bẫy rập từ lúc nào mà không hay biết! ()

Nhưng có câu, vạn vật trên thế giới này đều tương sinh tương khắc. Cho dù cường đại, lớn mạnh đến đâu thì vẫn có vật tương khắc. Dù có là yêu nghiệt ngàn năm tu luyện thì khi đụng phải hòa thượng cũng phải ngoan ngoãn đền tội → __ →, mà hòa thượng trong mắt mọi người chắc chắn không ai khác ngoài em trai bảo bối đang được yêu nghiệt hôn nhẹ kia kia. Cái vẻ cứng chiều, chỉ độc sủng một người của Diệp Cảnh thật chẳng khác nào kẻ hít thuốc phiện, muốn cai mà chẳng được.

Một An Nhiên từ nhỏ quen biết Diệp Cảnh, tất nhiên cũng chứng kiến cả quá trình trưởng thành của Diệp Phong, trong lòng có vài phần coi cậu như em trai của mình. Hắn đã từng nói với Diệp Cảnh rằng, Diệp

Phong được Diệp Cảnh cưng chiều, bảo bọc quá kỹ, không biết lòng người hiểm ác ra sao, không biết tới khó khăn chồng chất trong thế giới đầy cám dỗ này thế nào, về sau nếu chỉ có một mình thì phải sống sao đây?

Đáp lại thắc mắc của hắn, khoe môi Diệp Cảnh nhếch lên thành một nụ cười tà mị, đáy mắt xẹt qua thần thái nguy hiểm khác thường: “Như thế không phải rất tốt sao?! Nếu vậy..... cả đời này Tiểu Phong sẽ không thể rời khỏi tôi được nữa, sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi, tôi sẽ bảo vệ em ấy suốt đời”.

Mộ An Nhiên giống như chợt hiểu ra điều gì đó, từ đó về sau không bao giờ..... đề cập đến vấn đề này một lần nào nữa.

Quan tâm đến bạn bè là chuyện thường tình, nhưng ai cũng có sự riêng tư không muốn nói. Mộ An Nhiên hiểu đạo lý này, đồng thời hắn cũng hiểu được, Diệp Cảnh là một tên điên có đầu óc, tuyệt đối không thể đắc tội.

Trước mặt người ngoài thì đó chỉ như màn anh em tình thâm, anh trai cưng chiều em trai bình thường mà nhà giàu nào cũng diễn, bình thường nếu người khác diễn tiết mục như thế, Mộ An Nhiên còn có thể châm chọc vài câu, nhưng đây lại là Diệp Cảnh, hắn biết, sự việc đã không còn đi vào quỹ đạo thông thường nữa rồi.

Diệp Cảnh thực sự muốn nuôi em trai nhà mình cả đời. Chứng kiến toàn bộ từ nhỏ đến lớn, Mộ An Nhiên hiểu rất rõ Diệp Phong có tầm quan trọng như thế nào đối với Diệp Cảnh. Nếu để Diệp Phong rời khỏi Diệp Cảnh thì chẳng khác nào cá rời nước, bị thương tổn dưới ánh sáng mặt trời nóng cháy; còn Diệp Cảnh mà mất đi em trai, sẽ lập tức biến thành quỷ dữ vô cùng đáng sợ, trở nên liều lĩnh, điên cuồng hủy diệt tất cả.

Ngay lúc Diệp Phong ngẩn nhìn vẻ đẹp trai của anh trai nhà mình đến xuất thần, bụng cậu đột nhiên ọc ọc vài tiếng, cậu vội vàng túm chăn lên, giấu tịt khuôn mặt nhỏ nhắn vào bên trong, chỉ lộ ra cái đầu xù tóc quăn quăn ngốc nghếch ra bên ngoài.

Tiểu Phong đói bụng rồi sao? Diệp Cảnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy đám tóc quăn xù lộ ra khỏi chăn, anh trợn tròn mắt nhìn một lúc rồi phụt_____ bật cười ha hả. Hóa ra Tiểu Phong nhà anh đang ngượng ngùng!

“Đâu phải lần đầu tiên, có cái gì phải thẹn thùng chứ, cẩn thận nghệt thở bây giờ.” Dịu dàng xoa xoa đám tóc ngổ trên đầu thiếu niên, Diệp Cảnh nhẹ nhàng kéo chăn ra, nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của em trai nhà mình, ánh mắt anh nhất thời tối sầm lại, dục vọng khó có thể che giấu lại trào lên.

“Có muốn rời giường ăn gì hay không, từ chiều tới giờ em còn chưa ăn gì đâu.” Anh trai hiểu ý chủ động mở lời.

Diệp Phong lập tức gật đầu, khấn cấp đá vắng chăn ra.

Băng gạc trên đầu còn chưa tháo ra, sắc trắng lạnh lẽo nhìn có chút chói mắt. Diệp Cảnh gọi điện thoại, yêu cầu bác sĩ riêng Toàn Đức Thắng ngày mai phải đến giúp Tiểu Phong thay thuốc. Anh trai toàn năng, làm thứ gì cũng hoàn hảo chỉ không biết một thứ duy nhất, đó chính là băng bó vết thương! Trước kia anh từng giúp Tiểu Phong quấn băng miệng vết thương ở chân, nhưng không biết quấn kiểu gì lại biến chân cậu tròn ủng như chiếc bánh chưng, đó cũng chính là lần đầu tiên anh bị bánh bao nhỏ cười nhạo.

Bữa khuya không thể ăn nhiều, Phúc quản gia đã chuẩn bị sẵn một chén cháo đậu xanh cho nhị thiếu gia, ăn kèm với đó là bánh bao nhân cải trắng mà cậu thích nhất, còn Diệp Cảnh thì phải ăn một bát cháo trắng cùng củ cải luộc, món anh ghét cay ghét đắng.

Diệp Cảnh nhìn chằm chằm bát cháo trước mắt, rồi lại nhìn chằm chằm Phúc quản gia hai giây.

Phúc quản gia thần nhiên nói: “Gần đây tình hình tài chính có vẻ bất ổn, giá cả leo thang, đại thiếu gia, cậu thông cảm ăn tạm đi”.

Mắt Diệp Cảnh giật giật không ngừng, quay đầu qua nhìn đồng hồ ăn vô cùng phong phú trước mặt Diệp Phong.

Phúc quản gia tiếp tục nói dối không đổ mắt: “Nhị thiếu gia thân thể không tốt, phải ăn đồ bổ mới được”.

Khóe miệng Diệp Cảnh hơi run rẩy, Phúc quản gia..... ông rõ ràng là đang trả thù tôi đúng không.

Diệp Phong hiển nhiên cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, kỳ quái hỏi: “Anh hai, sao anh chỉ ăn cháo trắng thế?”

Diệp Cảnh há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói câu gì đã bị Phúc quần gia cười tùm tùm cướp lời: “Nhị thiếu gia không cần lo lắng, gần đây đại thiếu gia nóng trong người, ăn thức ăn thanh đạm mới tốt”.

Diệp Phong:.....

“Thế nhưng ăn như vậy ít quá, sao đảm bảo sức khỏe, nếu không..... anh hai, anh cũng ăn bánh bao đi.” Diệp Phong lo lắng, đặt một chiếc bánh bao nóng hôi hổi vào bát anh trai, nhìn nhìn một lúc, cảm thấy vẫn không đủ, cậu lại chuẩn bị gấp thêm cái nữa.

Phúc quần gia cười mím ngăn lại: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đang ăn kiêng”.

Diệp Cảnh:.....

“Hả?” Diệp Phong gãi đầu khó hiểu, anh trai chỉ ăn ít như vậy sao?

Khóe miệng Diệp Cảnh liên tục run rẩy, cuối cùng anh nâng tay lên xoa đầu thiếu niên, thâm thở dài trong lòng: “Tiểu Phong ăn trước đi, anh hai không đói”.

“Vâng.....” Diệp Phong ngoan ngoãn gật đầu, vui vẻ cắn bánh bao, đậu xanh lúng búng trong miệng, nhai nhai nuốt nuốt, ăn vô cùng hóp pi.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn khi ăn của Diệp Phong, anh trai đại nhân tỏ vẻ nhân sinh cực kì viên mãn, thế nhưng đói bụng quá đi à! Chỉ mong đến ngày mai Phúc quần gia hết giận, anh cũng không muốn bản thân bị coi là kẻ chán ghét đồ ăn ! o()o

Mãi đến khi tắm rửa xong, nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ thì Diệp Phong bỗng nhiên bật dậy, chợt hiểu ra nãy giờ cậu cảm thấy quái quái chỗ nào.

“Anh hai, không phải anh ghét ăn củ cải nhất hay sao?” Vừa mới nãy chính mắt cậu thấy anh trai ăn củ cải luộc á ~ sốc – ing

~ Diệp Cảnh trầm mặc ôm em trai bảo bối nhà mình, hiện tại mới phát hiện ra thì đã quá muộn rồi, anh có nên cảm thấy may mắn vì Phúc quần gia chưa nói hết những món mà anh ghét với cậu hay không?

20. Chương 20: Tiêu Nhiên Học Trường

Diệp Cảnh mang theo hành lý cùng em trai tới trường báo danh, không cần cảm thấy lạ là tại sao lại đưa Diệp Phong theo đâu. Như Phúc quần gia nói đấy, chỉ cần nhị thiếu gia ăn vạ, làm nũng, hay bực bội gì đó, cho dù phải hái sao trên trời thì đại thiếu gia cũng chẳng nề hà, mà không nhần một xiu nào mà làm theo yêu cầu của cậu ngay tắp lự, huống chi là việc đến thăm trường đại học chứ. ()

A đại là trường đại học nổi tiếng của thành phố B, lịch sử lâu đời, phong cảnh tuyệt đẹp, sức học của sinh viên cũng vô cùng tốt, hàng năm đều chiếm vị trí trong mười top đầu các trường đại học danh giá tại Trung Quốc. Diệp Phong đi qua cổng trường, ngẩng đầu lên nhìn cánh cổng được khắc bằng đá rất lớn phía trên, không hiểu sao chợt thấy sững sốt.

Cảm giác thật quen thuộc, rõ ràng đây là lần đầu tiên cậu tới đây, thế nhưng tận sâu trong xương tủy lại tự nhiên dâng lên cái cảm giác thân quen kì lạ. Diệp Phong nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao vậy?” Diệp Cảnh vẫn luôn đi song song với Diệp Phong, cậu bỗng nhiên sững sốt đứng khựng lại, tất nhiên anh lập tức phát hiện ra.

Diệp Phong lắc đầu: “Không có gì”.

Diệp Phong thầm nghĩ đại khái đây chỉ là lỗi giác mà thôi. Nhưng cậu sai rồi, cái cảm giác quen thuộc quý dị này không hề biến mất khi cậu tiến sâu vào vườn trường, ngược lại càng thêm rõ nét, hơn nữa thỉnh thoảng còn sinh ra sự ngỡ vực về vài thứ khi cậu đi ngang qua.

Ví dụ như trong tiềm thức cậu cảm thấy khu đất bên kia vốn không phải là rừng trúc mà trồng một cây táo cổ thụ mới đúng; còn sau dãy lầu này phải là khu nhà của khoa âm nhạc, nhưng trên thực tế lại là sân vận động.

Ngày đầu tiên đến trường báo danh, học sinh từ khắp trời nam đất bắc đều tụ tập ở đây, có người đi cùng cha mẹ, có người tới cùng bạn bè, cũng có người chỉ lẻ loi một mình. Trước cổng trường dĩ nhiên sẽ có các nhóm học trưởng giai xinh gái đẹp khóa trên đứng tiếp đón tân sinh viên. Các học trưởng giơ bảng tên khoa mình lên, giúp tân sinh viên tìm được vị trí khoa mà mình thi vào. Dịp tựu trường này cũng là lúc bồi dưỡng tình cảm, gặp học đệ thi lên mặt dạy dỗ một phen, còn gặp học muội thì sẽ tìm cách kết thân làm quen. Người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Diệp Cảnh mang theo em trai, Phúc quản gia cùng một người giúp việc nam tới, đoàn người tuy nhân số không nhiều nhưng chỉ cần nhìn khí chất tự nhiên từ bọn họ cũng có thể biết họ chẳng phải là đầu gấu đầu đường xó chợ, cũng chẳng phải là người bình thường nhỏ bé như hạt vừng đậu xanh.

Xem diện mạo của hai anh em kia đi, một người tuấn mỹ, một người hoạt bát ầm ập như ánh mặt trời; nhìn người cả thân tây trang đi phía sau họ đi, tư thế thẳng tắp tiêu sái, rõ ràng là một quản gia 384 (1) rồi, còn người giúp việc đi phía sau cùng.....mẹ nó, chính là một một nam giúp việc tiêu chuẩn Philippines (2) khỏi phải bàn!

Ngành học của Diệp Cảnh dĩ nhiên là ngành quản lý tài chính, anh đi tới chỗ báo danh, cười với vài học trưởng đang ngồi ở đó, nụ cười thật sự đẹp trai rạng ngời mê đảo chúng sinh.

“Học trưởng, em là Diệp Cảnh, ban XX”.

Đàn chị khóa trên trong nháy mắt như bị điện giật, đại não trống rỗng, lập tức bỏ mình. = =

Diệp Cảnh: “.....” Anh trai V5 =w=

Báo danh xong, tiếp theo đó là thu xếp đồ đạc. Diệp Phong gần như đã đi được vòng quanh trường, cậu muốn tìm hiểu nguyên nhân tại sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế, nhưng Diệp Cảnh lúc này phải sắp xếp hành lý vào ký túc xá, vậy nên lôi kéo Diệp Phong, không để cậu đi.

Diệp Cảnh không thích ai khác chạm tới đồ đạc cá nhân của mình, cho dù là Phúc quản gia cũng không thể, đương nhiên ngoại trừ Tiểu Phong nhà anh.

“Tiểu Phong, chờ anh hai dọn dẹp xong sẽ cùng em đi xem trường được không?” Diệp Cảnh tiếp nhận chén nước mà em trai đưa, nhấp một ngụm, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

“Không cần đâu, em chỉ đi loanh quanh thôi, sẽ không đi quá xa, thật đó, để bác Phúc đi cùng em cũng được mà!” Diệp Phong chớp chớp mắt, cậu đâu biết gấp gọn chăn màn hay trải ga giường, luẩn quẩn chỉ làm vướng chân, thế nên anh trai không cho cậu đụng tới nữa, bắt cậu ngồi một bên nhìn, chán chết đi được.

Diệp Cảnh có chút do dự, nhìn thoáng qua đôi mắt đầy chờ mong của Tiểu Phong, cuối cùng vẫn mềm lòng, miễn cưỡng gật đầu: “Tiểu Phong nhớ rõ phải về sớm đấy, anh hai sẽ mang em đi ăn cơm trưa”.

“Em biết rồi!” Diệp Cảnh sung sướng chạy thẳng ra ngoài, dáng vẻ hoạt bát cực kỳ giống một bé thỏ vui vẻ.

Khóe môi Diệp Cảnh khẽ nhếch lên, thầm tính toán trong lòng, lần sau nhất định phải đặt một bộ đồ ngủ hình con thỏ cho Tiểu Phong mới được, có thêm hai cái tai dài đung đưa thì càng tốt.

Diệp Phong mà biết Diệp Cảnh có lối suy nghĩ không bình thường như thế này thì chắc chắn sẽ phải gào lên mất! Tủ quần áo của cậu giờ đã chẳng khác gì vườn bách thú rồi, nào là mèo, sóc, còn có cả bò sữa!? Đối với thú vui gian ác của anh trai, cậu đã thực sự chết lặng từ lâu. (_)

.

Bé thỏ sôi nổi đã nhảy khỏi ký túc xá. Vì thân thể Diệp Phong từ nhỏ đến lớn không được tốt nên đã lên cấp ba mà vóc dáng cậu cũng không được cao cho lắm, đứng cùng với đám sinh viên chênh lệch cực kỳ lớn.

Mọi người chẳng ai hiểu nhầm cậu là sinh viên trong trường, mà chỉ nghĩ cậu là người thân ai đó mang tới chơi mà thôi.

Diệp Phong không đi tìm Phúc quản gia, không hiểu sao cậu lại có cảm giác vô cùng quen thuộc với từng con đường trong ngôi trường này rồi, đi vài bước liền tới được sân thể dục gần đó.

“Nơi này.....” Quanh đây không có người, một nơi vốn phải có không khí náo nhiệt lại yên tĩnh, hoang vắng hơn rất nhiều. Ván cửa cũ kĩ, sân bóng mọc đầy cỏ dại, cửa sổ thủy tinh bị vỡ, màu sơn trên cánh cửa bị thời gian bào mòn, tất cả đều thể hiện nơi này đã hoang phế từ lâu.

“Cậu là ai, sao lại chạy tới đây một mình vậy hả?” Đột nhiên có một giọng nói vang lên phía sau lưng khiến Diệp Phong hoảng sợ. Cậu giật mình quay đầu lại nhìn, người vừa nói là một nam sinh đứng cách cậu không xa.

Người này cao gần bằng anh trai, nhưng gương mặt lại nhu hòa hơn vài phần, từng lọn tóc khê bay theo chiều gió, dáng vẻ thư sinh nho nhã, ngập tràn ý vị không dính khói lửa thuộc về nhân gian, giống như thần tiên ngồi trên những đám mây, thản nhiên nhìn kiếp phù du bên dưới, khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng hảo cảm, nhưng rồi lại cảm giác khó với tới.

Lúc Diệp Phong ngây ngốc nở nụ cười giấu nhìn về tiêu điều xung quanh, nam sinh vừa nhìn thiếu niên tuổi chắt chắt còn nhỏ, gương mặt xa lạ chưa từng nhìn qua, đã biết đứa nhỏ này có lẽ là người nhà tân sinh viên nào đó, chạy loạn tới nơi đây rồi.

Trường học không khắt khe cấm đoán, giới hạn khu vực, nhưng một mình đi tới địa phương hẻo lánh không người như thế này, cơ bản chắc chắn nào bị lạc đường cả. Thiếu niên ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tiêu Nhiên, khiến hắn không hiểu vì sao lại nhìn ra vẻ vô tội từ cặp mắt to đen láy ấy, mái tóc xoăn ngô ngố của thiếu niên càng nhìn càng thấy đáng yêu..... Nháy mắt, giống như có gì đó xẹt qua tái tim hắn, nhanh như chớp khiến người ta không bắt nổi, làm trái tim hắn xao xuyến.

Trước lúc ấy, Tiêu Nhiên chưa bao giờ tin cái gọi là nhất kiến chung tình, cái gọi là tim đập thành thịch.

“Các căn nhà ở khu vực này rất cũ, không an toàn. Tôi đưa cậu rời đi.” Tiêu Nhiên nâng tay lên xoa đầu Tiểu Phong, cảm xúc so với tưởng tượng của hắn còn tuyệt hơn nhiều. Hắn đang định xoa thêm phát nữa, thiếu niên đã nghiêng đầu né tránh.

Nguồn :

“Anh hai đã nói bị người khác xoa đầu sẽ không cao được.” Thiếu niên vẻ mặt bất mãn lên án, giống như Tiêu Nhiên đã làm tội ác tày trời không bằng.

Tiêu Nhiên bật cười, có chút tiếc nuối buông tay.

“Vậy cậu đi theo tôi, cẩn thận kéo lạc”.

Diệp Phong gật đầu, cậu hiểu người này đang nghĩ cậu bị lạc đường, nhưng hiển nhiên cậu cũng không định giải thích.

“Nơi này cũ như vậy, có phải sắp bị phá bỏ hay không?”

Tiêu Nhiên lên tiếng trả lời: “Đúng vậy, nghe nói sau quốc khánh năm nay sẽ chuẩn bị dỡ”.

“Để xây dựng khoa âm nhạc đúng không?” Hai mắt Diệp Phong sáng ngời.

“....Hình như đã quyết định như thế.” Đáy mắt Tiêu Nhiên xẹt qua chút kinh ngạc, quyết định này mới ra sáng nay, chính hắn là hội trưởng hội sinh viên thì mới được thông báo. Vì đây là vấn đề không quan trọng lắm nên hắn không nói với người khác, sao đứa nhỏ này lại.....

Trong lòng Diệp Phong lúc này càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ cậu có khả năng đoán trước tương lai? ^w^

“À, giờ mới nói, tôi còn chưa biết tên cậu đâu, tiểu đệ đệ?”

“Em là Diệp Phong, ‘Phong’ trong cây phong”.

Tiêu Nhiên mỉm cười, đẹp tựa tiên nhân xuất thế, bất cứ khi nào cũng có thể cất cánh bay về trời. Nếu đây là một thế giới có chuyện kì lạ như tu tiên, Diệp Phong thật sự sẽ nghĩ Tiêu Nhiên là một cao nhân ẩn sĩ, một người tu tiên.

“Tôi là Tiêu Nhiên, ‘Nhiên’ trong thuận theo tự nhiên”.

.

Ngay lúc Tiêu Nhiên dẫn Diệp Phong về ký túc xá, đã thấy Diệp Cảnh mặt đen như bao công đứng đó.

“Anh hai ~” Diệp Phong nhỏ giọng ngập ngừng, vươn ngón trỏ cùng ngón giữa cẩn thận túm góc áo anh trai. Diệp Cảnh không như trước lập tức bạo phát lửa giận, mà chỉ liếc cậu một cái, ý bảo ‘chút nữa sẽ cho em một trận’, rồi xoay người lại, mang theo vẻ tươi cười ôn hòa như hồ ly, chơi trò đấu trí với Tiêu Nhiên một phen.

Diệp Cảnh biết Tiêu Nhiên là ai, hẳn chính là một nhân vật phong vân truyền kì của học viện nghệ thuật, có tài hoa biểu diễn trời ban, vừa mới học năm hai đã giành được chức hội trưởng hội sinh viên với quá nửa phiếu bầu. Diệp Cảnh biết rõ người này về sau sẽ tiến vào showbiz, trở thành một siêu sao thiên vương, nhưng ngay khi sự nghiệp ở đỉnh cao lại tuyên bố giải nghệ, sau đó ra nước ngoài, không còn chút tin tức nào nữa.

Diệp Cảnh thu hồi tầm mắt, nhìn Tiểu Phong rụt đầu lại, lộ ra dáng vẻ tự cho là đáng yêu, nhưng nụ cười toe toét kia thì chẳng thấy hơi lỗi chỗ nào hết. Cậu nhào vào lồng ngực anh cọ cọ.

“Anh hai, đừng giận mà, lần sau em sẽ không bao giờ.....chạy loạn nữa! Hơn nữa em căn bản không hề lạc đường à nha.....” Tiểu Phong ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đầy trông mong nhìn anh trai nhà mình.

Diệp Cảnh xấu hổ phát hiện bản thân anh hình như không thể làm cứng với Tiểu Phong được bao lâu. Rồi rầm vài giây, cuối cùng anh vẫn nhận mệnh mà thở dài.

“Về sau không được lừa anh hai nữa.” Xoa xoa đầu Tiểu Phong, cậu còn nằm gọn trong ngực anh ra sức cọ cọ, Diệp Cảnh chung quy không thể nhẫn tâm với cậu như kiếp trước được nữa.

“Ừm, em biết rồi!” Diệp Phong tựa đầu lên vai anh trai, cười thật tươi, phía sau mông còn như xuất hiện cái đuôi vẫy vẫy như con cún nhỏ.

Phúc quần gia đứng phía sau Diệp Cảnh, yên lặng đen mặt, ông rõ ràng đã thấy ánh mắt hí hửng kiểu ‘Mình biết ngay mà’ của nhị thiếu gia. Không phải tại ông mắt mờ nhìn lầm đâu. Đúng không? Đúng không!

21. Chương 21: Cái Gọi Là Hữu Tình

Một tuần sau, Diệp Cảnh vẫn còn trong đợt huấn luyện quân sự nên không được nghỉ, Diệp Phong bèn thu dọn một chút đồ đạc, lưng vác bao lớn bao bé tới thăm anh trai.

Huấn luyện quân sự không khác gì ngồi tù, cũng may cấp trên cũng không ngăn cản người nhà tới thăm tù. Diệp Phong đeo trên lưng một túi balo đen thật to đứng trước cổng trường, túi to cùng thân hình nhỏ nhắn của cậu tạo thành mảng đối lập không khác gì tranh đã kích =|||. Mặt trời sau chính Ngọ nóng muốn bức người, bác lái xe đưa Diệp Phong đến cổng trường A đại, sau đó lái xe trở về. Diệp Phong không biết mình đã đứng đây tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian, có lẽ vẫn nên gọi điện thoại cho anh trai thì hơn.

Cổng trường đại học cố định thời gian đóng mở, ra vào không hạn chế, tuy nhìn Diệp Phong không giống sinh viên trong trường, nhưng nếu cậu đi vào thì cũng không bị ngăn cản. Quân huấn nghiêm ngặt nhưng không hạn chế các hoạt động tự do của sinh viên, mà hôm nay lại là cuối tuần, cổng trường so với bình thường càng náo nhiệt hơn.

Có thể nói Diệp Phong lớn lên không hề làm mất mặt nhân loại chút nào, môi hồng răng trắng, khuôn mặt được nuôi rất tốt, thể nên tuy cậu đã học cấp ba mà vẫn còn hơi hướm của một đứa nhỏ mập mạp, đôi mắt đen láy sáng ngời thập phần thuần khiết, giống như viên đá quý màu đen bắn ra lưu quang rực rỡ, chỉ cần nhìn qua cũng đã khiến người người yêu mến.

“Em trai, tới tìm người hả?” Đó, cậu lập tức hấp dẫn hai nữ sinh tò mò tới rồi nè.

“Nói cho chị biết muốn đi đâu, chị sẽ mang em đi ha?” Nữ sinh có mái tóc uốn xoăn màu hạt dẻ hòa nhã hỏi, ánh mắt cô lóe ra tia sáng vui vẻ, giống như nhìn thấy bé gấu bông dễ thương mà mình thích nhất.

Đứng bên cạnh cô là một nữ sinh tóc ngắn, quần áo gọn gàng mà đầy phong cách, mặt nhỏ cằm nhọn, thoát nhìn không giống người dễ ở chung cho lắm, nhưng đáy mắt lại lóe lên sự dịu dàng nhàn nhạt.

Diệp Phong ngẩng đầu lên, cười thật tươi: “Em đến tìm anh hai”.

Đáng yêu quá đi ~ Ánh mắt Ngải Tuyết Nại xẹt một phát sáng ngời. Lại nhìn đám tóc quăn ngốc ngốc trên đầu Tiểu Phong, á á á, giống lông gấu dần quá à, thật muốn kéo cậu ủ vào trong ngực mà chà đạp!

Kiểm tra phát nào. Xoa à xoa, ồ ~ không muốn buông tay là sau đây?! Ngải Tuyết Nại vẽ mặt say mê vò rối mái tóc quăn xù của Tiểu Phong, quyết đoán bỏ qua đồng rối rắm trong lòng, tiếp tục xoa này xoa này.

Hớ? Diệp Phong ngơ ngác chớp chớp mắt, tình huống quái quỷ gì vậy?

Không đợi Diệp Phong ngó né tránh, một cánh tay thon dài đã ôm lấy vai cậu, kéo cậu qua, động tác dịu dàng mà thập phần tự nhiên cứu vớt cậu thoát khỏi “ma quỷ”. Cùng lúc đó, nữ sinh tóc ngắn cũng tiến lên túm lấy tay Ngải Tuyết Nại.

“Để luân gia sờ thêm tý nữa đi mà Lý Lý ~” Ngải Tuyết Nại lắc lắc đầu làm nũng.

Diệp Phong: “.....”

Cái động tác như túm lấy hai cái tai dài dài của thỏ trắng kia là sao đây? =_____ =

Lý Lý đen mặt cam nín, không đành lòng nhìn vị đại tiểu thư Ngải Tuyết Nại tự tay phá vỡ hình tượng.

“Tiểu Phong, không sao chứ?”

“Ừm.....Không sao ạ!” Diệp Phong ngẩng đầu lên nhìn, là người cậu mới quen hôm trước, Tiêu Nhiên. Hử, có gì đó không đúng, sao lại là anh ta?

“Thật có lỗi, Tuyết Nại bình thường không như thế.” Lý Lý vừa ngăn chặn thỏ ngốc nghịch ngợm vừa bình tĩnh giải thích, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng không khiến người khác chán ghét.

Tiêu Nhiên mỉm cười, nâng tay lên xoa đầu thiếu niên.

“Đàn chị nếu có việc bận thì cứ đi trước đi, em biết đứa nhỏ này, em sẽ dẫn cậu ấy đi tìm người”.

Ngải Tuyết Nại đang muốn phản đối lại bị Lý Lý áp chế.

“Vậy làm phiền cậu rồi, hội trưởng”.

Cứ như thế Tiểu Phong đã bị chuyển giao tới tay Tiêu Nhiên mà không hay biết.

Hử?! Thế loại phát triển thần kì này là sao đây? Diệp Phong nghi hoặc gãi gãi ót, cậu có nói mình bị lạc đường à?

“Còn đứng ngơ đây làm gì nữa, đi thôi!” Tiêu Nhiên tỏ vẻ thân thiết cốc nhẹ lên trán Diệp Phong, cậu mơ hồ gật đầu, ngoan ngoan đi bên cạnh Tiêu Nhiên.

“Hiện tại mọi người vẫn đang trong giờ huấn luyện, phải đợi ít nhất hai tiếng nữa mới tới thời gian nghỉ trưa, anh đã nhờ người đến nói trước với anh trai em một tiếng, để lát nữa cậu ấy đưa em về kí túc xá”.

“Thật ạ?” Hai mắt Diệp Phong sáng lên, “Anh đúng là người tốt!”

Tiêu Nhiên khựng lại, khóe miệng lúc nào cũng cong lên thành một độ cong hoàn mỹ nhất thời cứng ngắc.

Hắn thế mà lại được một đứa nhóc nói hắn là người tốt..... Giây tiếp theo, Tiêu Nhiên quyết định nói lảng sang chuyện khác.

Nguồn :

“Để anh cầm giúp em, balo này hình như rất nặng.” Tiêu Nhiên đã sớm chú ý tới túi đồ căng phồng mà thiếu niên vác sau lưng, thoạt nhìn nhét không ít đồ.

Diệp Phong xách balo lên, uyển chuyển từ chối: “Em tự mang được”.

Đây toàn là đồ của anh trai, nếu bị anh trai phát hiện những món đồ này dính mùi của người khác, anh ấy nhất định sẽ lại tức giận.

Diệp Phong cảm thấy rất quái lạ, anh trai khiết phích cuồng nhà mình rốt cuộc sẽ sống thế nào trong môi trường ký túc chung đung đủ thứ đây.

Tiêu Nhiên cũng không cố ép buộc thêm, đưa Diệp Phong tới ký túc của Diệp Cảnh. Một phòng bốn người, rộng rãi thoáng đãng, còn có buồng vệ sinh ở ngay bên trong. Lúc này trong phòng không có ai, chăn gối đều được gấp gọn gàng ở trên giường.

“Em cứ ngồi đây chờ, anh trai em luyện tập xong sẽ quay về”.

“Ừm, cảm ơn anh!” Diệp Phong thả balo xuống, sửa soạn lại quần áo trong bao, lúc quay đầu lại vẫn thấy Tiêu Nhiên đứng đó.

Không những không có ý định rời đi, thậm chí hắn còn lôi ra một chiếc cameras rồi điều chỉnh tiêu cự.

“Đây là..... máy ảnh?” Hai mắt Diệp Phong tỏa sáng, lập tức tiến lại gần Tiêu Nhiên.

Nhìn thấy ánh mắt “Tôi cảm thấy vô cùng hứng thú” của Diệp Phong, đáy lòng Tiêu Nhiên đột nhiên dâng lên cảm giác rất thú vị.

“Để anh chụp thử một kiểu rồi cho em xem, thế nào?” Tiêu Nhiên nhướn mày, giơ máy ảnh lên.

Diệp Phong không nghĩ ngợi nhiều, bĩu môi đồng ý. Đầu ngón tay Tiêu Nhiên khẽ khựng lại một chút, đột nhiên hắn sinh ra cảm giác tội lỗi, bản thân như đại hôi lang lừa gạt tiểu bạch thỏ.

Điều chỉnh lại góc chụp, trong ảnh là một thiếu niên mặc trang phục thoải mái, trắng thuần, đang tựa nhẹ vào ban công cửa sổ, ánh mặt trời điểm xuyết, xuyên thấu qua cánh cửa, rèm cửa bị gió thổi hất tung lên, chập lạn cảnh màu lục đặt bên cửa sổ càng tô điểm cho bức ảnh vài phần sức sống. Khóe môi thiếu niên khẽ nhếch lên, gợi ý cười vắn đạm phong khinh, nhàn nhạt mà không mất phần tươi tắn. Cái khoảng khắc nhấn nút kia, hắn đã lưu giữ được hình ảnh tuyệt đẹp của thiếu niên vào trong ảnh, áo trắng hơn tuyết, gương mặt đẹp tựa bức tranh.....

“Tiểu Phong, em.....hình như rất có hứng thú với chụp ảnh?!”

“Đúng vậy, em muốn đi du lịch thật nhiều nơi, sau đó chụp lại mọi cảnh vật xinh đẹp ở đó. Nhưng anh trai em nói phải chờ em lớn hơn đã, hiện giờ điều quan trọng nhất là phải học tập tốt”.

“Anh trai em nói rất đúng.....” Đáy mắt Tiêu Nhiên nhất thời ảm đạm, đáng tiếc, cái nghề chụp ảnh tự do này luôn rất gian nan, nhất là đối với những người bình thường không có điều kiện về kinh tế.

Diệp Phong không nhận ra vẻ khác thường của Tiêu Nhiên, vẫn hứng trí bưng bưng hỏi về máy ảnh, về dung lượng của CCD, độ cảm quang ISO thích hợp, cùng với bí quyết bảo vệ ống kính. Sau một hồi nói chuyện, hai người nhất thời có cảm giác như hận không thể biết nhau sớm hơn.

Rất ít người biết rằng, một nhân vật nổi tiếng của A đại, tương lai sẽ là ngôi sao làm mưa làm gió trong giới giải trí chỉ thực sự thích trở thành một nhiếp ảnh gia tự do. Mà Diệp Phong có những hứng thú rất khác lạ, trưởng thành sớm nên bạn bè bên cạnh cậu khó có một ai cùng chung chí hướng. Có đôi khi, hữu tình chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Ngay khi hai con người cùng theo đuổi chung một lý tưởng, tâm tình vô hạn tốt đẹp chuẩn bị hẹn ước nuôi chí lớn tương lai thì cửa kí túc xá CÁCH một tiếng mở ra.

Dáng người thon dài của Diệp Cảnh xuất hiện ngay ở cửa, mũ quân đội đã được tháo xuống vác trên vai, khóe môi anh khẽ nhếch lên, mang theo ý cười lạnh nhạt.

“Tán gẫu chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

22. Chương 22: Anh Trai Tức Giận

Dáng người thon dài của Diệp Cảnh xuất hiện ngay ở cửa, mũ quân đội đã được tháo xuống vắt trên vai, khoe môi anh khẽ nhếch lên, mang theo ý cười lạnh nhạt.

“Tán gẫu chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Diệp Phong nghe thấy giọng nói quen thuộc liền quay đầu lại, phát hiện anh trai đang đứng ở cửa, đáy mắt lập tức xẹt qua nét vui mừng khó giấu.

“Anh hai!” Khoe mắt thiếu niên cong lên, lập tức hóa thân thành bé sóc nhỏ, rất có tinh thần bổ nhào vào ngực Diệp Cảnh cọt cọt.

Diệp Cảnh dang hai tay ra, một tay vòng qua thắt lưng thiếu niên, trụ vững thân thể Diệp Phong, một tay đưa lên vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu. Động tác thuần thục đến cực điểm, biến hiện đầy đủ hình thức ở chung thân thiết của hai anh em, khẳng khái không thể tách rời.

“Anh hai, anh về sớm thật là tốt a ~” Diệp Phong được vuốt ve cực kì thoải mái, lồm bồm hai tiếng liền nheo mắt lại hưởng thụ, đáng vẻ nhu thuận khiến người ta hận không thể ghì lấy hảo hảo yêu thương một phen.

Đáy mắt Tiêu Nhiên xẹt qua tia sáng khác thường, người thông minh như hắn lập tức đã nhận ra điều gì đó, nhưng thứ hắn giới nhất chính là diễn kịch, vậy nên rất nhanh đã che giấu cảm giác kì lạ ấy, mắt hắn nhìn thẳng vào Diệp Cảnh cười nói.

“Học đệ về sớm thật, nhưng hình như vẫn chưa đến thời gian nghỉ trưa mà?” Bấm đầu ngón tay tính toán, chắc chắn Diệp Cảnh đã chạy ngay về đây ngay sau khi nhận được thông báo rồi. Tiêu Nhiên trầm nghĩ, nếu sớm biết Diệp Cảnh sẽ xin phép nghỉ rồi về sớm như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhờ người tới báo tin, như vậy hắn đã có cái cớ tốt để nói chuyện với Tiểu Phong nhiều hơn.

Tiêu Nhiên cảm thấy vô cùng kinh hỉ, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ này, hắn đã có cảm giác rất khác lạ với cậu. Mà trong nháy mắt vừa rồi, hắn thực sự hy vọng thiếu niên này sẽ là em trai của hắn. Ngẫu nhiên phát hiện nhóc con cũng có chung chí hướng với hắn, thậm chí sự hiểu biết cùng tín niệm của Diệp Phong còn vượt xa đánh giá của hắn, khiến Tiêu Nhiên bỗng có lỗi giác, cậu với hắn hợp lại chính là cặp đôi độc nhất vô nhị. (Mây: xin lỗi nhưng Tiêu Nhiên, anh hoang tưởng à =”=)

Nhìn hai anh em đang ôm nhau thắm thiết, không coi ai ra gì, ánh mắt Tiêu Nhiên tối lại, đối với Diệp Phong thì hắn chỉ là một người bạn bình thường, có lẽ vừa nâng cấp thành tri kỷ, nhưng khi anh trai cậu xuất hiện, thì hắn vẫn như cũ, là người ngoài không hơn không kém.

Trong lòng hắn rõ ràng biết đây là sự thật, nhưng vẫn khiến tâm hắn ầm ầm cảm giác không thoải mái.

Đuôi lông mày Diệp Cảnh khẽ nhếch lên, một tay dè sau gáy Diệp Phong, ánh mắt đen tối lợi hại, không chút che giấu nhìn thẳng về phía Tiêu Nhiên, chỉ cần nhìn kỹ là có thể thấy sự khiêu khích ẩn trong đó.

Anh chưa từng biết Tiểu Phong lại có lúc nói chuyện với người khác vui vẻ đến thế.

Từ lúc bánh bao nhỏ chậm rãi lớn lên, nhận thức cao hơn, có suy nghĩ riêng thì cậu cũng bắt đầu nhận biết thế giới xung quanh, tất nhiên không còn dễ dụ như trước nữa (_). Anh trai đại nhân bày tỏ bức xúc, đã lâu lắm rồi, anh rất ít khi nhìn thấy đáng vẻ Tiểu Phong bị chọc cười ha ha đầy vui sướng như khi còn bé nữa.

Có lẽ em trai quả thực ỷ lại vào anh, cũng rất thích anh, nhưng đối với mong muốn thật sự của Diệp Cảnh thì vẫn cách xa vạn dặm. Điều anh muốn chính là tất cả sự chú ý của Diệp Phong đều hướng về anh.

“Lần đầu tiên Tiểu Phong một mình tới đây, em không yên tâm nên đã xin nghỉ sớm một chút.” Diệp Cảnh mỉm cười lịch sự, “Cám ơn hội trưởng đã cố ý nhờ người tới báo với em một tiếng”.

“Không cần khách khí, dù sao anh cùng Tiểu Phong cũng rất hợp duyên.” Nụ cười của Tiêu Nhiên thập phần thanh nhã xuất trần, sắc mặt rất chân thành, “Được rồi, anh đi trước đây. Tiểu Phong, liên lạc sau ha ~”

Hắn rất muốn xoa xoa mái tóc đen nhánh kia thêm lần nữa, nhưng nhìn dáng vẻ ân cần bảo vệ của anh trai đối phương, Tiêu Nhiên chỉ đành buông tha. Hắn cũng không muốn ngày hôm sau toàn trường sẽ nhận được tin tức, hội trưởng phong vân oánh nhau cùng tân sinh viên mới vào trường → →, có điều với thực lực của Diệp gia, loại chuyện này cho dù có xảy ra đi nữa cũng chưa hẳn sẽ bị đồn ra bên ngoài.

Bé sót nhỏ vừa nghe đồng bọn mới nhận thức phải rời đi, muốn giãy dụa thoát khỏi cái ôm của anh trai để xoay người lại, lại bị móng vuốt khỏe mạnh của anh trai đại nhân kiềm chế, ấn cả người sít vào lồng ngực anh. Vì thế, cậu chỉ có thể thò móng vuốt nhỏ của mình ra vẫy vẫy với Tiêu Nhiên, tỏ vẻ muốn chào tạm biệt, nhưng ngay giây tiếp theo tiểu móng vuốt cũng bị đại móng vuốt giữ lấy.

Bé sót lúc này, có vẻ như.....hoàn toàn không thể cử động được nữa!

Sau khi Tiêu Nhiên rời đi, Diệp Cảnh liền buông lỏng Diệp Phong ra, xoay người khóa trái cửa ký túc xá.

“Anh hai?” Diệp Phong lúc này mới cảm nhận được rõ ràng không khí là lạ trên người Diệp Cảnh, nhất thời cậu lại cảm giác thấy sự nặng nề như đeo túi balo to đùng ban nãy, bé thỏ con bần chân mềm nhũn mở miệng, “Anh làm thế, anh hai?”

Dựa theo lệ thường trước đây, chỉ cần Diệp Phong bán manh thì Diệp Cảnh ngay lập tức quăng khí giới đầu hàng. Nhưng hiện tại, Diệp Cảnh lại không như bình thường, anh xoay người nghiêm mặt đi về phía giường, mặc kệ bé con nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phong nhăn nhúm lại, anh hai thật sự tức giận rồi sao QAQ.

Cánh tay trên lưng cậu trượt xuống, hơi nóng hầm hập vốn kề sát phía sau lưng cũng biến mất. Diệp Cảnh quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Tiểu Phong cúi đầu, dáng vẻ vô cùng đáng thương, giống như đã làm sai chuyện gì đó. Ngón trỏ cùng ngón giữa của cậu xoắn vào nhau, thật cẩn thận túm góc áo anh, thấy anh nhìn lại, cái miệng nhỏ nhắn ngập ngừng khép mở.

“Anh.....”

Trong lòng Diệp Cảnh nhất thời mềm nhũn, trời biết hiện tại anh có bao nhiêu muốn ôm người trước mắt này sít vào lồng ngực, hung hăng cọ cọ, hôn hít rồi khi dễ một phen.

Nhưng nếu làm những chuyện như thế thì chẳng khác nào đồng nghĩa với hành vi thỏa hiệp..... Diệp Cảnh yên lặng đen mặt, chết tiệt, mặt anh căn bản không lạnh nổi nữa rồi! Nhờ làm Tiểu Phong khóc thật thì làm sao giờ?! Nhờ khiến Tiểu Phong hiểu lầm anh không còn thích cậu nữa thì phải làm sao?! Nhờ Tiểu Phong nghĩ cậu sẽ bị anh bỏ rơi thì làm sao bây giờ?!

Diệp Cảnh thở dài, rốt cuộc vẫn quyết định thỏa hiệp.

“Tiểu Phong, anh hai chỉ có chút khó chịu thôi!” Anh ngồi bên giường, ôm bé thỏ con lông xù Tiểu Phong vào lòng, tay cẩn thận vòng qua thắt lưng đối phương, dừng lại trên cánh hông mượt mà. “Anh hai lo lắng nếu Tiểu Phong có bạn thân tốt nhất thì sẽ không cần anh hai nữa”.

Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên hai má thiếu niên, đặt đầu thiếu niên tựa lên vai mình, sau đó cả khuôn mặt anh vùi sâu trong cổ ấm áp của cậu. Nhất thời, mùi hương quen thuộc xộc vào khoang mũi anh, hơi thở ấy giống như hoa thuốc phiện tràn ngập không gian, khiến người mê đắm.

Diệp Phong chủ động quỳ gối bên mép giường, cánh tay vòng qua ôm lấy cổ Diệp Cảnh, cơ thể giống như mọi khi được anh ôm chặt trong lòng.

“Sao có thể như thế! Anh không được nghĩ lung tung!” Diệp Phong nghiêng đầu cọ cọ vào cùi anh trai, cố gắng vuốt lông, à không, là cố gắng an ủi anh trai đang “thương tâm” nhà mình. “Tiêu Nhiên chỉ là bạn bè, như anh trai là người thân của em mà!”

Bé thỏ con cảm thấy rất quái lạ, so với bạn bè thì người thân muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn, khác nhau lắm á ~ Dù sao thì người thân cũng là người có cùng dòng máu với mình mà.

“Chỉ là người thân thôi sao?” Diệp Cảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, tránh đối mắt với Diệp Phong.

Đôi mắt anh vốn tối đen thâm trầm đột nhiên lóe sáng như lửa cháy. Ánh mắt ấy tràn ngập tính xâm lược dọa Diệp Phong hoảng hốt.

“Anh hai..... chẳng lẽ không phải là người thân của em sao?” Diệp Phong bị câu hỏi của Diệp Cảnh làm cho sững sốt, nhất thời không hiểu ngữ khí rất không hài lòng ban nãy của anh trai là sao đây.

Diệp Cảnh đột nhiên bật cười, nụ cười vẫn ôn nhu như trước, nhưng giờ càng thêm phần tà khí, điểm thêm chút phong tư mỉa mai. Diệp Phong lắc lắc đầu, trong bộ óc vẫn luôn mơ màng ngây ngốc của cậu chợt nảy ra một câu: phong hoa tuyết nguyệt, mỹ nhân khuynh thành?

Tay Diệp Cảnh dùng chút lực, nhân lúc thỏ con Diệp Phong không đề phòng, bất ngờ xoay tròn một cái, đè cậu xuống. Mãi đến khi cậu phản ứng được thì mới phát hiện, mình đang bị anh trai áp trên giường rồi. TAT

Trong nháy mắt, cảnh tượng trên ghế sofa đầy quỷ dị mới xảy ra không lâu trước đó xuất hiện trong não Diệp Phong. Cậu chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng ngây thơ nhìn Diệp Cảnh, cậu nhớ rõ, lúc trước mặt cậu hướng về phía ghế sofa, mà hiện tại thì hướng về phía anh trai. (Tiểu Phong, lúc này là lúc để nhớ tới những thứ vớ vẩn ấy à __=)

Cùng bởi vì mặt đối mặt nên Diệp Phong mới nhận ra, hóa ra anh trai..... luôn dùng ánh mắt như vậy để nhìn cậu. Khác với cái nhìn chăm chú đầy sự dịu dàng bình thường, giờ khắc này, trong ánh mắt ấy không chỉ có sự ôn nhu mà còn mang theo sự mê luyến, si mê và thấp thoáng chút xâm lược sâu dưới đáy mắt thâm trầm không chút nào che giấu!

Nhưng không thể phủ nhận ánh mắt ấy thật sự rất chuyên chú, hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý chuyên chú, giống như bất luận kẻ nào, sự vật nào cũng không thể phân tán lực chú ý của nó. Diệp Phong thấy có chút không được tự nhiên, nhích thân mình ra xa, dưới ánh mắt chú mục đó, cậu cảm thấy chỉ cần cậu làm một động tác dù nhỏ đến mức nào cũng hoàn toàn phóng đại trong mắt anh trai.

“Tiểu Phong còn phải học cách yêu anh trai như thế nào mới được! Tiểu Phong nghe rõ rồi chứ? Không phải thích, mà là yêu..... Là tình yêu sâu lắng nhất, khắc sâu nhất, là loại yêu khắc cốt ghi tâm!” Lời nói tựa như bùa chú, trầm thấp tràn ngập từ tính vang bên tai Diệp Phong, nhiệt khí trực tiếp phả vào lỗ tai cậu, khiến toàn thân cậu tê dại.

Tiểu Phong cái hiểu cái không mơ hồ nghiêng đầu, cố tránh đi cỗ nhiệt khí nóng bỏng kia. Cái gì gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm? Anh hai nói hàm súc quá đi à..... (Thật ra đây đâu phải trọng điểm, cậu nghĩ gì thể hả zời?! __-|||)

Gần ngay trước mắt, bả vai cùng xương quai xanh của thiếu niên bán lộ ra ngoài, làn da trắng nõn như sữa, thoáng màu phỉm hồng mê người. Diệp Cảnh nhìn không được cúi xuống..... cẩn thận nhẹ cắn, chậm rãi dùng môi hôn, không dám dùng sức.

Diệp Phong không có cảm giác đau đớn, cũng không nhìn thấy động tác của anh trai, chỉ cảm thấy bả vai thỉnh thoảng truyền tới sự ẩm ướt thoáng qua, giống như có một con mèo hư đang dùng móng vuốt cào nhẹ vào tâm can cậu vậy, ngứa ngứa tê dại. Diệp Phong nhìn không nổi bật cười khúc khích. Cho đến khi Diệp Cảnh hôn đến vành xương quai xanh, tựa hồ như muốn trừng phạt cậu không chuyên tâm, đột nhiên dùng lực cắn một ngụm, lúc này Diệp Phong mới giật mình phản ứng, nhất thời giống như mèo nhỏ cào bàn, bộ lông xù lên, tặc mao rồi! >.

“Méo ~ Anh hai, sao anh lại cắn em!”

Diệp Phong cầu nhàu xoay người lại, thế mà lại tập kích thành công, thuận lợi đè Diệp Cảnh phía dưới. Diệp Cảnh hơi cả kinh, trừng mắt nhìn Diệp Phong, nhưng cậu không nghĩ được nhiều đến thế, dứt khoát cúi sát xuống, “Bẹp” lên cắn anh một ngụm.

Trên cằm Diệp Cảnh nhất thời xuất hiện dấu răng đỏ ửng.

Diệp Cảnh: “.....” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Diệp Phong: “.....” Hu hu hu ~ em không cố ý đâu à.....QAQ Tha cho em đi.....

“Anh hai.....”

Tâm tình Diệp Cảnh đột nhiên tốt hẳn lên, anh nhướn mày: “Xem ra chiều nay không thể nào ra khỏi cửa được rồi, Tiểu Phong nói nên làm gì bây giờ?”

“Anh hai à ~ QAQ.....”

Khóe môi Diệp Cảnh khẽ nhếch: “Hôn anh mấy cái đi!”

Diệp Phong lập tức chủ động hôn hôn, động tác vô cùng lưu loát, ôm lấy cổ anh trai, chụt lên môi anh mấy phát.

“Có thể tha em không? TT^TT” Bé thỏ con cẩn thận hỏi.

Nhìn thấy đôi mắt hồng hồng đáng thương, lại thêm đám lông quăn góc góc của bé thỏ, Diệp Cảnh thiếu chút nữa cầm giữ không nổi, bật súng khai hỏa.

23. Chương 23: Sủng Nịch Thành Nghiện

Vì nhị thiếu gia muốn cùng anh trai ăn cơm, nên khi Phúc quản gia vừa nhận được tin đã huy động toàn bộ phòng bếp, làm ra cả bàn đồ ăn thịt cá tinh mỹ khéo léo, nhưng vẫn không quên rau quả đủ vị.

Làm xong việc, Phúc quản gia bắt đầu chia đồ ăn vào hai hộp đựng cơm ba tầng, lại bọc trong thùng giữ ấm, cuối cùng bỏ vào túi balo đen, cho Diệp Phong khoác trên lưng. Phúc quản gia ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy thân thể nhị thiếu gia nhà mình thực sự khiến người ta lo lắng, thế nên muốn khuyên cậu mang ít đồ thôi, còn lại thì để người giúp việc xách. Nhưng Diệp Phong sống chết cũng không đồng ý, cậu chẳng qua là đi thăm anh trai thôi à, làm gì phải động viên nhân lực như thế, hết như hoàng đế đi du lịch ấy.

Tuy rằng trước đó đã trải qua một đồng sự việc phức tạp mà trong mắt Diệp Phong không khác gì nội dung phim truyền hình cầu huyết, nhưng hai anh em bọn họ vẫn anh một miếng, em một miếng, tương thân tương ái ăn xong cơm trưa.

“Còn đói không, có muốn ăn thêm một cái bánh bao nhân thịt bằm nắm hương nữa không?” Diệp Cảnh dùng đũa chọc chiếc bánh bao nhỏ, đưa đến bên miệng Diệp Phong. Nhìn hai cánh môi đỏ mọng của cậu chặm rãi khép mở, sau đó bao trọn một góc bánh bao cắn một miếng, đôi mắt nheo lại, hai má phúng phính ngập tràn hương vị hạnh phúc, ánh mắt Diệp Cảnh tối lại vài phần.

Anh tươi cười tràn đầy sủng nịch nói, “Bẩn rồi này”, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng chà lau khóe môi mê người của Diệp Phong, nơi đó bị dính chút nước canh trong suốt.

Diệp Phong cắn nuốt loại bánh bao mà cậu thích nhất, đôi mắt cong xong sáng ngời, có vẻ vô cùng thỏa mãn.

“Đồ ăn thừa phải làm sao bây giờ?” Diệp Phong gãi gãi sau gáy, có chút buồn bực, nếu để lại đến tối thì không còn ngon nữa, nhưng cậu không thể cầm về nhà được. Chẳng lại lại vứt đi à? Lãng phí lắm đó.....

Diệp Cảnh đánh mắt sang nhìn chút cơm thừa canh cặn còn lại, thật ra thức ăn Phúc quản gia gói lại không nhiều, nhưng nhiều loại quá, ăn không nổi.

“Không sao đâu, đám sói đói trong phòng anh có thể chén sạch sẽ.” Lấy khăn tay ra, tỉ mỉ giúp Tiểu Phong lau miệng, Diệp Cảnh thản nhiên nói.

Không được gặp bạn cùng phòng của anh trai nên Diệp Phong thấy hơi đáng tiếc, nhưng cậu cũng không muốn quấy nhiễu thời gian nghỉ trưa của anh nữa nên cơm nước xong liền chuẩn bị ra về. Diệp Cảnh kiên trì muốn đưa Tiểu Phong tới tận cổng trường, tận mắt thấy cậu lên xe tư gia mới lưu luyến cáo biệt.

“Cuối tuần này lại không được gặp Tiểu Phong rồi.” Anh trai đại nhân vô hạn thương cảm thở dài, bé Tiểu Phong lập tức mắc câu, nhồm dầy “vuốt lông” an ủi anh trai.

“Đợi đến tuần sau nữa ha, đến lúc đó anh sẽ được về nhà mà, đúng không?!” Diệp Phong chớp chớp mắt, “Anh hai đã đáp ứng em rồi đó nhá, sau này không được so sánh lung tung nữa!”

Sâu dưới đáy mắt Diệp Cảnh lóe lên ý cười vui vẻ: “Đương nhiên, anh hai đồng ý với Tiểu Phong”.

Trước khi rời đi, Diệp Phong vẫn cẩn thận lén nhìn cảm của anh trai, dấu răng trên đó đã không còn rõ ràng nữa, chỉ lưu lại ít nhấn hồng nhợt nhạt. Điều này khiến Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy chút buồn bực, giống như kiên nhẫn cậu đã đánh dấu lãnh thổ rồi mà vẫn bị phai nhạt. Lần sau có nên dùng lực thêm tý nữa không nhỉ? Cậu chợt nghĩ muốn làm như thế.

Sau đợt quân huấn, Diệp Cảnh được về nhà. Cả người anh đen đi đôi chút, cũng gầy hơn trước, nhưng hiển nhiên lại thêm được phần thông minh tháo vát. Vừa về nhà đã được Diệp Phong bồ nhào vào lòng tiếp đón, cả hai lại bắt đầu tiến vào thời kì hép pi cuộn cuộn. Anh trai đại nhân bị em trai bảo bối nhà mình hết hôn rồi lại cần, không cần phải nói, anh hạnh phúc đến mức nào ~ (*^____^*)

Hai anh em, một kẻ học đại học năm nhất, một kẻ học cấp ba lại vẫn như trước ở chung một phòng, ngủ cùng một giường. Ngoại trừ là trước vì Tiểu Phong sợ quấy rầy anh trai nghỉ ngơi nên mới yêu cầu tách ra ngủ riêng, thì sau đó chẳng ai thèm chú ý đến chuyện này nữa.

Phúc quần gia cùng người làm trong nhà đã nhìn thành quen, nếu có một ngày mà hai anh em mỗi người một phòng mới khiến bọn họ cảm thấy quái lạ. Mà cha Diệp cùng Diệp phu nhân rất ít khi về nhà, căn bản chẳng bao giờ để ý.

Có lẽ từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh ấy, được anh trai dung túng, sủng nịch, nên Tiểu Phong tự nhiên bị dưỡng ra tính cách ỷ lại, dựa dẫm vào anh trai. Cậu chưa bao giờ tự hỏi hình thức ở chung của hai anh em có vấn đề hay kì quái ở đâu hay không.

Bạn bè của cậu_____ Dương Bán cùng Tào Duệ hình như không thích anh trai cậu cho lắm. Diệp Phong miễn tuệ cảm giác được, mỗi lần khi anh trai cậu xuất hiện, cho dù là Dương Bán hay Tào Duệ thì sẽ luôn dùng vẻ mặt vô cùng khấn trương, tìm đủ loại lý do để lẫn tránh, mà dáng vẻ lủi đi thực sự không khác gì chạy chốn chết.

Diệp Phong thực sự không hiểu, rõ ràng anh trai cậu cười cực kì dịu dàng, thái độ làm người cùng đối nhân xử thế khôn khéo lôi dõ, tuổi còn nhỏ đã có thể lay động tâm can người khác, sao hai thằng bạn của cậu lại dùng vẻ mặt như chuột thấy mèo khi nhìn anh hai như thế. Cho nên Diệp Phong rất ít khi chủ động nhắc đến anh trai khi nói chuyện với hai đứa bạn thân, mà nghi hoặc vui lấp trong lòng này tất nhiên càng không được giải đáp.

Dương Bán nói, mỗi lần Diệp Cảnh xuất hiện, cậu ta luôn cảm thấy như bị độc xà quần chân, khí thể mãnh liệt kia khiến cậu ta không thể không trốn chạy. Còn Tào Duệ tuy rằng cũng có anh trai, nhưng anh trai Tào Duệ lại hơn cậu ta tới tận mười tuổi, cảm giác sẽ khác.

Giữa lúc mà Diệp Phong luôn bị Diệp Cảnh yêu cầu làm ra những chuyện rất kì quái, cậu bắt đầu tự hỏi, anh em nhà khác cũng ở chung như vậy sao? Thế nên Diệp Phong quyết định đi tìm Tào Duệ, uyển chuyển dò hỏi một chút, phát hiện hoàn toàn không phải như thế. Ít nhất anh trai nhà người ta chưa bao giờ tùy tiện hôn môi em trai, lại càng không mua cho em trai áo ngủ hình động vật, cũng sẽ không cả ngày ôm em trai sờ tới sờ lui, lại còn muốn giúp em trai tắm rửa rồi ôm em trai ngủ.

Diệp Cảnh vuốt ve bé thổ con dụ ngoan đang gối đầu trên đùi anh, nghe những lời cần nhằn liên miên khi so sánh sự đối lập của Tiểu Phong xong, liền mỉm cười như gió mùa xuân.

“Tiểu Phong không thích anh hai làm như vậy với em sao?” Anh vuốt ve cái gáy lộ ra khỏi cổ áo Diệp Phong, cậu nhất thời hết như con mèo nhỏ, híp mắt lại, cọ cọ vào ngực Diệp Cảnh. “Thích không?”

Con mèo nhỏ sụt sịt mũi, nũng nịu nói: “Thích ~”

Khóe môi Diệp Cảnh cong lên, nụ cười còn hiện rõ hơn trước: “Nếu vậy Tiểu Phong còn để ý ánh mắt người ngoài làm gì, anh hai thích Tiểu Phong, Tiểu Phong cũng thích anh hai, như thế là được rồi, không phải sao?”

Giống như đến từ dự vọng, thanh âm trầm thấp ngập tràn từ tính kia từng bước từng bước dẫn dắt cậu vào mê lộ. Dưới cái vuốt ve vô cùng thoải mái, Diệp Phong mơ mơ màng màng gật đầu: “Vâng ~”

Dù sao anh trai cũng không hại cậu, những điều anh trai nói.....căn bản là đều muốn tốt cho cậu. Bé mèo con nghĩ như thế đấy. Mèo vốn là loại động vật tham luyện sự ôn nhu cùng lười nhác vậy đó.

Vì thế, qua mười mấy năm, hai người vẫn giữ hình thức ở chung như trước, do không còn so sánh sự khác biệt, càng không có ai chỉ ra hướng đi đúng đắn, Diệp Phong vẫn chưa phát hiện ra bản thân cậu đã sớm bị anh trai đại nhân uốn cong vạn vạn tới mức không thể cứu chữa.

Chẳng qua thật lâu thật lâu về sau, bỗng nhiên quay đầu lại, biết hết thấy đều là “âm mưu” của Diệp Cảnh, Diệp Phong cũng đã hoàn toàn không thể rời bỏ cái ôm dịu dàng ấm áp cùng sự yêu chiều sủng nịch này nữa rồi. Yêu thương cưng chiều thực ra không khác gì thuốc phiện, nếu bạn nghiện rồi thì bạn sẽ không bao giờ muốn từ bỏ nó nữa.

24. Chương 24: Thời Gian Vụt Trôi

Thời gian là như thế, ngay lúc chúng ta vẫn chưa kịp để ý, nó đã lướt nhanh đến mức không thể vãn hồi. Sau khi kết thúc quân huấn, Diệp Cảnh về nhà, lại một lần nữa được nằm trên giường lớn, ôm em trai bảo bối mà ngủ, nhưng ngoại trừ hôn môi hay vuốt ve ra, anh không làm thêm hành động gì quá đáng hơn nữa.

Đương nhiên, có lẽ cũng là vì dưới sự giám sát quá mức chặt chẽ mọi lúc mọi nơi của Phúc quản gia, vừa nhìn thấy đại thiếu gia bắt đầu sơ loạn, ông lập tức trừng mắt lườm, sau đó mâm cơm hôm đó đảm bảo tràn trề đồ ăn mà Diệp Cảnh ghét cay ghét đắng.

Diệp Phong trầm nghĩ, anh trai nhà mình ngoại trừ thích nhìn mình mặc đồ ngủ hình mèo nhỏ, thỏ con hay sóc con ra thì lại gia tăng thêm một ít sở thích kì quái nữa rồi, ví dụ như sau khi vào phòng ngủ, anh cứ yêu cầu cậu đeo tai của một con vật xù lông nào đó, cùng mặc nguyên bộ ngủ hình mèo hoặc thỏ. Diệp Phong cài tai lên tóc xong cũng chả có cảm giác gì mấy, thế cho nên hầu như cậu luôn quên có sự tồn tại của tai nhỏ lông xù trên đầu mình.

Có một lần sau khi thức dậy, anh trai không có ở đây, bụng cậu lại đói, Diệp Phong lười thay quần áo, trực tiếp mặc thể xuống lầu ăn sáng, kết quả ngay tại phòng khách gặp được Diệp Cảnh cùng Mộ An Nhiên đang nói chuyện.

Thiếu niên vừa mới rời giường, sắc mặt tản ra sắc hồng tự nhiên, thân thể giấu kín trong bộ ngủ trắng thuần mềm mại, có vẻ non nớt vô hại. Trên cái đầu nhỏ xù tóc lộ ra hai lỗ tai thỏ trắng hồng, trắng đen đối lập nên nhìn vô cùng nổi bật, trên tai giả còn có rất nhiều lông tơ mềm mềm, nhìn qua chỉ muốn sờ sờ vì phát. Vì thiếu niên chuyển động nên hai lỗ tai mềm mại tha hồ lắc lư trên đỉnh đầu, đáng yêu dễ sợ.

Đôi dép lê cậu đi dưới chân cũng được làm phồng theo móng thỏ, cay cả phía sau bộ ngủ cũng được gắn một cục lông tròn tròn làm đuôi.

Thiếu niên dụi dụi mắt, dáng vẻ mới tỉnh ngủ điển hình, đi được hai bước lại không nhìn được ngáp một cái, khiến lỗ tai nhỏ lệch sang một bên, con ngươi đen láy nhất thời ầng ậc nước, đáy mắt ửng hồng. Diệp Phong phồng má, tầm mắt lúc này đã rõ ràng hơn, mơ hồ mở to mắt, vẻ mờ mịt cực kì giống bé thỏ con đang chăm chú ăn cỏ mà bị gọi tên.

Mộ An Nhiên hoàn toàn ngây người, phương thức mà tên Diệp Cảnh yêu nghiệt này nuôi em trai là như vậy à? Đây đúng là em trai hàng thật giá thật của Diệp Cảnh hả? Tuy rằng hẳn biết tiểu đệ nhà họ Diệp rất đáng yêu, nhưng dù sao Diệp Cảnh cũng là một tên cuồng em trai, độ chân thật đã bị chủ quan hóa, khó có thể tin được, thế nhưng hiện tại..... em trai này sao có thể đáng yêu đến thế ! ! !

Rõ ràng trông không khác gì sủng vật bị nuôi trong nhà à nha

~ “Tiểu Phong sao lại đi ra đây vậy?” Sau vài giây ngây người, Diệp Cảnh lập tức ý thức được ở đây có người ngoài, có chút bực bội trừng mắt lườm Mộ An Nhiên một cái, dám dùng ánh mắt hoa si thể kia nhìn em trai bảo bối của anh à. Đã thế Diệp Cảnh quyết định đọc chiếm luôn khu đất phía đông kia, khiến tên này khóc chết luôn.

“A~ anh hai.....” Bé thỏ con còn chưa tỉnh ngủ, hai cái tai dài dài trên đỉnh đầu lắc la lắc lư, Diệp Cảnh vừa mới đứng dậy định đón Diệp Phong, thì Mộ An Nhiên cũng bất giác bật dậy gào lên.

“Á_____” Diệp Cảnh, cậu đúng là nhân tài, làm thế nào mà nuôi được em trai như nuôi con thỏ thể này vậy hả?

Diệp Cảnh: “.....”

“Lại đây nào Tiểu Phong, để cho Mộ ca ca nhìn xem nào?!” Mộ An Nhiên tiến lên, để lộ nụ cười ‘Anh chân thành lắm mà’ lại gần, ma trảo vươn ra túm gọn hai cái tai thỏ của Diệp Phong.

Diệp Phong: “.....” Đây không phải là đại thúc đáng khinh luyến đồng trong truyền thuyết đấy chứ? o()o

Sắc mặt Diệp Cảnh lập tức tối sầm lại, xoay người tung cước, đập cái tên có ý đồ nhúng chàm em trai bảo bối của anh ra, rồi thuần thục kéo cánh tay Diệp Phong, ôm cậu vào trong ngực. Diệp Phong dang rộng hai chân, quắp chặt lấy thắt lưng anh trai, hai tay túm chặt cổ anh, cái đầu nhỏ dựa vào bờ vai rộng lớn của anh, vừa ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy được cảnh Mộ An Nhiên té lộn nhào trên ghế sofa, mặt chúi xuống đất.

“Mẹ nó cái đồ lạnh lùng kia, có em trai là quên luôn bạn bè hả?! Mau đỡ bổn thiếu gia lên..... Em sai rồi mà lão đại, em sai rồi! Cứu cứu em á á á ~~ Diệp tiểu đệ, đừng thấy chết không cứu như thế.....” Mặc kệ Mộ An Nhiên giãy dụa kêu gào, anh trai Diệp Cảnh vẫn chuyên tâm ôm em trai bảo bối lỏng xù nhà mình lên lầu.

“Không cần phải quan tâm đến cậu ta.” Anh trai ngạo kiều quay đầu bước đi, Phong tiểu đệ đệ nhìn nhìn bộ dáng ngã chống vó của Mộ An Nhiên, tâm tình bỗng nhiên vô cùng thư sướng.

“Chẳng phải anh hai đã nói không được mặc như thế này ra ngoài rồi sao? Như thế nào lại bắt cần đến thế, hửm?”

Nghe thấy giọng nói ấm áp dịu dàng của anh trai, bé thỏ con rụt đầu lại, cọ cọ lên má anh trai đại nhân, híp mắt lại, dường như lại rơi vào trạng thái mơ màng muốn ngủ tiếp.

“Ừ, đói bụng ~” Bé thỏ nghĩ ngợi một lát mới nói ra được mục đích đi kiếm ăn của mình.

“Lát nữa nh sẽ gọi bác Phúc bưng đồ ăn lên cho em, giờ để anh hai giúp Tiểu Phong rửa mặt ha!”

“Em tự làm được mà!” Bé thỏ con vỗ vỗ hai má, đáng vẻ đáng yêu tới mức khiến người nhìn hận không thể nhào tới cắn một ngụm.

Diệp Cảnh khẽ cười, cũng không nói gì nữa, tranh luận là vô ích, dù sao cuối cùng Tiểu Phong vẫn phải thỏa hiệp thôi. ()

...

Thời gian hai năm bất tri bất giác trôi qua rất nhanh. Diệp Phong đã lên lớp 11, bài vở căng thẳng, mỗi lúc ôn thi Tiểu Phong lại nhớ tới dáng vẻ học hành nhẹ nhàng thoải mái của anh trai lúc trước, cậu mím môi nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình chen chúc đủ lại hâm mộ lẫn ghen tị. Đồng thời cũng yên lặng bị ai cảm thán một phen cho cái chỉ số thông minh không được cao lắm của mình.

Cùng là anh em một nhà, tại sao lại có sự chênh lệch lớn đến thế? Bé thỏ nhỏ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Trong khoảng thời gian này Diệp Cảnh cũng không còn trêu chọc Diệp Phong nữa, anh sợ cậu bị phân tán tư tưởng, hơn nữa anh còn chủ động giúp em trai giải đáp thắc mắc, hỏi gì nói đó, cả quá trình giảng giải rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Mà hai năm gần đây, cha Diệp cũng dần dần buông lỏng quyền lực nắm trong tay, ông biết con trai lớn của ông đang tụ tập một số người giúp đỡ sau lưng mình, mở một công ty trên internet. Nhưng cha Diệp càng hy vọng Diệp Cảnh có thể kế thừa gia nghiệp, vậy nên dưới sự phớt lờ của ông, Diệp Cảnh rốt cuộc chiếm được cơ hội lớn, cơ hội cạnh tranh chiếm khu đất phía Đông.

Trên thực tế không mấy ai xem trọng khu đất này, nó đã bị bỏ hoang nhiều năm do cách xa trung tâm thành phố, đoạn đường huyết mạch thông thương cũng chưa được tu sửa. Vậy nên, nói gì thì nói, chẳng kể nào đại đột không nào đi mua mảnh đất không giá trị ấy cả.

Mảnh đất này khi được đưa lên bán đấu giá cũng chỉ là để góp cho đủ số mà thôi, nhưng không ngờ thật sự vẫn có người coi trọng nó! Nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy không phải đầu óc của tên nhóc Diệp Cảnh này có vấn đề rồi chứ? Mà người được cha Diệp phái phụ giúp lúc này chỉ kém không túm quần áo Diệp Cảnh khóc lóc mà thôi, đại thiếu gia, ngài làm ơn đừng làm loạn nữa được không?

Nhưng Diệp Cảnh chẳng để tâm, vẫn khư khư cố chấp, dù có tám con trâu tới kéo cũng không nhúc nhích, thậm chí còn sẵn sàng kí giấy bảo đảm, lại lôi ra bản thiết kế hoàn mỹ, lên kế hoạch phát triển khu đất phía Đông kia trong tương lai vô cùng chu đáo, chặt chẽ. Nó giống như một bức tranh đẹp đẽ, vẽ lên tương lai huy hoàng trước mặt mọi người.

Trong nhất thời, các cổ đông cùng ban giám đốc đều có chút dao động.

“Người trẻ tuổi, những điều cậu nói tôi đều đã nghe, những điều cậu viết tôi đều đã nhìn, nhưng cậu lấy gì đảm bảo trong tương lai lượng người đổ về đây sẽ lên tới con số như thế này?” Lão Lý thả bản kế hoạch xuống, đôi mắt đầy uy nghiêm xuyên thấu qua kính mắt, chăm chú nhìn Diệp Cảnh. Bạn đang ?

Lão Lý luôn là người làm việc cương trực, công bằng, yêu cầu đối với cấp dưới cũng thập phần nghiêm khắc. Kiếp trước, tính từ lúc khởi nghiệp, Diệp Cảnh vẫn luôn bị ông ta xói mói để ý đủ kiểu.

“Tôi cũng hiểu đối với các vị ngồi đây, con số này quá mức khuếch đại.” Lão Trịnh gần đây có hơi chút phát tướng, đỉnh đầu đã rụng tóc bóng loáng, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự quan sát thị trường chặt chẽ, cẩn thận của mình.

Kiếp trước Diệp Cảnh cũng thường xuyên tiếp xúc với lão Trịnh, người này làm việc tỉ mỉ, sáng suốt tuyệt đỉnh, khuyết điểm duy nhất là quá mức cẩn thận, ông ta không chủ trương kiếm lợi lớn trước mắt, nhưng một khi đã đảm bảo quyết định đầu tư thì sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Lão Trịnh còn có sở thích đi du lịch lúc rảnh rỗi, cũng có chút quan tâm tới chụp ảnh phong cảnh, vậy nên ông rất quý Diệp Phong. Diệp Cảnh còn nhớ rõ khi đó, khi Tiểu Phong được ông khen ngợi, đôi mắt trong suốt của cậu sáng ngời, tựa như có thể rơi sáng vạn vật.

Nhìn thấy hai vị lão nhân mà bản thân vẫn luôn kính trọng, ngữ khí khi nói của Diệp Cảnh cũng chậm lại đôi chút, êm ái mà đầy kiên định, trật tự rõ ràng, đầy đủ lý lẽ bằng chứng, nghe qua đã thấy rất dễ thuyết phục lòng người. Nếu Diệp Cảnh sống trong thời chiến, anh chắc chắn sẽ trở thành một nhà ngoại giao xuất sắc.

Bận rộn cả ngày trời, cuối cùng công việc cũng tạm ổn thỏa tám chín phần. Khi Diệp Cảnh về đến nhà, Phúc quản gia rất biết chăm sóc bụng chén trà nóng tới, để đại thiếu gia nhuận vị.

“Bác Phúc, Tiểu Phong đâu rồi?” Thường thường Tiểu Phong đều lao xuống đón anh, rồi ăn cơm luôn, không phải sao? Diệp Cảnh nhíu mày.

Phúc quản gia lắc đầu: “Nhị thiếu gia vẫn còn trên lầu, nếu không để bác lên gọi cậu ấy xuống”.

“Không cần đâu, bác cứ chuẩn bị cơm tối đi, để cháu lên gọi Tiểu Phong”.

Phúc quản gia nhìn theo bóng dáng Diệp Cảnh lên cầu thang, thấp giọng thở dài.

Đại thiếu gia đã biểu hiện rõ ràng đến thế, đáng tiếc nhị thiếu gia vẫn chẳng hiểu gì. Lần trước là Mộ An Nhiên, tốt nhất lần tới lại là Việt Hàn Du đi, Phúc quản gia thâm nghĩ, làm một quản gia giữ bí mật nhiều năm, ông đã miễn tuệ phát hiện được, ánh mắt của hai người này khi nhìn nhị thiếu gia có gì đó khác lạ! Hay, tương lai họ chắc chắn sẽ trở thành tình địch lợi hại của đại thiếu gia đây

~ Nhỡ đâu nếu có một ngày mà nhị thiếu gia mất trí nhớ do tai nạn bất ngờ, hai người kia chẳng phải sẽ thừa dịp nhảy vào hôi của à? Không được không được, không thể được, nhị thiếu gia nhà bọn họ đáng yêu đến thế, chỉ có thể cất giấu trong nhà thôi, sao có thể đem cho dã lang bên ngoài.

Quản gia đại nhân âm thầm quyết định, lần sau nếu hai người kia lại tới đây, ông nhất định phải giấu nhị thiếu gia thật kĩ mới được, tuyệt đối không để bọn họ có cơ hội thò chân thò tay, thề sống thề chết giúp đại thiếu gia bảo vệ vợ. nắm tay quyết chí

Người giúp việc A bê đồ ăn đi qua quản gia, nhìn sắc mặt ông đổi tới đổi lui, trông buồn cười hết cỡ, nghi hoặc hỏi: “Quản gia, ngài làm sao vậy?”

Người giúp việc B bình tĩnh liếc nhìn quản gia một cái, rồi quay đầu hỏi người giúp việc C: “Phúc quản gia gần đây đang xem phim gì thế?”

Người giúp việc C trả lời: “Mấy bộ phim thần tượng thanh xuân ấy mà”.

Người giúp việc A bất giác hiểu rõ ngọn nguồn.

.

Diệp Cảnh đẩy cửa phòng ngủ ra, không có ai bên trong, anh lập tức xoay người đi đến thư phòng, quả nhiên em trai bảo bối của anh đang nằm bẹp trên bàn học, vừa ngủ vừa lẩm bẩm nói mớ, giữa không gian vắng lặng yên tĩnh, tiếng hít thở đều đặn của cậu có vẻ vô cùng rõ ràng. Đám tóc xoăn ngô ngố của Diệp Phong thường rạp về hai phía, giữa những ngón tay trắng nõn còn kẹp một chiếc bút chì, vì nằm úp sấp trên mặt bàn nên đầu cậu đè ngay vào tập đề thi ở dưới.

Diệp Cảnh đau lòng thở dài, cẩn thận vỗ về đám tóc đen quăn quăn kia, chậm rãi ôm cậu vào lòng, để cậu dựa vào ngực mình. Có lẽ là ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hoặc cũng vì cái ôm ấp áp của Diệp Cảnh so ra thoải mái hơn cái bàn cứng rắn, Diệp Phong dụi dụi ngực áo anh, vịn vịn thay đổi tư thế nằm để chịu hơn, mi tâm đang nhúu chặt dần giãn ra, nhất thời phát ra một tiếng rên đầy thỏa mãn.

Nhìn Tiểu Phong ngày nào cũng tân tân khổ khổ luyện đề, làm bài tập, Diệp Cảnh thật hận không thể giúp cậu thuê người học thay. Nhưng thật ra anh không thể làm thế, Diệp Cảnh biết Diệp Phong cho dù có ý lại vào anh thì cũng là dựa dẫm tình cảm và luôn nghe lời anh mà thôi. Diệp Phong không bao giờ thích hưởng thụ đặc quyền đặc lợi, mà chính anh cũng chẳng muốn tự dưng có kẻ lạ mặt thay anh ở bên cạnh em trai anh.

“Ừm ~ Anh hai?”

Anh trai đại nhân cúi hôn xuống ‘chụt’ một phát: “Ngoan, rửa mặt rồi ăn cơm đi”.

“Vâng.....” Dụi dụi mắt, bé thỏ con ngoan ngoãn gật đầu.

25. Chương 25: Sự Cố Phát Sinh

Đầu choáng váng mê man, cảm giác chóng mặt quay cuồng khiến cậu muốn ói, trong không gian tràn ngập thứ mùi khó hiểu nào đó. Diệp Phong nhúu mày, chỉ cảm thấy mí mắt như bị viên đá nặng ngàn cân đè ép, rất nặng, rất nặng, cậu đã bắt đầu cảm giác được đây không phải chuyện tốt, rõ ràng đầu óc thanh tỉnh, nhưng lại không sao mở mắt được.

Đúng rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Không gian xung quanh tĩnh lặng đến lạ lùng, độ cứng lạnh lẽo dưới thân cũng rất rõ ràng, nơi này tuyệt đối không phải là nhà của cậu, cũng không phải là nơi cậu quen thuộc.

Vì cấp ba áp lực học tập và bài vở vô cùng lớn, Diệp Phong đến trường tự học từ rất sớm, phòng đó cũng là nơi dành cho học sinh ở lại qua đêm. Trên thực tế, đa số học sinh năm cuối đều lựa chọn ngủ lại trường, nhưng vì thân thể Diệp Phong không tốt, cũng vì anh trai, cho nên cậu không ở lại.

Cậu ngẫm nghĩ, buổi sáng hôm nay sau khi ăn xong bữa sáng, anh trai đã tự thân đưa cậu tới trường, trước khi rời đi, anh trai còn túm chặt cậu trong xe, liều chết hôn vài lần mới thôi. Diệp Phong nhớ rõ cậu đã tới được phòng tự học, nhưng trên đường đi mót qua nên đã tới WC.....

Đúng rồi, WC! Linh quang chợt lóe trong đầu Diệp Phong, suy nghĩ linh hoạt hơn. Cậu nhớ sau khi cậu vô WC, có một người cũng đi vào, là người quen nên cậu mới không phòng bị, kết quả đối phương tự nhiên bịt kín mũi cậu, thứ mùi hắc hắc nào đó đột nhiên xộc vào khoang mũi, khiến cảnh vật trước mắt cậu chợt đen đặc, hôn mê bất tỉnh.

Lưu Vinh, con trai của cậu Diệp Phong, cũng chính là em học cậu, là một tên ăn chơi trác táng, ngang ngược kiêu ngạo y như Lưu Quốc Hiên. Thứ duy nhất tốt hơn chính là Lưu Vinh còn biết giữ chừng mực, không điên cuồng như Lưu Quốc Hiên, bao nhiêu lần thiếu chút nữa chơi ra tai nạn chết người.

Lưu gia đã vung tiền để Lưu Vinh được vào lớp chuyên, hy vọng thằng oắt này có thể cài tà quy chính, đáng tiếc.....

Diệp Phong chưa bao giờ nói chuyện với Lưu Vinh, cho dù hai người cùng lớp, bọn họ cũng chẳng bao giờ liên lạc, nước sông không phạm nước giếng.

Thế nên Diệp Phong nghĩ không ra, tại sao Lưu Vinh lại đột nhiên tập kích cậu.

Chẳng lẽ là vì Lưu gia? Không đúng, Lưu gia có điên mới để Lưu Vinh tự thân ra tay, lại còn làm rõ ràng đến thế. Lưu Vinh là đứa con trai bảo bối của mợ cậu, bà ta tuyệt đối không thể để Lưu Vinh dấn thân vào những việc rắc rối.

Nói cách khác, chuyện này hẳn chỉ liên quan tới ân oán cá nhân của Lưu Vinh, thậm chí hiện tại ngay đến Lưu gia cũng chẳng hay biết gì.

Cảm giác choáng váng dần lui, Diệp Phong cảm thấy cơ thể khôi phục không ít khí lực, mí mắt đã miễn cưỡng mở ra được. Mặc kệ Lưu Vinh rốt cuộc muốn làm gì, trước hết cậu phải tìm hiểu xem nơi mình đang đứng là chỗ nào, để tìm cơ hội trốn thoát.

Chậm rãi mở mắt, không gian xung quanh u ám, cậu đánh mắt sang một bên nhìn sàn nhà đầy bụi, lại ngẩng đầu nhìn căn phòng cũ nát cùng cánh cửa sổ bị vỡ kính trên mái nhà. Thoạt nhìn giống một căn nhà kho lâu ngày bỏ hoang, ánh sáng chính là từ khung cửa vỡ kia tràn vào.

Diệp Phong run run cử động, cánh tay chết lạng cuối cùng cũng khôi phục được chút tri giác, nhưng từ khuỷu tay lại truyền đến cảm giác đau đớn, chắc là bị trầy da rồi. Cậu cẩn thận trở mình, chậm rãi từ mặt đất ngồi dậy, sàn nhà lát gỗ cũ kĩ không chịu nổi động tác nhỏ nhặt ấy, phát ra thanh âm kéo kẹt đầy mục nát.

Tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền tới, Diệp Phong căng thẳng, mồ hôi chảy đầy lòng bàn tay, cửa RẦM một tiếng bị đá văng ra.

“Đại ca, quả nhiên thằng nhóc này tỉnh rồi.” Đi đầu là một tên dáng người gầy gò thấp bé, gương mặt bị che giấu dưới lớp vải đen nên không rõ lắm, cặp mắt lăm lăm lét lóe ra tinh quang đáng khinh.

Đi theo sau là một người đàn ông cao lớn, gương mặt cũng bị miếng vải đen che khuất, nhưng chỉ cần nhìn dáng người cũng khiến người ta liên tưởng tới vẻ mặt tràn đầy dữ tợn.

Người đàn ông nhỏ nước bọt, sau đó nhấc chân đạp vào bụng Diệp Phong một phát. Diệp Phong từ khi sinh ra thân thể đã yếu ớt, gầy gò, ngay cả cân nặng cũng nhẹ hơn thể trọng bình thường của nam sinh nhiều lắm. Gã chỉ cần đạp một cước thôi cũng đã khiến cả người Diệp Phong lăn về phía sau, bụng nhất thời truyền đến cảm giác đau xót, cậu theo bản năng cuộn tròn người lại, trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Ngủ như lợn chết, tỉnh lại rất nhanh!” Gã thần nhiên liếc mắt miệt thị thiếu niên da thịt trắng nõn dưới đất, khoe miệng nhếch lên nụ cười đầy dữ tợn, “Nếu thức thời thì sẽ cho mày sống tử tế, chờ anh em tao cầm tiền xong, mày có thể về nhà, đừng có làm việc gì ngu ngốc, nếu không.....”

“Anh trai mày buôn bán lời lãi lắm tiền như thế, ba nghìn vạn cũng chẳng nhiều nhận gì đâu nhỉ! Hơn nữa nó thương mày như thế, đến lúc bàn giao, người nhận người, người nhận tiền, đôi bên cùng có lợi”. Cái tên

có đôi mắt lăm lăm lét cầm dây thừng tới trói chặt tay chân Diệp Phong, trước khi rời đi còn không quên nhéo vòng eo nhỏ của cậu một cái.

Diệp Phong đau tới mức chảy nước mắt, tiếng rên rỉ đau đớn thoát qua kẽ răng. Cậu rất ít khi rèn luyện, da thịt trên người đều mềm mềm nộn nà, cơ bản không thể chống đỡ nổi cú đánh của bọn bắt cóc, một cước kia cơ hồ đã khiến lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cậu chấn động.

Diệp Phong không ngốc, tuy rằng cậu không biết hai người này có liên quan gì đến Lưu Vinh, nhưng bọn họ đều bị mất, điều này chứng minh sau khi giao dịch hoàn thành, khả năng cậu bị giết diệt khẩu rất thấp. Hơn nữa Diệp Phong cũng đã cẩn thận đánh giá thủ đoạn của chúng cùng nút thắt dây thừng trói cậu, buộc kiểu này không chuyên nghiệp tí nào, chứng tỏ bọn họ không hề quen tay làm những chuyện tương tự thế này.

Hiện tại hai người kia đang đứng ngay ngoài cửa, có lẽ đang chờ hồi âm, mà cũng có lẽ là đang thương lượng tính kế, nhưng chỉ cần cậu làm một động tác dù nhỏ nhất thì vẫn lập tức bị phát hiện.

Nghỉ ngơi nửa ngày, Diệp Phong rốt cuộc cũng ngồi dậy được, cậu dựa lưng vào tường, đảo mắt đánh giá căn phòng đầu bụi bặm này.

Ánh sáng u ám như bóng ma chiếu tới cái bàn bị gãy chân cùng chiếc ghế sofa bọc da màu đỏ. Thậm chí Diệp Phong còn nhìn thấy lớp đệm mút dưới ghế chuyển động, chắc chắn đang có một vị nhân huynh tên gọi là chuột lục lợi bên trong.

Căn nhà này chắc chắn đã bị vứt bỏ từ lâu lắm rồi. Cậu ngẩng đầu nhìn cảnh cây bên ngoài cửa sổ trên gác mái, có lẽ là vì đang ở vùng ngoại thành nên cây cối mọc rất lộn xộn, không được cắt tỉa. Cả căn nhà ngoại trừ cửa sổ bị vỡ phía trên mái và cửa ra vào thì chẳng còn cửa sổ nào nữa.

Diệp Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục hô hấp, ép đại não phải tỉnh táo lại. Cậu xoa xoa cái trán ướt mồ hôi lạnh, hai tay bị trói không tiện cử động, trên mặt dính toàn bụi tro hòa lẫn với mồ hôi khiến cậu trông như đã biến thành một con mèo ướt, vừa có vẻ chật vật lại vừa buồn cười.

Từ những gì hai tên kia vừa nói, Diệp Phong nghe ra bọn chúng muốn đòi tiền chuộc, nhưng lại là đòi tiền anh trai. Điều này có điểm kỳ quái, nếu đã bắt cóc nhị thiếu gia của nhà họ Diệp thì hẳn phải đòi tiền cha Diệp mới đúng chứ, còn anh trai cậu nhiều lắm cũng chỉ mới được xem như người thừa kế gia nghiệp, cho dù mọi người đều biết anh vô cùng yêu thương cậu, nhưng một người trẻ tuổi thì lấy đâu ra ba nghìn vạn đây?

Diệp Phong biết trong tay anh trai có tiền, nhưng sao bọn bắt cóc này biết được? Trừ phi.....có kẻ có tâm bất chính đã nhìn ra.....

Từ sau khi Diệp Cảnh đoạt được khu đất phía Đông đã tiến hành khai phá, xây dựng lại, quá trình cụ thể thì Diệp Phong không rõ, lúc anh trai bàn chuyện làm ăn tuy không kiêng kị mà nói ngay trước mặt cậu, nhưng vì cấp ba bài vở nhiều, áp lực lớn, cho nên dạo này anh trai cũng không muốn quấy rầy cậu nghỉ ngơi.

Chính vì thế Diệp Phong chỉ biết hiện tại khu đất phía Đông đang được xây dựng để trở thành một nơi thế ngoại đảo nguyên, cảnh trí tự nhiên, muôn hoa khoe sắc. Trong thời gian ngắn ngủi đã lập tức trở thành một trong những nơi đặc sắc nhất thành phố A, được gọi là “Kỳ tích thần thoại”.

Nghe nói nơi đó có một dòng suối ngầm trong lòng đất, ngay sau khi khởi công đã được phát hiện ra. Dòng suối ấy chảy trong hang động thạch nhũ lấp lánh bảy màu, tạo nên cảnh trí đẹp để tựa tiên cảnh. Nhất là vào buổi sáng sớm, sương mù mờ ảo còn vương vấn quanh chân núi, đình thai lâu các như ẩn như hiện, kết hợp với tiếng róc rách của nước suối chảy qua mỏm đá, rất có ý vị, hệt như nơi lánh đời của cao nhân thời xưa.

Lại nghe nói, phía sau núi có cả một rừng phong đỏ bạt ngàn, cũng không hiểu vì sao lại nhiều như thế, có lẽ bùn đất ở đó thích hợp cho phong đỏ sinh trưởng. Diệp Cảnh tuyệt bút vung lên, ngay tức thì giữa rừng phong đã tọa lạc một tòa lầu đài nguy nga tráng lệ theo kiến trúc nước Pháp, huy hoàng mà không mất đi nét tao nhã lịch sự.

Lại nghe nói, nơi đó có một động tự nhiên rộng rãi, quang đãng.....

Lại nghe nói, nơi đó có một hồ nước trong xanh bốn mùa.....

Lại nghe nói.....

Những thứ đó bất quá cũng chỉ là một phần cảnh trí nổi bật của khu Đông mà thôi, hiện giờ, mỗi khi mọi người nhắc đến cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp, thì thứ đầu tiên họ nghĩ tới chính là “Kỳ tích thần thoại” của thành phố A.

Lúc Diệp Cảnh đệ trình dự án cùng bản phác thảo công trình không hề nhắc tới cấu tạo địa chất cũng như cảnh quan đặc thù ở miếng đất khu Đông, hơn nữa giao thông nơi đây vốn không thuận lợi, muốn vào sâu bên trong phải dùng phương tiện di chuyển thô sơ nhất, đường như đã hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn chẳng ai phát hiện nơi đây đặc biệt thế nào.

Kiếp trước, người phát hiện và chiếm được khu đất này là một thương nhân giàu có, ông ta đã cải tạo nơi này thành một khu biệt thự nghỉ dưỡng. Nhưng Diệp Cảnh biết, vì cảnh trí nơi này rất đẹp, nên đã có không ít tổ kịch phim tới đây lấy bối cảnh đóng hoặc chụp hình.

Kiếp này, Diệp Cảnh cũng không trông ngóng sẽ biến nơi này thành tiên cảnh, nhưng sau khi anh cẩn thận quy hoạch mới phát hiện, nơi đây rất thích hợp để trở thành một khu quay phim đầy cảnh sắc, theo đúng phong cách Trung Quốc cổ điển!

Chẳng qua mọi việc đâu có đơn giản, tiền vốn đổ vào để xây dựng cải tạo vô cùng lớn. Cũng may trang web công ty online kiếm được không ít tiền lời nhờ vào kinh nghiệm đánh giá cổ phiếu trước đây của anh, cung cấp cho anh một khoản tài chính khổng lồ. Hơn nữa dù có nhiều tiền, anh cũng không vung tay tiêu pha lãng phí, thu vào nhiều nhưng không động đến nhiều, nếu không mọi người đều đã nhìn ra anh giàu tới mức nào.

Một An nhiên chính là cộng sự đầu tiên mà anh nghĩ đến.

Trước mắt “Kỳ tích thần thoại” mới được ra mắt công chúng một phần ba quy mô mà đã dẫn hàng nghìn người tới xem. Ai cũng biết trước kia Diệp thị chỉ phục trách việc mua bán đất, xây dựng lại, sau đó sẽ chuyển nhượng. Đáng tiếc hiện tại, không ít công ty giải trí đã đưa ra yêu cầu hợp tác thu mua, nhưng đều bị từ chối, muốn vòng vo tìm hiểu thì lại phát hiện kẻ đứng sau mọi việc là một nhân vật trẻ tuổi không danh tiếng.

Các ông chủ doanh nghiệp đầu sỏ buồn bực, khó chịu, nghi hoặc.

Tên tiểu quỷ này là ai? Thực lực lớn đến mức nào? Gia cảnh như thế nào?

Nhưng kết quả điều tra chỉ ra duy nhất một kết quả vô cùng đơn giản, người này chính là đại thiếu gia nhà họ Diệp, những người cùng tham gia vào hạng mục này đều là bạn tốt của Diệp Cảnh. Không đúng, có thật là bạn tốt hay chỉ là cộng tác đơn thuần? Người như thế có đáng tin hay không?

Những kẻ có tâm kế đột nhiên nghĩ ra một chuyện, năm đó, khi đại thiếu gia nhà họ Diệp cố ý mua mảnh đất này đều bị những người tự xưng là chuyên nghiệp, có kinh nghiệm công kích, phê bình đủ điều, thậm chí có người còn hoài nghi đầu óc Diệp Cảnh có vấn đề. Nói không chừng lần này cũng như lần đó, vị đại thiếu gia ngang tàng kia vẫn có thể nắm chắc phần thắng trong tay!

Bề ngoài mọi người đều nghĩ rằng mảnh đất đã được chuyển nhượng, nhưng rất ít người biết thật ra Diệp Cảnh vẫn đứng phía sau, trở thành một đại cổ đông, ngày ngày thu lợi.

Ngày hôm nay, sau khi Diệp Cảnh đưa em trai bảo bối tới trường, anh nhìn theo cậu tung tăng chạy vào trường đến khi khuất bóng mới quay đầu xe tới công ty. Nhưng ngay khi ngồi xuống, tiếng chuông điện thoại đã gấp rút vang lên, Diệp Cảnh cúi đầu xem xét, không phải là số điện thoại của người quen.

Vừa định từ chối thì đáy lòng lại dâng lên cổ cảm giác bất an mơ hồ, vì thế trong nháy mắt, anh ấn nút nhận cuộc gọi, Diệp Cảnh thăm nghĩ nghe đối phương muốn nói đó cũng không sao.

“Xin hỏi ai vậy?” Vĩnh viễn luôn bắt đầu giọng nói ôn hòa lịch sự.

“Chào anh, xin hỏi anh có phải là anh trai Diệp Phong không?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhỏ nhẹ, thanh thoát, có thể nghe ra là giọng nói của nữ sinh.

Một nữ sinh lại đi gọi điện thoại cho mình? Diệp Cảnh nhú mày, do dự nổi lên.

Mạnh Đình nuốt nước miếng căng thẳng, cô là bạn cùng lớp với Diệp Phong, tuy thành tích học tập không tồi nhưng lại không am hiểu chuyện giao tiếp, bạn cùng phòng Mạnh Đình cũng luôn thấy cô quá buồn tẻ nên chẳng bao giờ trò chuyện, vì thế thường ngày Mạnh Đình chỉ thường xuyên ngồi yên lặng một chỗ trong lớp. Ở lớp, người duy nhất thường nói chuyện với cô có lẽ chỉ có mỗi ủy viên tuyên truyền Diệp Phong.

Diệp Phong thích cười, khi cậu cười rộ lên luôn mang đến hương vị ánh mặt trời ấm áp, bất kể là ai cậu cũng đều có thể trò chuyện thân thiết, thật dễ dàng khiến cả thể xác và tinh thần đối phương thư sướng. Mạnh Đình luôn chú ý tới Diệp Phong, dĩ nhiên cũng dần dần để ý người hay đi bên cạnh cậu là ai, và cô đã nhận ra người có tỷ lệ xuất hiện nhiều nhất lại chính là Diệp Cảnh.

Chỉ là một lần tình cờ ngẫu nhiên, lúc Diệp Phong gọi điện thoại cho Diệp Cảnh, Mạnh Đình cũng đang đứng bên cạnh cậu, vừa nhìn thấy số điện thoại, bạn học Mạnh Đình trời sinh miễn cảm với các chữ số đã nháy mắt ghi nhớ. Cho đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ràng từng con số trong dãy số đó.

“Có chuyện gì sao?” Ẩn chứa trong giọng nói của Diệp Cảnh đã có chút thiếu kiên nhẫn, hiện tại anh chỉ có thể nghĩ ra hai trường hợp, một là nữ sinh này thừa thủ đoạn, thông qua người nào đó mới có được số điện thoại của anh, ý đồ không rõ. Hai là.... Tiểu Phong chủ động nói cho cô nàng biết.....

Xoạch! Diệp Cảnh trong nháy mắt đập chết lối suy nghĩ thứ hai.

Mạnh Đình hít một hơi thật sâu, ổn định tâm trạng, sắp xếp lại từ ngữ một chút, sau đó tuôn ào ạt một hơi không ngừng nghỉ, thông báo cho Diệp Cảnh biết Diệp Phong đã xảy ra chuyện.

“Vừa mới nãy em nhìn thấy Lưu Vinh mang theo Diệp Phong rời khỏi trường, cậu ta còn nói với mọi người là thân thể Diệp Phong không khỏe, muốn đưa cậu ấy về ký túc xá nghỉ ngơi, nhưng em nhớ rõ Diệp Phong đâu có ở ký túc.....”

“Cái gì?” Diệp Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng vang lên tiếng nổ lớn. Lưu Vinh, Lưu Vinh là ai? Lại là người nhà họ Lưu ?! “Bọn họ đang ở đâu?”

Lưu giận của Diệp Cảnh như xông ra khỏi điện thoại, vọt tới đầu dây bên kia, Mạnh Đình sợ tới mức thiếu chút nữa làm rớt di động.

“Em, em, em thấy Lưu Vinh kéo Diệp Phong ra khỏi cổng trường.....” Mạnh Đình lắp bắp nói, đáp lại câu trả lời của cô là tiếng tút tút kéo dài, Diệp Cảnh đã ngắt máy.

Mạnh Đình ngẩn người, mãi đến khi tiếng tút tút vang lên hồi lâu cô mới giật mình hoàn hồn. Bình thường Lưu Vinh cùng Diệp Phong đâu có nói chuyện với nhau, hơn nữa Lưu Vinh luôn thích lêu lổng bên ngoài, Mạnh Đình nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó rất quái lạ, nhưng bọn họ rõ ràng là người một nhà, cô sao có thể liên tưởng được tới việc bắt cóc chứ.

Cùng lúc đó, sắc mặt Diệp Cảnh tối đen lại, đáy mắt hiện lên quang mang u ám, gió lốc xung quanh nổi lên.

Mãi đến đầu giờ chiều, Diệp Cảnh rốt cuộc nhận được một cú điện thoại gọi tới, bọn bắt cóc chỉ đơn giản thông báo số tiền anh phải giao ra cùng thời gian, địa điểm, sau đó lập tức ngắt máy.

Khóe môi Diệp Cảnh nhếch lên, hình thành một độ cong quỷ dị, trên mặt không nhìn rõ hỉ nộ ái ố.

Thật thú vị, còn dám gọi điện cho anh đòi tiền à? Diệp Cảnh nhú mày, trong mắt anh giờ đây cuộn trào từng cơn sóng cao tới vạn trượng.

Là ai, ai đã phản bội anh, muốn hại Tiểu Phong?

26. Chương 26: Sóng Gió Nổi Lên

Diệp Phong chậm rãi hô hấp, tiếng hít thở liên tiếp dồn dập giữa không gian vắng lặng nghe càng thêm rõ ràng. Ngoài cửa sổ phát phơ vài tia nắng nhạt màu, xuyên thấu qua cửa sổ, nắng chiều tà vàng óng lặng lẽ rơi trên người thiếu niên, giống như muốn vì cậu mà làm đẹp, tỏa ra một vàng sáng lẫn lẫn gợn sóng.

Về mặt thiếu niên có chút tiêu tụy, trên người mặc bộ đồ trắng thuần nhàn nhả lại bị dính rất nhiều tro bụi cùng nếp nhăn, tạo thành từng tảng màu chỗ trắng chỗ đen. Thế nhưng, sự chật vật ấy vẫn không thể che lấp được khí chất thanh nhã trên người cậu. Người như vậy chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra thế giới của người đó hoàn toàn khác biệt với chúng ta.

Diệp Phong nhẹ liếm đôi môi khô nứt nẻ, cũng không biết là hai tên bắt cóc kia quên hay cố ý nữa, cả ngày hôm nay không cho cậu một giọt nước hay chút thức ăn nào, giống như đã hoàn toàn quên lãng cậu mất rồi.

Đối với người bình thường, cả ngày không ăn không uống có lẽ nhiều lắm cũng chỉ khó chịu chút thôi, nhưng đối với một người trời sinh yếu nhược như Diệp Phong mà nói, đây chẳng khác nào quẳng người bị sốt vào nằm giữa hầm băng. Diệp Phong cuộn tròn thân thể lại, bụng không biết từ khi nào luôn truyền tới cơn đau nhói buốt như kim châm, trên người cũng toát một tầng mồ hôi lạnh, cậu vốn đã chẳng còn mấy khí lực, giờ lại càng yếu ớt hơn.

Cậu muốn chạy trốn nhưng không thể nghĩ ra cách. Cửa sổ trên mái nhà quá cao mà chẳng có thứ gì đủ dài tới đó, hơn nữa chỉ cần cậu gây tiếng động thì bên ngoài cũng có thể nghe thấy. Còn cửa chính thì chắc chắn đã bị hai người kia đứng gác, không thể dùng được.

Khí lạnh từ cánh cửa sổ vỡ kính tràn vào, khiến Diệp Phong nhin không nổi thấp giọng ho khan hai tiếng, yết hầu càng thêm khô khốc, dạ dày cũng vì cơn ho mà thêm nhức buốt.

Thường ngày Diệp Cảnh nuôi Diệp Phong như nuôi một bé mèo con yếu ớt, đến mức đi đường cũng luôn vô cùng cẩn thận, sợ cậu va vào người ta. Thế chất Diệp Phong vốn mẫn cảm, lại có chút bệnh nên chỉ cần véo nhẹ cũng đã để lại vết bầm, mất rất nhiều thời gian mới có thể biến mất. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà Diệp Cảnh thích cắn em trai nhà mình, thỏa sức thưởng thức rồi vuốt ve, cố ý lưu lại dấu vết trên cơ thể bà xã, chỉ cần là đàn ông thì chắc chắn không thể không chế được ham thích biến thái ấy. ()

Mọi người khi sống an nhàn quá lâu đều sinh ra tính bất cẩn, kiếp trước, Diệp Phong căn bản chưa từng gặp phải tình huống bắt cóc cướp huyết như thế này, nó đã khiến Diệp Cảnh mất cảnh giác, sơ sót. Nhưng hiện tại, Diệp gia đang đứng ở nơi cao đón gió, trong mắt những kẻ có tâm, chuyện Diệp Phong bị bắt cóc căn bản chẳng có gì lạ hết.

Cùng lúc đó, một bản báo cáo về “Mạnh Vũ” đang lẳng lặng nằm ngay trong hòm thư điện tử của Diệp Cảnh.....

Đáy mắt Diệp Cảnh lóe ra hàn quang không chút che giấu, khóe môi rõ ràng vẫn cong cong tươi cười nhưng lại chẳng khác nào ma vương bước ra từ bóng tối, trong cơn tức giận mà thức tỉnh, ngồi giữa những đám mây, chuẩn bị tàn sát nhân gian. Nhưng Việt Hàn Du vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Diệp Cảnh, chống lại cơn thịnh nộ của anh, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng chứa sự kiên định vững vàng.

“Không phải anh ta.” Giọng nói của Việt Hàn Du vẫn lãnh đạm như mọi khi, y tin tưởng Mạnh Vũ, người này tuy không trực tiếp giúp đỡ y như Diệp gia, nhưng anh ta lại chính là “thầy giáo nhân sinh” chỉ dẫn y đi đúng hướng với mục tiêu đã đề ra.

Giấc mơ của Mạnh Vũ là đầu quân vào giới giải trí, được kí hợp đồng với một công ty giải trí lớn mạnh, nhưng thật không may, anh ta không có người dẫn dắt, cũng chẳng có tiềm lực kinh tế. Bất lợi đủ đường mà Mạnh Vũ vẫn luôn nhiệt huyết đầy khát vọng, làm việc không ngừng nghỉ, chính điều đó đã khiến Việt Hàn Du vô cùng kinh ngạc.

Vô số thất bại, ngăn trở liên tiếp vẫn không thể dè bẹp ý chí chiến đấu của Mạnh Vũ, ngược lại càng mài giũa Mạnh Vũ trở nên hoàn hảo hơn, dần dần giống như viên ngọc trong bảo khố, phát sáng tinh quang.

Người như Mạnh Vũ có dã tâm rất lớn, đây chính là điều duy nhất mà Diệp Cảnh biết ở kiếp trước. Lai lịch bất minh liệu có liên quan tới bối cảnh bắt phàm, người này.....luôn không thích bị kẻ khác nắm giữ trong tay.

Thông qua sự giới thiệu của Việt Hàn Du, Diệp Cảnh mới biết Mạnh Vũ. Vì Diệp Cảnh biết trong kiếp trước, Mạnh Vũ quả thật là một diễn viên giỏi, hơn nữa nhân phẩm không có vấn đề nên mới xuôi dòng cấp cho Mạnh Vũ một cái nhân tình, giao quyền kinh doanh “Ký tích thần thoại” vào tay anh ta.

Nhưng đồng thời với sự chuyển giao vị trí, Diệp Cảnh ngoài mặt thì tuyên bố chỉ giữ lại 10% cổ phần công ty, nhưng trên thực tế danh đúng xứng với thực, anh đứng phía sau làm đại cổ đông thu lợi. Thêm vào đó, Diệp Cảnh còn cho người ngấm ngấm thu mua cổ phiếu của công ty, đặt dưới tên Diệp Phong.

Mạnh Vũ là một người rất ghét bị kẻ khác khoa chân múa tay trước mặt, nếu hấn mà biết Diệp gia nắm giữ nhiều cổ phần cùng với lời nói có trọng lượng như vậy, chắc chắn sẽ cố kỵ, thậm chí còn muốn loại trừ Diệp gia để tự tay thôn tóm toàn cục, việc bắt cóc Diệp Phong để uy hiếp Diệp Cảnh cũng không phải không thể.....

Dù sao nếu đã biết chuyện Diệp Phong cũng có cổ phần thì kẻ nào cũng làm như vậy thôi.

Bọn bắt cóc đòi Diệp Cảnh phải giao ra ba nghìn vạn cùng 10% cổ phần công ty đã hoàn toàn chứng minh được điều này.

Diệp Cảnh chậm rãi vuốt ve chén trà, hạ mắt lẳng lặng chờ cuộc gọi tiếp theo từ “bọn cướp”, xác nhận địa chỉ giao dịch.....

Việt Hàn Du thoát nhìn như bình tĩnh nhưng động tác bóp chặt nắm tay đã hoàn toàn bán đứng tâm tình nôn nóng giờ phút này của y. Tiểu Phong bị bắt cóc, Mạnh Vũ lại đột nhiên không thể liên lạc được!

.....

Sự hôn ám dần thay thế trong không gian, không biết đã qua bao lâu, Diệp Phong đã bắt đầu cảm thấy mơ hồ. Thân thể rõ ràng lạnh lẽo vô cùng nhưng nhiệt độ cơ thể lại tăng cao, khiến cả người cậu toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Thấm thoát, cảnh vật trước mắt mờ mịt như bị sương mù bao phủ, cậu phải nheo mắt lại mới miễn cưỡng nhìn rõ xung quanh. Kinh nghiệm khi trường kì sinh bệnh đã nói cho Diệp Phong biết, cậu phát sốt mất rồi.

Bất giác nuốt nước miếng, miệng thật khô, cậu muốn uống nước.....

Ngay lúc Diệp Phong đã gần như rơi vào tình trạng bán hôn mê, ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng mở khóa, Mạnh Hạo mang theo hai kẻ bịt mặt ban nãy xông vào, sau khi thấy Diệp Phong nửa sống nửa chết nằm bẹp trên đất, nhất thời mi tâm nhíu lại.

“Chuyện này là thế nào đây? Thăng nhãi này mà chết thì chúng ta lấy cái mẹ gì để đổi tiền hả!” Mạnh Hạo quay đầu hung hăng đập một cước vào tên to con mập mập phía sau, rồi trừng mắt lườm Trần Diểu đang tận lực tránh đằng xa, “Còn không mau lấy đồ ăn nước uống đến, thăng nhóc mà xảy ra chuyện gì, anh trai nó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

Trần Diểu lập tức chạy ra ngoài, chốc lát sau đã mang đùi gà nướng mua ban nãy tới.

“Nhanh lên nhanh lên, rầy rà đứng đó làm gì nữa!” Mạnh Hạo giơ chân đạp vào mông Trần Diểu, “Nó mà chết thì mày phải kiếm ba nghìn vạn trả tao đấy!”

Trong lòng Mạnh Hạo lúc này có chút sốt ruột, hơn nữa còn mang theo vài phần hưng phấn, tính tình dĩ nhiên nóng nảy hơn bình thường. Gã vốn là con riêng nhà họ Mạnh, là kết quả ngoài ý muốn trong một đêm xuân giữa cha gã với gái gọi. Mẹ gã tự biết thân phận không xứng với Mạnh gia, cho nên ngay sau khi sinh con đã nhận tiền rồi bỏ chạy mất dạng, để lại Mạnh Hạo tự sinh tự diệt trong căn nhà lạnh lẽo chẳng chút tình người.

Ngay từ nhỏ Mạnh Hạo đã rất lanh lợi, am hiểu sát ngôn quan sắc. Thân phận con riêng khiến gã càng thêm cẩn thận khi đứng giữa đám học sinh toàn con nhà danh giá. Nhưng đáng tiếc, gã có chí lớn mà tài mọn, lối suy nghĩ hạn hẹp tiểu nhân. (sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, đoán ý thông qua quan sát sắc mặt và lời nói)

Mạnh Hạo vẫn luôn không cam tâm, đều là thiếu gia của Mạnh gia nhưng anh trai gã lại được nhiều người để ý hơn. Từ khi sinh ra đến nay, chủ nhân nhà họ Mạnh đã luôn sắp xếp sẵn đường đi nước bước cho anh trai Mạnh Hạo, giúp hắn thuận buồm xuôi gió vượt qua mọi thứ. Có thể thấy bản thân Mạnh Dục chưa bao giờ tự phí chút sức để thổi bụi, danh dự, thành tích và tương lai tươi đẹp đã hoàn toàn được bày ra trước mắt, chỉ chờ hắn tới nhặt.

Mà gã thì sao, Mạnh Hạo cười lạnh một tiếng. Gã không chỉ phải giả vờ làm một đứa nhỏ hiếu thuận, làm một thằng em trai ngoan hiền, mà còn phải lao tâm khổ tứ giúp gia tộc giải quyết mấy chuyện phiền phức, cuối cùng gã vẫn chẳng nhận được thứ gì. Mạnh Hạo cảm giác bản thân không khác gì là con chó được nuôi trong nhà họ Mạnh, gọi là phải tới, đuổi thì phải cút.

Thân phận con riêng thì sao, con người đâu thể tự quyết định hoàn cảnh sinh ra của chính mình. Nếu phải bàn tới chuyện ai sai ai đúng thì kẻ sai chính là người cung cấp tinh tử, cha gã mới đúng, dựa vào đâu mà ai cũng coi thường gã, dựa vào đâu mà gã làm gì cũng bị so sánh là kém Mạnh Dục. Càng nghĩ Mạnh Hạo càng không cam tâm, hận ý thâm độc nhuộm đầy đáy mắt.

Điều duy nhất làm gã cảm thấy may mắn chính là việc tên thần kinh Mạnh Dục kia tự nhiên sống chết cũng không chịu vào làm việc trong tập đoàn của gia đình, cố tình muốn ra ngoài lập công ty riêng.

Tuy hiện tại công ty đó rất có tiếng trong giới giải trí, nhưng trong mắt đám con cháu ngổ ngàng cùng ông lão gần gũi cứng nhắc của Mạnh gia thì đây chỉ là một đám con hát tầm thường. Ông sao có thể dễ dàng tha thứ, để đứa cháu trai đích tôn thông minh sáng dạ nhà ông ngày ngày tiếp xúc với đám con hát ấy chứ. Trong cơn giận dữ, hai ông cháu cãi nhau một trận long trời lở đất, thiếu chút nữa đập nát cả nhà, cuối cùng dưới sự can ngăn của mọi người, Mạnh Dục và ông nội mới chịu nhường bước, đặt thành hiệp nghị.

Mạnh lão gia tử cho Mạnh Dục năm năm, để hắn tự thân vùng vẫy với sự nghiệp của riêng mình, nhưng không được nhận sự giúp đỡ từ Mạnh gia. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà khi Mạnh Dục xây dựng công ty, khởi điểm rất gian nan.

Mạnh Hạo vô cùng thích ý khi nhìn thấy Mạnh Dục khó khăn như thế, tuy bình thường Mạnh Dục đối xử với gã không tồi, nhưng Mạnh Hạo biết trong lòng hắn chắc chắn rất khinh thường gã, đối trá chẳng khác nào đám người nhà họ Mạnh kia.

Thực lực của Mạnh gia vô cùng lớn, bề ngoài thì nói Mạnh Dục ra nước ngoài du học, nhưng bên trong thì lên theo sát mọi động tĩnh của hắn.

Cụ thể quá trình ra sao Mạnh Hạo không biết rõ, nhưng mấy tháng trước, khi gã ngẫu nhiên đi ngang qua thư phòng của cha, đã nghe trộm được đoạn đối thoại giữa ông nội cùng cha gã.

“Tiểu Dục gần đây rất vất vả!”

“Ừ, thằng nhãi chết tiệt, suốt ngày chỉ biết chọc giận ta!”

“Cha, ngài suy nghĩ thoáng một chút đi, Tiểu Dục tự gây dựng sự nghiệp rồi bồi dưỡng tay chân thân cận cũng chẳng có gì sai”.

“Tiểu tử thôi, còn dám dạy bảo cha mày à, khinh ta già cả hồ đồ, cái gì cũng không hiểu hử!” Mạnh lão gia tử thở phì phò, trừng mắt lườm con mình một cái, “Mày nghĩ ta và mày vì sao phải vất vả cho nó hai thân phận như thế”.

“Cha, chẳng lẽ cha muốn.....”

“Diệp gia là sự lựa chọn rất tốt, thằng nhóc Diệp Cảnh kia cũng không tồi, là tinh anh trong tinh anh, về sau nếu Tiểu Dục tiến vào giới chính khách thì chắc chắn sẽ nhận được hậu thuẫn về tài lực rất lớn.....”

Từ xưa đến nay, nghiệp quan cấu kết là chuyện bình thường! (nghiệp quan: thương nhân + quan chức)

.....

ẦM! Mạnh Hạo chỉ cảm thấy máu ứ đọng lên não, trước giờ gã vẫn nghĩ chỉ cần Mạnh Dục phát triển tốt trong thương giới thì cha sẽ mặc kệ Mạnh Dục, chú ý tới gã, nhưng không ngờ..... Hóa ra đây chỉ là những

bước đi đầu tiên mà ông nội cùng cha tính sẵn giúp anh trai gã, vì muốn anh trai gã có hậu thuẫn lớn mạnh chống đỡ, tạo nên tương lai càng thêm rạng rỡ.

Vậy còn gã thì sao?

Nhiều năm vất vả tính kế như thế, chẳng lẽ đều là công cốc?

Không, không thể như thế được, chỉ cần hủy hoại Mạnh Dục, khiến Mạnh gia hoàn toàn thất vọng về hắn thì gã mới có cơ hội!

Đáy mắt Mạnh Hạo lóe lên tia sáng cuồng loạn, một âm mưu thoáng lướt qua não, trong nháy mắt thành hình hoàn chỉnh.

Phá hoại mối quan hệ giữa Mạnh Dục và Diệp Phong, khiến hai người hiểu lầm nhau, vĩnh viễn không thể hòa lại.

Đúng vậy, Mạnh Hạo lợi dụng Lưu Quang bắt được Diệp Phong, uy hiếp Diệp Cảnh, đương nhiên, bước kế tiếp sẽ là đổ mọi tội lỗi lên đầu Mạnh Dục (Mạnh Vũ)!

Trần Diểu và Phương Cường đều là những tên lưu manh đầu đường xó chợ mà Mạnh Hạo tìm về giúp việc. Những kẻ như hai tên này rất dễ khống chế, vừa nghe nói có thể có được ba nghìn vạn mà không cần giết người, chúng lập tức gật đầu đồng ý. Hai tên này còn rất trẻ, khoảng chừng mới học cấp hai, lúc bọn chúng sắm vai kẻ ác bắt người cướp tiền, cảm giác bản thân như đã ngang hàng với xã hội đen tàn bạo, tâm hư vinh được thỏa mãn, nhưng lại chẳng ý thức nổi mình đã đắc tội với người nào, tương lai sẽ khiến mình đen đủi như thế nào.

Mà trên thực tế, Mạnh Hạo cũng không định cho bọn chúng sống được đến lúc tiêu tiền, những kẻ như vậy cơ bản đều là dân từ nơi khác trốn tới, cho dù mất tích thì sao, chẳng ai để ý làm gì.

Phương Cường tiến tới trước giúp đỡ Trần Diểu, tâm tình khẩn trương, lực tay cũng không nhỏ, hung ác kéo bảo vai Diệp Phong, khiến cậu đau đớn rên lên một tiếng.

“Nhãi con, ăn nhanh lên, ra về nửa sống nửa chết cho ai xem.” Phương Cường nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, nếu không phải vì ba nghìn vạn kia, y sao có thể cúi đầu hầu hạ.....một tên tự cho mình là thiếu gia như Mạnh Hạo chứ.

Hừ, còn thằng nhãi này, bình thường thoát nhìn là một kẻ ăn trên ngồi chốc, cao cao tại thượng, nhưng lúc này không phải cũng chật vật y như ăn mày sao.

Trần Diểu mất hứng ngừng xé thịt, nếu chẳng phải thằng nhóc đang nằm dưới đất kia không thể đụng vào thì hắn đã sớm áp cậu dưới thân, hung hăng yêu thương một trận rồi. Hắn nâng tay lên nhét thịt vào cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của Diệp Phong, nhưng không ngờ Diệp Phong đang yếu ớt vô lực lại bỗng nhiên như bị cái gì kích thích, cậu đẩy Trần Diểu ra, sau đó ới tới hôn thiên địa ám.

Không nôn ra được thứ gì, chỉ đơn thuần là nôn khan.

“Mẹ mày, thằng nhãi chó chết!” Phương Cường theo bản năng đứng bật dậy, đập một cước vào ngực Diệp Phong.

Mạnh Hạo giật thót, nhớ tới thanh âm thâm trầm lạnh lẽo của Diệp Cảnh qua điện thoại, trong tiềm thức muốn mở miệng ngăn cản, nhưng nháy mắt gã lại nghĩ, dù sao mọi tội danh cũng đều đổ hết lên đầu Mạnh Dục, chẳng liên quan gì tới gã hết.

Diệp Phong đang hôn mê, ngực đột nhiên bị đập đau nhức, khiến cậu ho khan không ngừng, không đợi cậu kịp nhận ra, thứ hương vị chua nồng đã chực trào lên cổ, trong miệng cậu còn bị nhét đầy ngón tay của kẻ khác.

“Oe_____”

“Đại ca, nó không ăn được”.

“Nếu nó chết đói thì sao, không cần tiền nữa hả!”

Mạnh Hạo lạnh lùng nhìn thoáng qua, vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi thì ván cửa sau lưng ‘kéo kẹt’ một tiếng, gã chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một trận gió lạnh buốt quét qua. Toàn thân Mạnh Hạo phát lạnh, lông tơ toàn thân nhất thời dựng đứng lên.

Phương Cường đang định túm Diệp Phong đang nằm oặt trên đất dậy thì một bàn tay của ai đó đã túm lấy cổ tay y. Phương Cường giật mình muốn chửi thề nhưng bụng và lưng bỗng truyền tới cảm giác đau đớn kinh khủng, khiến tất cả những lời mắng ma chửi mẹ của y đều hóa thành tiếng khóc.

Trần Diếu đứng bên cạnh chân tay đã run lấy bầy, lập tức ngã phịch trên mặt đất, hoảng hốt giật lùi về góc đèn sáng sủa. Hắn cảm nhận được bản thân lúc này như bị nhốt dưới địa ngục, trước mắt hắn chính là quỷ tu la đầm máu.

.....

“Tiểu Phong?” Diệp Cảnh cẩn thận nâng cơ thể suy yếu của thiếu niên lên, thân hình mong manh này khiến trái tim anh nhói đau.

Diệp Phong yếu ớt thở dốc, ngực truyền tới từng cơn đau đớn khó chịu, cậu nhin không được cuộn tròn người lại, thân mình gầy gò run nhè nhẹ.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh dịu dàng ôm thiếu niên vào lòng, cọ cọ hai gò má tái nhợt, vuốt ve mái tóc xoăn ngắn có chút hỗn loạn của cậu.

Diệp Phong mơ màng mở mắt, ánh mắt mê mang lấp lánh nước mắt, thật giống như cái liếc mắt cuối cùng trước khi con người từ biệt thế gian.

Trái tim Diệp Cảnh thắt lại căng thẳng, đáy lòng bỗng dâng lên thứ cảm giác kích động không thành lời.

.....

Ngay khoảng khắc khi Mạnh Hạo thấy Diệp Cảnh xuất hiện, gã biết mọi chuyện đã bại lộ! Hết thấy đều xong rồi, Mạnh Hạo không biết bản thân đã đi sai bước nào, gã chỉ biết vào giờ phút này, gã phải lập tức rời khỏi đây!

Lui về phía sau hai bước định chạy trốn, nhưng một cái đá chân mạnh mẽ trong nháy mắt quét tới đã khiến Mạnh Hạo ngã bịch xuống đất, bảy tám vệ sĩ mặc đồ đen dững mảnh xông vào, chế trụ cả ba người chỉ trong tích tắc.

Bé Diệp Phong đang hôn mê lên, Diệp Cảnh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm thẳm lạnh lùng tàn sát cả căn phòng, giọng tố dâng lên cuộn cuộn.

“Tôi muốn bọn chúng phải chịu thống khổ gấp trăm ngàn lần!” Một câu nói nhẹ nhàng lãnh đạm vậy là đã quyết định xong vận mệnh cả đời của ba tên bất cóc ngu muội.

27. Chương 27: Kiếp Trước Mơ Hồ

Tựa như đã ngủ một giấc ngủ ngàn năm, cổ họng khô khốc, mí mắt nặng trĩu, toàn thân không có chỗ nào là không đau nhức. Trên môi có cảm giác như được vật gì đó ẩm ướt chà xát, nhưng dịu dàng hơn nhiều so với sợi bông vải, mang theo chút cẩn thận cùng nhiệt độ cơ thể.

Nhưng lượng nước này thật sự quá bé nhỏ không đáng kể, Diệp Phong thử hé miệng muốn nói chuyện, nhưng có vẻ vì yết hầu quá khô mà không thể thốt lên lời. Người ngồi bên cạnh có vẻ rất hiểu ý, đỡ cậu ngồi dậy, bên môi lại truyền tới cảm xúc mềm mại giống lúc trước, chỉ chốc lát sau, một dòng nước thanh thuần ngọt ngào trượt xuống cổ họng cậu.

Diệp Phong nhất thời phát ra một tiếng rên thỏa mãn, hương vị quẩn quanh bên người thập phần quen thuộc, bé thỏ con ngoan hiền cọ cọ vài cái, lựa vị trí thoải mái nhất, tiếp tục mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Diệp Cảnh cười cười, cương chiều vuốt ve thiếu niên đang dựa vào lồng ngực mình, cái đầu nhỏ cọ cọ vai anh không chịu rời. Vươn tay kéo chiếc chăn trên giường, thật cẩn thận bao kín bé thỏ con có cái đầu xù lông đen trong ngực, cơn sốt kéo dài ba ngày hai đêm này cuối cùng cũng rút bớt, nhưng không thể để cậu bị cảm lạnh thêm.

Nhìn bé thỏ con được mình nuôi đến béo mướt mà dùng một cái biến thành sợi lau gầy gò lung lay trước gió, Diệp Cảnh càng thêm đau lòng, anh nhẹ nhàng, chậm rãi thả cậu nằm xuống giường, để cậu ngủ thoải mái hơn. Diệp Phong theo bản năng co người về phía Diệp Cảnh, ‘móng vuốt nhỏ’ cứ thế túm chặt góc áo anh. Tâm can Diệp Cảnh mềm nhũn, ánh mắt nhu hòa như nước, nâng tay ôm lấy em trai.

Bé thỏ con thỏa mãn ôm chặt khuỷu tay anh trai, hai má sung sướng dụi dụi, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, làn môi tái nhợt ngậm một đầu ngón tay, để lộ ra hàm răng trắng tinh tẽ. Thân thể Diệp Cảnh nhất thời như bị điện giật, cả người cứng ngắc, không dám nhúc nhích. Ngón tay cảm giác được đầu lưỡi ấm nóng mềm mại kia quăn lẩy, dường như muốn mút toàn bộ vào bên trong, thỉnh thoảng lại dùng răng nhẹ cắn khiến đáy lòng anh ngứa ngáy.

Nhìn gương mặt tái nhợt, mang nét ngây ngô lại không giấu được vẻ thanh nhã quyến rũ của em trai nhà mình, Diệp Cảnh rất đáng xấu hổ cương mắt tiêu rồi.....

...

Diệp Phong mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, không gian xung quanh tràn ngập hương rượu đậm đặc. Trong tâm chợt cảm nhận được sự quen thuộc quái dị, cậu mơ hồ nhận ra bản thân mình hoàn toàn chẳng hề xa lạ gì với nơi này.

Một nơi thật lạ lùng, bốn phía xung quanh hôn ám, quang cảnh kỳ dị, ánh đèn lập lòe biến ảo đủ loại màu sắc, mọi người xung quanh lắc lư như say sóng, cuồng dã chạy theo tiết tấu âm nhạc..... Nơi này cực kỳ giống..... quán bar?

Về mặt Diệp Phong lộ ra biểu tình hoang mang cùng khó hiểu, vì sao cậu lại cảm thấy một nơi như quán bar rất quen thuộc chứ? Rõ ràng.....cậu chưa từng tới đây mà.

Cảnh vật hiện lên trong não nhanh chóng xoay chuyển, trước mắt cậu bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên tóc ngắn ngắn, không khác gì một con nhím đang xù lông. Hắn ta nhếch mép, lộ ra nụ cười đầy lưu manh, đáng vẻ nhăn nhúm hèn hạ: “Sao thế Diệp nhị thiếu gia, không định cho bọn này mặt mũi à!? Để xem hôm nay kẻ thắng là ai!”

Có cả đồng người đang vây quanh bọn họ, vô cùng ồn ào.....

Âm nhạc dần nhỏ lại, sắc điệu biến đổi trầm lắng hơn, sự điên cuồng lúc này mới hoàn toàn bắt đầu, những cô gái lẳng lơ liếc mắt tán tỉnh, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc đầy hàm xúc, thậm chí vang lên bên tai cậu càng ngày càng rõ.....

Đồng tử Diệp Phong chợt co rút lại, cậu nghĩ tới một chuyện..... chẳng lẽ cậu lại sống lại một lần nữa rồi?!

Không, đây không phải giấc mộng, đây rõ ràng chính là một đoạn ký ức nào đó! Giống với đoạn ký ức từ kiếp trước.

Những việc mà.....cậu muốn quên nhưng nó đã khắc quá sâu trong tâm khảm, không thể biến mất.

Hóa ra kiếp trước cậu ăn chơi trác táng đến thế sao? Sa đọa.....đến vậy.....

Diệp Phong đột nhiên mở to mắt, không gian xung quanh một màu đen tối. Cậu trừng mắt nhìn, trong đầu thoáng qua hình ảnh tuy mơ hồ nhưng rõ ràng nó đã từng xảy ra, khiến cậu không thể chịu nổi.

Vì sao lại như thế? Nếu sự thật đúng là vậy, ở kiếp trước anh trai hẳn phải ghét cậu lắm..... Không đúng, vì sao kiếp trước cậu lại trở nên như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh trai đâu?

Tạch. Ngọn đèn treo góc tường sáng bừng lên, giống như ngọn lửa ấm áp được thổi bùng lên giữa cánh đồng tuyết trắng trong đêm đông lạnh giá, không quá chói mắt mà rất ôn hòa, ấm cúng.

Bóng dáng quen thuộc chậm rãi xuất hiện trong bóng tối, khóe miệng anh mang theo tươi cười thân thiết, dưới đáy mắt lại là sự yêu chiều mà cậu luôn thích dựa vào. Người này chính là anh trai cậu, không còn

như trong trí nhớ ở kiếp trước..... chỉ đứng xa xa, lạnh lùng nhìn cậu rơi vào sa đọa, một người thân thuộc nhưng cũng quá xa lạ.

“Tiểu Phong!” Sắc mặt Diệp Cảnh thoáng qua một tia kinh hãi không thể che giấu, nhưng lập tức ngay sau đó đã bị sự kinh ngạc chi phối: “Tiểu Phong, em sao lại khóc, gặp ác mộng à?”

Diệp Cảnh buông chai nước ấm xuống, luống cuống tay chân lại gần giường em trai bảo bối nhà mình, thật cẩn thận giúp cậu chà lau nước mắt, trong lòng thầm nghĩ, cậu chắc chắn đã bị ba tên bắt cóc chó má kia bắt nạt quá đáng lắm nên mới ảm ức như thế. Nhìn cậu khóc mà lòng anh đau đớn.

“Tiểu Phong ngoan~ đừng khóc, tại anh không tốt, là lỗi của anh hai ~” Anh yêu thương cọt cọt chớp mũi hồng hồng đáng yêu của cậu, lại hôn lên khóe mắt ngập nước nói tiếp, “Sau này anh hai sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Phong thật tốt, tuyệt đối không để Tiểu Phong rơi vào tình cảnh như vậy một lần nữa, Tiểu Phong của anh, ngoan.....”

Diệp Phong chớp chớp mắt, khịt mũi, khóe mắt đỏ ửng trông vô cùng tội nghiệp, kết hợp với gò má gầy gò cùng gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thương xót.

Diệp Cảnh chỉnh lại góc chăn, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Diệp Phong, ôm cả người lẫn chăn vào trong ngực.

“Tiểu Phong đừng sợ, anh hai sẽ ngủ cùng em!” Diệp Cảnh cách một lớp chăn nhẹ vỗ về bé con trong lòng, cảm giác thật an tâm.

Diệp Phong cuộn người lại, cơ hồ muốn biến luôn thành quả cầu nhỏ, cái đầu nhỏ nhắn ngoan ngoan dựa vào ngực anh, phát ra tiếng “ừm” thư thái.

Anh trai cảm thấy mỹ mãn cực điểm ôm lấy em trai, em trai cũng cảm thấy mỹ mãn cực điểm dựa đầu vào ngực anh trai, hai mắt híp lại.

.....

Hư ảnh hòa trộn hắc ám, người đàn ông lạnh lùng bước tới gần, ánh mắt lạnh như băng khế nhưn, khóe môi cong lên, ném cho Diệp Phong một nụ cười đầy châm chọc nhưng thập phần xa lạ.

“Cậu như vậy mà cũng đòi làm thiếu gia nhà họ Diệp à?” Vẻ mặt khinh thường như một mũi tên nhọn hoắt bắn thẳng vào trái tim cậu, khiến nó nhỏ máu tươi lênh láng.

“Đây chẳng phải là mục đích của anh sao? Nuôi em thành một đứa vô dụng để sau này không thể cướp đoạt vị trí người thừa kế của anh! !” Diệp Phong chính tai nghe thấy âm thanh gào thét tràn ngập phần nộ cùng đầy ắp bi thương của mình.

Nhưng người đàn ông phía đối diện vẫn rời đi, chẳng hề quay đầu lại. Sự khó chịu và thất vọng dâng lên, giống như từ sâu trong cốt tủy dần bạo phát, đập thẳng tới lục phủ ngũ tạng, khiến cậu nhìn không được đau đớn.

Anh hai không thích cậu, dù cậu có làm gì thì anh trai vẫn ghét cậu như trước.....

Không, không phải, rõ ràng không phải như thế.

Vì sao lại ghét cậu đến vậy, cậu rốt cuộc đã làm sai chuyện gì.....

Không đúng, rõ ràng anh hai rất thích cậu mà.

Chẳng lẽ vì cậu sẽ uy hiếp tới địa vị của anh hai nên anh ấy mới chán ghét cậu?

Không, không phải.....

Anh hai, anh hai, anh hai.....

.....

Diệp Phong giật mình mở mắt, hơi thở dồn dập, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Tiểu Phong, lại gặp ác mộng sao?” Giọng nói của Diệp Cảnh chất chứa đầy sự ân cần vang lên bên tai Diệp Phong, đầu cậu dựa sát vào lồng ngực rắn chắc mà hiền hòa của anh, giống như một nơi giúp cậu che mưa chắn gió.

Anh trai dịu dàng như thế chẳng lẽ cũng chỉ là.....biểu hiện giả dối thôi sao?

Anh trai thật ra muốn.....nuôi cậu thành một tên vô dụng?

Bàn tay ấm áp vuốt ve trên trán cậu, Diệp Phong lại giống như bị điện giật, vội vàng lảng tránh.

Diệp Cảnh cau mày: “Tiểu Phong, em làm sao vậy? Cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”

Cảm giác khi vừa tỉnh lại, trời đã dần sáng, bốn vách tường trắng tinh sạch sẽ càng thêm sáng rõ, rèm cửa màu lam rủ xuống chạm mặt đất, bên ngoài vòm cửa hình bán nguyệt, thấp thoáng thấy cành cây quế xanh biếc rì rào theo gió, mùi hương thơm ngát tỏa khắp chốn.

Thiếu niên nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, còn người thanh niên ngồi bên cạnh cậu lại có vẻ rất nghiêm túc.

“Có phải vẫn còn cảm thấy không khỏe không, muốn anh hai gọi bác sĩ tới giúp em không?” Diệp Cảnh nhìn vết bầm xanh tím trên cánh tay em trai mà tâm can nhất thời tê rần.

Tâm tình Diệp Phong có chút phức tạp, cậu trầm nghĩ.....bản thân cần bình tĩnh hơn. Rõ ràng đã qua nhiều năm không nhớ tới những chuyện xảy ra ở kiếp trước, và cậu đã nhanh chóng quên nó đi, nhưng khi nó đột nhiên ủa về lại làm cậu quá bất ngờ, không kịp đề phòng.....

Kiếp trước cùng kiếp này, thái độ đối đãi của anh trai với cậu khác biệt tới quái dị, điều này khiến cậu.....rất bất an. Ẩn sâu trong trí nhớ hình như vẫn còn cất giấu một bí mật rất lớn nào đó.

Một người anh trai ghét cậu đến thế nhưng đột nhiên thay đổi thái độ. Bí mật nằm ở đâu?

Diệp Phong nhin không được phỏng đoán, nói không chừng ở kiếp này, vào một ngày nào đó anh trai sẽ đột nhiên phát hiện ra bí mật, nó khiến thái độ của anh với cậu hoàn toàn thay đổi, từ đó trở đi biến thành một người xa lạ.

28. Chương 28: Chỉ Là Giấc Mơ

Diệp Phong biết mình lại mơ nữa rồi, vẫn là những cảnh xưa cũ trong trí nhớ, chẳng qua hiện tại cậu đang sắm vai người đứng xem mà thôi, đứng giữa hư vô, trong không gian tĩnh lặng chứng kiến hết thảy.....

“Anh hai~” Trong bóng tối truyền đến thanh âm đặc biệt non nớt của bé con.

Hình ảnh dần rõ ràng trong tầm mắt, Diệp Phong thấy chính bản thân mình khi còn bé đang dùng thân thể bánh bao nhỏ lắc lư lắc lư, ngoan ngoãn chạy về phía trước, nhưng không ngờ mới được vài bước thì hai chân đã run lên, thân hình tròn trịa như nắm gạo nẹp ngã xấp trên mặt đất.

Nhưng bánh bao nhỏ không khóc, cậu chỉ ngây người ra một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh trai cười, tươi sáng hệt như ánh nắng mặt trời. Diệp Phong thấy đáng yêu Diệp Cảnh khi còn nhỏ đang nhú mào, đầy mắt chứa toàn sự chán ghét không chút che giấu. Người này không hề giống với người anh trai sẽ lập tức chạy tới đỡ cậu đứng lên trong trí nhớ của Diệp Phong, mà như là một người xa lạ, lãnh đạm xoay người rồi đi.

“Anh hai.....” Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, cố gắng nhướn cái đầu nhỏ nhìn theo, nhưng chỉ thấy bóng dáng anh trai biến mất ở chỗ rẽ hành lang, dưới chân như có gió đưa, nhanh gọn, không có chút do dự, không hề quay đầu lại. Cảm giác mất mát lan tràn trong không gian khiến cho căn nhà cao cấp vốn trông trải nay lại càng thêm vài phần tĩnh lặng mà lạnh lẽo.

Diệp Phong lại tiếp tục thấy cảnh Phúc quần gia tuổi còn trẻ đi đến bể bánh nhỏ đứng lên, xoa đầu bánh bao nhỏ an ủi.

“Nhị thiếu gia.....”

Anh trai.....từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ chấp nhận cậu.

.....

“Alô?” Giọng nói từ đầu dây bên kia vĩnh viễn lãnh đạm, xa cách như thế, khiến Diệp Phong nhin không được run rẩy một chút.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Phong cố gắng mỉm cười, tận lực giữ vững ngữ điệu nhẹ nhàng bình thản, nhưng vẫn như cũ che giấu không hết hy vọng nhàn nhạt lộ ra: “Anh hai, tối nay về ăn cơm được không, hôm nay.....”

“Không có thời gian.” Cuộc gọi lập tức bị ngắt, ngăn ngử trong vòng hai giây.

Hôm nay.....là sinh nhật của em. Nghe thấy tiếng tút tút ngân dài qua điện thoại, Diệp Phong há miệng thở dốc, cậu vẫn còn chưa nói hết câu mà.

Phúc quần gia khẽ thở dài, bắt đầu dĩ lác đầu.

Anh hai vẫn luôn.....nói chuyện với cậu một cách miễn cưỡng như thế.

.....

“Tiểu Phong, lại đây uống chén nước đi.” Giọng nói rất quen thuộc, pha chút lạnh lạnh nhưng vẫn lộ ra sự dịu dàng không hề che giấu.

Con người Diệp Phong hơi co lại, người này là.....Việt Hàn Du?!

“Cám ơn.....” Chính cậu đang ngồi trên ghế sofa, thoát nhìn có hơi phờ phạc. Diệp Phong mệt mỏi tiếp nhận chén trà, dáng vẻ không yên lòng nhấp một ngụm nước.

Việt Hàn Du xoa đầu Diệp Phong, ánh mắt tràn ngập dịu dàng nói: “Tôi không muốn nói xấu Diệp Cảnh, nhưng là kẻ đứng ngoài cuộc, lại làm bạn nhiều năm với cậu, tôi nghĩ cần phải nói cho cậu hiểu rõ. Tiểu Phong, Diệp Cảnh là một thương nhân xuất sắc, nhưng lại là một người anh trai vô cùng thất bại, cậu không cần ôm ảo tưởng gì với anh ta nữa”.

Diệp Phong miễn cưỡng cười khổ: “Thật ra tôi chỉ muốn.....cùng người nhà.....đi du lịch mà thôi”.

“Nếu cậu thật sự muốn một người anh trai, tôi cũng có thể làm.” Việt Hàn Du đột nhiên nói, ngữ khí nghiêm túc đến khó hiểu.

“Cái gì?” Diệp Phong giật mình, nhất thời không hiểu rõ ý của Việt Hàn Du.

“Bất kể cậu muốn đi đâu, tôi cũng sẽ đi với cậu.” Việt Hàn Du nhích lại gần, Diệp Phong theo phản xạ lùi ra phía sau, cuộn một góc trên sofa. Việt Hàn Du vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục nhích tới gần gương mặt Diệp Phong, gần tới mức cậu có thể cảm nhận từng hơi thở của y. Không hiểu sao, trong lòng bỗng thấy vô cùng căng thẳng.

“Tiểu Phong, cậu không hề cô độc, dù sau này gặp phải bất cứ chuyện gì, cậu cũng đều có thể tới tìm tôi.....”

Vì sao ánh mắt của Việt Hàn Du lại luôn kỳ quái đến vậy?

.....

“Thầy à, nhanh tan học thôi, em sợ không kịp nữa rồi”.

“Ày, nhóc con vội đi hẹn hò hả!”

“Đâu có đâu, em muốn đi mua quà sinh nhật cho anh hai thôi”.

“Tình cảm của hai anh em tốt thật đó!”

“Có lẽ vậy.....”

Tiếng phanh xe chói tai vang lên khiến màng nhĩ chấn động, một giây cuối cùng trong trí nhớ là hình ảnh chiếc xe ô tô màu đen có rèm che lao tới, nháy mắt tông thẳng vào người cậu. Diệp Phong cảm nhận được sự đè ép mãnh liệt đầy rõ nét, làm cậu nhin không nổi gào thét kêu đau.

“A.....”

“Tiểu Phong?” Ngay giây tiếp theo cậu đã dựa vào lồng ngực ấm áp của ai đó, sau lưng được một bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve, trấn an tâm tình không yên ổn của cậu. “Tiểu Phong, sao vậy?”

Diệp Cảnh giúp em trai bảo bối nhà mình chà lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, vẽ mặt khấn trương.

“Anh hai?” Diệp Phong mơ màng mở mắt, ý thức vẫn còn mơ hồ, nhưng cậu đã nhận ra mình rốt cuộc cũng thoát khỏi ác mộng kia rồi.

“Là anh, anh hai ở đây rồi. Tiểu Phong lại gặp ác mộng sao?”

Diệp Phong xoay đầu lại, nhìn thấy sự khấn trương cùng quan tâm vô hạn ẩn sâu trong mắt anh trai, cậu không thể nhìn ra một chút giả dối nào ở đó. Diệp Phong lại nhớ tới dáng vẻ lạnh lùng, để mặc cậu tự sinh tự diệt của người anh trai trong mộng, không hiểu vì sao đáy lòng bỗng dâng lên nỗi niềm tủi thân sâu sắc.

“Anh hai..... vì sao lại đối xử với em như thế?”

“Cái gì?” Diệp Cảnh hơi sững sốt.

Diệp Phong bĩu môi, đôi mắt ngấn hồng, con ngươi đen như mực mơ hồ lấp lánh một tầng nước. Diệp Cảnh vốn tưởng cậu còn muốn nói thêm gì nữa, ai ngờ Tiểu Phong đột nhiên trở mình, rụt người vào trong chăn, tròn vo nhưng run rẩy xù lông như chú nhím con tức giận.

Diệp Cảnh nhíu mày, sự bất an dần dâng lên, đáy lòng mơ hồ cảm nhận được có gì đó không ổn.

Sau khi Tiểu Phong tỉnh lại, từ tối hôm qua đến giờ cậu luôn gặp ác mộng, anh cảm nhận được Tiểu Phong dường như.....không còn giống như lúc trước nữa.

Anh sợ hãi cảm giác được, cái quay lưng lần này của Tiểu Phong chính là điềm báo trước cậu sẽ rời bỏ anh.

“Tiểu Phong ngoan, nói cho anh hai biết anh hai đã làm sai điều gì được không, anh hai sẽ lập tức sửa, Tiểu Phong đừng tức giận nữa nhé?” Diệp Cảnh thấp giọng xin tha thứ, anh nhạy bén cảm giác được xúc cảm biến hóa của Tiểu Phong chẳng có quan hệ gì với lần bắt cóc này hết, chẳng lẽ.....là vì nguyên nhân khác.

Tâm tư của bé tỏ quả nhiên vô cùng thiện lương, vừa nghe thấy Diệp Cảnh nói thế, chỉ chốc lát sau đã nhúc nhích, cái đầu nhỏ chui ra khỏi ổ chăn, đôi mắt đen lúng liếng đảo quanh, nhìn thấy sự “chân thành” trong mắt anh trai, trên mặt nhất thời xuất hiện do dự rõ nét.

Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên trán Diệp Phong, cậu không còn tránh né hay cự tuyệt nữa. Điều này khiến trái tim Diệp Cảnh dễ chịu hơn hẳn, ít nhất thì..... Tiểu Phong không có giống như tối hôm qua, đột nhiên chán ghét sự thân cận của anh.

“Anh hai, em đói rồi.” Bé tỏ con chu môi, không trả lời câu hỏi trước đó của Diệp Cảnh.

“Anh hai có mang cháo từ nhà đến, có muốn ngồi dậy ăn hay không?” Diệp Cảnh cũng thuận theo cậu tiếp lời.

“Có ạ.....” Bé tỏ con ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Cảnh cẩn thận nâng Tiểu Phong dậy, nhẹ nhàng đặt một tấm đệm phía sau làm chỗ dựa, để cho em trai bảo bối nhà mình thoải mái dựa lưng.

“Anh hai đút cho em ha?” Diệp Cảnh dùng thìa múc cháo, cẩn thận thổi thổi, rồi chậm rãi đưa đến miệng Diệp Phong, ánh mắt ngập tràn thỏa mãn nhìn cậu chút một chút một nhai nuốt.

Anh hai thế này rõ ràng là tốt nhất.

Diệp Phong mở to mắt nhìn, đột nhiên mở miệng: “Anh hai, anh có tin vào kiếp trước không?”

Tay Diệp Cảnh chợt khựng lại một chút, sau đó lập tức tiếp tục múc cháo, trong chớp mắt che giấu sự cứng ngắc ban nãy, ánh mắt nhu hòa mà chuyên chú: “Sao Tiểu Phong lại đột nhiên hỏi vấn đề kỳ quái này?”

Diệp Phong hơi do dự một lúc, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Em mơ thấy một giấc mơ rất lạ.....”

Mơ?! Diệp Cảnh cả kinh, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo trên tay, sự bất an cuộn trào mãnh liệt trong lòng.

“Tiểu Phong.....mơ thấy anh hai hả?”

“Vâng.....” Thanh âm của Diệp Phong mang theo sự do dự, “Là một người nhìn rất giống anh hai”.

Tiểu Phong vẫn luôn cảm thấy tuy hai người đáng vẻ giống nhau nhưng người kia so với anh trai nhà mình thì quá là kém cỏi.

Diệp Cảnh nửa thật nửa giả hỏi han, từng bước từng bước dẫn dắt Diệp Phong, cậu ngây ngốc mắc bẫy, kể ra toàn bộ giấc mơ của mình, càng nói càng nhiều, càng khiến Diệp Cảnh lo sợ.

Đây.....toàn bộ đều là những chuyện đã xảy ra trong kiếp trước, là những thứ mà anh muốn quên, lúc ấy anh thật sự cận bã đến không thể cận bã hơn, luôn hung hăng tổn thương Tiểu Phong, ngay lúc thân thể cậu yếu ớt nhất lại dùng sao khoét sâu thêm, khiến vết thương máu chảy đầm đìa. Sau đó Tiểu Phong chỉ biết tránh ở một góc sáng sủa, cuộn tròn người lại, lặng lẽ tự liếm vết thương, thầm chờ nó kết vảy.

Tiểu Phong..... Diệp Cảnh xiết chặt nắm tay, đáy mắt âm trầm bùng lên ngọn lửa đỏ rực.

“Đây chỉ là mơ thôi, ngày nghỉ gì thì đêm mơ thế ấy, có phải Tiểu Phong luôn lo lắng anh hai sẽ bỏ rơi em hay không?” Diệp Cảnh cố gắng áp chế sự kinh hãi trong lòng, ngữ khí bình thản mà dịu dàng, giống như đang thuật lại một sự kiện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Diệp Phong chớp chớp mắt, có hơi chút nghi hoặc.

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật.” Diệp Cảnh bật cười nhéo nhéo mũi bé thỏ con, “Vì một giấc mộng chẳng ra sao mà Tiểu Phong lại đi giận anh hai, phải phạt phải phạt”.

“Á ~” Diệp Phong vươn móng vuốt che mũi, phản kháng lại cái tay của Diệp Cảnh, trong lòng thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Chắc tại cậu mệt mỏi quá nên thế rồi, nhưng giấc mộng kia cũng thật sự quá kinh khủng. Cậu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nếu đó thực sự là trí nhớ trong kiếp trước thì không có lý nào thái độ của anh hai với cậu lại kém đến mức ấy á

~ “Tiểu Phong ngoan ngoãn ăn hết cháo rồi anh hai sẽ bóc vải cho em có được hay không?”

Cái đầu be bé của Diệp Phong nhất thời bừng sáng, hai mắt lấp lánh quang mang trong suốt.

“Vâng ạ!” (^o^)/

Quả nhiên anh trai nhà cậu là tốt nhất!

...

Diệp Cảnh xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, nháy mắt sau khi đóng cửa lại, sắc mặt anh nhất thời tối sầm xuống.

Tại sao Tiểu Phong lại đột nhiên mơ thấy những chuyện trong kiếp trước, tại sao em ấy lại nghĩ những chuyện đó đều đã xảy ra. Từ trước đến nay rõ ràng anh làm cái gì cũng suôn sẻ, nhưng lúc này việc ngoài ý muốn đã tới.....nhanh tới mức bất ngờ, khiến anh không phòng kịp.

Là ai, rốt cuộc là ai, chẳng lẽ lại là.....giọng nói đã cho anh sống lại?!

Diệp Cảnh hừ lạnh một tiếng, anh liệu có nên cảm ơn trời xanh vì Tiểu Phong không mơ thấy đoạn ký ức cuối cùng trong phòng bệnh kia hay không đây.

Nếu không, nếu không.....

Anh chậm rãi nhắm mắt, không dám nghĩ tới khả năng sau khi em trai nhà mình nhớ rõ việc bản thân chết ra sao, rồi cậu sẽ nhìn anh bằng ánh mắt nào. Sợ hãi? Hay hoảng sợ? Hay.....hoàn toàn chán ghét rồi rồi bỏ anh?

Nhưng mặc kệ là loại tình huống gì, Diệp Cảnh biết anh vẫn sẽ mất đi Tiểu Phong, mất đi sự tin tưởng của cậu, mất đi tình yêu của cậu, hết thảy.....đều là do anh tự làm tự chịu, đều là sự trừng phạt mà anh phải gánh.

Nhưng tới tận bây giờ Diệp Cảnh cũng không phải là loại người ngồi yên chờ chết, nếu vẫn chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, anh tuyệt đối sẽ không chán nản, tuyệt đối không buông tay. Chỉ sợ.....chỉ sợ, phải dùng tới thủ đoạn cuối cùng, nhốt Tiểu Phong lại.....còn hơn là phải mất cậu. Cường thế một chút cũng chẳng sao, đúng không?

Khóe môi Diệp Cảnh cong lên một nụ cười khổ.

“À đúng rồi.....cuối cùng em còn mơ thấy cả Việt Hàn Du nữa á!” Bé thỏ con nghiêng đầu, đột nhiên lên tiếng.

“Hửm?” Diệp Cảnh cực kỳ khó chịu, sao cậu lại mơ thấy cả tên râu ria vớ vẩn kia nữa thế → →.

“Anh ấy nói anh ấy có thể làm anh trai của em, sau đó đưa em đi du lịch khắp nơi, cho dù em gặp khó khăn gì thì anh ấy cũng nguyện ý giúp em.” (*^_____*^)

Diệp Cảnh thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, cái tên chết tiệt kia quả nhiên có mục đích không thuần khiết với em trai nhà anh, mẹ kiếp! ! !

“Mơ đều là ngược lại đấy, Tiểu Phong cũng đâu thể làm phiền người ngoài đúng không, em vẫn còn có anh hai mà!”

Bé thỏ con chớp chớp mắt, dưới ánh mắt đầy áp bức của anh trai, cậu đành yên lặng gật đầu. Đúng vậy, anh chính là anh ruột của cậu á..... Cơ mà sao những lời anh trai nói quá quá thế nào ấy nhỉ? o()o

“Chỉ có điều..... Em còn mơ thấy có một chiếc xe đột nhiên lao tới.....thân thể em bị đè ép trong chớp mắt, rất đau, rất đau.....” Đường như đã đắm chìm trong trí nhớ, thân thể Diệp Phong không khỏi hơi phát run.

Đáy mắt Diệp Cảnh tối sầm lại, trong lòng khẳng định đó chính là đoạn ký ức Tiểu Phong gặp tai nạn ở kiếp trước. Bị xe đè lên nhất định rất đau, thậm chí bác sĩ còn chẩn đoán có khả năng cậu sẽ bị tê liệt, vô cùng nguy hiểm. Diệp Cảnh thật giận bản thân mình khi đó lại có thể vui sướng khi người gặp họa, chạy tới kích thích cậu, cuối cùng hại Tiểu Phong đột tử.

Thuận theo tự nhiên ôm tiểu Phong vào trong ngực, giống như mỗi lần tìm kiếm sự an ủi trước đây, Diệp Cảnh cọ cọ mái tóc mềm mại của cậu, cảm thụ nhiệt độ cơ thể chân thật đang áp sát vào ngực mình, đáy lòng bỗng chốc bình ổn hơn một ít. “Đừng suy nghĩ nữa, chỉ là mơ thôi, chỉ là mơ thôi”.

Đối với kiếp này mà nói thì đó chính là mộng! Anh tuyệt đối không cho phép đoạn trí nhớ hư ảo này ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, ảnh hưởng đến sinh mệnh vô lo vô nghĩ của Tiểu Phong.

Cái đầu nhỏ xù tóc của Diệp Phong cọ cọ, tham luyến hít lấy hương vị đầy quen thuộc trên người anh trai.

“Em biết mà anh hai, đó chỉ là giấc mơ, giấc mơ mà thôi..... Anh hai của em rõ ràng là một người rất dịu dàng”.

“.....” Diệp Cảnh hơi hạ mắt, đáy mắt sâu lắng thoáng hiện lên một mặt đau thương.

Bạn đang ?

Con người luôn như thế, coi thường những thứ trước mắt, chỉ đến khi nó mất đi mới cảm thấy hối tiếc, nhưng lúc đó hối hận cũng đã muộn, biết vậy thì chẳng làm.

Nếu Tiểu Phong thực sự nhớ lại được mọi việc ở kiếp trước, nhớ được những chuyện cậu chảy máu đầm đìa vì bị anh tổn thương như thế nào, liệu cậu còn có thể giống như lúc này, không hề có sự trói buộc, toàn tâm toàn ý tin tưởng anh hay không?

Tiểu Phong, Tiểu Phong, có thể tiếp tục như thế được không. Chúng ta sẽ cùng bên nhau trải qua năm tháng, cùng bên nhau cảm thụ thế gian chuyển dời, tựa vào nhau cả đời được không?

29. Chương 29: Chuỗi Phạt Châu

Lúc Diệp Cảnh mang theo túi vải tới phòng bệnh, đã thấy vị học trưởng trên danh nghĩa luôn thích đục khoét góc tường, dụ dỗ em trai bảo bối nhà anh ngồi đấy, không ai khác ngoài hội trưởng hội sinh viên _____ Tiêu Nhiên.

“.....Cuối cùng, vì không để ý nên vừa đi được hai bước đã bị trượt chân, ngã xuống hồ nước.....” Tiêu Nhiên vẻ mặt bất đắc dĩ, trêu chọc khiến Diệp Phong cười ha hả.

“Em thật sự rất muốn nhìn thấy cảnh đấy á, anh nói xem cái này.....”

“Chờ đến khi em thi đại học xong, chúng ta sẽ cùng đi ha, lần trước bạn anh đã giới thiệu.....”

Sắc mặt Diệp Cảnh tối lại, một tên Việt Hàn Du muốn bắt cóc em trai nhà anh không nói làm gì, giờ lại còn thêm cả Tiêu Nhiên, không có việc gì làm hay sao mà suốt ngày chạy tới quấy rầy, khinh ông anh trai này chết rồi chắc. Mẹ nó!

“Lần nào cũng thấy hai người tán gẫu vui vẻ quá nhỉ.” Duẩn Cảnh nhếch mép, liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên. Anh nghiêng răng nghiêng lợi thâm nghĩ, nếu không vì anh không có đủ thời gian cho các hoạt động ở trường thì đến lượt thằng nhãi này làm hội trưởng chắc! Hừ

~ “Diệp đại thiếu gia lại cười như không cười rồi, cảnh giới càng lúc càng cao thâm ha!” Tiêu Nhiên lạnh nhạt cười nói.

“So ra thì vẫn kém Tiêu hội trưởng thích lợi dụng mọi thứ đấy chứ!” Diệp Cảnh lãnh đạm trả lời, sau đó lập tức chuyển sang trạng thái dụ dăng khi nhìn về nhóc em trai đang dùng ánh mắt trông mong ngóng túi vải, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Xem đi, quả nhiên là em trai mình nuôi, sao có thể dễ dàng bị dụ dỗ như thế chứ. Mấy tên kia có cố thể nào cũng toi công thôi!

“Anh, vải cho em ạ?” Tiểu Phong lúc này giống hệt như một chú cún nhỏ đang phe phẩy đuôi, đôi mắt to tròn long lanh như quả nho đáng yêu chớp chớp nhìn Diệp Cảnh.

Được rồi, cho dù là nhìn quả vải thì lực chú ý của em trai cũng đã đặt trên người anh rồi.

“Anh hai mua rất nhiều nha~” Diệp Cảnh quơ quơ túi vải trong tay, đắc ý liếc mắt sang nhìn Tiêu Nhiên, “Tôi nhớ rõ Tiêu hội trưởng bận rộn nhiều việc lắm mà, thứ lỗi không tiễn anh được”.

Ngay lúc Diệp Cảnh tới, Tiêu Nhiên đã không định ở lại nữa, hẳn không để ý đến sự khiêu khích của Diệp Cảnh, xoay người chào tạm biệt Tiểu Phong. Diệp Phong cũng không cố ý giữ hất lại.

Qua một thời gian dài như thế, người em trai như cậu đã sớm quen với cảnh hai người kia cứ gặp nhau là đối chọi gay gắt rồi. o()o

“Quả vải ~ quả vải ~” Trong cái túi to kia toàn là loại vải mà cậu thích, khuôn miệng nhỏ nhắn của Tiểu Phong mở ra khép lại rất có nhịp độ. Ngày thường anh trai không cho cậu ăn nhiều, nhưng từ sau khi cậu nằm viện, chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng, anh trai gần như sẽ đồng ý tất làm cho cậu cảm giác được cái gọi là đặc quyền của người bệnh.

Tốt, phải lợi dụng chuẩn xác thời gian này mới được, không thể lãng phí. *nắm tay quyết thắng*

Diệp Cảnh cẩn thận bóc vỏ, sau đó đưa thịt quả tới bên miệng em trai bảo bối. Nhìn cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn mở ra khép lại, nhìn gương mặt thon gầy lúc này đang phồng má nhai nuốt, thỏa mãn cười híp mắt, trong lòng Diệp Cảnh như nở hoa.

Đột nhiên, ánh mắt Diệp Cảnh dừng lại trên cổ tay trắng nõn của Tiểu Phong, Vết bầm tím trên đó đã hoàn toàn biến mất, nhưng.....lại xuất hiện thêm một chuỗi phật châu bằng gỗ không biết từ đâu đến.

“Vừa nãy cái tên Tiêu Nhiên kia cho em cái này à?”

“Dạ?” Bé thỏ con tròn tròn mắt, phùng miệng nhìn anh trai.

“Anh hai là hỏi.....” Nhìn bộ dáng của bé thỏ con mà anh vẫn giữ gìn trong nhà, Diệp Cảnh buồn cười chọc chọc hai má cậu vài phát, “Trước đây hình như anh đâu có thấy Tiểu Phong đeo chuỗi phật châu này”.

“Phật châu?” Diệp Phong nuốt hết vãi trong miệng rồi khó hiểu nhìn cổ tay mình, “Em không biết, hình như hôm qua lúc tỉnh lại đã thấy đeo rồi.....Em còn tưởng anh hai tặng em”.

Diệp Cảnh lập tức nhíu mày, nháy mắt liên tưởng tới sự việc Tiểu Phong bắt đầu gặp “ác mộng” tối hôm qua. Chẳng lẽ có liên quan tới chuỗi phật châu này?

“Tiểu Phong không có chút ấn tượng nào sao?”

Diệp Phong cẩn thận nhìn kỹ chuỗi phật châu trên cổ tay, càng nhìn càng thấy.....hình như có hơi quen mắt.

“Hình như em đã thấy ở đâu đó rồi.....” Diệp Phong nhíu mày, cố gắng nhớ lại, “A, lần trước em gặp được một hòa thượng trên đường, ông ta muốn tặng em chuỗi hạt này, nhưng em đâu có nhận a.....”

Trong đầu Diệp Cảnh chợt lóe, anh hiểu rồi.

Có lẽ trước kia anh sẽ không tin mấy chuyện quỷ thần ngớ ngẩn như thế này, nhưng hiện tại, sau khi được sống lại, việc em trai anh gặp được một vị hòa thượng có chút đạo pháp trên đường cũng không phải là chuyện không có khả năng. Nhưng vì sao hòa thượng kia lại muốn đưa chuỗi phật châu này cho Tiểu Phong? Chuỗi hạt này.....sao lại có khả năng làm Tiểu Phong không ngừng nhớ lại những chuyện ở kiếp trước?

“Nếu không phải vật quan trọng thì cho anh hai chuỗi phật châu đó đi.” Diệp Cảnh nói, âm thầm bỏ nó vào trong túi.

Diệp Phong đang vội vàng ăn vãi, không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ vâng một tiếng.

Sau khi Diệp Cảnh rời bệnh viện, anh lập tức ném chuỗi phật châu vào trong thùng rác ven đường, dưới màn đêm, chuỗi hạt kia dường như đang tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, có vẻ kinh người. Diệp Cảnh đột nhiên nhớ ra, kiếp trước hình như Tiểu Phong cũng.....đeo một chuỗi hạt giống thế.

Đáy lòng Diệp Cảnh trầm xuống, nói anh ích kỷ cũng được, anh tuyệt đối không muốn cho Tiểu Phong khôi phục trí nhớ.

.

Buổi tối hôm nay anh trai có việc nên không thể tới ngủ cùng cậu, Diệp Phong tắt đèn đi, ngoan ngoãn chui vào trong ổ chăn, chìm vào giấc ngủ một mình.

Giữa không gian mơ hồ, cậu dường như nghe thấy âm thanh nói chuyện của rất nhiều người, hơn nữa còn có mấy người giọng vô cùng lớn, thời điểm tranh luận nói năng cực kỳ phách, trong đó có một giọng nói mà cậu nghe đặc biệt quen tai_____là anh trai.

“.....Người trẻ tuổi, dù nói năng hay làm việc thì cậu cũng nên dùng đầu óc đi!”

“Đồng sự Lý, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi, vì sao mọi người vẫn tin dùng tên họ Lưu đó!” Âm sâu trong thanh âm của Diệp Cảnh đã không giấu nổi sự phẫn nộ.

“Đấy chỉ là thành kiến của cậu, chẳng lẽ cậu không nhúng tay vào chắc? Cái chúng tôi cần nhìn thấy chính là tương lai phía trước”.

.....

Hạng mục mà anh trai nghiên cứu hơn một tháng nay vì khinh địch mà bị chỉ trích, họ nói rằng anh chỉ biết lý luận suông. Lưu Tố Vân đắc ý cười, thoát nhìn vô cùng chướng mắt.

Diệp Phong vốn đang ở nhà, đột nhiên nhận được điện thoại từ trợ lý của anh trai gọi tới mới biết qua sự tình. Lưu Tổ Văn cùng em trai bà không biết đã dùng thủ đoạn gì mà mua chuộc được ban giám đốc, còn động tay động chân lên dự án của anh trai, tung ra bên ngoài những thông tin giả dối. Ngay lúc anh trai diễn thuyết tỉ mỉ về dự án cùng tương lai sẽ đạt được lại bị đối phương đánh giá không đáng một đồng, các cổ đông trong ban giám đốc thi nhau đưa đẩy từ chối.

Trợ lý của Diệp Cảnh là một người thông minh, ngay lúc ban giám đốc chia làm hai phe đấu khẩu, bên nào cũng cho là mình đúng, nhưng kết quả chỉ có một, bên nào nắm giữ số cổ phiếu lớn hơn thì chắc chắn sẽ chiếm được ưu thế. Hiện tại Diệp Cảnh đang nắm giữ 36% cổ phần công ty, mà Diệp Phong chỉ có 10%. Không chút suy nghĩ, Diệp Phong chạy vọt vào trong phòng họp, thề thốt, đem tất cả lợi ích nghiêng về phía anh trai, không hề cố kỵ người nhà họ Lưu sắc mặt vắn vẹo vì tức giận phía đối diện.

Ánh mắt của Diệp Cảnh lúc này.....vô cùng phức tạp.

“Anh hai, tối nay chúng ta cùng nhau về nhà đi”.

“Tôi phải tăng ca.” Diệp Cảnh lạnh lùng ném lại một câu, sau đó xoay người rời đi. Bóng lưng đậm đặc xa cách rất nhanh biến mất trong tầm mắt Diệp Phong.

Trong căn biệt thự cao cấp của Diệp gia không hề có vị đạo của cha Diệp và Diệp phu nhân, chỉ có hơi thở cuộc sống của hai anh em họ Diệp, nhưng Diệp Phong luôn cảm thấy rằng thật ra người chân chính sinh hoạt dưới khu nhà cao cấp này chỉ có một mà thôi, hệt như một người canh gác cô độc.

Đôi khi Diệp Phong cũng sẽ suy nghĩ, bản thân mình.....rất cuộc đang chờ mong điều gì?

.....

Mẹ đã chết rồi ư? Trong óc Diệp Phong chợt có tiếng nổ mạnh âm âm, người phụ nữ mãi mãi bận rộn với những buổi yến tiệc tụ hội, người phụ nữ luôn tạo nhã đoan trang dù ở bất cứ đâu, người phụ nữ mang nửa dòng máu với cậu nhưng chưa bao giờ quan tâm đến cậu..... W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đã chết!

Diệp Phong không biết bản thân có đau khổ hay không, có nên khóc hay không nữa? Trên thực tế, ngay đến hiện tại, dụng mạo của người phụ nữ đó như thế nào cậu cũng chẳng nhớ rõ, một năm không gặp quá vài lần, càng không gọi được mấy tiếng mẹ, dường như không khác nào người xa lạ chẳng có quan hệ huyết thống.

.

“Anh hai, mẹ của em, bà ấy.....”

“Đừng làm phiền tôi!” Diệp Cảnh có vẻ khó chịu, thuận tay đẩy Diệp Phong ra.

Diệp Phong bất ngờ, không kịp đề phòng nên lập tức đụng vào cạnh bàn khiến thắt lưng cậu đau đớn, rất đau, rất đau, nhưng Diệp Cảnh lại giống như bình thường, không nhìn thấy gì đặc biệt, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Diệp Phong xoa xoa phía sau lưng, yên lặng cuộn tròn người trong góc tường, rất lâu sau đó cũng không hề mở miệng nói chuyện.....

Trong cái nhà này không ai thích mẹ cậu, không ai thương tâm trước sự ra đi của bà, nhưng Diệp Phong cảm nhận được trong lòng mình quả nhiên vẫn có chút khổ sở.

Có lẽ vì chưa bao giờ nhận được tình thương của người mẹ nên cậu mới luôn chờ mong như thế, có điều, thật đáng tiếc, một chút.....cũng không có.

.....

“Cháu là đứa con duy nhất của em gái dì, sao dì có thể hại cháu chứ! Cháu đừng hy vọng gì vào Diệp Cảnh nữa, nó hận cháu đến thế!....” Lưu Tổ Văn nhíu mày, cười lạnh nói, “Mẹ của anh trai cháu.....”

“Câm miệng!” Diệp Phong xoay người bỏ chạy, cậu tuyệt đối không muốn biết rõ mọi chuyện từ miệng người ngoài, hơn nữa rất có khả năng là đã bị Lưu Tổ Văn sửa đổi, càng không đáng tin.

.....

“Bác sĩ nói nếu cậu chậm trễ trị liệu thì toàn thân sẽ bị tê liệt, trở thành người sống thực vật ~” Đáy mắt Diệp Cảnh lóe lên ý cười châm chọc, mĩa mai nhìn cậu từ trên cao nhìn xuống.

Đồng tử Diệp Phong chợt co rút, anh hai à.....

“Có muốn biết tại sao không?” Diệp Cảnh lạnh lùng cười, “Mẹ của tôi.....”

.....

Trong bóng tối, Diệp Phong đột nhiên giật mình tỉnh giấc, cảm giác chân thật như thế.....chối mắt đến thế.....chẳng lẽ vẫn chỉ là mơ?!

Vì sao cho tới tận bây giờ cậu vẫn không chú ý đến? Thật sự, cậu chưa từng cẩn thận suy nghĩ về mối quan hệ chân chính giữa cậu và anh trai, anh trai của cậu.....vốn là người anh cùng cha khác mẹ với cậu, nhưng cậu đã ở Diệp gia nhiều năm đến vậy mà chưa từng nghe thấy ai nói về chuyện mẹ đẻ của anh trai.

Vì sao cậu lại xem nhẹ chuyện quan trọng như thế. Thật ra quan hệ giữa mẹ cậu và cha Diệp không tốt lắm, thật ra thân phận của mẹ cậu chính là Diệp phu nhân kế tiếp mới lên. Nếu vậy.....mẹ ruột của anh trai ở đâu?

Chẳng lẽ.....thật sự giống cảnh trong mơ của cậu sao?

Tâm Diệp Phong chợt lạnh.

...

Ngày hôm sau, Diệp Cảnh vào viện từ rất sớm, nghĩ muốn ngắm nhìn dung nhan khi ngủ say của em trai bảo bối nhà mình, lại phát hiện Tiểu Phong đã ngồi dậy, nhưng vẻ mặt thì đại đờ, hai mắt vô thần nhìn xa xăm.

“Tiểu Phong?” Anh chọc chọc gương mặt ngốc ngốc của Tiểu Phong, xúc cảm lạnh lẽo khiến Diệp Phong sững sờ hồi thần.

“Anh hai.....”

“Sao thế Tiểu Phong, lại gặp phải ác mộng ư?” Diệp Cảnh mỉm cười, trêu chọc nói, ai ngờ Diệp Phong gật đầu thật.

“Em mơ thấy mẹ, bà ấy.....đã chết vì tai nạn máy bay”.

Bàn tay nắm góc chăn của Diệp Cảnh siết chặt lại, ánh mắt khê động, nhìn về phía đầu giường của Diệp Phong, nơi đó.....vậy mà lại xuất hiện chuỗi phát châu kì lạ kia.

30. Chương 30: Giải Quyết Sự Việc

“Tiểu Phong, vì em đang bệnh nên đại não không thể khống chế được những suy nghĩ miên man mà thôi!” Diệp Cảnh ngồi bên mép giường, cứng chiều cọ cọ chớp mũi Diệp Phong, “Máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất hiện nay, tỷ lệ gặp tai nạn rất thấp, đừng buồn lo vô cớ nữa nhé!”

Diệp Cảnh thầm nghĩ, chỉ cần người phụ nữ kia không gây trở ngại đến anh và Tiểu Phong thì giúp bà ta tránh vụ tai nạn máy bay đó cũng không phải là chuyện không thể.

Móng vuốt nhỏ của Diệp Phong khều khều cổ anh trai nhà mình, theo thói quen bò lên, dựa sát vào tai Diệp Cảnh, nhiệt khí nóng hổi cứ thế thổi vào lỗ tai anh, ngứa ngáy hết như bị mèo nhỏ cào, khiến anh hận không thể ngay lập tức áp cậu xuống, ăn sạch sẽ bé con mê người này luôn.

“Anh hai ~” Diệp Phong tinh nghịch lắc lư cổ anh trai, cắn xuống hai nhất. Tuy biết rõ Tiểu Phong không hề cố ý dụ dỗ mình, mà chỉ là động tác theo bản năng được dưỡng khi còn bé, nhưng trái tim Diệp Cảnh vẫn nhin không được đánh lờ tở trong lồng ngực.

Diệp Cảnh hôn hôn đôi mắt sưng nước của Diệp Phong, dịu dàng nói: “Anh hai còn có chuyện phải giải quyết, lát nữa sẽ lại chơi với em được không?”

Vì Diệp Cảnh sắp tốt nghiệp đại học nên cha Diệp ngày càng buông tay, thả mọi trọng trách lớn bé lên vai anh, công việc ở công ty mà anh phải giải quyết càng lúc càng nhiều. Cũng may đã tích lũy được kinh nghiệm từ kiếp trước, cho nên anh mới không luống cuống tay chân. Thậm chí gần đây anh còn có cảm giác, dường như cha đã tính toán muốn lui ẩn, để lại công ty cho anh.

“Vâng.....” Diệp Phong chôn đầu vào trong ngực Diệp Cảnh rồi dụi dụi, hé miệng thở dài, đang định hỏi anh trai về chuyện mẹ đẻ của anh thì lúc này cậu mới chợt nhận ra, anh vẫn luôn gọi Lưu Tố Vân là ‘Diệp phu nhân’, không hề gọi bằng tên xưng nào khác thân thiết hơn.

Quả nhiên vẫn không nên trực tiếp mở miệng hỏi anh hai.....

Nếu mọi chuyện trong mộng là thật, nếu Lưu Tố Vân thật sự hại chết bà Diệp, nếu anh trai thực sự oán hận cậu đã thay thế vị trí của đứa nhỏ chưa kịp xuất thế kia.....Hay phải chăng anh trai đã coi cậu như đứa bé đó mà cưng chiều?

Nhưng cuối cùng, anh hai vẫn..... “giết” cậu!

Diệp Phong nói lỏng tay, yên lặng bỏ vào ổ chăn, đơn độc hết như một con thú bị bỏ rơi, tràn đầy bi thương tịch mịch.

“Tiểu Phong tức giận rồi sao?” Trong lòng Diệp Cảnh tê rần, nhẹ nhàng vuốt ve đám tóc xoắn lộ ra bên ngoài chăn, “Ngoan, ra đây nào, cẩn thận bị nghệt”.

Diệp Phong thò đầu ra, ánh mắt trong veo ngập tràn chờ mong như nai con nhìn chăm chăm vào Diệp Cảnh: “Anh, anh bận thì cứ đi đi, em sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi mà”.

“Tối này anh sẽ đến ngủ cùng em ha~” Diệp Cảnh cúi sát xuống, đáy mắt Diệp Phong thoáng qua chút phức tạp, nhưng vẫn ngẩng đầu hôn lên khóe môi anh. Diệp Cảnh đề cậu ra hôn đã đòi thêm một lúc nữa mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Đương nhiên, anh sẽ không quên lấy chuỗi phạt châu tai họa kia đi.

.

“Ai đã mang thứ này vào phòng?” Vừa ra khỏi phòng bệnh, chuyện đầu tiên Diệp Cảnh muốn điều tra chính là chuyện về chuỗi phạt châu này. Những thứ quý quai cho dù có tồn tại thì anh vẫn tuyệt đối không cho phép nó quấy nhiễu cuộc sống yên bình của Tiểu Phong, huống chi hiện tại sự quấy rối đó đang phá hoại giấc ngủ của em trai nhà anh.

Thật vất vả mới cứu được cậu từ tay bọn bắt cóc, còn chưa kịp nuôi ra thêm mấy cân thịt thì cậu lại bị mất ngủ, quầng mắt thâm đen vô cùng đáng thương. Diệp Cảnh nhìn mà hận không thể lôi đám quầng thâm đó ra, quăng lên mặt mình, để chính bản thân mình chịu thay cho Diệp Phong.

“À.....Tôi thấy nó nằm trên băng ghế dài ngoài hành lang, vì hình như Diệp nhị thiếu gia cũng có một cái như thế, cho nên tôi tưởng.....” Tiểu hộ sĩ bất an cúi đầu, khí thế bức bách của Diệp Cảnh quá lớn, khiến cô thở không nổi.

“Ai trong bệnh viện này cũng đều có tính như vậy hả? Cái gì cũng đem vào phòng của bệnh nhân được!” Diệp Cảnh lạnh lùng nói.

“Không, không phải, tôi.....tôi chỉ.....” Hai tròng mắt của tiểu hộ dĩ đã bắt đầu ửng đỏ, không ngờ nhất thời tốt tâm lại rước phải đại phiền toái.

Diệp Cảnh lạnh lùng trừng cô một cái, nếu không phải đã xác định vị tiểu hộ sĩ này không có dị tâm thì anh đã lập tức khiến cô muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong rồi.

Diệp Cảnh cầm theo chuỗi phật châu rời đi, anh không đến công ty ngay, cũng không tùy tiện vứt nó vào thùng rác như lần trước nữa.

Minh minh chi trung, nhất thiết giai hữu thiên đạo, có lẽ số trời đã định Tiểu Phong nhất định phải nhận được chuỗi phật châu này rồi, cho dù anh có ném đi đâu thì nói không chừng nó vẫn sẽ quay trở về bằng cách nào đó. Bởi vậy, anh vẫn nên kiếm một chỗ giấu bí mật, cất nó đi thì hơn. (Minh minh chi trung, nhất thiết giai hữu thiên đạo: Sáng tối bên trong, hết thảy đều do ý trời)

Làm sao để có thể giấu được một vật ở nơi an toàn và bí mật nhất? Không nơi nào ngoài ngân hàng bảo hiểm tư nhân.

.....

Diệp Phong yên lặng nhìn trần nhà trắng xóa tới phát ngốc, ngay cả khi phòng bệnh bị mở ra cũng không chú ý.

“Tiểu Phong?”

Một giọng nói lãnh đạm bỗng nhiên vang lên, Diệp Phong theo bản năng quay đầu lại nhìn. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu thẳng lên người Việt Hàn Du, giống như tuyết phủ đỉnh Thiên Sơn, tản ra một vầng sáng nhu hòa. Diệp Phong hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ tới những cảnh trong giấc mơ, một Việt Hàn Du lạnh lùng như băng tuyết, ánh mắt thâm trầm như biển rộng, khiến người ta nghi hoặc, nhưng cũng không thể không chế mà trầm mê.....

“Yo, Diệp nhị thiếu gia, nghe danh đã lâu ~” Một người có gương mặt như quý công tử đột nhiên nhảy ra từ phía sau Việt Hàn Du, ánh mắt sáng ngời lấp lánh, nhìn qua không khác gì dương quang vô hại, nhưng có lẽ vì trên người vẫn tản ra khí chất của nhân sĩ thượng lưu, khiến Diệp Phong có thể mơ hồ cảm giác được hương vị đồng loại.

.....Nếu xem nhẹ hành động cùng lời nói quá mức khoa trương của anh ta hiện tại, thì chắc chắn trong ấn tượng của Diệp Phong, người này ít ra cũng thể được xếp vào cấp thứ ba.

“Anh quen tôi?” Diệp Phong chớp chớp mắt.

“Ai chả biết cái tên yêu nghiệt Diệp Cảnh kia có một đứa em trai bảo bối chứ!” Mạnh Vũ hừ mũi khinh bỉ, liếc mắt nhìn cậu như ý muốn nói cậu thật ngốc, “Tất cả mọi người đều nói, nếu tính kể Diệp hồ ly, cùng lắm cũng chỉ bị cậu ta tính kế lại một lần mà thôi, nhưng nếu dám động đến một sợi tóc của em trai bảo bối nhà cậu ta thì.....”

Khóe miệng Mạnh Vũ nhếch lên nụ cười cực kỳ âm trầm, khiến Diệp Phong như cảm thấy được nguy hiểm, rụt cổ lại. Ánh mắt Mạnh Vũ nhất thời bùng sáng, ồ ~ tiếng hú quái dị lập tức vang lên.

“Quả nhiên đáng yêu quá à ~ á á á ~ hèn chi cái tên ma vương khủng bố Diệp Cảnh kia lại coi cậu như bảo bối, nếu tôi có một đứa em đáng yêu như thế, chắc chắn cũng muốn giữ lấy làm của riêng! ! !”

Việt Hàn Du nhấc chân lên đá một nhát, đập văng cái tên chuột nhắt có ý đồ bắt lương, định bổ nhào vào Tiểu Phong ngồi trên giường kia.

“Tiểu Phong, ăn táo đi.” Không biết Việt Hàn Du đã gọt xong vỏ táo đỏ thắm ra từ khi nào, hai mắt Diệp Phong tỏa sáng khi nhìn quả táo ngon lành, cậu ngoan ngoãn tiếp nhận, cúi đầu cắn.

Mạnh Vũ vừa mới bị đá nằm bẹp ở chân giường nhất thời sống lại, thanh máu tràn trề, lần thứ hai ương ngạnh muốn vươn ma trảo tới Diệp Phong.

“Nếu cậu nghĩ muốn ném thử lửa giận của Diệp Cảnh.....” Việt Hàn Du lạnh lùng mở miệng, “.....thì cứ thử xem”. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thân thể Mạnh Vũ nhất thời cứng đờ, lưu luyến liếc mắt nhìn Diệp Phong đáng yêu như bé sóc nhỏ một cái, rồi yên lặng thu hồi móng vuốt.

Gào khóc – ing hức hức hức ~ quá đáng quá à ~ điều này khiến một người yêu thích động vật nhỏ như hần làm sao mà chịu nổi đây ~ QAQ

“Tiểu Phong, ăn từ từ thôi, không cần vội!” Đứng trước bé con này, một Việt Hàn Du luôn lãnh đạm cũng bất giác nhu hòa hơn vài phần.

Mạnh Vũ trừng mắt nhìn, hệt như khi nhìn thấy quái vật, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới người đang đứng trước mắt mình. Mẹ nó, là do hần đã xuyên không hay rơi vào thế giới huyền ảo vội, vị nhân huynh này chính là kẻ.....luôn mặc kệ thế gian mà hần quen biết à!

Một kẻ luôn luôn lạnh như que kem, luôn luôn tỏa ra luồng khí lạnh lẽo cũng có thời điểm biến chất hả? Quá không khoa học! Nhất định là do phương thức rời giường của hần hôm nay không đúng cách.

Mạnh Vũ dụi dụi mắt, lần thứ hai mở mắt ra lại nhận được ánh nhìn khinh bỉ của Việt Hàn Du.

Đột, thay đổi thái độ nhanh thế, thái độ đối đãi khác nhau quá rõ ràng luôn. Mạnh vũ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên cỗ chua xót nhàn nhạt, hơn nữa, khi nhìn thấy Việt Hàn Du rất tự nhiên xoa xoa đám “lông” xù dễ thương của Diệp Phong, ánh mắt hần bắt đầu tỏa ra sự u oán nồng đậm.

Mạnh Vũ tự thân an ủi, nếu không phải sợ Diệp Cảnh giận có đánh mèo thì hần nhất định cũng có thể làm như thế! *nắm tay quyết tâm*

Ngay từ nhỏ Mạnh Vũ đã thích nuôi vài bé mèo con hay chó con, có khuynh hướng yêu thích sự mềm mại của lông động vật đến cực độ, khi nhìn thấy Diệp Phong được nuôi như vật cưng, lòng hần nhất thời bị mềm hóa, hóa thành một vùng nước nhỏ.

Thật muốn trộm mang về nhà quá đi () *nước miếng*.

Ý tưởng trắng trợn đó hoàn toàn biểu hiện hết lên mặt, Việt Hàn Du càng nhìn càng khinh bỉ → →, một tên “thân tàn nã rỗng” như hần, đến chính bản thân mình còn chẳng lo được thì sẽ biết chăm sóc người khác chắc !

“Yo ~ hôm nay có vẻ đúng dịp quá nhỉ, định mở cuộc gặp mặt giữa các nhà binh với nhau à?” Mộ An Nhiên đứng trước cửa ra vào nhú mày, khoe miệng lúc nào cũng treo lên mặt cười ngả ngớn.

Việt Hàn Du thản nhiên liếc mắt nhìn sang Mộ An Nhiên, trong mắt y, người này vẫn luôn giống một bông hoa thủy tiên hay một con khổng tước màu mè, luôn thích tự kiêu như thế.

Tổ tiên Mộ gia là hắc đạo, gần đây hậu bối mới bắt đầu công cuộc tẩy trắng, chuyển qua buôn bán kinh doanh. Nhưng tất nhiên, kinh doanh thì kinh doanh vậy thôi, chứ truyền thống tổ tiên mấy đời đầu thế nói buông tay là có thể buông tay, chẳng qua hiện giờ không còn hung hăng can quấy giống như quá khứ, chuyển từ sáng về tối mà thôi.

“Phong thiếu gia, tôi mua táo cho cậu này.....” Mộ An Nhiên tận mắt nhìn Diệp Phong lớn lên, sự yêu thích đối với cậu tất nhiên cũng thể hiện rất rõ ràng, ngàn chọn vạn tuyển mới mua được mấy quả táo đỏ tươi ngon, ai ngờ khoe mắt vừa chuyển, nửa câu còn lại lập tức bị nuốt vào trong cổ họng.

Việt Hàn Du nhú mày, Mộ An Nhiên nhất thời bị nghẹn, lên không được mà xuống cũng chẳng xong. May mắn, ngay lúc đó Diệp Cảnh đã trở lại.

“Đứng ở cửa làm gì?” Diệp Cảnh khó hiểu nhìn Mộ An Nhiên. Vừa rồi là anh cố ý gọi Mộ An Nhiên tới, ba tên bất cóc bị tóm hôm trước vẫn bị giam trong nhà lao của Mộ gia, vốn Diệp Cảnh định trực tiếp tới Mộ gia tìm người, nhưng vì lo tâm trạng của Diệp Phong hôm nay không được tốt nên anh không muốn rời đi nữa.

Mộ An Nhiên bước vào phòng bệnh: “À, chen chúc nhiều người quá, sợ Tiểu Phong không thoải mái thôi”.

Nhắc tới Tiểu Phong, sắc mặt Diệp Cảnh lập tức nhu hòa không ít, cho dù có chút bất ngờ với sự xuất hiện của Việt Hàn Du và Mạnh Vũ, nhưng nó không hề ảnh hưởng tí nào tới tâm tình của anh giờ phút này.

Sau khi xử lý xong chuỗi phật châu kia, anh đã phần nào lấy lại được cảm giác an tâm. Mặc kệ Tiểu Phong nhớ được gì, Diệp Cảnh vẫn tin, chỉ cần nguyên nhân dẫn đến sự việc không xuất hiện, sớm hay muộn anh cũng có thể tự tạo ra những ký ức tốt đẹp, lấp đi quá khứ đen tối.

Diệp Phong dừng cắn táo, ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Anh hai~”

“Ừm!” Diệp Cảnh thỏa mãn vuốt ve đám tóc quăn ngốc ngốc trên đầu Diệp Phong, lấy khăn tay ra, cẩn thận giúp cậu lau miệng, sau đó làm ra vẻ thờ ơ nói: “Hôm nay tôi gọi Mộ An Nhiên tới đây là vì muốn bàn chuyện xử lý Mạnh Hạo”.

Anh thản nhiên đánh mắt sang nhìn Mạnh Vũ một cái, đáy mắt hiện lên ý ngầm cảnh cáo.

Hai mắt Mạnh Vũ tối sầm lại, trước đó hẳn đã biết cơ hội không lớn, nhưng Mạnh Hạo dù sao cũng là em trai hắn.....

Tốt xấu gì cũng là anh em, Mạnh Vũ nhớ rõ, trước đây Mạnh Hạo rõ ràng còn là một bé con trắng nõn đáng yêu, thế mà giờ không hiểu sao lại vụn vẹo như thế! Thằng nhóc này phải có bao nhiêu luẩn quẩn trong lòng thì mới điên cuồng tới mức chạy tới bắt cóc đứa em trai mà Diệp Cảnh vô cùng yêu chiều chứ!

Mạnh Vũ biết Mạnh Hạo đang tự nhốt mình trong sừng trâu, nếu chính Mạnh Hạo không tự bước ra thì chẳng ai có thể làm được. Hắn mãi cũng không thể hiểu được, vì sao em trai nhà người ta vẫn cứ nhu thuận như hồi còn nhỏ, còn em trai hắn thì..... → →

“Tôi hiểu ý tứ của Mạnh gia.....” Diệp Cảnh nhú mày, “Vì thế sẽ thả người”.

Mạnh Vũ giật giật khoe môi: “Cám ơn!”

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ.....Mọi chuyện sao có thể đơn giản như thế.

Sau khi Mạnh Vũ rời đi, Diệp Phong liền dựa sát vào ngực Diệp Cảnh, hai mắt híp lại thỏa mãn.

“Định tha cho cậu ta thật à?” Mộ An Nhiên nhướn mày.

“Cứ mỗi một phút lại có khoảng 2-3 người chết do tai nạn giao thông.” Diệp Cảnh thản nhiên trả lời, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng bé thỏ con. Diệp Phong híp mắt nửa mơ nửa tỉnh, chẳng thể nào biết ngay lúc cậu còn đang bị vây trong sương mù, một sinh mạng đã bị tước đoạt một cách nhẹ nhàng đến như thế.

Gió nhẹ phát qua tấm rèm khiến nó khẽ lay động, giống như dòng thời gian tĩnh lặng trôi đi, giống như năm tháng biến chuyển không ngừng.

31. Chương 31: Đuổi Theo Chân Tướng

“Anh hai, mấy tháng này để em ngủ một mình đi.....” Ánh mắt Diệp Phong có chút trốn tránh, cố ý nghiêng người, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục thu dọn sách vở trên bàn.

Cánh tay đang gấp gọn chăn màn của Diệp Cảnh hơi khựng lại, anh quay đầu lại nhìn.

“Sao Tiểu Phong lại đột nhiên nói như thế?” Anh miễn cưỡng mỉm cười, trên mặt vẫn mang theo vài phần dung túng, “Tiểu Phong muốn có không gian riêng sao?”

Diệp Phong nhắm mắt: “Em sắp thi đại học rồi, nên muốn tự phấn đấu thôi”.

“Nếu Tiểu Phong thích.....” Đáy mắt Diệp Cảnh thoáng hiện lên nét cô đơn, anh nâng tay lên xoa đầu Tiểu Phong, “Sang phòng khác nhờ khiến Tiểu Phong lạ giường, rồi trẻ nãi việc học tập thì sao, Tiểu Phong cứ ở lại phòng này ngủ đi, anh hai sẽ dọn qua phòng khác”.

“.....”

Diệp Cảnh biết theo số tuổi ngày càng tăng, Tiểu Phong sớm hay muộn cũng có ý nghĩ muốn tách ra ở riêng trong đầu, cho nên anh đã có sự chuẩn bị từ trước. Nhưng mọi chuyện rõ ràng đã bình an vô sự trôi qua lâu như vậy, mà hiện tại lại đột nhiên..... Diệp Cảnh âm thầm nắm chặt tay, quả nhiên cậu đã bị giấc mơ từ kiếp trước ảnh hưởng rồi.

Tiểu Phong, em rốt cuộc.....còn muốn làm gì đây?

Diệp Cảnh chậm rãi đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, từ từ trượt xuống tấm thảm lông dê trải trên sàn rồi thở dài. Sau vụ Tiểu Phong bị ngã khỏi ghế sofa, đầu bị đập vào bàn lần trước, anh đã dặn Phúc quản gia trải thảm lông ở mọi nơi trong nhà.

Không hiểu vì sao, trong giờ khắc này, lòng anh lại cảm thấy vô cùng bất an. Diệp Cảnh biết, một khi anh rơi vào cảm giác bất an, cảm thấy mình đã không thể nắm chắc mọi thứ trong tay nữa, thì nhất định là do có liên quan tới Tiểu Phong.

Tiểu Phong chắc chắn đang che giấu gì đó, Diệp Cảnh có thể đoán ra được, nhưng anh không dám nghĩ sâu, lại càng không dám đâm thủng lớp giấy mỏng manh ấy. Anh sợ.....nếu lớp nguy trang hoàn toàn bị xé rách, anh sẽ mãi mãi mất đi người em trai mà mình yêu nhất.

Cho nên, anh chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ.

...

Đêm đầu tiên ngủ riêng, Diệp Phong bị mất ngủ vì không còn hương vị quen thuộc, không còn hơi ấm quen thuộc vây quanh. Cậu chợt nghĩ, có phải mình đã bị anh hai quây vào trong vòng tròn nhỏ, bị thao túng, rơi vào rắc rối không thể trốn thoát rồi hay không.

Mơ hồ nhớ lại, cậu đã từng ăn chơi đàng điếm chỉ vì muốn nhận được sự chú ý dù nhỏ nhất của anh hai, nhưng.....cuối cùng vẫn không thể có được. Mọi người đều nói, anh trai vì muốn củng cố địa vị của chính mình nên mới nuôi cậu thành một tên phế vật như thế.

Diệp Phong còn nhớ loáng thoáng, cậu đã sớm tránh cái ghế người thừa kế kia, chỉ muốn phần dẫu thực hiện giấc mộng đơn thuần nhỏ bé của mình, cố gắng hài hòa quan hệ của hai anh em, cũng từng có một đám bạn bè thân thiết tuy chẳng nhiều, nhưng.....cuối cùng cậu lại “chết”, chết ngay trước mặt người anh trai mà mình một lòng quý mến, chính anh trai đã bức cậu phải chết!

Diệp Cảnh nói: Cậu căn bản không xứng làm em trai tôi !

Diệp Cảnh nói: Chính cậu đã thay thế vị trí của đứa em chưa kịp sinh ra của tôi.

Rất nhiều câu nói đã rơi vào hư vô, chỉ có hai câu này, duy nhất hai câu này giống như tiếng chuông ngân vang, khiến cậu bừng tỉnh.

.....

Diệp Phong kéo lại chăn, bọc cái đầu nhỏ xù tóc vào trong ổ chăn ấm áp, khoang mũi ngửi được hương vị ánh nắng quen thuộc, khiến lòng cậu càng thêm chua xót khổ sở. Diệp Phong hít thật sâu, giống như anh hai vẫn còn đang nằm bên cạnh cậu, mùi hương ấy vẫn tràn ngập trong không gian.

Số mệnh sao..... Khóe miệng Diệp Phong khẽ nhếch, chậm rãi buông lỏng cánh tay, hai anh em bọn họ rốt cuộc là cái dạng nghiệt duyên gì mà phải đẩy đưa đến tam sinh tam thế thế này!

.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phong mang theo đôi mắt gấu mèo, mơ mơ màng màng ngồi xuống bàn ăn cơm. Hai mắt cậu vẫn híp lại, khóe miệng còn dính một ít bột kem đánh răng, đáng vẻ đúng chất hoàn toàn chưa tỉnh ngủ. Anh trai đại nhân nhìn từ đầu đến cuối mà đau lòng không thôi, thật muốn biến em trai thành gấu ngủ đông luôn cho rồi.

Phúc quản gia thoáng nhìn nhị thiếu gia không có tinh thần, lại liếc mắt nhìn đại thiếu gia có vẻ muốn nói lại thôi, nhất thời hiểu rõ. Chắc chắn đại thiếu gia không hiểu chuyện, khiến nhị thiếu gia tức giận, kết quả khiến nhị thiếu gia cả đêm không ngủ vì tức, đại thiếu gia đau lòng, muốn làm lành nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Ừm, khẳng định là như thế. Phúc quản gia tự biên tự diễn chân tướng, sau khi bê lên đồ ăn sáng liền kêu người làm rời đi. Chuyện của người trẻ tuổi thì cứ để người trẻ tuổi tự giải quyết, lão già xương cốt lỏng lẻo như ông không nhúng tay vào nổi.

Diệp Phong cúi đầu, rầu rĩ ăn cháo, Diệp Cảnh bất động thanh sắc cẩn thận xem xét, rất sợ đôi mắt mơ hồ kia nhắm tịt lại, sau đó cả khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ bỏ nhào vào bát cháo.

Sau khi ăn cháo xong, Diệp Cảnh ngồi yên vị trên xe, để lái xe đưa mình tới trường. Diệp Cảnh lo lắng, cũng muốn đi theo. Diệp Phong không nói gì, ngầm đồng ý để anh ngồi cạnh cậu, đương nhiên, cũng có lẽ vì cậu đang rất buồn ngủ nên mới không rảnh mà để ý chuyện này.

Tối hôm qua, có lẽ vì tưởng niệm quá nhiều, hoặc cũng do mất đi cảm giác quen thuộc nên cậu bị mất ngủ, lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, tự giầy vò đến rạng sáng mới thiếp đi trong chốc lát. Thứ tốt đẹp duy nhất chính là sự quấy nhiễu giống như trong trí nhớ trước kia không còn xuất hiện nữa.

Dựa vào đệm ghế mềm mại, Diệp Phong rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê rất nhanh. Trong xe ngập tràn hương chanh mà cậu thích, vừa ngủ đã thấy thoải mái vô cùng, chốc lát sau, cậu còn được gối lên một thứ gì đó mềm mại, mang theo độ ấm vừa phải, nên lập tức cảm thấy mỹ mãn, cọ cọ vài phát rồi ôm lấy chặt cứng.

“Anh hai.....” Bé thỏ con nhỏ giọng lẩm nhẩm, nét mặt rõ ràng rất thỏa mãn, nhưng trong thanh âm lại chất chứa sự cô đơn nhàn nhạt.

Diệp Cảnh nhìn em trai bảo bối đang gối lên đùi mình, nghe thấy tiếng gọi ấp úng có chút tủi thân của Tiểu Phong, đáy lòng nhất thời run lên. Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ ngốc nghếch kia.

Không cần Diệp Cảnh nhắc nhở, lái xe đã tự động giảm tốc, để xe đi chậm dần, lẳng lặng tiến tiếp lộ trình tới trường học.

Cuối cùng, đợi cho đến khi Tiểu Phong mở mắt, phát hiện bản thân đang gối lên tay anh trai nhà mình, thậm chí còn nhỏ ra cả nước miếng, trong lòng tự nhiên có tí .

“Anh hai.....em, xuống xe đây!” Cúi đầu nhìn nước miếng dính đầy trên tay áo kia, Diệp Phong giả bộ không thấy gì hết, nhanh chóng nhảy khỏi xe, không chú ý tới Diệp Cảnh đang định mở miệng, đáng vẻ mười phần muốn nói gì đó.

Có lẽ cậu cũng chú ý tới, thế nhưng hiện tại.....cậu không muốn nghe.

...

Mấy tháng kế tiếp vất vả dị thường, bài giảng của giáo viên, các buổi học thêm, rồi thi thố liên miên, tan học lại phải làm bài tập, ba ngày một lần thi nhỏ, năm ngày một lần kiểm tra lớn. Tất cả mọi thứ đó đã khiến khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng có tí mập mạp của Tiểu Phong càng thêm gầy yếu.

Phúc quân gia nhìn mà đau lòng lắm, nhưng ông chỉ có thể làm thức ăn dinh dưỡng, liều mạng bù vào lượng năng lượng đã mất trong dạ dày của nhị thiếu gia mà thôi.

Nguồn :

Diệp Cảnh cũng cực kỳ đau lòng, nhưng mấy ngày nay dường như Tiểu Phong đang cố ý trốn tránh anh, cơm ăn rất nhanh, có khi còn nằm lì trong phòng để làm bài tập, anh đi vào cũng không thèm ngẩng đầu lên, ra về mãi làm đề thi nên không biết. Lúc đầu Diệp Cảnh thiếu chút nữa đã xông lên, muốn lôi kéo sự chú ý của em trai bảo bối nhà mình, kéo cậu ra khỏi đống bài vở phiền thoái, nhưng đứng khoảnh khắc ấy anh lại nghĩ tới hậu quả sẽ xảy ra, nên mới có thể khắc chế được xúc động ma quỷ trong lòng.

Hơn nữa chuyện bắt cóc lần trước còn có liên quan đến Lưu Vinh. Anh vẫn lo người trong Lưu gia bắt đầu càn quấy, dù không đủ chứng cứ nhưng trước mắt không nên tùy tiện khiêu khích.

Lưu Vinh cũng chỉ là kẻ bị lợi dụng, hẳn không có thân phận đứa con trai bị vứt bỏ như Mạnh Hạo, tuy giống nhau ở chỗ ăn sung mặc sướng, nhưng Lưu Vinh là bị chiều thành hư.

Mạnh gia bỏ qua chuyện Mạnh Hạo vì anh vẫn còn giá trị để họ lợi dụng, có thể giúp Mạnh Dục phát triển. Nhưng Lưu Vinh vốn là đứa con cưng duy nhất của chủ mẫu Lưu gia, tất nhiên khó dụng.

Cứ buông tha như thế Diệp Cảnh dĩ nhiên không cam lòng, thế nên anh đã phái người tới đập cho Lưu Vinh một trận, khiến hẳn không thể xuống giường hai tháng. Từ đó, quan hệ giữa Lưu gia cùng Diệp gia càng thêm lạnh.

Đương nhiên, Diệp Phong hoàn toàn không biết những chuyện này, vì để bản thân không còn suy nghĩ miên man nữa, cậu đã dùng toàn bộ tinh lực đặt lên kì thi đại học sắp tới. Diệp Phong trầm nghĩ, nhân cơ hội này rời đi thật xa, chờ thời gian làm lắng đọng mọi thứ.....rồi nói sau.

Thời tiết nóng bức dần đuổi tới, cùng với đó là nhiệt độ tăng cao, khiến hàng nghìn hàng vạn học sinh Trung Quốc càng thêm vội vã.

Diệp Phong nhìn chằm chằm tờ đơn nguyện vọng thi đại học trước mặt, cây bút trong tay xoay vài vòng, mãi vẫn chưa viết xuống được.

Trong di động vẫn còn giữ một tin nhắn mới đến, nội dung là địa chỉ một quán cà phê.

Hôm qua, sau khi hoàn thành xong cuộc thi vào đại học, Diệp Phong đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Lưu Tố Vân.

“Diệp Phong, cháu có muốn biết chuyện về mẹ ruột của Diệp Cảnh không?”

Vừa nghe được câu hỏi này, Diệp Phong đã nảy lên xúc động muốn tắt điện thoại ngay và luôn.

Cậu vẫn luôn muốn biết những chuyện xảy ra năm đó, tuy kiếp trước anh hai đã nói Lưu Tố Nguyệt là người hại chết má Diệp, nhưng Diệp Phong vẫn cảm thấy khó tin.

Thời gian cậu ở cạnh mẹ ruột không nhiều, thế nhưng Diệp Phong có thể cảm giác được, khí chất độc đáo của người phụ nữ ấy, có chút cổ chấp, chẳng qua chần chừ không phải là loại người lòng dạ hiểm độc.

Huống chi, Diệp gia nhất định sẽ không lấy về một người phụ nữ hại chết vợ trước của chồng.

Diệp Phong muốn biết sự thật, nhưng cả Phúc quản gia lẫn Diệp Cảnh đều là những người không thể nói rõ với cậu.

Cũng giống như Diệp Cảnh, Diệp Phong không dám đụng tới giới hạn mơ hồ ấy, cậu lơ mơ ý thức được, một khi đã chạm tới đó, đường tuyến cân bằng mỏng manh này chắc chắn sẽ hoàn toàn sụp đổ.

32. Chương 32: Cuộc Gọi Bị Ngắt

Đây là một quán cà phê vừa nhìn đã biết dành cho giới thượng lưu, rất phù hợp với những kẻ nhà giàu mới nổi cùng nhóm tiểu thư quyền quý thích nhàn nhã yến tiệc. Nói tóm lại, nó không thuộc dạng phong cách mà Diệp Phong thích.

Cậu hơi nhíu mày, đột nhiên nhớ tới mùa đông năm trước, anh trai đã dẫn cậu tới một quán cà phê gia đình trên đỉnh núi kia. Khách hàng tuy không nhiều, nhưng lại rất khác biệt. Vừa đẩy cánh cửa ra vào bằng gỗ lim ra, đã ngửi thấy hương vị cà phê nhẹ nhẹ ngập tràn trong phòng, kết hợp với âm thanh du dương của đàn dương cầm, khiến thời gian ở đây thật giống như bị ngưng trệ, chậm hơn nhiều so với phố xá đông đúc bên ngoài.

Khách hàng có thể tự mình nghiền hạt cà phê, cũng có thể nhờ người pha chế làm giúp. Trang trí trong quán nghiêng về gam màu ấm, mỗi một bàn lại được ngăn cách bằng một tấm gỗ mỏng, trên đó có khắc hoa mộc lan chìm nổi trong thiên địa. Diệp Phong rất thích cái không khí thư giãn thả lỏng thân thể như thế, cậu còn nhớ rõ anh trai có nói qua, người tới nơi này hầu như đều hiểu được cách hưởng thụ cuộc sống, hiểu được không gian cá nhân quan trọng như thế nào.

6h tối quán mới bắt đầu mở cửa, khách tới đây hầu hết là được giới thiệu hoặc có hẹn gặp mặt mà đến.....

“Anh hai, anh nghe ai giới thiệu thế?” Bé thỏ con sung sướng vuốt ve chiếc máy ảnh mới mua trên tay, nghiêng đầu hỏi.

“Anh cùng một người nữa hùn vốn mở ra quán này.” Diệp Cảnh nhấp một ngụm cà phê, thản nhiên trả lời, con người đen thẫm lóe ra quang mang nhu hòa, dừng lại chăm chú trên người thiếu niên.

Một hồi ức nhỏ lại kéo theo rất nhiều hồi ức ở chung thường ngày khác, tích tụ như sóng thủy triều, ồ ạt ập về, đáy mắt Diệp Phong tối lại, cậu thậm chí còn có cảm giác muốn buông xuôi tất cả, nếu cậu không nhớ lại được mọi chuyện, có phải rất tốt.....hay chẳng?

Cậu vẫn có thể làm một đứa em trai ngây thơ, ngoan ngoãn, thích ý vào anh trai như trước, mặc kệ Diệp Cảnh sắp xếp tương lai cho cậu, mặc kệ anh cố ý hoặc vô tình sắp đặt bạn bè xung quanh cậu, cả đời không lên tiếng phản kháng, thậm chí còn luôn thuận theo, là một bé cưng vâng lời..... Nhưng thứ chào đón cậu không phải vẫn là cái chết sao.....

Nháy mắt, trong đầu Diệp Phong đột nhiên vọt ra suy nghĩ, chẳng lẽ vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn kia chính là do Diệp Cảnh bày bố?

Khôn, không đâu! Trái tim Diệp Phong trật một nhịp, cậu lắc lắc đầu, lập tức xóa tan dòng suy nghĩ quỷ dị ấy ra khỏi não bộ, Diệp Cảnh là một người thông minh, tuyệt đối không bao giờ xuống tay với một người chẳng có tý tính uy hiếp nào như cậu, không công rước nhục điểm về khiến kẻ khác hoài nghi.

“Tiểu Phong, đây chỉ là mơ, chỉ là mơ thôi!” Diệp Cảnh từng an ủi cậu như vậy.

Nếu.....nếu tất cả mọi chuyện chỉ là giấc mơ thì thật tốt biết bao. Diệp Phong ngẩng đầu, thoáng nhìn qua vị trí Lưu Tổ Văn đang ngồi, chậm rãi hít một hơi thật sâu, sau đó nhấc chân, cất bước về phía trước.

.

“Quan hệ giữa dì với em gái không được tốt.” Ném ra một câu mở đầu đơn giản, Lưu Tổ Văn không ngờ lại đi thẳng vào chủ đề ngay lập tức, điều này khiến Diệp Phong vốn ấn tượng với tính cách nhiều chuyện bình thường của bà rất bất ngờ.

Có lẽ..... trong đợt gặp mặt đầu năm, Lưu Tổ Văn đã sớm thăm dò ra tính cách của Diệp Phong, biết được cậu thiếu niên này không hề có hứng thú ngoài mặt cười nói đáp lời với mình rồi. Diệp Phong được Diệp Cảnh bảo bọc rất tốt, từ trước đến nay thích nói chuyện trực tiếp, cũng ít khi hiểu những lời ẩn ý sâu xa mà người khác nói, càng không bao giờ nói kiểu như thế.

Diệp Phong gật đầu, xem như đồng ý với câu Lưu Tổ Văn vừa nói. Thật ra khi đã trưởng thành, cậu cũng mơ hồ đoán ra được vài chuyện. Ví dụ như tính cách của vị dì cả này khác hoàn toàn với mẹ cậu, một người tao nhã thanh nhàn, một người thì chỉ thấy cái trước mắt. Hoặc như mỗi lần dì cả tới Diệp gia đều là vào lúc mẹ cậu không có nhà. Từ lúc nhận thức được đến giờ, Diệp Phong chưa bao giờ nhìn thấy hai chị em bọn họ thân thiết, cùng nhau ngồi uống một chén trà.

“Tiểu Phong, hiện tại dì sẽ nói hết cho con mọi chuyện.” Lưu Tổ Văn nhướn mày, đáy mắt thâm trầm lóe ra tinh quang.

Một câu chuyện dài với cảnh tượng và nội dung không khác biệt lắm, Diệp Phong cuối cùng cũng hiểu được vì sao kiếp trước mình vừa gặp Lưu Tổ Văn đã muốn bỏ đi, ngay cả nói chuyện một khắc cũng không muốn.

Lúc này cậu không thể xác định được mục đích của vị dì cả này là gì, cậu không mù, dĩ nhiên hiểu bà đang có âm mưu nào đó khi nhìn vào đôi mắt thâm sâu kia. Nếu không phải bản thân thật sự đã trải qua, hay là nói cậu đã hiểu được một số chuyện, thì chắc chắn ngay lúc này, Diệp Phong sẽ nhìn không được đứng bật dậy, quay đầu bỏ chạy.

Có lẽ Lưu gia thật sự có tâm muốn giúp cậu chống lại Diệp Cảnh, nhưng Lưu Tổ Văn thì tuyệt đối là một cộng sự ngu như heo. →__→

Diệp Phong biết, những lời từ miệng người nhà họ Lưu phát ra vẫn có tý chút giả dối, không thể tin toàn bộ, nhưng không phải tất cả đều là dối trá. Cậu cần phải bóc trần lớp vỏ kén, tìm ra sự thật nằm đó.

Chuyện xưa được nói ra từ miệng Lưu Tổ Văn nghe phần khích hơn tưởng tượng nhiều, nhưng chỉ cần gọt gũa một chút thì sẽ ra phiên bản của Diệp Cảnh, chẳng qua chi tiết hơn chút thôi.

“Tổ Nguyệt là một người cố chấp, ngốc đến mức hồ đồ chạy tới Diệp gia, tìm người phụ nữ kia thương lượng.” Lưu Tổ Văn hình như đang nhớ tới chuyện gì đó rất nực cười, khóe môi bà khẽ nhếch lên cười nhạt, khuôn mặt có chút vắn vẹo vì ghen tị, “Vận số em ấy cũng tốt thật, cuối cùng lại khuyên được người phụ nữ kia lùi bước nữa chứ”.

Đầu ngón tay Diệp Phong khẽ run. Nói cách khác hai người phụ nữ đó đã đạt thành hiệp nghị sao? Cho nên thật ra cha Diệp vì lời thủ thỉ của vợ trước mà cưới Diệp phu nhân hiện tại.....

Lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Tổ Vân lúc này chỉ nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê, không định nói gì thêm, bà cố ý để lộ ra chuyện này vì muốn Diệp Phong có căn cứ để hoài nghi Diệp Cảnh.

“Cháu biết rồi.” Tròng mắt Diệp Phong khẽ buông xuống, sắc mặt tái nhợt.

Tuy rằng có vài chi tiết nhỏ khác với bản cũ, nhưng Diệp Phong vẫn sâu sắc ý thức được, cuộc sống của bản thân từ trước đến nay luôn bị gói gọn trong thế giới nhỏ bé mà anh trai tạo ra. Hiện tại anh hai rõ ràng vẫn rất dịu dàng, thân thiết..... Đáy lòng Diệp Phong chợt cuộn trào hoảng hốt, có lẽ Diệp Cảnh đang tìm kiếm một cơ hội “thích hợp”, lời toàn bộ chân tướng ra ánh sáng, giống như kiếp trước vậy, quá bất ngờ, khiến cậu không kịp đề phòng, cuối cùng vì kích thích quá độ mà mất mạng.

Biết được sự thật ngay thời điểm không hề phòng bị như thế, làm lòng ngực như bị một con dao sắc bén mạnh mẽ đâm thủng, máu tươi chảy giàn giụa!

Diệp Phong bắt đầu cảm nhận được sự rét lạnh trong thân thể, trước mắt không ngừng tua đi tua lại hình ảnh gương mặt dịu dàng cùng ánh mắt sắc bén của anh trai, hỗn loạn, mơ hồ.

Lưu Tổ Vân hiển nhiên vô cùng hài lòng với trạng thái hiện tại của Diệp Phong. Bà hòa nhã vỗ vỗ bả vai cậu, ra vẻ thân thiết nói: “Tiểu Phong, con đã gọi di một tiếng di cả, thì tất nhiên chúng ta là người một nhà. Lưu gia chính là hậu thuẫn của con, thằng nhóc Diệp Cảnh kia có cầu cũng chẳng được lợi thế lớn như thế này đâu”.

Diệp Phong hít một hơi thật sâu, xem ra giống như bị đả kích sâu sắc lắm, nhưng sâu dưới đáy mắt vẫn trấn tĩnh như thường.

“Di cả, cháu nghĩ trong lòng di vẫn luôn hiểu rõ, cho dù cháu có mang một nửa huyết thống của Lưu gia thì trong mắt di và mọi người, cháu vẫn là người nhà họ Diệp!”

Nói xong, Diệp Phong lập tức đứng dậy, không quay đầu lại mà chạy ra khỏi quán cà phê.

Dòng nhiệt khí oi bức phả vào mặt Diệp Phong, trên con phố lớn này có rất ít bóng cây, cách một đoạn xa mới xuất hiện bóng râm, che chắn ánh mặt trời. Thân thể Diệp Phong vốn thiên hàn, nên chảy mồ hôi cũng ít hơn người bình thường một chút. Cậu mở mồm không mục đích bước trên đường, không biết đã đi qua bao dãy phố, bao cột đèn tín hiệu xanh đỏ. Đối với Diệp Phong lúc này mà nói, lời nói của Lưu Tổ Vân đã hoàn toàn đánh nát ảo tưởng xa vời trong lòng cậu, triệt để chứng minh tất cả đều là thật.

Người anh trai cậu yêu nhất hóa ra vẫn luôn hận cậu nhất.

Người nào có thể yêu thương khôn cùng, yêu đến chân thật, yêu đến mức tất cả mọi người luôn tin là thật kẻ mà bản thân hận nhất chứ..... Diệp Cảnh quả nhiên quá đáng sợ! So với đời trước còn đáng sợ hơn gấp bội.

Chênh lệch duy nhất có lẽ chính là chuyện, ý của Lưu Tổ Vân là má Diệp chết vì tai nạn ngoài ý muốn, nhưng Diệp Cảnh lại cho rằng Lưu Tổ Nguyệt hại chết má Diệp.

Thế nhưng Diệp Phong cũng không cho rằng sau khi Diệp Cảnh biết sự thật thì sẽ buông bỏ thù hận. Ngay cả một đứa đầu óc chậm chạp như cậu còn có thể nhìn ra sự vô lý, thì một người thông minh như Diệp Cảnh sao có thể không nghĩ ra. Cho nên mới nói, anh trai vẫn luôn muốn lấy cậu ra để báo thù, trước giờ chỉ đang tìm thời điểm thích hợp để hành động thôi.

Di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông quen thuộc tới mức không thể nào quen hơn, nhạc chuông cậu cài dành riêng cho cuộc gọi của anh trai, giống như bản nhạc mà cậu đã cài cho Việt Hàn Du ở kiếp trước.

“Anh hai.....” Tâm tư Diệp Phong hiện giờ vô cùng phức tạp, thanh âm rất nhỏ, khiến người ta nghe ra sự mất mát trong đó.

Diệp Cảnh giật mình kinh ngạc, trước giờ anh vẫn luôn bảo vệ em trai bảo bối nhà mình rất tốt, sao có thể để cậu sinh ra ngờ khí như bị kẻ khác bắt nạt vậy chứ?

“Tiểu Phong, em sao thế? Anh nghe bác Phúc nói em ra ngoài mà không mang theo vệ sĩ, giờ em đang ở đâu, anh hai tới đón em nhé?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Diệp Phong hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói: “Anh hai, không phải là anh vẫn luôn muốn thời thời khắc khắc biết được mọi hành tung của em đấy chứ!”

“Tiểu Phong?” Trái tim Diệp Cảnh đột nhiên trật một nhịp.

“Sao anh không nghĩ ra cách gắn luôn một bộ định vị GPS lên người em đi.” Diệp Phong cười tự giễu, cúp điện thoại. Thật ra cậu càng muốn hỏi, anh trai à, không phải anh luôn mong muốn biến em thành một con rối gỗ đậy chứ, sau đó mặc cho anh điều khiển, tùy ý đùa giỡn cuộc sống của em.

Một khắc kia, ngay lúc Diệp Cảnh nghe thấy tiếng ngắt máy, anh chẳng thể bật nổi chút phản ứng nào. Tiểu Phong.....chưa bao giờ trực tiếp ngắt cuộc gọi anh gọi tới như thế, cho dù tức giận thì cũng chỉ làm bộ không nghe hoặc không nói lời nào thôi, chưa bao giờ làm thế này, thật giống như dứt khoát chặt đứt quan hệ với anh vậy. Thậm chí cả ở kiếp trước.....

A! Diệp Cảnh cười tự giễu, ở kiếp trước, anh vĩnh viễn luôn lấy bận rộn làm cái cớ để ngắt cuộc gọi từ Tiểu Phong. Mỗi lần nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, cẩn thận, còn có chút lấy lòng chờ mong của cậu, anh vẫn toàn tránh né theo bản năng.

Hiện tại Diệp Cảnh cuối cùng cũng thực sự hiểu được cái cảm giác bản thân đang có nhiều điều muốn nói, nghẹn mãi trong bụng không thể nói ra thì lại bị đối phương lạnh lùng cắt đứt, dư âm vang lại chỉ còn vô hạn phiền muộn cùng mất mát mà thôi.

Tâm can đột nhiên trở nên thật trống rỗng.

.

Diệp Phong đi qua chục cái ngã tư, không biết đã tới gần bờ rừng nào đó, chờ đến khi cậu nhận ra thì mới bỗng nhiên phát hiện, bản thân đã đi tới vùng hồ nước cạn mà mình thích nhất trong kiếp trước. Dòng nước trong suốt, tầng đáy là một lớp cát trắng tinh mịn, pha lẫn đá cuội bị nước bào mòn, khi dẫm chân lên đó thật sự rất thoải mái.

Dạo quanh một vòng, phát hiện xung quanh nơi đây không có nhiều người lắm. Kiếp trước, Diệp Phong thích nhất là được làm tổ ở đây, hoặc chụp ảnh lấy cảnh, hoặc để thả lỏng tâm tình, hoặc đôi khi chỉ đơn thuần là ngồi ngắm người.

Cậu nghĩ ngợi một lúc, sau đó cởi giày ra, để lộ đôi bàn chân trắng nõn cùng những đầu ngón chân nhỏ nhắn đáng yêu. Diệp Phong nhẹ nhàng thả chân vào nước, cát trắng mềm mịn hòa cùng những viên đá cuội độ cứng vừa phải lại trở thành công cụ mát xa cực hữu hiệu.

Dưới ánh nắng mặt trời, dòng nước lành lạnh cũng trở nên ấm áp, chỉ chốc lát sau, nước đã làm cho lòng bàn chân càng trở nên trong trẻo. Diệp Phong cố ý đạp chân cao hơn một chút, khiến nước bắn tung lên như pháo hoa, dính vào ống quần xắn cao ngang đùi. Hành động quá mức ngây thơ nhưng Diệp Phong vẫn chơi rất vui vẻ, liên tiếp đạp chân.

Tách Tách_____

Tiếng bấm máy ảnh từ đâu vang lên. Diệp Phong giật mình quay đầu lại nhìn, lẩn lộn suốt mấy kiếp, đây chính là thanh âm mà cậu quen thuộc nhất.

“Ai vậy?” Diệp Phong nhú mảy cảnh giác, theo bản năng làm một tư thế phòng ngự, mới trước đó không lâu cậu còn bị người ta trối lại bắt cóc mà.

Người thanh niên có dáng người thon dài cao ngất, ánh mắt nhu hòa, khí chất thanh nhã mà trong trẻo, lạnh lùng như công tử phú quý thời xưa bước ra từ trong tranh.

Còn ai khác ngoài Tiêu Nhiên đây?

33. Chương 33: Giải Bày Cảm Xúc

Người thanh niên có dáng người thon dài cao ngất, ánh mắt nhu hòa, khí chất thanh nhã mà trong trẻo, lạnh lùng như công tử phú quý thời xưa bước ra từ trong tranh.

Còn ai khác ngoài Tiêu Nhiên đây?

“Anh không phải còn đang đi diễn à?” Diệp Phong tròn tròn mắt, cậu còn nhớ rõ lần trước anh trai đã nói với cậu vậy mà. “Kỳ tích thần thoại” được Mạnh Vũ phát triển vô cùng lớn mạnh, hơn nữa hẳn còn đang chuẩn bị phát triển công ty trong giới giải trí, ngàn chọn vạn tuyển mới chọn ra được Tiêu Nhiên, thậm chí còn vì Tiêu Nhiên mà xây dựng nên một bộ phim tiên hiệp, đập theo đúng tính cách cùng dáng vẻ của y.

Bối cảnh là “Kỳ tích thần thoại”, lãng xê tài năng mới bí ẩn, người có tâm cố ý muốn tìm hiểu nhưng ngay đến tên phim cũng chẳng biết. Quá thủ đoạn, hoàn toàn khiến dân tình xôn xao bàn tán.

Tiêu Nhiên tuy là người mới nhưng vì y có diện mạo xuất sắc, khí chất bất phàm, nhất là khi mặc đồ cổ trang, đầu đội tóc giả đen dài, trang phục toàn thân trắng muốt, thật sự nhìn vô cùng phiêu dật, chẳng khác nào tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian.

Hàng loạt ẩn số, hàng loạt thần bí nhất thời khiến quảng đại quần chúng khắp nơi chú ý. Là con người thì ai cũng có sự tò mò, có tâm lý tìm kiếm của lạ, chỉ cần kích động được đám người hiếu kỳ này thì cũng có thể coi là thành công bước đầu.

Kế tiếp là giai đoạn khua chiêng gõ trống quay phim trong bí mật, nhưng nếu như Diệp Phong không nhìn lầm thì diễn viên chính của bộ phim này có vẻ rất nhàn hạ, anh ta còn đang vác theo mấy ảnh chạy nhảy ở đây đây này. → →

“À.....đóng phim hả!” Tiêu Nhiên nhú mày, thần nhiên nói, “Anh cảm thấy quá mệt mỏi nên mới lén chuồn ra đây thả lỏng ()”.

Này này, anh làm diễn viên kiểu mọe gì thế hả?

Thấy bé thỏ con họ Diệp có vẻ buồn bực, Tiêu Nhiên rất không phúc hậu bật cười, vươn tay ra tóm bé thỏ ra khỏi nước.

“Được rồi, anh đùa thôi, đừng đứng ngốc dưới nước lâu như thế, thân thể của em chịu sao nổi”.

Tiêu Nhiên đặt Diệp Phong ngồi lên một tảng đá lớn ven bờ, cúi thấp người định giúp cậu đi giày, tiện thể thưởng thức đầu ngón chân tinh tế cùng bàn chân trắng nõn nà khiến người ta đui mù của cậu. Hai mắt Tiêu Nhiên tối lại, Diệp Phong đột nhiên giật giầy lại, nhỏ giọng nói: “Em tự đi được mà”.

Diệp Phong không thích những hành động quá mức thân mật của người khác ngoại trừ Diệp Cảnh. Bởi vì anh là anh trai của cậu nên mới là người đặc biệt như thế. Trải qua hai kiếp như hai cuộc đua, mỗi lần hy vọng đều là lấy chính sự ra đi quá sớm của bản thân để trả giá, thật chẳng khác nào dùng giỏ trúc múc nước, đã tràn xe cát, cho nên cậu đã mệt mỏi và tuyệt vọng lắm rồi, chỉ đành buông tay.

Nhưng không ngờ ông trời lại cho cậu được luân hồi tới kiếp thứ ba, ở kiếp này.....anh hai bỗng nhiên tốt một cách thần kỳ. Chẳng như kiếp thứ nhất, không ngừng thỏa mãn tất cả các yêu cầu bốc đồng, ngang bướng của cậu; không như kiếp thứ hai, quan hệ hai anh em tràn đầy lạnh lùng xa cách.

Trong kiếp này, Diệp Cảnh không còn như hai kiếp trước, cậu có thể cảm nhận được mọi sự quan tâm của anh đều xuất phát từ nội tâm, từ trong ánh mắt đối phương, cậu luôn nhìn ra sự thật lòng.

Vì sao chứ? Diệp Phong muốn biết nguyên nhân, nhưng rồi lại không dám chạm tới nguyên nhân, cậu sợ sẽ đụng tới điều cấm kỵ, rồi sự lạnh lùng sẽ lại quay về.

Thừa nhận đi Diệp Phong, cậu lưu luyến sự ôn nhu ấy, nhưng cũng sợ hãi chính nó. Cuối cùng vẫn mất đi chẳng bằng không thể nắm giữ được ngay từ đầu. Có lẽ vì sự khát vọng tình thân mà cho tới tận bây giờ Diệp Phong vẫn không thể quyết tâm dứt bỏ, lần đầu tiên thực sự cảm nhận được sự thương yêu cùng dung

túng vô điều kiện của Diệp Cảnh, làm cho đáy lòng cậu nhện không được nảy sinh hy vọng, hy vọng tất cả đều là thật, đều phát ra từ nội tâm.

Chứ không phải giống như kiếp trước, đến tận lúc chết mới nhận ra từ đầu đến cuối chỉ có bản thân mình tự cho là đúng, mọi việc cuối cùng chỉ là một hồi âm mưu.

Người đã từng hại chết cậu ở kiếp trước, trong kiếp này.....còn có thể tin tưởng được nữa hay không?

Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Phong đang thất thần nhìn mặt nước lấp lánh ánh nắng, vẻ mặt ngơ ngác cực kì phù hợp với đám tóc xoăn ngô ngố trên đầu. Tiêu Nhiên nhện không được vung tay lên chọc chọc đám tóc kia, hơi không vừa lòng với cái cằm nhỏ gầy của bé thỏ nhỏ.

Nhà họ Diệp nuôi người kiểu gì thế, sao càng nuôi càng gầy vậy?

Nếu không phải đã xác định Diệp Cảnh thật sự đem em trai bảo bối đặt vào trong tim mà thương yêu thì Tiêu Nhiên chắc chắn đã hoài nghi, đây là một màn ngược đãi trẻ nhỏ của đám nhà giàu.

“Tiểu Phong, tâm trạng của em hôm nay hình như không được tốt, xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Nhiên khẽ nhướn mày.

“Rõ ràng thế à?” Diệp Phong nghiêng đầu.....mờ mịt nhìn Tiêu Nhiên.

Bởi vì hôm nay em không bán manh như mọi khi nữa → →. Tiêu Nhiên dù nghĩ như thế nhưng cũng không thể nói, nếu nói ra, bé thỏ con chắc chắn sẽ tặc mao mất.

“Em cãi nhau với anh trai em hả?” Tiêu Nhiên quyết định nói sang chuyện khác, thuận miệng hỏi một câu, nhưng không ngờ lại chọt trúng chỗ đau của bé thỏ, Diệp Phong nhất thờ cứng đờ người.

Tiêu Nhiên nhú mày, hóa ra cãi nhau thật à, Diệp Cảnh thật sự có thể khiến em trai bảo bối thương tâm ư?!

Không thể tin được, điều này chẳng khác nào kỳ quan thế giới thứ chín á ~ Quan sát mấy năm nay, Tiêu Nhiên thật sự đã hiểu rõ trình độ khổng chế cùng dục vọng chiếm hữu em trai của cái tên Diệp Cảnh này đã lên tới mức biến thái cuồng! Hơn nữa mức độ yêu chiều cũng luôn khiến người ta hộc máu. Chăm sóc em trai cực kỳ cẩn thận, bảo sao làm vậy, Diệp Phong mà nói đó là sao thì tuyệt đối không phải trắng. Tiêu Nhiên vẫn luôn thấy rất quái lạ, một ông anh trai cưng chiều không hề có nguyên tắc như thế sao có thể nuôi ra được một đứa em trai ngoan hiền nhu thuận vậy trời.

Chắc chắn là dục vọng chiếm hữu của cái tên thần kinh Diệp Cảnh kia quá mạnh mẽ, ngăn cấm quá đáng nên khiến bé thỏ mất hứng rồi. Tiêu Nhiên thâm nghĩ thế, loại bỏ ngay trường hợp bé thỏ đáng yêu, thiện lương phạm lỗi trước!

“Tiêu Nhiên, anh nói xem.....Nếu có một chuyện mà anh muốn biết rõ sự thật, nhưng lại sợ hãi thời điểm biết sự thật thì phải làm gì bây giờ?”

Tiêu Nhiên khựng lại một chút, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chân thật tỏa nắng: “Trước kia có người từng nói với anh câu này: bất luận dù xảy ra chuyện gì, thì nói ra vẫn tốt hơn là phải ghen ở trong lòng, dù sao thế giới này sẽ chẳng đến mức bị hủy diệt, không phải sao?”

Diệp Phong bưng tỉnh, đúng vậy, dù sao thì cậu cũng đã trải qua mấy kiếp nhân sinh, còn gì mà phải sợ nữa, đúng không?

.
. .
.

Lúc Diệp Phong về đến nhà lại bất ngờ đụng phải Diệp Cảnh. Cậu nhớ rõ lúc này anh trai hẳn phải còn ở công ty làm việc mới đúng chứ..... À nhớ rồi, cậu hình như đã chủ động ngắt điện thoại với anh trai, nhưng sau đó anh vẫn không gọi lại cho cậu. Diệp Cảnh thông minh như thế, hơn nữa cậu cũng đã biểu lộ rõ ràng như vậy, chắc chắn anh đã đoán ra được cái gì rồi.

“Tiểu Phong, có một không, muốn uống nước chanh không?”

Tiểu Phong thích uống nước chanh nhất, mùa hè nóng bức, uống nước chanh có thể dễ dàng giải khát, trước giờ Diệp Cảnh vẫn luôn sai người ép chanh trước rồi để tủ lạnh.

Diệp Cảnh sợ Tiểu Phong sẽ lại tức giận nên không dám hỏi cậu đã đi đâu, thậm chí lời nói còn mang theo chút ý lấy lòng. Anh chỉ cầu Tiểu Phong đừng rời khỏi anh, đừng trốn tránh anh là đã làm tốt lắm rồi.

Diệp Phong im lặng tiếp nhận chén nước có chút lạnh, nhiệt độ vừa phải. Diệp Cảnh thật cẩn thận nâng tay lên, tính chạm vào trán Tiểu Phong, thăm đi chút mồ hôi dính trên đó. Diệp Phong không tránh né làm Diệp Cảnh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới buông lỏng bàn tay, nhẹ nhàng chà xát.

“Ra nhiều mồ hôi quá này, để anh hai giúp em lau”.

Kiếp này, bệnh thích sạch sẽ của Diệp Cảnh hình như đã không còn. Diệp Phong chớp chớp mắt, yên lặng nhìn anh trai nhà mình cầm khăn tay, từng chút từng chút một lau mồ hôi trên trán cậu, vẻ mặt nhu hòa, cẩn thận, giống như đang chà lau một món đồ mỹ nghệ tinh tế.

Có lẽ.....trong lòng anh trai cậu thực sự là món hàng thủ công đẹp đẽ.

Diệp Phong chậm rãi buông lỏng chiếc khăn trong tay, đáy mắt sâu thẳm lóe lên quang mang mờ nhạt: “Anh hai, chúng ta.....nói chuyện đi”.

Cậu không muốn lãng phí thời gian nữa, cậu đã sắp chịu không nổi rồi, từng động tác của Diệp Cảnh luôn khiến cậu miên man suy nghĩ. Biết đâu, biết đâu.....đây thực sự chỉ là sự quan tâm đơn thuần mà thôi, không ẩn chứa thâm ý, không vì bất cứ lý do gì.

Diệp Cảnh ngậy ra một lúc, sau đó chậm rãi gật đầu: “Được, chúng ta tới thư phòng đi”.

.

Diệp Cảnh đóng cửa lại, quay đầu nhìn Diệp Phong đang đứng bên cửa sổ, ngẩn người nhìn không trung ngập tràn sắc lam bên ngoài, con người xinh đẹp như viên pha lê đen ẩn chứa sắc thái khiến người ta mê đắm.

“Tiểu Phong.....” Hơi thở ấm áp phất qua tai Diệp Phong, khiến đáy lòng cậu lăn tăn gợn sóng, một vòng tay hữu lực vắt ngang qua eo cậu, chỉ chốc lát sau, cái đầu nhỏ xù tóc đã yên vị trên bờ vai anh, phía sau lưng dán chặt vào lồng ngực quen thuộc.

Diệp Phong vô thức rút người lại, theo thói quen dựa sát vào ngực Diệp Cảnh, nhìn dáng vẻ cực kì nhu thuận, mang theo chút ý ỷ lại.

?

“Anh hai.....Em đã không nói thật”.

“Sao?”

“Thật ra lúc ở bệnh viện, em còn mơ thấy.....”

Vòng tay Diệp Cảnh chợt căng cứng, Diệp Phong giống như không cảm nhận được sự khác lạ, vẫn tiếp tục nói: “Em mơ thấy anh hai nói với em những chuyện rất quái lạ, sau đó.....em chết”.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh vội vàng xoay người Diệp Phong lại, để cậu đối mặt với mình, “Em hãy nghe anh nói, em nghe anh hai nói đã, không phải như vậy đâu, không phải như em nghĩ đâu.....”

“Em biết.” Diệp Phong ánh mắt mờ mịt, “Chẳng qua chỉ là mơ thôi.....cho nên em muốn biết rốt cuộc đó có phải là sự thật hay không”.

“Cái gì?”

“Trong mơ, anh hai nói với em một câu chuyện xưa, vậy sự thật có đúng như thế..... Em đã tìm Lưu Tố Vân, bà ấy đã kể lại chi tiết, không khác nhiều phiên bản em mơ thấy là mấy.” Nói tới đây, trong nháy mắt nhìn Diệp Phong chợt nhột nhạt hẳn đi, sắc mặt tự giấu pha lẫn bi thương, “Em hiểu mà anh hai, thật ra ngay từ đầu đó đã chẳng phải mơ, mà là mọi chuyện đã xảy ra ở kiếp trước. Có đúng không anh hai?”

Diệp Phong thở dài, không nói gì thêm, thế nhưng hai bàn tay nắm chặt bên dưới đã thể hiện hết tâm trạng cậu lúc này, cậu rất sợ người đang đứng trước mặt mình đây sẽ đột nhiên biến mất.

“Anh hai.....Anh rất lạ, anh chắc chắn cũng sống lại đúng không? Anh đã hận em đến thế, sao còn đối tốt với em như vậy.....”

Diệp Cảnh dường như cảm giác được có một bàn tay đang hung hăng siết chặt lấy trái tim mình, khiến anh đau đớn. Tiểu Phong đã nhớ được mọi chuyện ở kiếp trước, sau đó sẽ phủ nhận mọi cố gắng của anh ở kiếp này sao.

Thân thể Tiểu Phong gầy yếu, tái nhợt như thế, dưới ánh mặt trời ngày hè, giống như tùy thời có thể biến thành ảo ảnh trong suốt rồi biến mất. Diệp Cảnh chợt cảm thấy vô cùng hoảng hốt, lập tức ôm chặt lấy cậu, ủ vào trong lồng ngực.

“Tiểu Phong.....tha thứ cho anh, xin em hãy tha thứ cho anh, đừng đẩy anh ra.....” Một Diệp Cảnh ăn nói khép nép thế này nhìn yếu ớt, tuyệt vọng, bất lực không chịu nổi.

“Tiểu Phong, anh yêu em.....”

34. Chương 34: Giới Hạn Mơ Hồ

“Tiểu Phong, anh yêu em”.

Diệp Phong chưa bao giờ thấy một Diệp Cảnh nhỏ bé đến thế, đây đã chẳng phải là lấy lòng nữa, mà hoàn toàn biến thành cầu xin. Sức lực của Diệp Cảnh rất lớn, gắt gao ôm chặt cậu trong lồng ngực, giống như một con thú đang gắng sức bảo vệ thứ mà nó quý trọng nhất.

Diệp Phong nhất thời ngây ngẩn cả người. Diệp Cảnh cúi đầu liếm lên vành tai mẫn cảm của cậu, rồi dọc theo tai xuống tới cằm, đụng vào đôi môi mềm mại đáng yêu kia.

Hơi ấm cùng hương vị tốt đẹp đến thế khiến Diệp Cảnh không nhịn được, dùng đầu lưỡi tinh tế thử thăm dò độ cong mê người ấy, thăm nghĩ muốn tiến thêm một bước, thâm nhập sâu hơn một chút, tỉ mỉ nhấp nháp tận dụng tuyệt vời đầy cảm dỗ bên trong. (tân dịch: nước miếng, nước bọt)

“Ừm.....” Tiếng nức nở phát ra từ trong cổ họng Diệp Phong, đáy mắt nhất thời bị tầng sương mù mê man che phủ, một sợi ngân tuyến từ khóe miệng hai người trào ra, chảy men theo đường cổ quyến rũ, càng nhìn càng cảm dỗ.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh ghé sát bên tai Diệp Phong mà thủ thủ, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của cậu.

Diệp Phong theo thói quen dựa sát vào lồng ngực Diệp Cảnh, hé miệng thở dốc từng ngụm, qua một hồi lâu mới chậm rãi thanh tĩnh. Ngược mắt nhìn lên lại đối diện ngay với ánh mắt dịu dàng ôn nhu như nước của Diệp Cảnh, cậu mơ hồ cảm giác được có gì đó không hợp lý, dường như.....thay đổi rồi!

Trong mắt Diệp Phong hiện lên sự ngờ vực khó tin, rõ ràng.....không nên như thế, không nên như thế.....

“Anh hai.....”

Diệp Cảnh cúi đầu xuống, hôn lên khóe mắt cậu: “Tiểu Phong, xin lỗi em, nhưng cả đời này anh hai sẽ không buông tay lần nữa đâu!”

Kiếp trước là do anh ngu ngốc, thăm nghĩ chỉ cần trốn tránh là có thể tránh được tất cả, chỉ cần trốn tránh trách nhiệm thì bản thân có thể sống tốt hơn một chút. Nhưng cái chết của Tiểu Phong giống như trận sấm rền vang đã đánh thức anh, tùy ý lạnh lùng, tùy ý tổn thương, khiến Tiểu Phong mà anh yêu nhất tuyệt vọng đến mức rời xa trần thế.....

Chờ cho đến khi anh hoàn toàn tỉnh ngộ thì ngay cả cơ hội đền bù cũng chẳng còn.

Thật may, thật may anh có được cơ hội sống lại để làm lại hết thảy, một lần nữa bắt đầu lại từ đầu. Diệp Cảnh đột nhiên nghĩ thông suốt, cho dù Tiểu Phong khôi phục trí nhớ thì sao, cho dù nhớ hết mọi chuyện ở kiếp trước thì thế nào, cho dù hận anh thì có làm sao.

Anh tuyệt đối không bao giờ buông tay, tuyệt đối không buông tay!

Trước đây Diệp Cảnh từng nghĩ cho dù phải bẻ gãy cánh chim của Tiểu Phong, cũng muốn chặt chẽ giữ cậu bên người, nhưng đến tận bây giờ anh mới phát hiện, bản thân so với trong tưởng tượng của mình yếu đuối hơn nhiều. Anh luyến tiếc tổn thương Tiểu Phong. Thậm chí anh còn có những ước muốn tầm thường nhất, chỉ cần Tiểu Phong ở lại bên anh là tốt rồi, chỉ cần Tiểu Phong không đẩy anh ra, cho anh cơ hội bồi thường thì thật tốt biết bao.

Đã từng cho rằng Tiểu Phong thật hèn mọn, chỉ vì chờ đợi một sự quan tâm dù bé nhỏ nhất của anh mà hy vọng, nhưng anh chưa bao giờ cho Tiểu Phong cơ hội. Như vậy, ở kiếp này, anh cũng chỉ có thể càng hèn mọn hơn, hèn mọn cầu xin Tiểu Phong cho anh một cơ hội xa vời.....

Thế nhưng bản thân anh mãi mãi vẫn là ‘sát tinh’ của Tiểu Phong sao..... Khóe miệng Diệp Phong khẽ nhếch lên một tia cười khổ.

Đáy mắt bé nhỏ hiện lên tinh quang có chút phức tạp, ở kiếp này anh trai rất hay hôn cậu, những rõ ràng hoàn toàn khác biệt với nụ hôn ban nãy, không hề có nhịp thở mãnh liệt như thế, cũng không chứa dục niệm mạnh mẽ đến vậy.

Trong kiếp thứ nhất, Diệp Phong là một công tử nhà giàu gặp dịp thì chơi, không những lấy đàn ông làm vật tiết dục, thậm chí còn chơi cả những trò tình thú đầy kích thích, cho nên cậu không hiểu tình yêu là gì. Đến kiếp thứ hai, Diệp Phong là một học trò ngoan ngoãn, mỗi ngày chăm chỉ học tập, hướng về tương lai, thế nên cậu càng không hiểu tình yêu. Bởi vậy, hiện tại, Diệp Phong hoàn toàn không rõ anh trai bị làm sao, bỗng nhiên làm ra những hành động rất lạ cùng nói những lời kì quái.

Nhưng cảm xúc nhạy bén đã nhắc nhở cậu, tâm tình anh trai nhà mình lúc này không biết vì sao cực kỳ không tốt, không, nếu nói không tốt thì chẳng bằng nói bất an mới đúng.

Vì sao chứ, người nên bất an không phải chính là cậu sao? Diệp Phong càng nghĩ càng mơ hồ.

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ, Diệp Cảnh cúi đầu nhìn gương mặt ngốc manh của Tiểu Phong, nội tâm lặng lẽ thở dài. Tiểu Phong của anh luôn luôn lơ mơ như thế, thật khiến người ta mềm lòng. Mềm mềm đáng yêu giống như một chú gấu bông nhỏ, chỉ cần ngược mắt nhìn cũng có thể dụ người phạm tội.

“Tiểu Phong, anh yêu em, không phải là tình cảm anh em thông thường, mà là yêu, giống như tình yêu cả đời của nam nữ vậy, em có hiểu những lời anh nói không?”

Diệp Phong: = =

Nháy mắt rơi vào trạng thái sốc toàn tập, đầu óc hỗn loạn.

“Nếu Tiểu Phong muốn hỏi vì sao kiếp trước anh hai lại làm như vậy, thì đó là bởi vì anh hai vẫn luôn trốn tránh, nhưng cuối cùng, kết quả của sự trốn tránh.....lại chính là hối hận không kịp”.

“Cho nên Tiểu Phong.....Cả đời này anh hai tuyệt đối sẽ không buông tay nữa, anh em thì sao, đồng tính thì thế nào, chẳng qua anh chỉ đang yêu thương một người mà thôi, mà người này vừa đúng là nam, lại vừa đúng là em trai của anh.” Trong mắt Diệp Cảnh tràn ngập yêu thương, cương chiều, ngón tay thon dài vuốt ve hai má Tiểu Phong, nhất thời để lại ấn tượng hồng nhạt trên làn da trắng nõn.

Da Tiểu Phong vẫn luôn mẫn cảm như thế ~ Diệp Cảnh khẽ cười.

Mà Diệp Phong hiện tại thì sao? Cậu vẫn còn bị vây trong trạng thái hoàn toàn khiếp sợ.

Này này này, cậu tuyệt đối là nghe nhầm ha! Hoặc là cách thức về nhà hôm nay của cậu không đúng? Anh trai sao có thể nói yêu cậu chứ?! Không không không, chuyện này không thể nào xảy ra, nhất định là phương thức sống lại của cậu sai chỗ nào rồi.

Ở kiếp trước, cậu đúng là chưa từng thấy dáng vẻ của anh trai khi hẹn hò với người khác..... Nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ cậu đã từng thấy anh hai hôn một cô gái mà! Tuy rằng cô gái đó là do cha Diệp sắp xếp.....

“Anh hai, em.....” Diệp Phong thật cẩn thận rút đầu lại, hai mắt to tròn sưng nước chớp chớp, thoát nhìn càng dụ hoặc hơn bình thường.

Một tay Diệp Cảnh ôm chặt lấy vòng eo Diệp Phong, tay còn lại thì xoa xoa lưng cậu, chậm rãi vuốt ve, khiến cậu rơi vào sự thoải mái khó cưỡng, thỏa mãn híp mắt lại, cực kỳ giống bé mèo nhỏ lười biếng.

“A~”

Diệp Cảnh cúi đầu, bắt lấy đường cong phớt hồng quyến rũ kia, nụ hôn phớt nhẹ nhàng không hề mạnh mẽ như ban nãy. Nhưng dịu dàng như thế, mềm mại lướt qua đôi môi mẫn cảm càng dễ dàng khiến đối phương cảm nhận được thứ tình yêu ngọt ngào trong đó.

Diệp Phong theo thói quen cọ cọ vào cằm Diệp Cảnh, bẹp một ngụm, cắn lên hầu kết anh, đầu lưỡi nhỏ nhỏ xẹt qua rất nhanh, giống như tia chớp chợt lóe, trong nháy mắt khiến thân thể Diệp Cảnh run rẩy, nổi niềm sung sướng khó tả trào dâng, đánh ập vào đại não anh.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh vòng tay nắm lấy eo Diệp Phong, kéo cậu dựa sát vào lồng ngực anh, sau đó bế lên. Thanh âm trầm thấp ngập tràn từ tính, mang theo chút khàn khàn, ẩn giấu một cổ dục niệm kín đáo.

Diệp Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đến khi hồi thần lại thì người đã nằm ngửa trên ghế sofa mềm mại. Diệp Cảnh ghé sát vào mặt cậu, hai người dựa vào nhau rất gần, gần tới mức cơ hồ mắt đối mắt, chớp mũi đụng chạm, hô hấp hòa quyện với nhau.

Trong ánh mắt kia có sự dịu dàng, sự yêu chiều cậu quen thuộc nhất, hơn nữa còn có vài phần thâm trầm kỳ quái.

“Anh hai?” Bé thỏ con vô cùng mờ mịt, nghiêng đầu khó hiểu, ý tứ muốn hỏi cho rõ ràng. Là một động vật nhỏ, cậu đã cảm nhận được nguy hiểm cận kề, nhưng làm em trai của anh hai nhiều năm, nhiều....năm sống chung như vậy, khiến tận trong tiềm thức cậu vẫn luôn tin tưởng vị anh trai này.

Diệp Cảnh không trả lời, hơi cúi đầu xuống, khẽ mút lên làn da gợn cảm kia, rồi khẳng chắc, khiến làn da nõn nà của Diệp Phong rất nhanh xuất hiện một chuỗi ô mai.

“A ~ Anh hai ~” Diệp Phong theo bản năng rên rỉ thành tiếng, nhưng tiếng rên ấy thật sự chẳng khác nào thuốc kích thích khiến ánh mắt Diệp Cảnh tối sầm lại, hô hấp càng nặng thêm vài phần.

Quần áo mặc mùa hè vô cùng mỏng manh, từng cái vuốt ve cách một tầng vải dẹt trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Diệp Cảnh đã chứng kiến toàn bộ quá trình lớn lên của em trai, vậy nên quá quen thuộc với khối thân thể này rồi, đầu ngón tay chỉ cần lướt qua cũng biết nơi nào mẫn cảm nhất.

“Tiểu Phong.....” Thanh âm gợi cảm trầm thấp thoát ra từ làn môi dày quyến rũ. Cách một lớp vải mỏng, từng cái vuốt ve kích thích dù rất nhỏ của anh đã khiến Tiểu Phong lần đầu tiên nổi lên phản ứng, cậu bắt an vận vẹo thân thể.

“Anh hai, anh hai.....Ah~”

“Tiểu Phong ngoan, đừng sợ, đừng sợ ~” Vừa nói tay vừa tăng thêm lực, dục vọng nhỏ bé kia nhất thời trở nên cứng rắn, giống như tùy thời hoan nghênh anh tới chà đạp.

“Đau!” Thân thể của Diệp Phong quá mẫn cảm, cảm xúc mãnh liệt khiến tâm hồn yếu ớt nhất thời run rẩy, đối với khoái cảm xa lạ này, không hiểu vì sao cậu vẫn luôn run sợ trước nó. “Anh hai ~”

Âm điệu non nớt đó khiến Diệp Cảnh nháy mắt nhớ lại hình ảnh con búp bê nhỏ xinh hồi trước, nhỏ bé như thế, đầy đặn như một chiếc bánh bao, sau đó búp bê lớn lên từng ngày, sự trưởng thành khắc sâu trong tâm trí anh, tính cách hoạt bát nhanh nhẹn, dung nhan tuyệt mỹ.

Đã phải đợi thật lâu, đợi nhiều năm đến vậy, cực cưng của anh.....

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên từng hồi, khiến hai người trong phòng sửng sốt, không kịp đề phòng. Phản ứng đầu tiên của Diệp Phong không phải là hoảng hốt đẩy anh trai ra, mà là sợ hãi sẽ bị phát hiện bí mật, theo bản năng chui tọt vào lồng ngực rộng lớn của anh trai nhà mình.

Diệp Cảnh thỏa mãn ôm lấy bé bánh bao ấm áp trong ngực, trái tim vui sướng đập rộn ràng.

Có lẽ mọi chuyện.....cho tới tận bây giờ cũng không đến mức quá tồi tệ như trong tưởng tượng của anh.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, đến giờ ăn cơm rồi.” Giọng nói hơi khàn khàn của Phúc quản gia vang lên bên ngoài cánh cửa.

Diệp Cảnh cau mày, an ủi vuốt ve bé thỏ con bị dọa sợ trong lồng ngực, thản nhiên trả lời: “Cháu biết rồi”.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Phúc quản gia, Diệp Phong mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này cậu mới nhận ra, bản thân cùng anh trai ban nãy thiếu chút nữa đã.....làm cái đó, à, gọi là xát sùng khai hỏa ha? Thậm chí suýt nữa còn bị bác Phúc phát hiện chuyện của hai anh em bọn họ. o()o

Diệp Phong tưởng tượng đến cảnh Phúc quản gia không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào, khi nhìn thấy cảnh tượng này.....chắc chắn sẽ lặng lẽ quay đầu đen mặt.

Diệp Cảnh xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng của bé con, thấp giọng khẽ cười, thỏ con nhà anh hóa ra cũng biết thẹn thùng này!

“Được rồi, chúng ta xuống ăn cơm thôi, đừng để bác Phúc lo lắng”.

“Vâng ~” Bé thỏ con ngoan ngoãn gật đầu, mặc kệ kiếp trước ra sao, bác Phúc vẫn luôn là người đối xử với cậu vô cùng tốt, cho nên Tiểu Phong cực kỳ cảm kích ông, trong lòng vẫn luôn coi ông như ông nội của mình.

Nhưng khi Diệp Phong vừa cử động thất lưng thì lông mày chợt nhíu lại.

Diệp Cảnh cả kinh: “Sao thế, không thoải mái chỗ nào?”

“Đau, bị đụng rồi!” Chắc chắn là vừa mới nãy bị bác Phúc dọa sợ, khiến cậu kích động, va thất lưng vào cạnh sofa. Gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Phong nhăn nhó, vô cùng đáng thương nhẹ xoa bóp sườn eo.

Diệp Cảnh kéo bàn tay mềm thịt của Tiểu Phong ra, sau đó nhẹ nhàng kéo áo cậu lên, một vết bầm tím nhanh chóng xuất hiện trước mắt. Anh bất đắc dĩ thở dài, vươn tay ra, thay Diệp Phong nhẹ nhàng xoa nắn, lực đạo vừa phải làm cho cặp lông mày đang nhíu lại của cậu giãn ra vài phần.

Ý thức được bàn tay của anh trai đang đảo qua đảo lại trên eo mình, trước đây Diệp Phong sẽ chẳng thấy vấn đề gì, nhưng hiện tại, sau khi bị anh trai đột nhiên thổ lộ, cậu lập tức cảm thấy có chút không ổn, cúi đầu đẩy tay Diệp Cảnh ra.

“Chúng ta xuống ăn cơm trước đi, nếu không bác Phúc chờ lâu sẽ sốt ruột”.

“Ừ, Tiểu Phong nói thế nào thì làm thế ấy đi.” Xoay người bước xuống, giúp Tiểu Phong đi giày, cánh tay cẩn thận nâng đỡ vòng eo của cậu, hai anh em cứ thế chậm chậm xuống lầu.

Phúc quản gia lúc này vẫn đang đứng cạnh cầu thang, vừa ngẩng đầu lên đã thấy nhị thiếu gia đỡ eo đi xuống, sắc mặt ông nhất thời không tốt tí nào. Nhìn bờ môi sưng đỏ của nhị thiếu gia, rồi lại liên tưởng đến những âm thanh quái dị trong thư phòng, gương mặt của Phúc quản gia tối lại, đen tới mức gần như có thể chảy ra cả mực nước.

?

Đại thiếu gia nhà ông phải có bao nhiêu sốt ruột đây, nhị thiếu gia tuổi còn nhỏ như thế.....

Phúc quản gia trầm mặc trong chốc lát, sau đó xoay người đi vào bếp.

“Bữa sáng ngày mai của đại thiếu gia đổi thành cháo hầm cà rốt cùng bánh bao nhân rau cần đi”.

“Nhưng đây không phải toàn là những món mà đại thiếu gia ghét sao?” Vị đầu bếp béo tốt khó hiểu.

Phúc quản gia thản nhiên liếc mắt nhìn đầu bếp: “Gần đây khẩu vị của đại thiếu gia thay đổi rồi, cơm trưa cơm chiều cũng làm y như vậy đấy”.

Đầu bếp: “.....”

Quản gia đại nhân à, ngài xác định không phải là đang báo thù riêng đó chứ?

...

Buổi tối, Phúc quản gia lặng lẽ mở máy tính, tìm xem mấy bộ phim về đồng tính nổi tiếng, sau đó tức giận phát hiện, hóa ra 50% nguyên nhân làm nên bi kịch đều là do tiểu công phản bội tình yêu mà ra! ! !

Vì thế mấy ngày kế tiếp, người giúp việc A B C đều có thể nhìn thấy cảnh tượng như sau, vị quản gia đại nhân của bọn họ thường xuyên đứng bên cửa sổ, nhìn nhánh cây tươi tốt bên ngoài mà thở dài, sau đó còn dùng ánh mắt vô hạn thương tiếc nhìn nhị thiếu gia đang nằm ườn trên ghế sofa xem TV, rồi thay đổi 180 độ, dùng sức lườm này lườm này đại thiếu gia ngồi cạnh nhị thiếu gia.

Người giúp việc A nhìn về phía người giúp việc B, người giúp việc B nhìn về phía người giúp việc C, người giúp việc C giơ thẳng tay lên trời thở dài ba giây rồi trầm mặc, cô đoán mãi cũng không ra tâm trạng khó hiểu của quản gia đại nhân lúc này.

Nhị thiếu gia lên tiếng, gần đây ánh mắt của ông nội quản gia quá chi là kì quái, có phải là đã.....đánh hơi được chuyện gì rồi không? Căng thẳng quá à.

Đại thiếu gia lên tiếng, nằm không cũng bị trúng đạn. Thật con mẹ nó vô tội. o()o

35. Chương 35: Chỉ Mình Anh Thôi

Rõ ràng phải là quan hệ căng thẳng, rõ ràng hai anh em rớt cuộc sẽ biến thành người xa lạ, nhưng không biết hiện tại Diệp Cảnh cùng Diệp Phong đã làm những gì, lại có thể sai lệch hoàn toàn so với dĩ vãng như thế. Ít nhất là vào lúc nửa đêm, Diệp Cảnh không còn ở phòng riêng nữa, mà lại mò mẫm lên giường em trai.

Diệp Phong theo thói quen lẩm bẩm vài tiếng, sau đó rúc sâu vào trong lồng ngực anh trai, cái mũi chun lại hít thở hương vị thân thuộc. Nhưng đến khi đột nhiên bừng tỉnh, bản thân tự cảm thấy vô hạn, mẹ nó, cái thói quen chết tiệt này.

“Anh hai.....” Bé thỏ con muốn chui đầu ra, nhưng bị móng vuốt của anh trai kéo về. → →

“Ngoan, thất lũng còn đâu không? Anh hai sẽ giúp em xoa bóp.” Vừa nói vừa không có hảo ý thò móng sói sờ soạng trong chăn.

“Ư ~” Thất lũng của Diệp Phong là chỗ rất mẫn cảm, bị bàn tay ấm áp của anh trai vuốt ve, sự tê dại lập tức đánh thẳng lên đại não, làm cho toàn thân cậu mềm nhũn.

Thoang thoảng bên mũi là hương vị quen thuộc khiến người ta yên tâm, chính là hương cam mà Diệp Phong thích nhất

~ “Anh hai ~” Bé thỏ con híp mắt lại, khoe miệng cong cong, trên mặt tràn đầy cảm giác thỏa mãn tràn trề. Thật ra trong lòng cậu vẫn luôn hiểu rõ, không phải sao? Từng chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống của cậu đều lưu lại dấu ấn của anh trai, từ hương thơm cậu thích từ nhỏ đến tranh vẽ, thậm chí là cả bàn chải đánh răng.

Một lần cuối cùng, hãy thử tin tưởng một lần cuối cùng, chờ mong một lần cuối, Diệp Phong thầm nghĩ như thế. Bởi vì tới tận bây giờ vẫn chưa chiếm được, cho nên ngay sau lần đầu tiên được nhắm nháp tình thương của người một nhà, cậu mới có thể luyến tiếc.....buông tay đến vậy.

Thế nên anh hai à..... Xin anh cả đời này, nghìn vạn lần đừng khiến cho em thất vọng nữa.

Diệp Phong mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đám tóc xoăn luôn ngơ ngác ngo ngoe trên đầu dường như cũng say giấc, mềm mại úp sấp xuống, nương theo hô hấp của bé thỏ con mà hơi phập phồng.

Ánh trăng màu bạc như thác đổ, luồn qua khung cửa sổ sát đất, tạo thành dải ngân hà lấp lánh xinh đẹp.

Diệp Cảnh nhẹ nhàng nghiêng người, một tay chống đầu, cẩn thận ôm bé con nằm bên cạnh dựa sát vào ngực. Dưới ánh trăng, cực cưng của anh đang say ngủ, xinh đẹp tựa như mỹ nhân ngư.

Ngón tay thon dài của Diệp Cảnh khẽ vuốt ve đám tóc đen mềm mại rũ xuống gối cùng da thịt cực kỳ non mềm như sứ trắng men của Tiểu Phong. Anh chăm chú nhìn đứa em trai bảo bối nhà mình, trong con người đen trầm lắng là sự dịu dàng sùng nịch vô bờ bến.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh nhịn không được cúi đầu, hôn phớt lên cánh hoa phỉếm hồng mê người kia, hương vị vẫn luôn ngọt ngào như thế, khiến anh hận không thể ôm chặt lấy người trong ngực, mạnh mẽ chà đạp một phen.

Thật tốt, Tiểu Phong không có rời bỏ anh, không trốn tránh anh, càng không hề hận anh. Diệp Cảnh ghé sát vào vòng eo thon nhỏ lộ ra bên ngoài áo ngủ của Tiểu Phong, nhẹ nhàng cắn cắn, không dám dùng nhiều sức, chỉ để lại một dấu hôn nhàn nhạt.

Tiểu Phong, cả đời này anh hai nhất định sẽ che chở cho em, cả đời này sẽ luôn dùng thật tình để đối đãi với em, tuyệt đối không bao giờ để em chịu bất cứ oan ức nào nữa.

Bé thỏ con đột nhiên chớp chớp miệng vài cái, không biết mơ thấy mộng đẹp gì mà khoe môi khẽ cong lên, mỉm cười ngọt ngào.

A.....Ý cười trên môi Diệp Cảnh càng sâu, nhẹ nhàng xê dịch lại chăn cho em trai. Tuy giờ đang là mùa hè nhưng thân thể Diệp Phong vốn không tốt, anh cũng không dám lấy thể chất của em trai bảo bối ra đùa giỡn. Nhét cánh tay Diệp Phong vào trong chăn xong, anh cẩn thận nằm xuống, một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên lưng Tiểu Phong, cả cơ thể cậu lúc này dường như bị anh gói chặt bên trong lồng ngực rộng lớn.

Diệp Phong cong người lại, theo bản năng xích tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn ép sát vào ngực Diệp Cảnh, đỉnh đầu vừa vặn chạm đến cằm anh. Đáy mắt Diệp Cảnh lập tức tối sầm, tâm tư vốn bình lặng lại bất đầu xao động.

Tay anh nhẹ nhàng thâm nhập vào sâu bên trong quần áo Diệp Phong, vuốt ve làn da nhẵn nhụi như tơ lụa kia, xúc cảm vẫn tốt như trước, trong khoảng thời gian xa cách một tháng này..... anh luôn nhớ nhung cảm giác tuyệt vời ấy.

“Tiểu Phong.....” Thanh âm trầm thấp vang lên, rõ ràng Diệp Cảnh đang phải đè nén dục vọng ào ào trỗi dậy, hạ thân cứng rắn bất ngờ. Chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy dung nhan lúc ngủ của Tiểu Phong, hệt như một bé thỏ nhỏ vậy, nhu thuận, ngoan hiền, tựa hồ để mặc cho anh.....muốn làm

Tiểu Phong..... Diệp Cảnh xoay người, muốn đứng dậy đi vào WC, xem ra đêm nay phải dựa vào cô nàng năm ngón rồi, bằng không, muốn ngủ cũng chẳng thể ngủ được. Ai ngờ anh mới chỉ khẽ nghiêng người, Diệp Phong đã lăn theo, ôm chặt lấy anh.

Diệp Cảnh không dám động nữa, cự vật đứng thẳng nóng cháy đã cọ sát vào bụng Diệp Phong, anh dường như có thể cảm nhận được hơi thở phập phồng rất nhỏ của cậu đằng sau lớp áo mỏng manh kia.

“Tiểu Phong.....Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh không muốn đánh thức em trai, lại càng không muốn vì hạ thân thức tỉnh mà khiến cậu ngủ không thoải mái. Thế nên anh quyết định dựa vào sát hơn, để thằng nhỏ tha hồ ma xát thắt lưng Diệp Phong, cách một tầng vải dệt mơn trớn da thịt cậu.

Tiểu Phong..... Anh giống như đang thấy ảo ảnh. Em trai bảo bối của anh đang vận vẹo dưới thân anh, thấp giọng rên rỉ, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt sưng nước như chất chứa cả một hồ nước trong xanh nhìn anh không chớp mắt.

Anh hai..... Cái miệng nhỏ nhắn hé mở, mơ hồ có thể nhìn thấy đầu lưỡi hồng nhạt mê người, hệt như bé mèo ngoan ngoãn mặc người chơi đùa, phát ra tiếng rên đầy mị hoặc.

.....

Buổi sáng, Diệp Phong vừa mở mắt liền phát giác bản thân đang nằm gọn trong lồng ngực anh trai ngủ ngon lành. Cậu ngẩng đầu nhìn ngắm dung nhan say ngủ của anh trai, tuy từ nhỏ đến lớn đã từng xem vô số lần, nhưng chỉ duy nhất lần này Diệp Phong mới tự nhiên cảm thấy khác thường.

Đẹp trai y như hai kiếp trước. Diệp Cảnh vốn thuộc dạng người mà người ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khắc sâu trong tâm trí. Khí chất lạnh lùng trời sinh, cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ, đuôi lông mày hơi nhếch, chứng tỏ đó là một người đầy tài năng, giống như đang bề nghệ liếc nhìn chúng sinh thiên hạ.

Mi mắt Diệp Cảnh khẽ động, từ từ mở ra, đập vào mắt anh chính là gương mặt quen thuộc của bé thỏ con, cậu đang chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh.

“Anh hai ~” Bé thỏ con bật cười, đám tóc xoăn ngốc ngốc trên đầu vì thế mà rung lên, đáng yêu vô cùng.

Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên trán cậu: “Chào buổi sáng!”, rồi vui vẻ mỉm cười.

Diệp Phong có chút ngây dại, nhưng ngay sau đó đôi môi lập tức cong lên, vòng tay ôm lấy cổ anh trai, hôn “chụt” lên hai má anh một cái.

“Anh hai ~” Cậu cọ cọ tóc vào cằm Diệp Cảnh, rồi bò dậy, khóa gối trên đùi anh, hai cẳng chân vòng qua thắt lưng anh, tay cũng giống như xúc tu bạch tuộc, câu lấy cổ anh: “Anh hai ~ chúng ta ra nước ngoài du lịch đi!”

“Được, Tiểu Phong muốn đi đâu cứ nói, anh hai sẽ đưa em đi!” Diệp Cảnh đỡ dưới mông Diệp Phong, ôm em trai bảo bối vào lòng vỗ về.

Diệp Phong vui đầu vào hõm vai Diệp Cảnh, rầu rĩ lên tiếng: “Em muốn đi Maldives, anh hai, em muốn ngắm đảo san hô ở đó”.

Diệp Cảnh chợt cứng người, cánh tay theo bản năng co rút lại rất nhanh.

“Tiểu Phong.....”

“Anh hai?” Cảm nhận được anh có gì đó là lạ, bé thỏ con nghiêng đầu, khó hiểu nhìn anh trai nhà mình, “Anh hai.....không muốn sao?”

Bé thỏ con dè dặt hỏi, Diệp Cảnh giật mình xoay đầu qua, nhìn vào cặp mắt trong suốt đang dần ảm đạm của cậu, đáy lòng nhất thời chua xót.

“Sao có thể chứ!” Diệp Cảnh vội vàng mở miệng, vuốt ve cái đầu xù tóc an ủi: “Anh hai chỉ cảm thấy khó hiểu thôi, vì sao Tiểu Phong luôn thích tới Maldives như thế?”

Kiếp trước cũng thế, mà hiện tại cũng vậy.....

“Em không biết.....” Diệp Phong mơ hồ lắc đầu, “Chẳng qua trong lòng..... đột nhiên xuất hiện ý tưởng đó thôi”.

“Vậy Tiểu Phong cẩn thận suy nghĩ nhé được không? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai anh em chúng ta ra nước ngoài du lịch, nhất định phải tạo ra những kỷ niệm đầy ý nghĩa”.

“Vâng!” Diệp Phong gật đầu, cảm thấy anh trai nói cũng có lý, đích xác không nên quyết định theo cảm tính, bé thỏ con đơn thuần một chút cũng không nhận ra, anh trai nhà mình chỉ đang tìm cách để em trai buông tha ý niệm tới Maldives trong đầu mà thôi.

Đối với Diệp Cảnh mà nói, Maldives chính là một cái tên ám ảnh, thời thời khắc khắc khiến anh nhớ tới nguyên nhân vì sao Diệp Phong lại gặp phải tai nạn giao thông.

...

Nhìn thấy tập ảnh về đề tài “Bầu trời qua lăng kính máy ảnh”, Diệp Phong vui vẻ lật ra xem. Diệp Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu cậu, sau đó nhẹ nhàng kéo cậu lại gần, ôm trong ngực. Tiểu Phong tất nhiên thuận theo, ngả đầu vào lồng ngực của anh trai, cọ cọ tìm một vị trí thoải mái.

“Đừng vội, từ từ xem ~” Diệp Cảnh bóc vỏ quýt, từng miếng từng miếng đút cho em trai. Nhìn cái miệng hé ra nhai nuốt như một chú sóc nhỏ kia, trong lòng anh càng thêm thỏa mãn.

Thừa dịp này phải dưỡng béo em trai mới được. Đây chính là kế hoạch lớn nhất sắp tới của Diệp Cảnh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cha Diệp gần như đã đổ hết toàn bộ công việc lên đầu anh, còn bản thân thì chưa ra dáng vẻ công thành danh toại, lui về phía sau. Điều duy nhất làm cho Diệp Cảnh vui mừng chính là việc sau khi cha Diệp nằm bẹp ở nhà vài ngày, đã nghe lời bác sỹ dọn đến Australia an dưỡng.

Khi nhận được tin này, Diệp Phong chỉ khẽ thở dài một cái, còn Diệp Cảnh thì dĩ nhiên chẳng thêm quan tâm.

Diệp Phong nộp nguyện vọng thi đại học theo đúng ý muốn của anh trai, là đại học nằm trong thành phố B như kiếp trước. Trong ba tháng nghỉ ngơi, hai anh em đã tới phía Tây Nam Bolivia khoảng một tháng, chậm rãi tìm hiểu “Bầu trời qua lăng kính máy ảnh”.

Cameras trong khu “Bầu trời qua lăng kính máy ảnh” hình như lúc nào cũng tìm được góc chụp tốt nhất, vùng thảo nguyên hoang dã khi nằm trong ảnh nhìn càng thêm rộng lớn bao la, hình ảnh mặt hồ còn lặn tận từng đợt sóng nhỏ, lấp lánh ánh mặt trời, tạo nên sắc thái làm say lòng người.

Hai tháng còn lại, Diệp Cảnh đi đâu cũng mang Diệp Phong theo, hận không thể biến nhỏ cậu lại rồi bỏ túi. Nếu không phải đã xác định đó là hai người tách biệt thì ai cũng ngờ rằng có phải bọn họ là một hay không!

Nhân viên trong công ty bày tỏ, bọn họ quả thực vô cùng hoan nghênh nhị thiếu gia, chỉ cần nhìn thấy nhị thiếu gia tinh thần sáng láng, lúc nào cũng lộ ra nụ cười ấm áp như ánh mặt trời thì bọn họ có thể rực rỡ cả ngày.

Chắc, đừng hiểu lầm nhị thiếu gia có năng lực chữa bệnh thần kỳ nhá! Đơn giản chỉ là vì, mỗi khi nhị thiếu gia tới, tâm tình đại thiếu gia nhất định sẽ tốt hẳn lên, hơn nữa nếu tâm trạng của nhị thiếu gia vui vẻ thì đại thiếu gia còn càng cao hứng hơn nữa. Một số vị quản lý các ngành chủ quản sẽ nhân cơ hội này lên xin xỏ rằng chỉ tiêu nhiệm vụ tháng này đặt ra quá cao, liệu chủ tịch đại nhân có thể giảm bớt được hay không.
==|||

Có một lần, Diệp tổng lẻ loi đến công ty, mặt mày đen thui lù, cả người tản ra âm khí u ám, mưa rung gió giật, sấm chớp ầm ầm, thế nên ngay đến di lao công chuyên lau cửa kính cũng bị hung hăng phê bình một trận.

Sau đó, mọi người mới ngẫm tìm hiểu được, hóa ra hôm đó nhị thiếu gia đi tụ hội với đám bạn trong trường, thậm chí còn chả thèm báo trước.

Cho nên mới nói, nhị thiếu gia đại nhân à, cầu xin ngài mau trở lại, chủ tịch cần ngài, con dân chúng tôi càng cần ngài hơn nữa a a ! !

Nhị thiếu gia đã leo lên được cấp bậc đại học bày tỏ, tui hoàn toàn không hiểu được tiếng lòng của mọi người đâu à nha.

Về vấn đề tập quân sự ở trường đại học, Diệp Phong đã phải không ngừng kiên trì mới tranh thủ được mấy hôm nghỉ cuối tuần. Anh trai đại nhân cuối cùng cũng phải nhượng bộ, nhưng kiên quyết yêu cầu Diệp Phong tối nào cũng phải về nhà ngủ.

Anh thực sự không thể chịu nổi cảnh em trai bảo bối nhà anh ở cùng với mấy thằng con trai thối hoặc trong phòng ký túc xá chật hẹp kia, thậm chí rất có thể Diệp Phong còn bị cả đám nhìn ngắc lúc cởi trần.

Về chuyên ngành học, cũng không biết Diệp Cảnh sắp xếp như thế nào mà Diệp Phong có thể vào khoa nghệ thuật, chuyên ngành thiết kế chụp hình. Diệp Phong vô cùng kích động, mỗi ngày đều tùm tùm cười ngồi trên xe anh trai đến trường.

“Anh hai, anh nói xem, sau này em có thể mở một cuộc triển lãm trưng bày ảnh chụp của em không nhỉ?” Là một người trẻ tuổi khí thế sục sôi, cậu vẫn luôn nhìn không được mơ về một tương lai tươi sáng.

“Đương nhiên rồi!” Diệp Cảnh dừng xe lại, nâng tay lên vén lọn tóc bị rối bên thái dương Diệp Phong, “Đến lúc đó anh hai sẽ giúp em sắp xếp”.

“Vâng”.

Diệp Cảnh tiến lại gần.....bắt lấy đôi môi Diệp Phong, hơi thở của cả hai tự nhiên sâu lắng, trao đổi một nụ hôn dài lưu luyến.

“Vào trường đi, giữa trưa nay anh sẽ tới tìm em.” Đáy mắt Diệp Cảnh tràn ngập dịu dàng.

Diệp Phong gật đầu: “Nếu anh bận thì đừng đến, không cần ngày nào cũng phải tới ăn với em đâu”.

Diệp Cảnh không nói gì, anh sợ nếu nói nhiều quá thì sẽ làm lộ suy nghĩ thật của mình mất.

Mỗi ngày anh tới tìm em là vì sợ em tìm được bạn mới đó Tiểu Phong..... Em mãi mãi chỉ có thể có một mình anh làm anh trai mà thôi.

36. Chương 36: Diệp Phu Nhân Trở Về

Diệp Phong không biết vì sao bản thân cùng anh trai lại thành như bây giờ, chờ đến khi cậu bắt giác nhận ra thì chính cậu đã hoàn toàn quen thuộc với hình thức ở chung ngày càng thân mật giữa hai người rồi. →

Dù sao thì trong mắt Diệp Phong, hiện tại và trước kia chẳng khác nhau là mấy. Chẳng qua hôn môi càng thêm sâu hơn một chút, chẳng qua anh trai càng ngày càng thích sờ tới sờ lui trên người cậu mà thôi. Diệp Phong mơ hồ có thể cảm nhận được anh hai muốn làm cái gì, nhưng khi cẩn thận suy xét thì trong đầu lại rối như tơ vò, thế nên cậu chẳng thêm để ý nữa. = =

Sau khi lớn lên, Diệp Phong tất nhiên đã sớm phát hiện phương thức sống chung của bản thân và anh trai khác rất nhiều anh em nhà khác. Ít nhất thì chẳng có ông anh trai nào từ nhỏ đã thích ôm em trai cọt cọt sờ sờ, không có ông anh trai nào thỉnh thoảng lại hôn nhẹ rồi sờ sờ em trai mình với vẻ mặt thỏa mãn.

Thẳng đến khi Diệp Cảnh đột nhiên bày tỏ với cậu..... Bé nhỏ lúc này mới giật mình vỡ lẽ, hóa ra anh trai vẫn luôn coi cậu như vợ mà nuôi a ~ chẳng trách cậu luôn thấy có gì đó là lạ. → →

Cơ mà thế nào cũng được, dù sao hiện tại cậu sống với anh trai vẫn tốt đẹp như trước, chẳng qua ngoài thân phận em trai của “anh hai” Diệp Cảnh thì cậu còn có thêm một thân phận mới, vợ anh mà thôi. Diệp Phong lắc lắc cái đầu nhỏ, không hề cảm thấy cuộc sống của mình bị ảnh hưởng, đơn giản ném mọi vấn đề ra sau đầu.

Nhìn theo thân ảnh bé nhỏ biến mất sau vườn trường, Diệp Cảnh lúc này mới lưu luyến thu hồi tầm mắt. Anh có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới sự tình lại tiến triển thuận lợi như thế. Từ khi Tiểu Phong khôi phục trí nhớ, anh đã tính toán dựng lên những kế hoạch có thể phá hủy mọi thứ, cho dù cả ngày phải đối diện với ánh mắt lạnh lùng của cậu, bị cậu châm chọc khiêu khích, thậm chí cả ngày chẳng thêm quan tâm đến anh cũng không sao, anh nhất định sẽ cắn răng nhẫn nại, quyết không buông tay.

Thế nhưng.....Tiểu Phong của anh, bé nhỏ đáng yêu của anh so với tưởng tượng còn càng thiện lương, đơn thuần hơn, tha thứ cho anh dễ dàng như vậy, thậm chí còn cùng anh tiếp nối tình cảm trái luân thường đạo lý.

Trước sau như một phối hợp với từng nụ hôn của anh, khiến sự âu yếm của anh càng thêm sâu sắc.

Kể cả kiếp trước, Diệp Phong vẫn luôn sinh hoạt xoay quanh phạm vi từ nhà đến Diệp thị, kinh nghiệm sống chưa sâu. Cho nên trong lòng Diệp Cảnh, em trai nhà anh vẫn luôn là một bé nhỏ mềm mềm dễ cưng, là đứa nhỏ mà anh yêu chiều từ bé đến lớn, được anh bảo vệ trong vòng cấm tình khiết đơn độc, sạch sẽ trắng tinh như trang giấy.

Thừa dịp cậu cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng mơ mơ màng màng, thừa dịp cậu chẳng hiểu sự đời là gì, anh liền kéo cậu lún sâu vào mối tình anh em loạn luân cấm kỵ..... Đáy mắt Diệp Cảnh lóe lên một tia sáng khác thường. Anh biết điều này không hề công bằng với Diệp Phong, nhưng anh không thể chỉ ngồi chờ Tiểu Phong chậm rãi hiểu được thế nào là yêu, rồi nhìn cậu tùy thời đều có thể bị kẻ khác cướp đi.

Chỉ cần nghĩ tới thôi Diệp Cảnh cũng đã cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể mình đông đặc lại. Anh biết, mặc kệ đối phương là ai thì bản thân anh vẫn sẽ nhịn không được phát điên vì ghen tị, nhịn không được muốn.....giết đối phương.

.

Từ lúc Diệp Cảnh chiếm cứ hơn phân nửa thời gian của bé thỏ nhỏ, thời gian bồi đắp tình cảm bạn bè của bé càng ít đến thảm thương. Giờ tay ngồi đếm, tính đi tính lại cũng chỉ có hai đứa bạn thân thiết nhất, học với nhau từ nhỏ là Dương Bản cùng Tào Duệ.

Hai người bạn kia đều thập phần hiểu rõ Diệp Phong có một ông anh trai biến thái, dục vọng độc chiếm cực kì cao. Thế cho nên khi hai người vừa nghe thấy Diệp Phong muốn mời bọn họ tới biệt thự nhà họ Diệp chơi, hai cái đầu lập tức điên cuồng lắc lắc như trống bỏi cự tuyệt.

Mẹ, đến đó thì vui vẻ thế quái nào được! Trước kia, chỉ cần vị anh trai ấy đứng đằng xa lườm một nhát, bọn họ đã hold không được rồi, lúc này còn tiếp tục tiếp xúc gần gũi ẹo gì nữa?! Hai người thậm chí còn hoài nghi bản thân còn chưa bước được vài bước đã bị khí thế cường đại của vị anh trai trong truyền thuyết nhà Diệp Phong đàn áp, chết ngất trên nền đất. (hold: đỡ không được =))))

Dương Bản khoác một tay lên vai Diệp Phong nói: “Nè, anh trai của cậu ấy..... Tớ sâu sắc hoài nghi nếu động tác này của tớ mà bị anh cậu nhìn thấy, thì đảm bảo trong lòng anh ấy đang vô cùng muốn giờ dao lên, chém tớ thành tương bần luôn ý!”

“Sao có thể chứ ~” Diệp Phong trừng mắt lườm Dương Bản, dùng khuỷu tay hung hăng húc một nhát, khiến đối phương ôm bụng gào khóc thê thảm.

“Sao lại không?!” Tào Duệ bĩu môi, “Trong mắt anh trai cậu, bọn tớ như tình địch nguy hiểm ấy, cái đệt, nếu không phải đã xác định chắc chắn cậu là nam thì ông đây thực sự hoài nghi bản thân có phải hay không đã.....đã.....vô ý..... cướp bồ của anh ta”.

“Anh trai tớ chưa bao giờ làm những chuyện ngớ ngẩn như thế!” Diệp Phong cổ cãi, đáy lòng không hiểu sao bỗng có tý chột dạ. Trước kia không biết thì thôi, nhưng hiện tại..... Bé thỏ con rối rắm, chẳng lẽ anh hai đã sớm biểu hiện rõ ràng như vậy rồi à? Chỉ là.....tại sao cậu chưa từng chú ý tới!

“Diệp Phong, hóa ra cậu cũng có anh trai à, là người sáng nào cũng đưa cậu tới trường hả?” Đột nhiên một giọng nữ thanh thúy từ đâu vang lên.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại giống như dải hoa xỏa trên vai, thoang thoang hương thơm ngọt ngào. Người vừa tới chính là hoa khôi kiêm ủy viên học tập trong ban bọn họ, Từ Mộng Gia. Từ Mộng Gia từ nhỏ đã có ngoại hình xinh đẹp, mỏng manh, ánh mắt luôn ngập tràn hơi nước, phiếm thủy quang long lánh, đôi môi lúc nào cũng hiện ý cười tỏa nắng.

Diệp Phong nhún vai, lãnh đạm gạt đầu: “Đúng vậy, sắp vào tiết rồi, chúng ta mau tìm phòng học thôi”.

Nói xong, cậu kéo Tào Duệ cùng Dương Bản rời đi. Từ Mộng Gia âm thầm cắn chặt răng, dùng ánh mắt tức giận đâm chọc phía sau lưng Diệp Phong.

Cô vẫn luôn không hiểu, từ khi vào học lớp này, bản thân cô vốn có diện mạo ngọt ngào xinh đẹp, tính tình ôn nhu hiểu lòng người, nam sinh trong lớp có ai mà không thích cô đâu, cho dù chẳng thể vừa gặp đã yêu thì ít ra vẫn có tý hảo cảm, vui vẻ nói chuyện.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Diệp Phong lại giống như cố ý tránh né cô, luôn tỏ vẻ lạnh lùng thản nhiên khi nói chuyện với cô. Nếu cậu đối xử với ai cũng như thế thì Từ Mộng Gia còn có thể thoải mái sung sướng khi người gặp họa, nói xấu Diệp Phong với đám con gái trong lớp. Thế nhưng rõ ràng Diệp Phong đối nhân xử thế với mọi người không tồi tí nào.

.....

“Giai nhân xinh đẹp như thế mà vẫn bị ngài lạnh lẽo, nhân huynh quả nhiên có mắt như mù, tại hạ thực sự bái phục ngài!” Dương Bản vỗ vỗ bả vai Diệp Phong, làm bộ làm tịch uốn éo ngón tay, sau đó bị Diệp Phong đập cho một trận.

Tào Duệ cũng thấy lạ hỏi: “Cô nàng đó từng đắc tội gì với cậu à?”

Diệp Phong nhún vai: “Không, chẳng qua là nhìn ngứa mắt thôi”.

“.....”

“.....”

→_→ Vị hoa khôi đáng thương! Hai người không hẹn mà cùng chung suy nghĩ.

Diệp Phong không thích Từ Mộng Gia vì nguyên nhân rất đơn giản. Sau khi cậu mang danh sách sinh viên trong lớp về nhà đã bị anh trai nhìn thấy, ngày hôm sau, Diệp Cảnh còn thực sự nghiêm túc nói với cậu rằng, phải cẩn thận không được tiếp xúc gần gũi với cô nàng tên Từ Mộng Gia kia. Vì thế..... Diệp Phong liền lập tức trốn xa.

Trí nhớ Diệp Cảnh rất tốt, anh vẫn còn nhớ rõ, cô nàng này trong tương lai chính là một nhân vật “ghê gớm” tột bậc, đã từng nhào ra sự kiện “bao dưỡng” nổi tiếng trong giới thượng lưu. Một người phụ nữ lại có thể đồng thời làm “kẻ thứ ba” của năm người đàn ông, trong đó có hai người đàn ông vốn là cha con! ! !

Sau khi sự kiện này bị vạch trần, xã hội thượng lưu bùng nổ, cũng may các gia tộc lớn đã bung bít rất nhanh, bằng không da mặt của toàn bộ nhân sĩ cấp cao tại thành phố này không biết phải giấu vào đâu. Kết cục cuối cùng của người phụ nữ đó ra sao Diệp Cảnh cũng không để ý, nhưng dùng đầu ngón chân đoán cũng biết, năm người đàn ông bị lừa giỡn xoay vòng vòng kia sao có thể dễ dàng buông tha cho được. Đúng là một người phụ nữ ngu ngốc tự cho mình thông minh!

Diệp Cảnh cảm thấy có chút đáng tiếc, có thể giấu diếm và duy trì quan hệ với cả năm người đàn ông cùng một lúc, người phụ nữ này xem ra vẫn là kẻ có đầu óc. Tiếc là sự thông minh bị dùng sai thì cũng vô dụng.

.

Tào Duệ và Dương Bán không học cùng ban với Diệp Phong. Ba người đi cùng không bao xa thì hai người kia phải tách ra riêng. Tới giờ cơm trưa, Diệp Phong trước sau như một chạy tới bồn hoa, nhưng không thấy bóng dáng đẹp trai xuất chúng của anh trai đâu hết, mà thay vào đó là dáng đứng thẳng tắp của Phúc quần gia.

“Phúc bá gia gia, anh trai đâu rồi ạ?” Trong lòng Diệp Phong chợt dâng lên nỗi thất vọng nhàn nhạt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút cô đơn.

Phúc quần gia xoa xoa đầu tiểu thiếu gia nhà mình trấn an, mỗi khi không có mặt đại thiếu gia ở bên, ông sẽ làm những hành động thân thiết hơn bình thường với Diệp Phong.

“Hôm nay phu nhân đột nhiên gọi điện về nói sẽ trở về, hơn nữa không biết có chuyện gì mà đại thiếu gia phải tự mình ra sân bay đón.” Nói đến đây, Phúc quần gia cũng thấy khó hiểu, nếu là cha Diệp thì khỏi phải nói, nhưng Lưu Tố Nguyệt thì..... Diệp Cảnh cho tới tận bây giờ vẫn luôn chỉ tôn trọng ngoài miệng, hai người họ gần như đều biến đổi phương thành người trong suốt.

“Bác Phúc, cháu muốn về nhà xem sao”.

“Nhưng.....”

“Dù sao chiều nay cũng không có tiết, không sao đâu.” Diệp thỏ con lay lay cánh tay Phúc bá gia gia làm nũng, đôi mắt ngập tràn trông mong nhìn ông. Tâm Phúc quần gia lập tức mềm nhũn, liền gật đầu đồng ý, thân phận hai người vốn là chủ tớ mà nhìn như ông cháu, tung tăng cầm theo cà men về nhà.

Đã lâu lắm rồi Diệp Phong chưa nhìn thấy Lưu Tố Nguyệt, tuy người phụ nữ này chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, chỉ là Diệp Phong vẫn không thể trở mặt nhìn bà gắp “tai nạn máy bay” lần nữa. Kiếp trước cậu đã không thể ngăn cản, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ thời gian xảy ra vụ tai nạn cách hiện tại không còn xa, cũng có thể chính là chuyến bay ra nước ngoài sắp tới sau khi về nhà lần này.

Diệp Phong cảm giác được trong lòng Lưu Tố Nguyệt nhất định đang cất giấu bí mật nào đó về mẹ Diệp, về quan hệ thông gia giữa hai gia đình, cũng như về nguyên nhân tại sao lại sinh ra cậu.

Phúc quản gia lái xe, Diệp Phong ôm cà men, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau, ánh mắt to tròn nhuốm màu âm đạm nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ. Cậu hiểu rõ địa vị của mình trong lòng Diệp phu nhân, lời nói của cậu căn bản chẳng thể khiến bà quan tâm, giống như trước đây, cho dù cậu bệnh nghiêm trọng thế nào đi chăng nữa, Lưu Tố Nguyệt cũng chưa bao giờ gọi điện thoại hỏi thăm. Thế nhưng.....nếu đã biết trước thiên mệnh, con người chỉ có thể gắng sức tránh nó mà thôi.

Có thể là vì giữa trưa cho nên đường xá có chút đông đúc. Đợi đến khi Diệp Phong về đến nhà thì đã quá thời gian ăn bữa trưa. Bụng rất đói, nhưng lúc nhìn thấy chiếc giày quen thuộc ở cửa, cậu lập tức quên luôn ý định ăn cơm, vội vàng nhào lên lầu.

Anh trai cùng Diệp phu nhân đã về rồi!

Sao không thấy ai chứ?

Diệp Phong khó hiểu nhìn quanh thư phòng, rồi chạy tới phòng ngủ liếc mắt một cái. Quả nhiên không có ai, chẳng lẽ hai người chưa về sao? Quái lạ, rõ ràng người giúp việc đã nói anh hai đang ở trên này mà.

Diệp Phong vòng qua vòng lại tìm kiếm, sau đó bước chân chợt khựng lại, hình như có tiếng nói chuyện.....từ ban công đằng kia. Theo trực giác, cậu nhẹ nhàng bước tới, cố không để phát ra tiếng động nào.

.....

“.....Bạn học?”

“Nhưng tính cách hai người chúng tôi hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể nói là.....như nước với lửa.” Lưu Tố Nguyệt cười tự giễu, buông tách hồng trà trong tay xuống, “Rõ ràng thời học đại học đối chọi nhau vô cùng gay gắt, hết lần này tới lần khác, khi nghe đối phương gặp chuyện không may, bản thân luôn là người đầu tiên xuất hiện”.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Sao lại như thế?” Trầm mặc một lúc, Diệp Cảnh mới nặng nề mở miệng.

“Cho tới tận bây giờ tôi cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày tôi lại cùng ngồi uống trà và bình thản chuyện trò với cậu, tâm sự về đoạn trí nhớ phủ đầy bụi kia như thế này”.

“.....”

Giọng nói của Lưu Tố Nguyệt bình thản trầm lắng, khiến người nghe thập phần thoải mái, giống như đang kể lại những mẫu chuyện trong sách, chậm rãi mà ôn hòa”.

Cho tới bây giờ Diệp gia vốn không hề tĩnh lặng như bề ngoài của nó, nhất là quãng thời gian trong quá khứ của thế hệ trước. Diệp Cảnh biết những chuyện như thế, nhưng sau khi anh thực sự trưởng thành, cha Diệp đã sớm giải quyết xong mấy lão già cổ hủ trong tộc, còn lại mấy người bảo thủ thì cũng tự giác rút lui, chẳng thể làm được gì.

Rất lâu trước đó, địa vị của cha Diệp chưa vững chắc như bây giờ. Một câu chuyện xưa tình tiết cầu huyết theo lối mòn, trưởng bối trong nhà lấy sự sống của mẹ Diệp ra để đe dọa, ép cha Diệp lấy thêm một người phụ nữ thuộc gia tộc lớn, có thể môn đăng hộ đối với nhà bọn họ, nếu cha Diệp cự tuyệt hoặc lựa chọn rời bỏ gia tộc, bọn họ nhất định sẽ khiến mẹ Diệp mãi mãi biến mất khỏi thế gian này. Cha Diệp lúc ấy nền móng chưa sâu, ngay cả việc bảo vệ vợ con của mình cũng không thể làm được.

Mẹ Diệp sinh ra trong một gia đình bình thường, không hề thích cái vòng luẩn quẩn của các quý phu nhân trong giới thượng lưu. Nhưng sau khi Lưu Tố Nguyệt biết chuyện mình đã được chọn để gả vào Diệp gia, bèn chạy tới tìm bà và nói ra việc này.

Lưu Tố Nguyệt đơn giản nói thẳng, mẹ Diệp không có khả năng đối trọi trực tiếp với Diệp gia, vậy nên bà có thể cho mẹ Diệp một số tiền, đủ để mẹ Diệp trốn ra nước ngoài vài năm.

Sau khi cha Diệp biết chuyện này đã phải thực sự cảm ơn Lưu Tố Nguyệt. Chỉ là, có đôi khi có một số việc người tính không bằng trời tính, vừa mới thương lượng chuẩn bị tốt mọi thứ xong thì ngay lúc mẹ Diệp xuống lầu, sơ ý ngã lăn xuống cầu thang.

Sự việc ngoài ý muốn cứ thế phát sinh.....

“Cậu biết không, thật ra người cuối cùng bên cạnh cô ấy trước khi cô ấy chết không phải là cha cậu, mà chính là tôi.” Lưu Tố Nguyệt bình thản nói, trong mắt lóe lên một tia hoài niệm, “Cho tới tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của cô ấy, rất đẹp, tràn trề sức sống”.

“Tôi đã đồng ý yêu cầu cuối cùng của cô ấy, nếu cô ấy chết đi, Diệp gia nhất định sẽ lấy đó làm lý do để đón một người phụ nữ khác vào cửa. Cho nên với việc phải lấy một người đầy tâm cơ thì không bằng..... Dù sao Lưu gia cũng miễn cưỡng đủ tư cách”.

“Tôi đã nói với cô ấy, chỉ cần có tôi ở đây, con trai của cô ấy nhất định sẽ trưởng thành thật tốt, tương lai phải là người thừa kế Diệp gia”.

“Cha tôi cũng vì nguyện vọng ấy của mẹ mới.....”

“Mới lấy tôi về”.

“Khó trách.....” Thảo nào anh vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ mãi không ra mối quan hệ luôn lạnh như băng giữa hai người này là thế nào.

Nếu là bởi vì thanh danh của Lưu gia, thì tại sao quan hệ giữa hai nhà lại.....

“Việc Diệp Phong sinh ra đã tạo nên cái rãnh ngày càng lớn giữa Lưu gia và Diệp gia.” Lưu Tố Nguyệt như đang nhớ tới chuyện gì đó, khóe miệng nhếch lên, hiện ra ý cười thập phần trào phúng.....

37. Chương 37: Đột Phá Bất Ngờ

Lưu Tố Nguyệt như đang nhớ tới chuyện gì đó, khóe miệng nhếch lên, hiện ra ý cười thập phần trào phúng.....

“Lòng tham không đáy như xà nuốt voi. Lưu gia gả được con gái cho Diệp gia, nhờ Diệp thị mà phát triển không ngừng, tất nhiên càng lúc càng muốn nhiều hơn!”

Cho nên bọn họ mới cần có người mang huyết mạch của Lưu gia thừa kế tài sản.

Lưu Tố Nguyệt không phải thánh mẫu, thánh tâm dĩ nhiên không tràn trề, ngay chính bà ta cũng đã nói, quan hệ giữa bà và mẹ Diệp chưa tốt đến mức có thể trả giá hết thảy. Chẳng qua nếu bà có khả năng, dĩ nhiên sẽ không keo kiệt ra tay trợ giúp một chút.

Đồng ý với nguyện vọng trước khi chết của mẹ Diệp chẳng qua chỉ vì Lưu Tố Nguyệt hiểu rõ, bản thân sớm hay muộn cũng sẽ bị gia tộc “bán” ra ngoài mà thôi. Nếu phải gả cho người khác, còn không bằng trở thành người nhà Diệp gia. Vì thế, Lưu Tố Nguyệt hiện giờ đã chân chính trở thành một phu nhân nhà giàu đam mê yến hội.

Sau khi địa vị của cha Diệp được củng cố, ông bắt đầu dứt khoát chinh đồn Diệp thị, đem mọi quyền lực tập trung trong tay mình, khiến Diệp thị càng trở nên vững chắc kiên cố.

Mãi cho đến một ngày.....

“Một vị bác sỹ cùng y tá đột nhiên ôm theo một đứa bé sơ sinh tới Diệp gia, thông báo rằng đứa nhỏ này là huyết mạch của Diệp gia, lúc ấy bọn ta còn tưởng chỉ là chuyện đùa”.

Nhưng sau khi xem xét kỹ càng, đây căn bản chẳng phải là chuyện đùa vui lừa gạt gì hết.

“Ngay từ đầu tôi còn tưởng cha cậu có phụ nữ bên ngoài.” Đáy mắt Lưu Tố Nguyệt chợt lóe quang mang mờ tối không rõ nghĩa, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, “Nhưng sau khi cẩn thận xét nghiệm gen mới phát hiện, trên người đứa nhỏ này cũng có chút ADN của tôi.....”

“Nhưng sao có thể, nếu tôi ở cũ.....người trong Diệp gia lại không mù, không thể không phát hiện ra!” Khóe môi Lưu Tố Nguyệt nhếch lên nụ cười đầy châm chọc.

Quả thật là một việc làm đầy ngu xuẩn.

Sau khi cha Diệp kết hôn cùng Lưu Tố Nguyệt, dựa theo tục lệ thông thường, hai người sẽ về nhà mẹ đẻ của bà ta. Lúc ấy, hai người uống rất nhiều rượu, hoặc là nói.....bị người nhà họ Lưu cố ý ép uống rượu.

Vì hai nhà đều có những mục đích riêng, nên đã bắt tay hợp tác, Lưu gia là bên khởi xướng, không ngờ có thể dấn động tư tâm của gia chủ Diệp gia.

Cha mẹ Lưu Tố Nguyệt rõ ràng rất hiểu cá tính của con gái nhà mình. Nhìn như phục tùng, nhưng thật ra tính tình vô cùng lạnh nhạt, gần như là một người cổ chấp, đối với ai cũng đều xa cách. Từ nhỏ Lưu Tố Nguyệt đã không thích những chuyện tranh đoạt khuất tất, dĩ nhiên hai lão họ Lưu sẽ không tự tay hành động, lừa gạt mọi người, thừa dịp hai người say rượu, lấy tình trùng và trứng của cả hai, tiến hành thụ tinh trong ống nghiệm. Thụ thai sinh học kiểu này tỷ lệ thành công rất thấp, hai người lại uống quá nhiều rượu, hoàn toàn không hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng.....thử một lần cũng chẳng mất gì.

Và chính lần thử duy nhất ấy lại thành công đến thần kỳ!

Hai lão Lưu gia lập tức ngấm ngầm tìm người để thuê, dùng tiền mua chuộc đối phương mang thai đứa nhỏ này. Chuyện đó diễn biến như thế nào ngay cả chị gái và em trai Lưu Tố Nguyệt cũng không biết.

Bởi vậy, mười tháng sau, thời cơ đã chín muồi.

Diệp Phong được sinh ra, Diệp gia có thêm một tiểu thiếu gia.

Thật ra lúc được ôm đến, bánh bao nhỏ nhà họ Diệp lớn lên vô cùng khỏe mạnh đáng yêu, làn da phần hồng mềm thịt, giống như chỉ cần nhéo một cái cũng có thể chảy ra nước.

Thế nhưng chẳng ai thích bé hết.

Nhìn bề ngoài vẻ mặt Diệp Cảnh vẫn thản nhiên lạnh lùng như bình thường, nhưng trong lòng đã sóng gió động trời. Anh biết, những điều Lưu Tố Nguyệt nói với anh chắc chắn là bí mật tuyệt đối, ngay cả Phúc quản gia cũng chưa chắc đã biết rõ ràng.

Hóa ra Tiểu Phong.....lại được sinh ra như vậy!

Khó trách từ khi Diệp Phong xuất hiện ở Diệp gia, cậu dường như bị biến thành một người trong suốt, dù có làm bất cứ điều gì cũng không được quan tâm.

Khó trách cha cùng Diệp phu nhân lại đối đãi với Diệp Phong còn hơn cả người xa lạ.

Đối với hai kẻ làm “cha mẹ” này mà nói, bọn họ chẳng qua chỉ là người cung cấp trứng cùng tinh trùng mà thôi, chẳng việc gì phải quan tâm tới sự tồn tại của đứa nhỏ này, lại càng không có tình cảm gì với nhau hết.

Lưu Tố Nguyệt không cần có con, cha Diệp chỉ cần một người thừa kế thôi là đủ rồi.

Cho nên Diệp Phong là kẻ dư thừa, không nên tồn tại. Sự xuất hiện của cậu chẳng qua chỉ là do dã tâm của nhà họ Lưu, sẽ chỉ khiến dã tâm của họ càng hừng hực cháy bỏng, tựa như một trái bom lúc nào cũng có thể nổ mà thôi.... Một người lẽ ra nên biến mất ngay từ đầu.

“Sau khi tra ra được sự thật, đứa nhỏ kia.....thiếu chút nữa đã chết yểu.” Lưu Tố Nguyệt buông mi mắt, nhấp một ngụm nhỏ hồng trà, sau đó thở dài nói tiếp, “Có lẽ chính vì thế nên hiện tại, thân thể của đứa nhỏ này mới trở nên yếu ớt đến vậy”.

Khi đó cha Diệp tuổi trẻ khí thịnh, đã nổi giận dưng dưng nhốt đứa trẻ mới sinh vào thư phòng nguyên một ngày một đêm. Vì thư phòng lúc ấy luôn bị khóa, mà chìa khóa chỉ có cha Diệp mới có nên mãi đến khi Phúc quản gia để ý không tìm thấy nhị thiếu gia, đến hỏi cha Diệp thì ông mới chợt nhớ tới.

Lúc mở được cửa, thân thể bánh bao nhỏ Tiểu Phong đã bị đông lạnh, hơi thở yếu ớt hấp hối. Từ đó trở đi, bánh bao nhỏ khỏe mạnh đáng yêu cứ thế biến thành một cái ảm sắc thuốc, còn chưa học nói đã bắt đầu uống đủ loại thuốc.

Diệp Cảnh vô thức siết chặt nắm tay, trong trí nhớ của anh căn bản không hề có đoạn quá khứ này. Anh vẫn mơ hồ nhớ rằng, bản thân khi đó chắc không ở nhà. Sau khi nghe tin mẹ anh qua đời, bà ngoại anh vốn nhiều bệnh nên bị đột quỵ, nằm trên giường bệnh, anh liền tới nhà bà ở một thời gian.

Chờ đến khi anh trở về Diệp gia, tự nhiên đã có thêm một đứa em trai bánh bao tên “Diệp Phong” từ đâu tới.

“Tôi đã từng nghĩ cậu luôn chán ghét đứa bé đó.” Lưu Tố Nguyệt nhú mày, “Tôi còn nhớ rõ khi ấy cậu luôn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn đứa nhỏ kia uống thuốc, thật sự giống như.....đang nhìn một vật chết”.

“Tôi thậm chí còn sinh ra ý nghĩ, cậu không phải luôn hy vọng.....thằng bé cứ yếu ớt như vậy mà chết đi chứ?!”

“.....” Diệp Cảnh biết đây chính là bản thân anh trước lúc tám tuổi, một thằng nhóc chỉ biết oán trời trách đất, đổ mọi sai lầm lên người em trai vô tội, thật sự cặn bã không gì cặn bã hơn. “Không giống như thế.....”

Anh há miệng thở dốc, muốn vì chính mình biện giải đôi câu, nhưng cuối cùng.....không thể nói được gì, bởi vì Lưu Tố Nguyệt nói không sai, khi ấy anh thực sự mong muốn đứa em trai đột nhiên xuất hiện này mau chết sớm.

“Em ấy hiện tại đối với tôi mà nói.....” Vô cùng quan trọng!

RẦM_____

Nói chưa dứt câu, một tiếng vang vỡ vụn đột nhiên truyền tới từ ngoài hành lang.

“Ai?!” Lưu Tố Nguyệt nhướn mày, đáy mắt lóe tinh quang, những điều bà vừa nói không thể để người ngoài tùy tiện nghe lén được.

Diệp Cảnh lập tức chạy ra, bóng dáng thân thuộc lướt qua mắt anh.....

“Tiểu Phong?” Đồng tử Diệp Cảnh chợt co rút, trái tim thịch một tiếng loạn nhịp. Tiểu Phong đã nghe hết được mọi chuyện rồi sao?

“Hóa ra anh hai vẫn luôn lừa gạt em!” Diệp Phong thản nhiên nhìn Diệp Cảnh, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng khó lòng che giấu. Thì ra ngay cả Diệp Cảnh.....cũng hy vọng cậu chết đi, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn mong muốn như thế, bệnh chết cũng tốt mà chết vì tai nạn ngoài ý muốn bên ngoài cũng chẳng sao, chỉ cần chết sớm là được.

Diệp Phong đột nhiên cảm thấy sợ hãi tột độ, cậu yên lặng lùi về phía sau hai bước, sau đó xoay người bỏ chạy.

“Tiểu Phong!” Diệp Cảnh lập tức đuổi theo, không quá hai bước đã túm được cánh tay Diệp Phong, dùng một tay mạnh mẽ ấn cậu vào lồng ngực mình, “Tiểu Phong, không phải như thế, không được nghĩ vậy, Tiểu Phong, em trước tiên phải bình tĩnh, bình tĩnh một chút, ngoan.....”

Diệp Phong cũng thầm cảm nhận được bản thân có điểm cực đoan, thế nhưng trong nháy mắt khi biết được sự thật, cậu thật sự không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể tùy tiện mở miệng, lới mọi ức chế trong lòng ra phát tiết.

Cậu vẫn luôn cho rằng cha không thích cậu bởi vì ông ghét mẹ cậu, còn Diệp phu nhân không thích cậu chẳng qua là vì người phụ nữ này càng thích tiệc tùng yến hội hơn mà thôi.

Nhưng thực tế đâu có như thế? Đối với hai người bọn họ mà nói, cậu căn bản chỉ là một thằng con hoang, đột nhiên được ôm về sống trong cuộc sống xa hoa, không phải sao?

Rõ ràng bản thân cậu chẳng thể tự quyết định chính mình được sinh ra như thế nào, nhưng cố tình lại phải gánh vác hết thảy mọi sai lầm, hậu quả. Diệp Phong cảm thấy vô cùng vô tội cùng oan ức. Mà người bình thường, trong lúc yếu ớt nhất luôn cần một chỗ dựa vững chắc để được an ủi, sẽ theo bản năng muốn dựa dẫm vào người mà mình tin tưởng nhất. Đối với Diệp Phong mà nói, anh hai chính là người cậu tin nhiệm nhất, người cậu thích nhất cũng là anh hai, thế nhưng ngay sau đó, trong đầu cậu chỉ hiện lên một câu, đó là “Anh hai mong muốn cậu bệnh chết”.....

Diệp Phong sợ hãi, sợ hãi đến bùng nổ.

“Nếu phải sống như thế này còn không bằng ngay từ đầu ném em vào viện phúc lợi..... Không, anh hai thực sự muốn em bệnh chết, hoặc tai nạn rồi chết sao?!” Diệp Phong đột nhiên giãy khỏi cái ôm của Diệp Cảnh, từng bước thoái lui về phía sau.

“Thật lạ, trước kia cũng vậy mà hiện tại cũng thế, em không hiểu, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì!”

Cơ thể bỗng nhiên nhẹ hẫng, không thể khống chế được ngã ra đằng sau, sắc mặt Diệp Phong mờ mịt, mông lung nhìn con người anh hai chột co rút, sắc mặt tái nhợt đầy kinh hãi!

“Tiểu Phong! ! !”

Trời đất xoay chuyển, tiếng hét như xé tim xé phổi của Diệp Cảnh vang lên, sau lưng đập vào thứ gì đó vô cùng cứng rắn, Diệp Phong nhin không được hét lên một tiếng đau đớn, đau nhức lan tràn. Giây tiếp theo, một cái bóng màu đen từ trên trời giáng xuống, hương vị quen thuộc ập vào mặt, Diệp Phong cảm giác bản thân như được rơi vào một chiếc gối mềm mại, êm ái.....

BỊCH

Âm thanh vật nặng rơi từ độ cao xuống gây chấn động thính giác, nghe đặc biệt rõ ràng giữa đại sảnh rộng lớn trống trải của Diệp gia.

Diệp Phong trợn trừng mắt nhìn, mãi đến khi một giọng nữ la hét chói tai vang lên, cậu mới đột nhiên bừng tỉnh, trời đất đảo lộn. Cậu ngược nhìn lên, hóa ra bản thân đã bị ngã từ cầu thang xuống, mà người vẫn luôn ôm chặt lấy cậu lại là anh hai!

“Anh hai?” Diệp Phong cẩn thận nhỏ giọng gọi, cánh tay Diệp Cảnh mềm nhũn, trượt khỏi người cậu.

“Anh hai?” Khi nhìn thấy từng dòng chất lỏng đỏ sẫm đang chảy ra kia, trái tim Diệp Phong nhất thời co rút, đau đớn như bị con dao sắc bén đâm chọc, “Anh hai, anh hai.....Bác Phúc! Bác Phúc! !”

Diệp Phong chân tay luống cuống, nói năng lộn xộn, cuống cuồng xoa nắn gương mặt tái nhợt của anh trai, đầu ngón tay run rẩy.

“Tiểu.....Phong.....” Diệp Cảnh dường như đang tỉnh, lại như mơ hồ hôn mê, anh muốn nâng tay lên, nhưng thân thể giống như bị ngàn cân ép xuống, khiến anh không thể cử động.

Tiểu Phong, Tiểu Phong.....

Vị bác sỹ mà Phúc quản gia vừa gọi đến rất nhanh, mang theo cả Diệp Cảnh và Diệp Phong chạy như bay tới bệnh viện.

Diệp Phong ngoại trừ bị vài vết xước thì căn bản không chịu tổn thương lớn, nhưng Diệp Cảnh bị thương nghiêm trọng hơn nhiều, anh được đưa vào phòng cấp cứu, cẩn thận kiểm tra toàn thân.

Cuối cùng, bác sỹ đưa ra kết luận: tiểu não bị chấn động.

“Anh hai sẽ ngủ khoảng bao lâu?” Bé thỏ nhỏ Diệp Phong ngược đôi mắt đầy trông mong nhìn cô y tá, khiến tình thương của người mẹ trong cô lập tức nở rộ tràn trề.

“Em trai nhỏ đừng lo lắng, có người còn ngủ liền bốn ngày ấy chứ, sau khi tỉnh lại, đầu sẽ có chút choáng váng và buồn nôn, không cần sợ”.

Diệp Phong ngoan ngoãn gật đầu, sau đó xoay người, chuyển mắt nhìn chằm chằm anh trai đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

Phúc quản gia mang một cặp lồng đựng đầy chè hạt sen tới bệnh viện, từ hôm qua đến giờ nhị thiếu gia chẳng ăn bất cứ thứ gì, thân thể vốn yếu ớt chắc chắn sẽ không chịu nổi. Ông suy đi tính lại, cuối cùng quyết định hầm chè hạt sen, phải khuyên tiểu thiếu gia ăn một chút mới được.

Vừa mới mở cửa phòng bệnh, Phúc quản gia giật mình sửng sốt, ông vậy mà lại thấy được Lưu Tố Nguyệt đáng lẽ phải đang đi dự tiệc ở thành phố lân cận.

“Phu nhân?” Phúc quản gia ngạc nhiên gọi, nhưng xuất phát từ chức nghiệp của mình, ông đã sớm hiểu Lưu Tố Nguyệt đại khái không muốn để ai biết bà đang có ở đây, thế nên thanh âm cũng không lớn. Nguồn :

Lưu Tố Nguyệt lãnh đạm gật đầu: “Vào đi, đứa nhỏ kia chắc đã sớm đói bụng rồi”.

Lưu Tố Nguyệt biết bà chưa bao giờ thật sự quan tâm tới thằng bé..... Thấm thoắt, cậu đã lớn thế này rồi.....

.

Sau khi Phúc quản gia cầm đồ còn thừa về nhà, Diệp phu nhân đã ngồi trong phòng khách uống trà từ bao giờ, tuy trên đùi vẫn để một cuốn tạp chí nhưng qua hồi lâu mà chưa giờ được sang trang.

38. Chương 38: Cha Diệp Nổi Giận

Bác sỹ nói Diệp Cảnh phục hồi rất tốt, thân thể cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng không hiểu sao anh vẫn hôn mê không tỉnh.

“Không phải đã nói chỉ cần khoảng hai ba tiếng anh hai sẽ tỉnh sao?” Diệp Phong túm chặt lấy tay áo của Phúc quản gia, thanh âm hơi thấp, mang vẻ tội nghiệp vô cùng.

Trần nhà trắng xóa trong bệnh viện phản chiếu ánh đèn huỳnh quang, làm nổi bật cái cằm nhỏ gầy gò của Diệp Phong. Phúc quản gia càng nhìn càng đau lòng, nhị thiếu gia nhà ông sao mà gặp nhiều tai nạn như thế, ba tháng nay vất vả lắm mới nuôi béo được tý thịt, giờ lại bị gây sức ép tới gãy đi rồi.

Nhìn vào đôi mắt to tròn ngập nước, chất chứa đầy chờ mong của bé thỏ nhỏ, ông bỗng có cảm giác chỉ cần ông thổi một hơi thôi cũng có thể khiến nước mắt rơi xuống từ đó.

Phúc quản gia yên lặng vuốt tóc tiểu thiếu gia nhà mình: “Bác sĩ đã nói rồi, cũng có vài trường hợp ngủ tới một hai ngày mà. Tiểu thiếu gia đừng gấp, khiến thân thể tổn thương thì phải làm sao, nếu đại thiếu gia tỉnh dậy sẽ rất đau lòng”.

Nói xong, Phúc quản gia lập tức mở hộp giữ ẩm đồ ăn ra, hương cháo nhè nhẹ phảng phất tràn ngập phòng bệnh. Diệp Phong cảm thấy đói bụng, nhưng cậu chẳng muốn ăn uống gì hết.

Anh hai cũng sẽ ngủ tới một hai ngày sao? Cậu lặng lẽ nhìn Diệp Cảnh, người này giờ vẫn nằm yên không động đậy trên giường. Trong trí nhớ của cậu, Diệp Cảnh chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt tái nhợt như bây giờ, dù là nhỏ nhất, ngay cả cảm nhẹ cậu cũng chưa từng thấy anh bị qua, chiếm trọn ký ức của cậu gần như đều là chính bản thân cậu nằm bệt trên giường cả ngày, mà anh hai luôn ngồi bên mép giường, cẩn thận giúp cậu uống thuốc.

“Anh hai.....” Bé thỏ Tiểu Phong nghiêng đầu, lặng lẽ luồn tay vào trong chăn, nắm lấy ngón tay lạnh lẽo của Diệp Cảnh.

Tay của anh trai rất lớn, lớn hơn tay cậu nhiều, lại thon dài cân xứng, sờ tới sờ lui luôn cảm thấy cực thoải mái, nhưng hiện giờ không còn cảm giác an toàn như mọi khi nữa rồi.

“Anh hai.....” Tiểu Phong nằm úp sấp xuống, dụi đầu vào chăn, nhưng không thể ngửi được mùi hương dễ chịu quen thuộc từ người Diệp Cảnh nữa, vì trong không khí lúc này đã tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Diệp Phong biết, cảm giác của bản thân với anh thật ra vô cùng mâu thuẫn. Lúc nào cũng hy vọng anh trai sẽ quan tâm đến mình, dù biết anh nảy sinh tình cảm khác lạ với cậu, thế nhưng vẫn luyến tiếc buông tay. Cùng lúc đó, cậu lại luôn ôm tâm lý do dự, chỉ cần một chút lay động thôi là sẽ nhịn không được hoài nghi anh.

Cho nên.....mối gây ra sự việc như hiện tại đúng không?

Nếu cậu dứt bỏ được mọi hoài nghi, nếu cậu có thể bình tĩnh suy nghĩ, chỉ cần nghe anh trai nói mấy câu thôi, thì sẽ không thể xảy ra tình huống bọn họ cãi nhau ở cầu thang, và cậu sẽ không bắt cần mà ngã xuống, anh cũng sẽ không vì cứu cậu mà hôn mê bất tỉnh!

Diệp Phong dụi đầu vào chần, nhưng không dám đụng mạnh vào Diệp Cảnh, thế nên rất cẩn thận xê dịch, tìm vị trí thoải mái. Đôi mắt có chút cay cay mà cậu vẫn cố mở to mắt nhìn, khiến nước mắt cứ thế tuôn rơi, một giọt lại một giọt, lăn từ má xuống sàng đan, để lại những chấm ướt sẫm màu rõ nét.

Cậu bỗng nhiên nhận ra rằng, cả đời này, anh trai luôn dùng cả trái tim để đợi chờ cậu, có lẽ sự thật tình ấy còn hàm chứa cả sinh mệnh trong đó. Mà cậu.....cũng chỉ có một mình anh mà thôi.

Diệp Phong mím chặt môi, mặc cho bác Phúc vỗ nhẹ bờ vai cậu từ phía sau, bất đắc dĩ mà hiền lành khuyên cậu ăn chút cháo.

...

Diệp Phong cuộn tròn người trong chần, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Lúc cậu giật mình tỉnh giấc, bản thân đã nằm trên giường ở nhà, dựa lưng vào bé thổ bông bên cạnh, tràn đầy thỏa mãn ôm gối của anh trai mà cọ cọ. Cậu chớp chớp mắt ngái ngủ, rồi đột nhiên trợn tròn mắt như đang nhớ tới điều gì đó, con người chợt co rút, cậu vội vàng ôm gối cọ cọ thêm phát nữa rồi mới chạy ra khỏi chần.

“Anh hai? Anh hai! Bác Phúc!”

Bé thổ nhỏ hoang hoang rối loạn nhảy xuống giường, đẩy cửa chạy nhanh ra ngoài lại đụng ngay phải Phúc quản gia ở hành lang.

“Nhị thiếu gia, cậu làm sao thế?” Phúc quản gia thân thiết hỏi.

“Anh hai cháu đâu?” Bé thổ nhỏ meo máo hỏi, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

Phúc quản gia nhìn đáng vẻ ôm gối lười biếng của tiểu thiếu gia nhà mình rồi thầm thở dài: “Đại thiếu gia vẫn còn ở bệnh viện....”

“Vâng, cháu đã biết”.

Không ngờ Diệp Phong lại gào to như thế, Phúc quản gia giật mình, dùng ánh mắt quý dị nhìn theo nhị thiếu gia nhà mình ngoan ngoãn ôm gối đầu về phòng, cơ mà sao đám tóc xoắn ngây ngốc trên đầu cậu lại ỉu xiu, nằm úp sấp xuống thế kia.

“Nhị thiếu gia, cậu quên đi dép rồi.” Phúc quản gia đầy trách nhiệm nhắc nhở.

Diệp Phong yên lặng thay quần áo, lại nhớ tới tình hình ở bệnh viện, đã qua một ngày rồi, anh trai vẫn chưa có tỉnh.

Hôm nay có tiết, nhưng Phúc quản gia đã giúp cậu xin nghỉ, thế nên Diệp Phong tiếp tục tới bệnh viện. Phòng bệnh cao cấp nằm ở địa thế rất tốt, ngay cả ban công đón nắng cũng lớn hơn phòng bệnh thường.

Vì bác sĩ đã nói, người bệnh bị thương ở đầu thường rơi vào trạng thái vô thức, do vậy để người bệnh ở trong môi trường quen thuộc mới có lợi, cho nên Diệp Phong đã mang chậu lan trong thư phòng tới đặt ở đầu giường, thậm chí còn lấy cả chiếc gối hình con ếch mà cậu thích nhất cho anh dựa.

Ghé vào đầu giường, nhìn ngắm gương mặt say ngủ của anh hai, Diệp Phong nhận thấy sắc mặt của anh hôm nay hồng hào hơn nhiều so với ngày hôm qua. Cậu thầm nghĩ, không biết chừng hôm nay anh sẽ tỉnh.

“Anh hai, em nhớ anh.....” Diệp Phong chìm sâu vào dòng suy nghĩ, ử rử chọc chọc mũi của Diệp Cảnh. Một làn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi qua, ủa vào phòng bệnh ngập mùi thuốc sát trùng. Thời tiết cuối tháng chín còn mang theo chút hơi nóng của mùa hè, nhưng đối với một người có thể chất thiên về tính hàn như Diệp Phong mà nói, độ ẩm này ngược lại rất thích hợp với cậu.

Diệp Phong híp mắt lại, bất tri bất giác ngủ quên mất. Có lẽ khi thức giấc, có thể nhìn thấy anh hai tỉnh lại thì sao, bé thổ nhỏ mơ hồ nghĩ như thế.

.

Nhưng thứ khiến cậu tỉnh giấc hoàn toàn không phải là Diệp Cảnh, mà là di động đột nhiên rung lên.

Rất ít người biết số di động của Diệp Phong, mà những người biết ấy cũng chẳng phải thuộc dạng người hay tìm cậu nói chuyện phiếm qua điện thoại.

“Thư ký Vương?” Diệp Phong cảm thấy quái lạ nghiêng đầu, dây số này là của thư ký Vương, sau vụ cậu bị bắt cóc, anh trai đã lưu số thư ký của anh vào máy cậu, nói là để phòng ngừa vạn nhất, nhưng từ đó đến giờ cậu chưa từng chủ động gọi đi.

Hiện tại đột nhiên thư ký Vương lại gọi tới, khiến Diệp Phong nhất thời không kịp phản ứng, qua vài giây sau cậu mới mơ hồ nhớ lại, hình như có một anh rất đẹp trai luôn cười tủm tỉm đi phía sau anh hai nhà mình, người đó có đúng là thư ký của Diệp Cảnh không nhỉ?

“Vâng?” Diệp Phong cầm di động lên nghe, vì bị đánh thức mà giọng nói mềm mại còn mang theo chút bất mãn.

Nếu là bình thường thì một người khôn khéo, tài năng, giỏi sát ngôn quan sắc như thư ký Vương chắc chắn đã hiểu được tâm tình em trai bảo bối của đại BOSS nhà mình, nhưng hiện tại tình hình quá gấp, cho dù anh ta có cảm nhận được đi chẳng nữa thì cũng không thể quản nổi! ! !

“Nhi thiếu gia, công ty xảy ra chuyện lớn rồi!”

Diệp Phong hơi sửng sốt, giật mình như nhớ tới chuyện gì đó.....

Quả nhiên! Lưu gia bắt đầu hành động rồi.....

Chính xác mà nói là hai kẻ tham lam của Lưu gia, bà dì Lưu Tố Vân cùng ông cậu Lưu Hoành của cậu. Họ đã chớp đúng thời cơ, nhân cơ hội lần này tấn công Diệp thị.

Dự án do anh trai tử tử chuẩn bị không biết đã bị Lưu Hoành dùng thủ đoạn gì mà khiến không ít cổ đông dao động. Lưu Tố Vân nhân cơ hội Diệp Cảnh vì bảo vệ cậu nên bị thương, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện để hành động.

Bản dự án được lên kế hoạch kỹ lưỡng kia nói không chừng sẽ thành thai chết trong bụng mẹ mất. Tình huống thuận lợi duy nhất lúc này chính là nhóm cổ đông vẫn chưa tỏ thái độ gì rõ ràng, điển hình là Lý lão và Trịnh lão. Nguyên nhân chính có lẽ là do Diệp Cảnh đã đạt được thành công quá lớn ở khu đất phía Đông lần trước cho nên sức ảnh hưởng của anh trong ban giám đốc vẫn còn khá mạnh. Tất cả mọi người đến muốn cho.....Diệp Cảnh một cơ hội nữa, chỉ tiếc.....anh lại xảy ra tai nạn ngoài ý muốn đúng dịp này. Hạng mục kia sắp vào thời kì tiến hành thực tế, giờ hóa ra thành nước chảy bèo trôi.

Thư ký Vương vốn là thư ký riêng của Diệp Cảnh, sau khi hắn biết được chuyện này thì mọi người đã ngồi trong phòng họp! Hắn biết có người cố ý bày trò xấu sau lưng hắn, khiến hắn ngay cả cơ hội kéo dài thời gian tìm cứu tinh cũng không có.

Vòng vo hơn mười phút trong văn phòng, hắn đã hoàn toàn rơi vào đường cùng, đành cầm di động gọi cho nhị thiếu gia. Đây là lần đầu tiên thư ký Vương gọi vào dây số này, chính bản thân hắn cũng dù có lỗi nhị thiếu gia vốn chẳng biết gì cả vào vòng xoáy lẩn quẩn kia thì xác suất thành công vẫn rất thấp. Hơn nữa, sau khi đại BOSS tỉnh dậy, người đầu tiên mà BOSS xử lý chính là hắn.

Nhưng.....con ngựa lúc sắp chết vẫn còn có thể tìm ra đường sống, hắn tuyệt đối không thể để người nhà họ Lưu thành công thuận lợi như vậy.

“.....Giúp tôi kéo dài khoảng mười phút.” Trầm mặc vài giây, Diệp Phong đột nhiên lên tiếng, thanh âm bình tĩnh lãnh đạm đến bất ngờ, khiến thư ký Vương ở đầu dây bên kia đờ người.

“Khoảng mười phút sao, không thành vấn đề!” Hắn phản ứng lại rất nhanh, lập tức trả lời. Sau khi ngắt điện thoại, thư ký Vương theo thói quen vuốt mặt bàn làm việc, âm thầm dự đoán, có lẽ.....nhị thiếu gia cũng chẳng đơn giản như bọn họ tưởng.

Cho dù được bảo vệ rất kỹ, nhưng nhị thiếu gia dù sao cũng là nhị thiếu gia nhà họ Diệp, cùng từ một gen mà ra, chắc chắn sẽ không kém đại BOSS nhiều lắm đâu nhỉ.

.

Diệp Phong sau khi nói chuyện với thư ký Vương xong liền lập tức gọi cho Phúc quản gia, nhờ ông lấy notebook chứa dự án trong thư phòng anh trai mang tới công ty, cố gắng đến trong vòng mười phút.

Sửa soạn xong mọi việc, Diệp Phong đứng trước giường bệnh Diệp Cảnh đang nằm, đột nhiên cúi người xuống, hôn lên đôi môi nhợt nhạt của anh.

“Anh hai, hình như em.....cũng có chút yêu anh mất rồi.” Giọng nói của cậu rất nhỏ, mềm mại, nghe như vô hại mà khiến lòng người rối loạn.

.

.

.

Diệp Phong đến công ty được khoảng vài phút thì Phúc quản gia cũng mang theo máy tính tới, hơn nữa còn kiên trì muốn theo cậu vào trong. Diệp Phong mở notebook ra, màn hình thông báo cần phải có password mới được đăng nhập, đầu ngón tay cậu thoáng dừng lại một chút, sau đó quyết đoán đánh tên tiếng Anh của mình vào. Quả nhiên, mở được rồi!

Hình nền desktop là tấm ảnh chụp chung của anh hai và cậu, cười vô cùng sáng lạn, Diệp Phong nhớ rõ, đây chính là tấm hình đầu tiên cậu chụp sau khi được tặng một chiếc máy ảnh tối hôm sinh nhật, lúc đó cậu còn nói: Em muốn đi du lịch.

Bản kế hoạch đã mở sẵn trong máy tính, Diệp Phong không hiểu lĩnh vực này lắm nên có xem cũng không hiểu thực sự nhiều, nhưng cậu biết, ban giám đốc và nhóm cổ đông chắc chắn không ít thì nhiều cũng lý giải được vài phần.

“Tôi sẽ cố hết sức giúp anh hai cầm cự!” Dựa vào sự phân chia của cha Diệp sau khi rời đi, hiện tại cậu có 10% cổ phần công ty, cho nên cậu và anh trai đã nắm trong tay quyền quyết định tuyệt đối, “Thư ký Vương, nếu cần phải giải thích gì đó thì đều phải dựa vào anh cả đấy!”

Diệp Phong mở nội dung bản kế hoạch cho thư ký Vương xem, cậu hy vọng càng có nhiều người có thể hiểu được ý đồ trong hạng mục lần của anh trai hơn là phục tùng mù quáng.

.

Đối phó với ban giám đốc so với tưởng tượng của Diệp Phong đơn giản hơn nhiều, tất nhiên vẫn sẽ có một hai tiếng công kích, châm chọc lẻ tẻ, nhưng cuối cùng, Trịnh lão và Lý lão đã đồng ý đứng về phía Diệp Phong.

“Chúng tôi nghĩ sẽ chờ giám đốc Diệp hồi tỉnh, rồi nghe cậu ta tự thuật lại một lần nữa.” Lý lão gật đầu, tuy rằng vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị nhưng đáy mắt lại nhuốm chút ý vừa lòng nhàn nhạt.

Thư ký Vương cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, âm thầm tán dương nhị thiếu gia một lần. Mọi chuyện được xử lý xem ra cũng không tệ ha, hẳn thâm nghĩ, hy vọng đại BOSS sau khi tỉnh dậy có thể xem xét mà tăng lương làm thêm giờ cho hắn.

Lúc Lưu Tố Vân cùng Lưu Hoành biết âm mưu của mình đã thất bại, hai người lập tức nổi điên lên.

“Em không thể hiểu được đầu óc thẳng nhóc kia bị bệnh gì, cả ngày chỉ biết thò chân giúp đỡ người ngoài! Nó không nghĩ rằng nếu Lưu gia chúng ta được lợi, thì tương lai nó sẽ có thể trở thành chủ nhân của Diệp gia à?!” Lưu Hoành nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, nói trắng ra thì gã đã có tâm tư phá rối từ lâu mà vẫn chưa có cơ hội ra tay. Vụ Diệp Phong bị bắt cóc lần trước, tuy thắng con gã là Lưu Vinh cũng góp chung tay tham gia, nhưng chung quy Lưu Vinh vẫn chỉ là một thằng nhóc vất mũi chưa sạch, bị người ta lợi dụng.

Vậy mà thằng Diệp Cảnh chết tiết kia lại khiến con gã nằm bẹp trên giường hai tháng, không gượng dậy nổi. Gã ngấm đi ngấm lại, cuối cùng vẫn nuốt không trôi cục tức ấy, gần đây luôn tìm cách ngáng chân, thọc gậy bánh xe, chỉ có điều, đối với đại gia nghiệp của Diệp thị mà nói, đó chẳng qua chỉ là những cú thúc không đau không ngứa, chẳng ảnh hưởng gì.

Riêng lần này, gã có thể khiến Diệp Cảnh lao đao chỉ vì anh đang nằm viện mà thôi.

Lưu Tố Vân cũng không hiểu nổi, lần trước bà ta đã nói rất nhiều thứ hòng châm ngòi ly gián tình anh em giữa bọn họ, nhìn về mặt Diệp Phong lúc ấy, rõ ràng là đã tin tới 90%, vậy tại sao Diệp gia vẫn sống êm gió lặng như thế. Lưu Tố Vân nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ đưa ra kết luận rằng Diệp Phong là thằng nhóc ngu đần, chắc chắn đã bị tên yêu nghiệt Diệp Cảnh lừa lại bằng vài ba câu vớ vẩn rồi.

Diệp Phong giải quyết xong rắc rối, cảm thấy có chút mệt mỏi, Phúc quản gia vốn muốn đưa cậu về nghỉ ngơi, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lúc, cậu vẫn lắc đầu cự tuyệt.

“Bác Phúc, bác về nhà nấu cháo cho cháu nhé, nói không chừng anh hai sắp tỉnh, sẽ muốn ăn gì đó.” Bé thỏ con nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mái tóc xoăn xoăn ngổ ngổ phe phẩy sang một bên, càng nhìn càng thấy ngốc.

Phúc quản gia thấy trong phòng bệnh của bệnh viện cũng đặt dư một giường cho người nhà bệnh nhân nghỉ ngơi, liền yên tâm gặt đầu đồng ý.

“Vậy nhị thiếu gia phải chú ý giữ gìn thân thể đấy!”

Khi bước vào phòng, Diệp Phong ngay lập tức bị bất ngờ, cha Diệp vốn đang nghỉ dưỡng ở Australia đã ngồi ở đó từ bao giờ. Dáng vẻ phong trần mệt mỏi, có lẽ ông vừa mới tới không lâu.

“Cha.....?” Cha Diệp đột ngột quay đầu lại, hai mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo khiến cậu ngẩn người.

“Nghiệt tử!” Cha Diệp hét âm lên, bàn tay chai sạn to lớn bổ nhào tới.

BA một tiếng, âm thanh chói tai vang lên giữa phòng bệnh tĩnh lặng nghe hết sức vang dội. Diệp Phong bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể bị cánh tay trắng kiện của cha Diệp hất ra sau vài bước, rồi lập tức ngã nhào trên nền đất bằng giá.

39. Chương 39: Tai Nạn Máy Bay

Một cơn lạnh buốt tới thấu xương chạy dọc từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, khiến Diệp Phong hóa đá trong chốc lát, lúc sau cậu mới có thể lặng lẽ men theo bờ tường để đứng dậy. Cậu nâng tay lên, theo bản năng quệt qua khóe miệng, một vệt đỏ thẫm in đậm trong kẽ tay. Diệp Phong ngây người, buông thõng cánh tay xuống. Vài giây sau, cơn nóng hồi hồi nào đó đã lan tràn khắp má trái, đau đớn vô cùng, xem ra mặt cậu đã sưng đỏ lên rồi.

Diệp Phong chớp chớp mắt, khóe mắt cay cay, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cha Diệp vẫn chưa bao giờ đánh cậu, hay là nói, ông căn bản chưa từng liếc nửa con mắt nhìn cậu một lần. Cậu thậm chí từng hoài nghi, ở trong mắt cha Diệp, cậu dường như không khác nào một người trong suốt không tồn tại.

Giờ khắc này, tâm can vốn phủ đầy mây mù của Diệp Phong cuối cùng cũng thanh tỉnh, ông không đánh cậu chẳng qua là vì những việc cậu làm đều không chạm đến điểm mấu chốt của ông mà thôi.

Mà điểm mấu chốt của cha Diệp là gì? Chính là Diệp Cảnh. Người mà cha Diệp thật tâm để ý từ đầu cho tới bây giờ chỉ có anh hai mà thôi. Chỉ khi đối mặt với Diệp Cảnh, cha Diệp mới là một người cha chân chính, chỉ có anh mới cảm nhận được tình thương thật sự của cha.

Nỗi thống khổ trong tim càng lúc càng bị xé rách lớn hơn, lần đầu tiên cậu có thể trực tiếp chạm vào được tâm của cha. Hóa ra sự bất công lại kịch liệt đến thế! Lửa nóng đau đớn trên gương mặt dần bị đuổi đi, thay bằng cái rét lạnh thấu xương, tạo thành hai cảm giác đối lập khó chịu.

Thân hình Diệp Phong có chút ồm ỷ, ở giữa vách tường trắng toát lạnh băng càng làm nổi bật dáng vẻ gầy gò của cậu hơn. Thoạt nhìn như cậu chẳng còn sức chống đỡ nữa, nhưng khóe môi lại nhếch lên một nụ cười mỉa mai, thể hiện rõ tính cách quật cường của người thiếu niên này.

Có đôi khi, muốn gây tổn thương cho một người, chẳng cần phải trực tiếp thương tổn thân thể người đó, cũng không cần dùng đến ngôn từ công kích, mà là thái độ. Nơi nơi chồn chồn, chỉ cần ở đó có người kia, bạn chỉ cần dùng thái độ hờ hững, hoặc căm ghét, hoặc giận cá chém thớt, hoặc thờ ơ lãnh đạm thì luôn có thể dễ dàng khiến người kia tổn thương sâu sắc.

Có lẽ, còn hơn cả tranh cãi kịch liệt, sự lãnh đạm xa cách càng khiến người ta thống khổ hơn vạn lần. Còn nỗi đau nào hơn nỗi đau bị chính người thân xa lánh.

“Nghiệt tử!” Tiếng quát của cha Diệp như sấm chớp ầm ầm, đập thẳng vào màng tai Diệp Phong.

Diệp Phong biết cha Diệp đang trách cứ cậu, nếu không phải vì anh hai muốn bảo vệ cậu thì cũng sẽ không nằm viện như lúc này, nhưng..... nếu tình cảnh bị đảo ngược, người hôn mê bất tỉnh là cậu, thì nói không chừng giờ này cha Diệp vẫn còn đang ở Australia thưởng thức cảnh tuyết rơi đẹp đẽ.

Khóe môi Diệp Phong nhếch lên ý cười lạnh lẽo, đôi mắt luôn lấp lánh sáng ngời chột tót, để lại mảng đêm lạnh lẽo. Dù sao.....cũng đã sớm đoán trước được rồi, kiếp trước cũng vậy, chỉ cần từ từ làm quen.....là tốt rồi.

Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi. Cậu bưng mặt, lặng lẽ xoay người vào buồng vệ sinh, chờ đến khi cậu tìm được khăn lạnh chườm mặt rồi bước ra thì cha Diệp đã rời đi. Trực giác nói cho cậu biết, chuyện này sẽ không chấm dứt nhanh như thế.

Có lẽ cha Diệp vẫn thầm chấp nhận sự tồn tại của cậu, đơn giản chỉ là nuôi thêm một người rảnh rỗi mà thôi, chẳng phải vấn đề lớn, nhưng một khi sự tồn tại này ảnh hưởng đến đứa con quan trọng nhất của ông, ông nhất định sẽ tìm mọi cách diệt trừ nó.

Diệp Phong áp khăn mặt lên má, trên gương mặt trắng bệch của thiếu niên, nửa bên trái đã hoàn toàn phù thũng, hiện rõ năm ngón tay đỏ ửng, giống như vết sẹo xấu xí đi lạc, khiến màu sắc trên khuôn mặt bị chia thành nhiều phần lộn xộn. Tựa như thiếu niên lúc này, bề ngoài là quần áo hoa lệ, nhìn thật thuận mắt xinh đẹp, nhưng bên trong đã rối ren hỗn độn từ lâu, thân thể chẳng chịt vết thương khó mờ.

.....

Khi cha Diệp biết tin đứa con cả của ông bị ngã từ cầu thang xuống, hiện đang trọng thương phải nằm viện, thân thể ông lập tức lạnh như băng, rạn nứt như bị vật nặng đập bể. Cảnh tượng người vợ mà ông vô cùng yêu thương đang hấp hối trên giường bệnh lại một lần nữa tái hiện trước mắt, bên tai ông dường như vẫn còn nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của bác sỹ.

“Thành thật xin lỗi, phu nhân của ngài đã..... Xin ngài hãy nén bi thương!”

Cho tới tận bây giờ cha Diệp vẫn còn nhớ rõ nỗi bi thương, thống hận chòng chéo trong nháy mắt kia, hận không thể lập tức đi theo người vợ của mình. Nếu không phải còn nhớ đến đứa con trai bốn tuổi Diệp Cảnh mà người vợ vừa mất để lại cho ông thì ông đã.....

Nhưng hiện tại, con trai ông vì bảo vệ Diệp Phong mà ngã xuống lầu, phải nằm viện, thiếu chút nữa đã gây ra thảm án. Ngã xuống cầu thang.....nhẹ thì chỉ là chấn động não, nghiêm trọng hơn thì sao..... Cha Diệp đau đớn nhắm hai mắt lại.

Thật may, may mắn thượng đế không tàn nhẫn cướp đi thứ quan trọng nhất của ông một lần nữa, nếu không.....

.

Cha Diệp ra tay rất nhanh, ngay lúc Phúc quản gia còn đang cẩn thận bôi thuốc mỡ cho Diệp Phong, thậm chí còn khoa trương muốn cậu đi khám Đông y thì ông đã cử người mua xong vé máy bay.

“Con về nhà thu dọn đồ đạc đi, ngày sáng mai phải bay chuyến sớm rồi.” Cha Diệp thần nhiên nói, việc sắp xếp tương lai vận mệnh của một con người đối với ông có vẻ vô cùng tự nhiên, bình thường. “Vừa đúng lúc, con sẽ đi cùng mẹ con, bà ấy nói muốn tâm sự riêng với con”.

Diệp Phong im lặng co người trên ghế sofa, cúi đầu giống như ngoan ngoãn nghe theo những lời cha Diệp nói, nhưng không lên tiếng trả lời. Từ trước đến giờ cậu vẫn luôn hiểu, ở trước mặt cha Diệp, lời nói của

cậu căn bản chẳng có tí trọng lượng nào hết. Phúc quản gia cũng kinh ngạc tròn hai mắt.

“Ông chủ, sao đột ngột như thế..... Vậy còn trường học của nhị thiếu gia thì.....”

“Trong vòng hai ngày giúp nó xử lý thủ tục trao đổi sinh viên là được.” Cha Diệp không quan tâm phẩy tay. Ông đã sớm cảm giác được, Diệp Cảnh đối xử quá tốt với đứa nhỏ này, ban đầu ông còn nghĩ con trai mình là một đứa trẻ cô đơn, muốn có bạn đồng lứa để chơi cùng, nhưng hiện tại..... Cha Diệp âm thầm nắm chặt tay, Diệp Cảnh hình như càng lúc càng có tình cảm sâu đậm với Diệp Phong, như thế sẽ gây bất lợi cho tương lai sau này của Diệp Cảnh.

Cho dù hiện tại đứa nhỏ Diệp Phong này thoát nhìn vô cùng vô hại, nhưng ai có thể cam đoan tương lai nó sẽ không bị người nhà họ Lưu lợi dụng chứ? Hơn nữa, một khi Diệp Phong có tư tâm, người đầu tiên bị hại chính là Diệp Cảnh.

Cha Diệp tuyệt đối không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra, mà bóp chết nó khi nó vẫn còn trong nôi lại là biện pháp tối ưu nhất, không còn cách nào khác ngoài việc để Diệp Phong rời đi.....

Ra nước ngoài sao?..... Dù sao cũng đã sớm dự đoán được sẽ như thế này, ai đúng ai sai không quan trọng, cuối cùng kết quả cứ để cậu gánh vác.

Khóe mắt Diệp Phong có chút cay cay, cậu cười tự giễu vỗ trán. Thật là, rõ ràng đã sớm thành thói quen không phải sao, lúc trước khi bị tất cả mọi người đều đối xử lạnh nhạt, cậu vẫn không để tâm, vậy mà hiện tại mới chỉ bị nói hai ba câu, cậu đã cảm thấy vô cùng ủy khuất đến thế.

Quả nhiên, kiếp này được anh hai cưng chiều thành quen, khiến cậu có chút ngạo mạn, coi trời bằng vung rồi.

.

Sáng sớm ngày thứ ba Diệp Cảnh vẫn còn hôn mê, lúc Diệp Phong tỉnh giấc không thấy Phúc quản gia hay mấy người giúp việc ABC quen thuộc đâu hết, bên cạnh chỉ có những vệ sĩ mặc đồ đen, “cung kính” mà nhanh chóng đưa cậu ra thẳng sân bay.

Diệp Phong muốn trước khi ra đi được gặp mặt Diệp Cảnh một lần, nhưng lúc ra khỏi cửa cậu mới nhận ra rằng, bản thân căn bản đã chẳng còn ở nhà nữa, nơi này là khách sạn..... Không hiểu mình tới khách sạn kiểu gì, điều đó chẳng còn quan trọng nữa, dựa vào tính tình của cha Diệp thì cậu chắc chắn phải thẳng đường đến sân bay, không được chần chừ.

Khá bất ngờ, người đầu tiên Diệp Phong gặp ở sân bay lại là Lưu Tố Nguyệt.

“Con thực sự kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của ta đấy!” Lưu Tố Nguyệt tháo kính râm xuống, nhướn mày nhìn Diệp Phong, trên người tản ra thiện ý nhân nhật, đã không còn cảm giác xa cách đầy cao quý lạnh lùng như dĩ vãng nữa.

Diệp Phong tròn tròn mắt nhìn, bình tĩnh tiếp nhận túi hành lý chẳng có nhiều đồ đạc gì từ tay vệ sĩ. Đại khái chỉ có vài bộ quần áo, vật dụng tùy thân của cậu, ngay đến cái gối cậu thích nhất cũng không được mang theo, bởi vì người thu xếp hành lý không phải là cậu, cũng không phải là Phúc quản gia. Cha Diệp có lẽ muốn tống cậu đi cho sớm, cần gì thì sang bên kia mua cũng ổn.

Hai mẹ con ngồi tại đại sảnh của sân bay, dòng người đông đúc tới lui xung quanh chẳng thể lấp đầy khoảng cách giữa bọn họ, thậm chí còn khiến Diệp Phong cảm thấy càng thêm trống trải.

Cậu có chút nhớ anh hai, nếu anh hai tỉnh lại..... Không, vì sao cậu phải ngoan ngoãn nghe lời mà ra đi chứ hả? Đại nào Diệp Phong như được ánh sáng bật mở, nhanh chóng phân tích tình hình.

Rõ ràng ngay từ đầu cậu đã chẳng làm sai chuyện gì, dựa vào đâu mà ném mọi tức giận lên đầu cậu chứ? Không ai có thể quyết định họ được sinh ra như thế nào, tựa như có những người vừa sinh ra đã là nam chủ, có những người chỉ là nữ nhi phụ thuộc, nhưng mỗi người đều có quyền phấn đấu vì vận mệnh của chính mình.

Diệp Phong âm thầm siết chặt nắm tay, cậu tuyệt đối không muốn bị người khác điều khiển cuộc sống nữa..... Cậu không muốn rời đi, cũng không muốn ra nước ngoài.

“Mẹ.....”

“Xem ra con đã nghĩ thông suốt rồi.” Lưu Tố Nguyệt phẩy phẩy cuốn tạp chí trên tay, đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng nhu hòa từ ái.

Đã bước sang cái tuổi tứ tuần, nhưng người phụ nữ này vẫn duy trì được dáng vẻ thướt tha phong vận như trước, sống giữa xã hội thượng lưu phồn hoa, dần dần lắng đọng nên ý vị độc đáo khó cưỡng. Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy mà cha Diệp chưa từng bị scandal có tình nhân bên ngoài, càng khiến Diệp phu nhân được giới thân sĩ hâm mộ.

Hả? Diệp Phong giật mình tròn tròn mắt nhìn, nhất thời không hiểu Lưu Tố Nguyệt nói vậy là có ý gì?

Lưu Tố Nguyệt nhìn dáng vẻ ngây ngốc của thằng con nhà mình, bỗng nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên, nhin không nổi bật cười thành tiếng.

“Khó trách Tiểu Cảnh lại thích độc chiếm con đến thế, cứ để con ra ngoài một mình thử xem, không biết đã vô ý khiến bao người nhớ thương rồi”.

Bà giao thiệp trong giới thượng lưu từ lâu, cho tới tận bây giờ vẫn không thể tìm thấy một ai đơn thuần như Diệp Phong. Trong cái đầm nước sâu không đáy này, ngay cả những kẻ lặn lội lão làng cũng không thể nhận định chính xác một con người được. Phần trăm quyền lực mà bản thân có thể nắm giữ trong tay chính là yếu tố quyết định để người đó chiếm cứ một vị trí cao hay thấp trong hồ nước vẫn đục đáng sợ ấy.

Lưu Tố Nguyệt vươn tay lên xoa xoa đám tóc ỉu xiu nằm úp sấp trên đầu Diệp Phong, có lẽ vì sáng sớm đã bị kéo ra khỏi giường, không được ai chải tóc cho nên mới có chút hỗn độn buồn cười như thế. Nhưng cái vẻ ngây ngốc đó lại càng khiến quả đầu xù tóc của cậu càng thêm dễ cưng hơn nhiều.

Mà Diệp Phong lúc này đã hoàn toàn bị lời nói cùng động tác của Lưu Tố Nguyệt đá vào trong mộng, ánh mắt to tròn tràn đầy nghi hoặc nhìn bà.

Lưu Tố Nguyệt bỗng sinh ra cảm giác nồng đậm rằng, bản thân mình đang chọc chọc đầu một con thỏ lông xù ngốc, thích nghiêng đầu tò mò nhìn bà. Cái dáng vẻ kia đập mạnh vào thị giác lắm đó, có biết không?! Dạ dày Lưu Tố Nguyệt chột nhói, bộ dáng ngốc manh thế này mà không có ai ở bên trông nom, thật sự sẽ không xảy ra vấn đề gì đấy chứ?

Bà thậm chí còn không nhin được nảy ra suy nghĩ, nếu người nhà họ Lưu ngay từ đầu đã dùng thân tình để đối đãi với Diệp Phong, hai bên ở chung hòa thuận, nói không chừng hiện tại cậu đã bị người ta cướp đi rồi, sao có thể xảy ra tình trạng thủy hỏa bất dung như bây giờ?

À, điều kiện tiên quyết còn phải là Diệp Cảnh không thích Diệp Phong nữa.

“Mấy năm nay con cũng biết rồi đấy..... Ta căn bản không hề ý thức được rằng mình là một người mẹ.” Lưu Tố Nguyệt lãnh đạm hạ mi mắt, “Sau khi kể hết mọi chuyện với Tiểu Cảnh, mấy ngày nay lòng ta không ngờ lại thanh thản hơn nhiều..... Có lẽ ngay từ đầu ta đã khó dung nhập với nhà này, cho nên mới không có lòng quan tâm đến nó”.

“Những ngày này ta đã luôn quan sát con, đột nhiên phát hiện hóa ra cái bọc nhỏ trắng tinh năm đó, trong giấy lát đã lớn đến chừng này.” Như đang nhớ tới chuyện gì đó, Lưu Tố Nguyệt mỉm cười, “Đúng là đã lớn tuổi rồi, đột nhiên nhớ ra rằng mình vẫn còn một đứa con trai, đáy lòng chợt cảm thấy có chút vui vẻ, tuy rằng ta chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ”.

“Ta biết con không cần bồi thường gì hết, vì thứ con thiếu chính là tình thương cùng sự quan tâm, mà Tiểu Cảnh đã làm rất tốt chuyện đó rồi. Ta biết Tiểu Cảnh yêu con, ánh mắt nó nhìn con đã sớm chẳng còn là tình cảm của anh cả dành cho em trai, mà chính ta cũng từng thấy qua.....ánh mắt giống như thế”.

Đó chính là ánh mắt của cha Diệp khi nhìn người vợ trước, chăm chú nhưng vô cùng dịu dàng!

Diệp Phong kinh ngạc nhìn Lưu Tố Nguyệt, cậu không ngờ mẹ mình lại nhạy bén sâu sắc như vậy, hơn nữa, thái độ hiện tại của bà có phải là quá bình tĩnh hay không.

“Có lẽ càng lớn tuổi thì càng cảm thấy trống trải cô đơn, nói cũng đông dài hơn trước.....” Khóe môi Lưu Tố Nguyệt nhếch lên ý cười tự giễu. Cho dù hào hoa phong nhã thế nào đi chăng nữa thì chẳng bao lâu sau

cũng sẽ tan biến theo phồn hoa, biến mất ngay trước mắt, “Tiểu Phong, ta chỉ muốn nói, chúng ta phải tự làm chủ sinh mệnh của chính bản thân mình, con là nhị thiếu gia Diệp gia, không cần vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng bất cứ kẻ nào”.

Nói hết câu, Lưu Tố Nguyệt mở khóa kéo túi da bên cạnh, lấy ra một chiếc di động. Diệp Phong trợn tròn mắt nhìn, đấy chính là chiếc di động mà sáng nay cậu mới phát hiện đã biến mất không dấu vết.

Lưu Tố Nguyệt đưa ngón tay lên môi khẽ suyt một tiếng, nụ cười có phần ranh mãnh: “Ta trộm lấy đi đấy, đừng để vệ sĩ nhìn thấy, chờ đến khi con lên máy bay rồi hẵng lấy ra”.

Diệp Phong nuốt nước miếng, hóa ra cha Diệp còn cố ý bố trí người giám thị, sợ cậu chạy trốn chắc?

“Con đâu định làm thế!” Diệp Phong nói.

Lưu Tố Nguyệt gật đầu: “Giữ lại đi, ta nghĩ bạn bè của anh trai con đều luôn tự nguyện giúp đỡ con”.

Bạn bè của Diệp Cảnh hầu như cũng chứng kiến quá trình Diệp Phong lớn lên, hơn nữa họ sao có thể không biết vị trí của đứa em trai bảo bối này trong lòng Diệp Cảnh chứ.

“Nhưng về phần cha.....”

“Đừng xem thường bạn bè của anh trai con.” Lưu Tố Nguyệt nhún vai, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, “Bọn họ chắc chắn có thể giấu con cẩn thận cho đến khi Diệp Cảnh tỉnh lại”.

Về phần cha Diệp, khi Diệp Cảnh tỉnh dậy, dĩ nhiên sẽ biết cách đối phó ổn thỏa với ông.

Diệp Phong: “.....”

Sao cậu đột nhiên có cảm giác Diệp phu nhân cũng xuyên không thể này? Nội dung vở kịch hình như bị thay đổi hơi nhiều à nha.

“Được rồi, ta sắp đến giờ cất cánh rồi.” Lưu Tố Nguyệt chỉnh lại quần áo, chuẩn bị đứng lên.

“Hả? Nhưng không phải cha đã nói.....” Hai chúng ta cùng đi sao?

Dáng vẻ ngốc manh kia gần như chẳng khác nào nội tâm của chính cậu, Lưu Tố Nguyệt vừa nhìn đã hiểu, bà không thêm để ý phát tay: “Vé của con đã bị ta đổi rồi, ba tiếng nữa mới đến giờ. Nếu bọn họ phát hiện ra con vẫn chưa lên máy bay, thì con cứ lôi vé ra lừa họ. Ok? Mau cất điện thoại của con đi!”

Diệp Phong trợn tròn mắt ngạc nhiên, người phụ nữ đang đứng trước mắt cậu lúc này vẫn luôn xinh đẹp động lòng người như thế. Nếu bà có thể gặp được người chỉ yêu mình bà thì kiếp này, bà chắc chắn sẽ có một cuộc sống vô cùng tốt đẹp”.

“Cám ơn mẹ!” Diệp Phong nhoẻn miệng cười thật tươi, nụ cười thật tâm, sáng lạn hơn cả ánh nắng mặt trời.

Tâm can Lưu Tố Nguyệt xao động, đôi môi tinh tế khẽ cong lên: “Cứ gọi tên ta như trước đi, ta thực sự cảm thấy rằng có lẽ còn hơn cả tình mẹ con, chúng ta làm bạn bè vẫn tốt hơn nhiều”.

“Cũng được ạ!” Diệp Phong bật cười, tay đưa lên gỡ gỡ tóc, cái đầu xù tóc bình thường chả có gì hấp dẫn nhưng hiện tại lại khơi gợi ra tình thương của người mẹ trong tim bất cứ người phụ nữ nào.

Cuối cùng Lưu Tố Nguyệt vẫn cứ không nhịn được mà vươn tay ra, cười thỏa mãn vuốt ve lông xù mềm mại trên đầu Diệp Phong.

Diệp Phong: = =

Mấy người này thật sự rất quá đáng đó có biết không!

“Nếu cần giúp gì thì cứ trực tiếp gọi điện tho ta.” Diệp phu nhân mỉm cười, thu tay lại, “Ta biết rất nhiều địa điểm khá được, hai đứa có thể tham khảo để đi hưởng tuần trăng mật đấy ~”

Diệp Phong: “.....”

Con còn chưa thèm đồng ý với anh trai mà, lấy đâu ra tuần trăng mật gì đó chứ () ! Hơn nữa hai thằng con trai của mẹ biến thành GAY mà phản ứng của mẹ sao bình tĩnh thế! Chuyện này còn có thể khoa học hơn không?

Diệp phu nhân phẩy tay, cực kì thành thạo kéo rương hành lý tới chỗ làm thủ tục đăng ký, dáng hình nhỏ xinh dần biến mất phía sau phòng chờ.

Diệp Phong bỗng nhiên sinh ra cảm giác có lẽ người cô đơn nhất trong Diệp gia không phải là cậu mà chính là Lưu Tố Nguyệt. Hiện tại có thứ gì đó đã dần nhen nhúm, cảm tình không còn như ngày trước, thật ra mẹ cậu cũng chẳng phải là người khó gần đến thế, nói không chừng bọn họ thật sự có thể trở thành bạn bè tốt.

Thôi đi ~ không biết đến lúc đó anh hai có ghen tị hay không nhỉ? Bé thỏ nhỏ ranh mãnh che miệng cười trộm.

Mãi cho đến khi bóng dáng Lưu Tố Nguyệt biến mất, Diệp Phong mới thu hồi tầm mắt. Cậu lấy di động ra, màn hình tối đen vì bị tắt, cậu biết hiện tại tốt nhất là nên gọi cho Mộ An Nhiên, anh ta là bạn thân của anh hai, chắc chắn là người đáng tin tưởng nhất.

Nhưng..... không hiểu vì sao đáy lòng Diệp Phong lại đột nhiên nảy lên cảm giác bất an, giống như sự lo lắng cứ bất chợt ập tới không thể cản phá.

Hình như.....cậu đã quên gì đó rồi phải? Một chuyện vô cùng quan trọng mà bị cậu coi nhẹ.

“Chuyến bay XXX sắp cất cánh, mời hành khách.....”

Trong giây lát, sự sợ hãi từ đâu ập đến, Diệp Phong liều mạng chạy về phía cửa sổ, ngay khoảnh khắc đầu ngón tay chạm đến lớp kính thủy tinh, từ rất xa, cậu đã thấy một chiếc máy bay lớn vô cùng đang rời khỏi đường băng, cất cánh.....

Thời gian, trong phút chốc như bị nghẽn mạch. ?

Cậu chợt nhớ lại, đây chính là khoảng thời gian mà Lưu Tố Nguyệt gặp tai nạn máy bay.

BÙM_____ Tiếng nổ lớn vang rất xa, ngọn lửa cháy hừng hực như chùm pháo hoa cực đại, thập phần.....chói mắt.

Khoảnh khắc cuối cùng ấy, Diệp Phong có thể cảm nhận được rằng lớp kính thủy tinh bên cạnh vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, thân thể cậu bị đập ngược về phía sau, rớt mạnh xuống đất. Cậu thấy rất rõ những mảnh vỡ bay lượn trong không trung kia đang ghim chặt vào da thịt mình, còn chưa kịp thấy đau đớn, cậu đã rơi vào bóng đen sâu thẳm.

Diệp Phong vốn tưởng sau này cậu sẽ có nhiều thời gian ở bên Lưu Tố Nguyệt hơn, có thể nói cho bà biết sự hoang mang của cậu bao năm nay, hơn thế nữa, đúng như lời Lưu Tố Nguyệt nói, hai người sẽ trở thành những người bạn thật tốt.....

Nhưng là do cậu sơ sót..... Cậu đã quên mất chuyện quan trọng nhất, một chuyện mà tuyệt đối không thể quên.....

Mẹ.....vừa mới đến, vì sao lại ra đi nhanh như thế?

40. Chương 40: Diệp Cảnh Thức Tỉnh

Thực ra Lưu Tố Nguyệt vẫn luôn hiểu tính tình bản thân quá lạnh nhạt, quá lý trí, tới mức khiến bà đã sống hơn chục năm ở Diệp gia mà chẳng khác nào người ngoài.

Có lẽ cũng vì tính cách ấy mà bà luôn bình tĩnh làm người ngoài cuộc chứng kiến hết thảy, hơn nữa đầu óc càng thêm tỉnh táo, không giống như cha Diệp, hành động theo cảm tình.

Việc Diệp Cảnh gặp tai nạn không may hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, nhưng từ chuyện này đồng thời có thể thấy được, Diệp Phong đối với Diệp Cảnh quan trọng đến mức nào. Trong tình cảnh lúc đó, nếu Diệp Phong cứ thế ngã xuống, chỉ sợ bệnh trạng chẳng còn là chấn động não nhẹ đơn giản như vậy nữa.

Đối với Diệp Cảnh, ngay từ đầu Lưu Tố Nguyệt đã biết đứa nhỏ này ôm địch ý với mình, cho nên bà không bao giờ thân cận với anh. Đối với Diệp Phong, lúc ấy bà còn trẻ, hiếu thắng ngang ngược, hơn nữa cậu còn là sản phẩm từ âm mưu của gia tộc, cho nên bà càng không quan tâm, tình cảm dĩ nhiên không sâu.

Nhưng, xét về bản tính con người, Diệp Phong dù sao cũng là máu mủ của bà, có lẽ thiên tính trời sinh đàn bà yếu đuối, có lẽ cùng vì bà bắt đầu lớn tuổi, thường xuyên nhớ lại quá khứ trước đây. Cho nên Lưu Tố Nguyệt thỉnh thoảng vẫn nhớ tới đứa nhỏ tên Diệp Phong này, nhớ tới đứa nhỏ có nụ cười ngây thơ vô hại.....

.....

“Anh hai.....” Giọng nói bé con non nớt vang lên bên tai, mềm mại tới mức khiến tim người nghe phải tan chảy.

Diệp Cảnh chậm rãi mở mắt, tầm nhìn dần rõ ràng, trước mắt là cả mảng trắng xóa. Trần nhà tuyết trắng, vách tường cũng tiếp màu trắng lạnh lẽo, một màu sắc khiến người ta phiền não. Anh đã nhận ra bản thân đang ở bệnh viện, thế nhưng vì không thấy được bóng hình mà mình luôn tâm tâm niệm niệm nên đáy lòng nhin không được toát ra vài phần mất mát.

Có lẽ tại anh tỉnh không đúng lúc, Tiểu Phong vừa mới ra ngoài đúng không. Diệp Cảnh cố ý xem nhẹ sự bất an khó hiểu trong lòng, tùy tiện tìm một cái cớ.

Chậm rãi cử động thân thể, anh cố gắng ngồi dậy, thân thể vô lực cùng bình dịch dinh dưỡng treo ở đầu giường làm anh trầm nghĩ, có lẽ bản thân đã hôn mê không chỉ một ngày.

Cửa phòng bệnh mở ra, người đi vào là cha Diệp.

“Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!” Tuy dùng câu khẳng định nhưng đáy mắt cha Diệp vẫn giấu không được sự kinh hãi vô cùng rõ ràng.

Sau khi về nước thăm Diệp Cảnh, thu xếp ổn thỏa chuyện của Diệp Phong, ông lập tức tới công ty một chuyến. Lúc trước vì nghe nói Lưu gia muốn gây chuyện, đang định bắt tay vào giải quyết vấn đề thì mới phát hiện, hóa ra đứa con thứ hai Diệp Phong của ông đã xử lý xong một cách hoàn hảo. Khi nắm rõ sự tình, biết Diệp Phong vì giúp Diệp Cảnh mà trở mặt với người nhà họ Lưu, cha Diệp không khỏi có chút giật mình, đáy lòng ông chợt nảy sinh cảm xúc phức tạp.

Nếu mọi chuyện đúng là như vậy mà ông lại lấy nhà họ Lưu làm lý do, vội vàng đá Diệp Phong ra nước ngoài thì thật buồn cười. Diệp Phong thực sự chẳng có liên quan gì đến hành động lần này của Lưu gia sao?..... Bỏ đi, dù sao người cũng đã bị đưa đi, chẳng thể nào đuổi theo lời về được nữa.

Thật ra trước khi Diệp Cảnh thức tỉnh, cha Diệp vẫn luôn ngồi cạnh giường chăm sóc, nhưng ông vừa ra ngoài để nhận điện thoại thông báo Lưu Tố Nguyệt đã gặp Diệp Phong, hơn nữa Diệp Phong cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, không ầm ĩ chạy trốn, cha Diệp rất hài lòng, đỡ đi một mối lo.

Ông không biết Lưu Tố Nguyệt muốn nói gì với Diệp Phong, kết hôn đã nhiều năm, tuy thời gian hai người thật sự ở cùng một chỗ không nhiều lắm nhưng ông vẫn hiểu được đại khái tính cách của bà. Cha Diệp biết Lưu Tố Nguyệt chắc chắn là một người phụ nữ khiến người ta yên lòng.

Bà làm việc luôn rõ ràng, không có những ý niệm dư thừa trong đầu, mặc dù Diệp Phong không phải do bà mang nặng đẻ đau nhưng tốt xấu gì vẫn có quan hệ huyết thống, đột nhiên muốn tâm sự hay làm gì đó cũng là điều bình thường.

Nếu có thể nhân cơ hội này mà xóa bỏ ngăn cách giữa hai mẹ con bọn họ thì cũng coi như bồi thường một chút cho Diệp Phong đi. Cha Diệp thật lòng nghĩ như thế, ông luôn cảm thấy áy náy với Lưu Tố Nguyệt, vì ông mãi mãi không thể nào cho người phụ nữ này tình yêu, nhưng Lưu Tố Nguyệt vẫn luôn nói rằng, cuộc hôn nhân của bọn họ chẳng qua chỉ là một màn giao dịch.

Cha Diệp hiểu Lưu Tố Nguyệt là một người thông minh và lý trí, chỉ cần bà muốn, bà hoàn toàn có thể chọn cho mình một điểm cuối tốt nhất, cho dù bà không yêu người đó nhưng tuyệt đối có thể gả cho một người thực sự yêu bà.

Đối với Diệp Phong, ông càng cảm thấy hổ thẹn hơn. Sau khi tỉnh táo lại, cha Diệp rất nhanh nhận ra phản ứng của bản thân lúc đó rất thái quá. Diệp Cảnh vì muốn bảo vệ Diệp Phong nên mới ngã xuống lầu, từ đầu đến cuối Diệp Phong chỉ là người vô tội, nhưng đứa con mà ông coi trọng nhất gặp chuyện không may khiến ông khó tránh khỏi giận chó đánh mèo, trong lòng Diệp Phong, đối tượng bị ông trút giận nhất định sẽ rất khó chịu.

Cha Diệp theo thói quen vượt nhẹ lên màn hình di động, đáng vẻ không chút phản kháng, hoàn toàn thuận theo của Diệp Phong khiến đáy lòng ông vô cùng áy náy, ấn tượng với cậu càng khắc sâu thêm vài phần.

“Cha?” Trong mắt Diệp Cảnh thoáng hiện lên nét nghi hoặc, anh nghĩ người đầu tiên mình nhìn thấy sau khi tỉnh dậy sẽ là Tiểu Phong, hoặc là Phúc quản gia, nhưng thế nào cũng chẳng ngờ người đó lại là cha Diệp đang nghỉ dưỡng ở Australia xa xôi.

Ai đã nói ra chuyện anh bị ngã đến té xỉu cho cha Diệp biết để ông vội trở về? Diệp Cảnh nhíu mày.

“Xin lỗi, hại cha phải lo lắng rồi.” Giọng nói của Diệp Cảnh chợt nhu hòa hơn bình thường. Nhìn thái độ của cha đối đãi với anh, lại nhớ đến sự thật được nghe từ Lưu Tố Nguyệt, khúc mắc trong lòng anh đã được giải trừ rất nhiều.

Thấy đứa con cả vẫn ra vẻ xa cách nhưng có lẽ với mình như trước, cha Diệp bắt đầu dĩ thử dài. Ông biết bản thân điên cuồng công tác nhiều năm, không quan tâm nhiều đến Diệp Cảnh vì mỗi lần nhìn thấy anh là ông lại nhớ đến mẹ Diệp, cho nên ông đã tránh mặt cậu cả quãng thời gian dài, rất ít khi về nhà. Đợi đến khi lớn tuổi, đột nhiên muốn trở về xem thử thì mới phát hiện, chính mình trong cái nhà này đã sớm trở thành một vị khách qua đường vội vã.

Bất kể là Diệp Cảnh hay Diệp Phong, thậm chí cả mấy người giúp việc trong Diệp gia đều coi ông là khách quý mà đối đãi, sau đó chờ ông tùy thời rời đi.

Ông đã chẳng thể dung nhập vào được nữa rồi.

“Cha, Tiểu Phong đâu rồi?” Diệp Cảnh không tìm thấy di động của mình, chỉ có thể ngẩng đầu hỏi cha Diệp. Không thấy Tiểu Phong khiến anh bất an, anh đột nhiên có dự cảm không tốt.

Cha Diệp mím môi, không trả lời.

“Phúc quản gia đâu?” Diệp Cảnh chợt dời đề tài, hai mắt thẳng tắp nhìn ra phía sau. Anh bỗng nhiên nhận ra rằng chẳng thà mình tin tưởng Phúc quản gia còn hơn là nghe được tin tức về Tiểu Phong từ miệng cha Diệp.

Có lẽ trong tiềm thức, anh luôn cảm nhận được sự quan tâm chân thành của Phúc quản gia dành cho Tiểu Phong, còn cha Diệp.....chỉ coi Diệp Phong như thứ đồ trang sức cao cấp trong căn biệt thự to lớn của Diệp gia mà thôi.

Cha Diệp há miệng như muốn nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng đến quỷ dị trong phòng, lạc điệu vô cùng.

Nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, cha Diệp cau mày, không hiểu vì sao ông đột nhiên cảm thấy thập phần bất an.

“.....Sao thế?” Thanh âm cha Diệp trầm thấp, mang theo chút bực bội.

Đầu dây bên kia vang lên những tiếng ồn ào xôn xao, tín hiệu rè rè không rõ khiến ông thật sự muốn để điện thoại cách xa lỗ tai một chút.

“Ông.....chủ, bên này.....vừa mới.....” Tiếng nói đứt quãng lộn xộn làm cho người ta càng lúc càng cảm thấy có chuyện gì đó rất nghiêm trọng vừa xảy ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Cảnh bất ngờ xốc chân lên, giật lấy di động từ tay cha Diệp, như bệnh nhân tâm thần gào lên với chiếc điện thoại, “Con mẹ nó nói rõ ràng với ông đây xem nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trả lời anh vẫn là những tiếng rè rè ngắt quãng như cũ, từng chữ từng chữ nặng tựa ngàn cân, giống như cây búa tạ đập thẳng vào tim anh.

“Phu nhân.....chết, ông chủ.....máy bay.....nổ.....”

Một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên bên tai! Diệp Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị sét đánh, đại não nháy mắt trống rỗng không còn chút gì.

Di động xẹt xẹt vài tiếng rồi ngắt. Cha Diệp thừa lúc đó giật lấy di động, muốn gọi lại cho người kia nhưng khó hiểu phát hiện, sao tín hiệu lại không còn thế này?!

Chết tiệt! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

“Tiểu Cảnh?” Cha Diệp quay sang nhìn đứa con trai cả sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ vô cùng hoảng loạn, theo bản năng muốn giơ tay ra đỡ thì lại bị Diệp Cảnh né tránh như phản xạ có điều kiện. Ông lập tức nhìn ra, ẩn trong đôi mắt đang trừng lớn của anh là sự tuyệt vọng xé rách tâm can.

“Tiểu Phong không lên chuyến bay đó đúng không?” Diệp Cảnh đột nhiên hỏi.

Cha Diệp chỉ cảm thấy trái tim mình như ngừng đập.

“Hiện tại Tiểu Phong chắc đang học ở trường đúng không? Đang yên đang lành sao em ấy có thể lên máy bay chứ, cho tới tận bây giờ Tiểu Phong luôn là một đứa nhỏ ngoan ngoãn, rất nghe lời, nếu không có sự đồng ý của con, đến ra khỏi thành phố cũng không dám, cho nên em ấy không thể nào.....” Thanh âm của Diệp Cảnh càng lúc càng nhỏ, anh chợt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cha Diệp, trái tim cứ thế từng chút từng chút một chìm xuống.

“Sáng hôm nay.....cha đã cho người đưa Tiểu Phong đến sân bay rồi.” Cha Diệp né tránh ánh mắt của Diệp Cảnh, thông thả nói, “Cha cảm thấy ra nước ngoài học sẽ có lợi với nó hơn”.

Điện thoại lại vang lên, là Phúc quản gia gọi tới.

“Ông chủ, xảy ra chuyện lớn rồi! Thời sự vừa đưa tin.....”

Diệp Cảnh giống như người điên lao tới chộp lấy điều khiển ở đầu giường, mở TV lên, chương trình tin tức 24h đang đưa tin trực tiếp từ hiện trường..... vụ tai nạn máy bay.....

“.....Chúng ta có thể nhìn thấy tại hiện trường chỉ còn lại những mảnh vụn hỗn loạn, tín hiệu không được tốt, di động của rất nhiều người bị mất sóng.....” Trên TV, nữ phóng viên nói liến thoắng không ngừng nghỉ, cô đang đứng giữa đống đổ nát của vụ tai nạn để đưa tin trực tiếp.

Mí mắt cha Diệp chợt nháy, chiếc máy bay xảy ra tai nạn chính là chuyến bay mà ông đã sắp xếp đưa Diệp Phong cùng Lưu Tố Nguyệt lên.

Thời điểm vừa cất cánh, máy bay bỗng phát nổ, tại hiện trường còn rất nhiều mảnh vụn lộn xộn, mọi người đứng xung quanh sân bay cũng bị dư âm ảnh hưởng, có mấy người còn bị trọng thương.....

.....

Đại não Diệp Cảnh hoàn toàn trống rỗng, thân thể căng cứng, mất đi năng lực suy nghĩ, giờ anh chỉ biết hành động theo bản năng, vội vàng vợ lấy áo khoác rồi chạy ra khỏi bệnh viện, tùy tay cản lại một chiếc taxi.

?

“Tới sân bay”.

Người lái xe nhìn vẫn còn rất trẻ, thấy sắc mặt Diệp Cảnh không tốt, cũng không dám nhiều lời, vội vàng nhấn ga vọt đi.

Chờ đến khi cha Diệp hồi thần, đuổi tới cổng viện thì chỉ còn làn khói xe vương lại mà thôi.....

Ông nín thở, cố gắng áp chế trái tim đang đập kịch liệt của bản thân, lấy điện thoại ra gọi: “Phúc quản gia, lập tức mang vài người tới sân bay, Tiểu Cảnh đã đi trước rồi, ông nhớ chú ý tìm nó”.

“.....” Phúc quản gia không trả lời, yên lặng cúp máy. Cho dù ở bất cứ tình huống nào thì người mà cha Diệp quan tâm nhất vẫn là đại thiếu gia.....

Có lẽ đối với nhị thiếu gia mà nói, cứ chết đi như thế cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt. Phúc quản gia nhột nhạt nghĩ như vậy, nhớ tới ngày hôm qua khi đến bệnh viện, thấy tiểu thiếu gia hai má sưng vù, đôi mắt hồng hồng ngập nước khiến ông vô cùng hoảng sợ. Sau khi biết được mọi chuyện, ông lại càng vì đứa nhỏ này mà đau lòng.

“Cháu không sao đâu!” Phúc quản gia còn nhớ rõ giọng điệu cố chấp của tiểu thiếu gia, đôi mắt vẫn đầy sự trông mong nhìn thân ảnh say ngủ của Diệp Cảnh.

Nhưng.....trong giây lát, hết thảy đã hóa thành mây khói, tiêu tán như tro bụi, thứ duy nhất còn tồn tại trong trí nhớ là nụ cười sáng lạn dần nhạt phai của thiếu niên.

41. Chương 41: Một Tháng Sau

Tình hình tại sân bay vẫn hỗn loạn như thế, màn hình lớn ở trung tâm đã nhanh chóng được sửa chữa, trình chiếu những dòng chữ lớn màu đỏ đến ghê người danh sách hành khách trên chuyến bay, Lưu Tố Nguyệt và Diệp Phong rõ ràng đều có tên. Dòng người đông đúc ồn ào, có những tiếng gọi ầm ĩ đầy lo lắng, có cả tiếng khóc đến khàn giọng, cảnh tượng vội vã mà bi thương, chán nản tuyệt vọng quyen vào một khối.

Trên các tuyến đường chính, xe cứu thương nối thành hàng dài, hình thành nên cả một dãy xe kẹt bế tắc.

“Này, anh có người nhà ở sân bay à?” Cậu thanh niên lái xe cẩn thận nhắc nhở, “Tình hình này chắc phải khoảng một hai tiếng nữa mới thông được đường, nếu anh sốt ruột thì.....”

Diệp Cảnh hoảng sợ mở mắt, một hồi lâu sau mới hiểu rõ cậu thanh niên kia vừa nói gì, hai mắt mờ mịt đột nhiên lóe sáng, anh lập tức xuống xe, chạy như bay về phía sân bay.

Tiểu Phong.....

Vì sao, vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?! Diệp Cảnh không hiểu, anh rõ ràng đã cố gắng như thế, rõ ràng đã cẩn thận bảo vệ Tiểu Phong từ nhỏ đến giờ, thương yêu cậu, yêu chiều cậu, hận không thể mỗi ngày đều ủ cậu vào trong ngực, để chỗ nào cũng có thể mang theo. Lần này Tiểu Phong bị ngã cầu thang, anh sợ tới mức thiếu chút nữa khí huyết đảo ngược, cơ bản phản xạ đã thành điều kiện, lập tức ôm lấy gáy cậu, dùng hết sức có thể bảo vệ đứa em trai mình yêu thương trong lồng ngực.

Anh đã nghĩ Tiểu Phong an toàn rồi, sẽ không còn việc gì nữa.

Anh đã nghĩ khi mình tỉnh lại, bé nhỏ anh nuôi sẽ vẫn hoạt bát xoay quanh anh như trước, Tiểu Phong vẫn luôn là thiếu niên có nụ cười sáng lạn vô lo vô nghĩ, chỉ để anh cưng chiều.

Tiểu Phong.....

Không, đừng tàn nhẫn như thế! Vì sao cha lại muốn đem Tiểu Phong đi, vì sao lại nhất định phải đi cùng chuyến bay với Lưu Tố Nguyệt, Tiểu Phong rốt cuộc đã làm sai điều gì mà phải chịu sự đối xử như vậy! ! !

Diệp Cảnh kịch liệt thở gấp, ngực giống như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, khiến buồn phổi đau tức.

Tiểu Phong..... Quả nhiên chỉ có anh hai mới có thể bảo vệ tốt cho em, nếu anh hai không ở đó, người khác chỉ biết bắt nạt em thôi, cho nên Tiểu Phong à, đừng bỏ rơi anh hai, đừng tàn nhẫn như vậy được không!

Chỉ có anh mới có thể bảo vệ em, thật sự.....

Anh hai cần em, Tiểu Phong.

Mà cậu thanh niên lái xe lúc này vẫn đang bị kẹt xe trên quốc lộ, sau khi bóng dáng Diệp Cảnh hoàn toàn biến mất cuối đường mới đột nhiên vỗ trán nhớ ra, đệt mọe, ông anh kia còn chưa trả tiền cho cậu mà

~

Một tháng sau, khu biệt thự cao cấp của Diệp gia.

Nắng sớm rực rỡ mang theo hơi sương mờ ảo, xuyên thấu qua cửa sổ khép hờ, rơi trên một cảnh tượng tuyệt diễm.

Diệp Cảnh chậm rãi mở mắt, trước sau như một thu hết hình ảnh trước mặt vào mắt. Đó là một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, khoe miệng hơi cong lên, sắc mặt hiển nhiên có chút tái nhợt, gầy yếu, nhưng tuyệt đối không thể làm phai mờ nét xinh đẹp cùng sự nhu thuận ấm áp của thiếu niên.

Thiếu niên cứ im lặng như thế, cho dù có bị nhìn lâu đến mức nào cũng không đổi nét mặt, như một bức tranh ôn hòa, khiến người ta nhìn không được nhớ tới câu: “Phiên phiên thiếu niên lang”.(nhất thể một thiếu niên)

Diệp Cảnh chậm rãi cúi thấp người xuống, dừng trên mi tâm thiếu niên hôn phớt qua, dịu dàng như một sợi lông vũ.

“Tiểu Phong, buổi sáng tốt lành!” Anh nhẹ nhàng nói, thiếu niên vẫn trầm mặc như cũ, không đáp lại anh. Đáy mắt Diệp Cảnh thoáng lướt qua nét ảm đạm mờ nhạt.

“Tiểu Phong, tối hôm qua ngủ ngon không, lại đây, để anh hai giúp em rửa mặt nhé”.

“Tiểu Phong, bữa sáng hôm nay là món cháo đậu xanh em thích nhất đấy, nhưng hiện tại đã sang tháng mười một rồi, không thích hợp để ăn cho lắm”.

“Tiểu Phong, hoa mai vàng em thích đã bắt đầu nở rồi, không hiểu sao năm nay lại ra bông sớm thế.....”

“Tiểu Phong, anh hai đi làm đây, chiều sẽ về nói chuyện với em”.

“Tiểu Phong, đây là nụ hôn tạm biệt, em vẫn luôn hôn anh trước khi anh đi làm mà”.

“Tiểu Phong..... Dù em có ngủ bao lâu đi chăng nữa thì anh hai vẫn sẽ luôn đợi em.....”

.

Thiếu niên lẳng lặng nằm trên giường, tấm chăn in họa tiết màu lam nhạt càng làm rõ thân thể tiêm gầy của cậu, lông mi đen láy vẫn không nhúc nhích, tiểu công tử như hoa như ngọc đã chìm sâu vào giấc ngủ say.

Diệp Cảnh nhét cánh tay Diệp Phong vào trong chăn, xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, cẩn thận dịch góc chăn, sau đó mới yên tâm xoay người rời đi.

Một tháng trước, khi anh chạy tới sân bay, chỉ nghe thấy loa thông báo người nhà ai đó tới nhận thi thể, xung quanh loáng thoáng xôn xao những tiếng bàn tán rằng một vài thi thể đã hoàn toàn biến dạng, phải dùng xét nghiệm ADN mới có thể nhận dạng..... Thân thể anh bị đẩy tới đẩy lui giữa dòng người ồn ã, đưa mắt nhìn bốn phía cũng chỉ là một mảng mờ mịt.

“Ba ba_____”

“Con trai, con trai.....”

Nhìn hai cha con ôm nhau bật khóc, đáy lòng Diệp Cảnh chợt toát lên một dòng cảm xúc kỳ dị, anh càng thêm lo lắng tìm kiếm trong đám người.

Tiểu Phong nhất định, nhất định đang đứng ở góc nào đó chờ anh, cậu sẽ không gặp chuyện gì hết, sẽ không.....

Anh loạn choạng chạy khắp nơi, bên tai không ngừng nghe thấy những tiếng gào khóc bi thiết, những tiếng gọi to đầy lo lắng, nhưng thể nhân ồn ào xung quanh đều bị anh ngăn cách bên ngoài. Anh thầm nghĩ phải tìm được Diệp Phong, tìm được người mà anh quý trọng nhất, tìm được em trai bảo bối nhất của anh.....

Sau đó, cánh tay anh đột nhiên bị kéo lại, Diệp Cảnh mờ mịt xoay đầu sang nhìn, chỉ cảm thấy người đang đứng trước mắt vô cùng quen thuộc, một lúc lâu sau anh mới giật mình nhận ra, là Phúc quản gia.

Phúc quản gia luôn miệng nói gì đó nhưng anh chẳng nghe thấy điều gì, lỗ tai đã lùm bùm như đang ngồi trên tàu hỏa, nghe không rõ, mơ hồ, mông lung. Mãi đến khi Phúc quản gia thốt lên hai tiếng Tiểu Phong, anh mới bừng tỉnh, vội vàng đi theo Phúc quản gia giữa dòng người.....

Tiểu Phong không lên máy bay!

Tiểu Phong không lên chuyến bay gặp nạn kia!

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tiểu Phong của anh không biến thành thi thể, càng không phải là một thi thể bị biến dạng.....

Nhưng.....cả người cậu đều là máu tươi, khiến người ta sợ hãi.

“.....Bọn họ nói tiểu thiếu gia lúc đó đang đứng giữa phòng chờ nên bị dư âm ảnh hưởng, bị mảnh vụn từ cửa kính bắn trúng.....” Phúc quản gia lúc này ướt đầm mồ hôi nhưng vẫn không thể che giấu hết sự vui sướng trong đáy mắt, “Bác sĩ đã kiểm tra rồi, vết thương không nguy hiểm đến tính mạng.....”

Tiểu Phong không sao rồi, chẳng qua hình thể huyết nhục mơ hồ này còn càng làm anh cảm thấy run sợ hơn.....

“Tiểu Phong.....” Anh run rẩy vươn tay ra, thật cẩn thận xoa xoa khuôn mặt đầy vết máu của Diệp Phong, rồi lại sợ đụng tới miệng vết thương, không dám dùng sức.

Cha Diệp cũng đã chạy tới, nhất thời sửng sốt khi nhìn thấy thảm trạng của Diệp Phong, theo bản năng muốn tiến sát lại gần thì bị Diệp Cảnh chắn ngang, gạt qua một bên. Cha Diệp giật mình ngẩng đầu lên, đón nhận đôi mắt tràn ngập cảnh giác, thậm chí ngẫm có hận ý của Diệp Cảnh.

“Không được tới gần em ấy!” Diệp Cảnh nhấn mạnh từng chữ, thanh âm khàn khàn mang khí thế bức người, thái độ cương quyết.

Tiểu Cảnh..... Cha Diệp mở miệng muốn nói nhưng chẳng thể nói được gì. Ông chính là đầu sỏ gián tiếp gây nên cục diện này, đúng vậy, chính là ông. Tại ông trút mọi tức giận lên đầu đứa nhỏ này, không phân tốt xấu cho cậu một cái tát, không để ý nguyện vọng của cậu mà cưỡng chế cậu ra nước ngoài, thậm chí ngay lúc cảm thấy làm vậy là không đúng, còn vì bận tâm chút thể diện của mình mà không ra tay sửa chữa.....

Đối với Diệp Phong, cho tới tận bây giờ ông hoàn toàn chẳng phải là một người cha tốt, mà chỉ là một người qua đường lạnh nhạt. Có lẽ chính vì thế cho nên từ bé đứa nhỏ này đã không hề làm nũng với ông, thậm chí ngay cả lúc bị oan ức cũng không cố biện giải. E rằng Diệp Phong rất thông minh, thông minh tới mức biết được rằng, trong tình huống ấy, dù mình có cố giải bày ra sao thì cũng sẽ bị ông lập tức bác bỏ mà thôi.

Cha Diệp bỗng nhiên nhận ra rằng, trước giờ bản thân ông vẫn luôn đặt mọi sự quan tâm lên đứa con cả, nhưng ông vẫn như cũ chẳng phải là một người cha tốt! Cố tình trốn tránh từ năm này qua năm khác đã sớm khiến tình cha con hài hòa lúc xưa tiêu tán mất rồi.

Ở Diệp gia, những người thật sự dựa vào nhau, sống nương tựa lẫn nhau cho tới giờ chỉ có Diệp Cảnh cùng Diệp Phong. Hiện tại, đứa con nhỏ bị trọng thương ngoài ý muốn, đứa con lớn thì lại tràn ngập cảnh giác đối với ông, thái độ cứ chỉ không chút nào che giấu, hoàn toàn chẳng có tí tin tưởng người cha là ông đây.

Hồ dũ không ăn thịt con, cha Diệp chưa bao giờ muốn thương tổn đứa nhỏ kia, nhưng lúc này ông mới chợt phát hiện ra, thật ra hai đứa con của ông đã sớm bị ông làm tổn thương sâu sắc lắm rồi.

Bọn họ chẳng thà dựa vào nhau, cùng liếm miệng vết thương của nhau, sưởi ấm lẫn nhau, còn hơn là bày ra mặt yếu ớt nhất của mình trước mặt người cha như ông.

Nhìn Diệp Cảnh như một con thú bị thương, chặt chẽ giữ lấy thứ mà mình quý trọng nhất, cặp mắt đầy vẻ bi thương, thâm trầm mà tuyệt vọng, cha Diệp ẩn ẩn cảm giác được, có lẽ từ rất lâu về trước, khi tất cả mọi người vẫn chưa chú ý thấy, thì trong căn biệt thự trống rỗng của Diệp gia, Diệp Phong đối với Diệp Cảnh mà nói đã sớm chẳng còn là tình anh em đơn thuần nữa.....

.....

Diệp Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve làn môi hồng nhạt, mềm mại như cánh hoa của ai kia, trong đôi mắt tràn ngập cương chiều.

“Hôm nay Tiểu Phong cũng rất ngoan, anh hai vừa tan tầm liền lập tức về nhà với em đây, biết không?”

Thiếu niên vẫn in lặng hô hấp.....

Diệp Cảnh mỉm cười, rời khỏi phòng.

“Bác Phúc, hôm nay lại làm phiền bác rồi”.

“Đại thiếu gia yên tâm đi!” Phúc quản gia thận trọng gật đầu. Từ sau tai nạn ở sân bay hôm ấy, đã sắp qua một tháng mà nhị thiếu gia vẫn hôn mê như cũ.

Đến tận hôm nay ông còn nhớ rõ, khi mới tìm thấy tiểu thiếu gia, ánh mắt đại thiếu gia tràn ngập đau thương, ngang ngược mà cố chấp gạt tất cả những người muốn tiếp cận tiểu thiếu gia sang một bên.

Thậm chí ngay cả ông, vài ngày đầu cũng bị ngăn cách hoàn toàn ở bên ngoài.

Đại thiếu gia giống như một dã thú phát cuồng, gắt gao bảo vệ bảo vật duy nhất của nó, điên cuồng công kích những kẻ có ý đồ muốn tới gần. Ông cũng thế, bạn bè của đại thiếu gia cũng thế, ngay cả cha Diệp cũng bị đẩy ra, đại thiếu gia không tin bất cứ kẻ nào, cặp mắt sắc lạnh kia lấp lánh hàn quang, khiến tất cả mọi người khi nhìn thấy đều không nhận được mà run rẩy.

Mãi đến khi bác sĩ tuyên bố đã lấy ra hết mảnh vụn thủy tinh trong cơ thể nhị thiếu gia, hơn nữa còn cam đoan thân thể cậu đang hồi phục rất tốt thì Diệp Cảnh mới khôi phục trạng thái bình thường.

Phúc quản gia trầm thổ dài, ít nhất thì ông cuối cùng cũng được phép đến gần rồi.

Thân thể nhị thiếu gia yếu hơn người bình thường, cho nên thời gian hồi phục cũng dài hơn người thường. Mỗi lần nhìn những vết thương to nhỏ, dài ngắn không đồng nhất trên cơ thể cậu, trong lòng Phúc quản gia lại nhói đau, chứ đừng nói đến đại thiếu gia ngày ngày bôi thuốc cho tiểu thiếu gia, đáng vẻ cẩn thận lúc lau miệng vết thương kia cực kì giống như đang chà lau đồ xứ tinh xảo dễ vỡ, trân quý nhất.

Nhưng.....đã qua một tuần, miệng vết thương dần khép, mà tiểu thiếu gia vẫn nằm im trên giường bệnh, không hề có dấu hiệu hồi tỉnh.

Bác sĩ nói đại nãi Diệp Phong không bị tổn thương gì, nguyên nhân hôn mê có lẽ vì dư chấn, còn về phần tại sao không tỉnh.....

Vị bác sĩ trung niên nhíu mày nói: “Thân thể con người chính là tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời của tạo hóa.....”

Trong tiềm thức của Diệp Phong không muốn tỉnh lại, cho nên cậu vẫn say giấc như thế, trốn tránh thế giới hiện thực.

“Có lẽ chuyện lần này đối với cậu ấy là một đả kích quá lớn, có lẽ cũng vì nguyên nhân nào đó khiến cảm xúc người bệnh không ổn định, trong tiềm thức sinh ra tâm lý trốn tránh.....” Bác sĩ cực lực biện giải đầy lý lẽ, khiến Diệp Cảnh càng thêm lạnh nhạt với cha Diệp.

“Tôi biết, Tiểu Phong nhất định đang rất giận tôi!” Diệp Cảnh lộ ra nụ cười sâu thẳm, sắc mặt tái nhợt, “Em ấy nhất định đang giận tôi vì sao không tỉnh lại sớm hơn, bằng không em ấy cũng sẽ không phải chịu oan ức lớn đến thế! Cho nên chờ đến khi Tiểu Phong tức giận đủ rồi thì sẽ tỉnh lại ngay thôi.....”

42. Chương 42: Anh Em Gặp Mặt

Bác sĩ nói hoàn cảnh cùng hương vị quen thuộc có thể trợ giúp người bệnh đang hôn mê thức tỉnh. Diệp Cảnh đột nhiên nhớ tới chiếc giường bệnh mình nằm khi tỉnh dậy, ngay trên đầu giường có đặt một chiếc gối ôm hình con ếch, khỏe miệng nhất thời.....méo xẹo.

Thân thể bị thương của Diệp Phong về căn bản hồi phục rất tốt, thế nên anh quyết định đưa cậu về nhà, ngủ trên chính chiếc giường cậu thích nhất, kê ngay chiếc gối cậu thích bên cạnh. Bác sĩ tư đến khám hai ngày một lần, sau đó tự tay anh sẽ ôm Tiểu Phong ra ngoài ban công phơi nắng trong chốc lát.

Bác sĩ nói, người bệnh dù đang ở trong trạng thái hôn mê nhưng vẫn có chút ý thức, nếu không ngừng trò chuyện cùng đối phương thì rất có lợi trong quá trình đánh thức người bệnh.

Vì vậy ngày nào Diệp Cảnh cũng giả bộ như Tiểu Phong khỏe mạnh bình thường, chào buổi sáng, chúc ngủ ngon, đem hết mọi chuyện lông gà vỏ tỏi ra để kể, liên miên cần nhắc không dứt như bà thím. Nhưng những chuyện nhỏ nhặt tầm thường ấy lại giống như ánh mặt trời ấm áp khiến người ta an tâm.

Cha Diệp muốn thăm Diệp Phong một lát nhưng bác sĩ tâm lý lại chỉ dạy cận kề, một trong những nguyên nhân khiến người bệnh không muốn thức tỉnh chính là vì ai đó mà người bệnh cho là nguy hiểm, tốt nhất vẫn nên để người đó tránh xa một chút, để người bệnh có cảm giác an toàn hơn.

Cho nên sau khi Diệp Cảnh ném ra vẻ mặt cường ngạnh “thà chết cũng không cho cha tới gần”, cha Diệp lập tức nhượng bộ. Ông không mang nhiều đồ dùng theo, lúc ra sân bay cũng chỉ có Phúc quản gia đến tiễn.

“Nếu Tiểu Phong tỉnh, nhớ rõ.....ít nhất cũng phải thông báo với tôi một tiếng.” Cha Diệp vỗ vai Phúc quản gia, chậm rãi thở dài.

Phúc quản gia nhìn ông chủ nhà mình, người đàn ông từng oai phong lẫm lừng một thời, nay bất tri bất giác đã có tóc bạc, năm tháng không buông tha bất cứ ai, ông thật sự.....đã già rồi.....

.....

Diệp Phong chậm rãi mở mắt, ngay lập tức nhìn thấy con đường đất vàng quen thuộc, hai bên đường tràn ngập màu đỏ quen thuộc, một cơn gió âm u lạnh lẽo thổi qua, tạo nên muôn vàn tiếng vang rét lạnh.

Lại.....trở về nơi này rồi sao?

Diệp Phong trợn trừng mắt nhìn, lặng lẽ tiến lên hai bước, quả nhiên..... Giữa khoảng không gian mịt mờ ảo ảnh, xuất hiện một cây cầu cong cong bằng gỗ, đứng ngay đầu cầu là một bà lão mặt mũi hiền lành, giống như một pho tượng điêu khắc, không biết đã trải qua bao năm tháng.

“Con trai.....” Bà bà chậm rãi đổ ra một bát nước trong suốt, hơi nước bay lên khiến hết thấy tựa như mộng ảo, “Lần này con muốn chọn như thế nào?”

Thâm tâm Diệp Phong chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ.....cậu lại chết rồi sao?

Con người bỗng co rút, sự bất an trào dâng trong tim, nếu anh hai biết cậu đã chết.....thì phải làm sao đây?

“Con muốn tiếp tục quay đầu lại không?” Bà bà cười hiền lành, ánh mắt thăm đăm phong sương qua tháng năm.

“Nếu con cứ chết đi như thế, anh hai chắc chắn sẽ rất đau khổ.....” Diệp Phong lặng lẽ hạ mí mắt, có câu quá tam ba bận, lúc này cậu.....thật sự không còn cơ hội nữa sao?

Tại sao lại chết? Chẳng lẽ lúc ra ngoài cậu đã không cẩn thận đụng trúng thứ gì đó rồi lập tức đi đời nhà ma? Diệp Phong bỗng nhiên nhớ tới kiếp thứ nhất, hình như lúc đó cậu bị bình rượu đập trúng gáy, chết trên đường tới bệnh viện.

Nhưng lần này đâu giống thế, cậu không hề vướng bận điều gì, lại càng không mất hết niềm tin, cậu không muốn tiếp tục chuyển thế luân hồi, cũng không muốn bắt đầu lại một lần nữa nữa. Cho dù mẹ đã chết, cha không cần cậu nhưng cậu vẫn còn một người anh hai mà.....

Có lẽ tình cảm của anh hai dành cho cậu vô cùng vụn vẹo, không được thể tục chấp nhận, nhưng đã chậm mất rồi..... Vì cậu yêu anh hai! Có lẽ bắt đầu chỉ là dựa dẫm, nhưng hiện tại cậu đã thực sự cảm nhận được, bản thân không muốn bị chia tách với anh hai, không muốn bất cứ một người phụ nữ hay một người đàn ông nào đến gần anh hai, cùng anh hai thân mật.

Diệp Phong là người chậm chạp trong tình cảm, nhưng dù có ngu ngốc thế nào thì cậu vẫn biết bản thân đã sinh ra dự vọng độc chiếm anh hai, mà anh hai lại luôn cố ý vô tình dung túng cậu, cho nên sự độc chiếm này ngày càng trở nên mạnh mẽ..... Giống như anh hai đối với cậu.

Chính vì thế, điều anh hai mong muốn cũng là điều mà cậu mong muốn, cho dù bị cả thế giới gạt bỏ, chỉ còn lại hai anh em bọn họ cô độc cũng chẳng sao.....

Diệp Phong theo bản năng lùi lại hai bước, cậu phải rời khỏi nơi này, cậu phải trở về!

Trong giây lát, cậu quay đầu chạy, Diệp Phong mơ hồ nhớ rõ lần trước khi đi tới nơi này, bản thân bị cả một rừng hoa bảo phủ, sau đó.....sau đó.....trở về!

Làm sao đây? Phải làm sao đây? Diệp Phong mờ mịt đứng giữa biển hoa, phóng tầm mắt nhìn bốn phía, bầu trời tối đen rộng lớn không điểm kết, hoa vẫn là hoa, cả ngàn bông hoa đỏ như máu, dường như biển hóa hư ảo, nhìn mà ghê người.

.

Đứng cách đó không xa, Mạnh Bà thở dài, hỏi thế gian tình là chi.....

Cho dù đời đời kiếp kiếp, luân hồi truy đuổi, chung quy cũng vì muốn đạt được kết quả này, như vậy cứ chấm dứt.....đi thôi.

. . .

Trong thoáng chốc, Diệp Phong chỉ cảm thấy trước mắt chói lòa, thân thể được một luồng ánh sáng trắng ấm áp vây quanh, tràn đầy hương vị quen thuộc mà an tâm.

Anh hai.....

Thiếu niên đang thiêm thiếp say ngủ trên giường, lông mi đen láy chợt nhẹ nhàng rung động, giống như một chú chim non đang cố phá vỡ lớp vỏ trứng giòn tan để chui ra, giây dựa hồi lâu rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt long lanh run rẩy, lộ ra sự mê mang vì bị một tầng sương mù bao phủ.....

Đây là đâu?

Phòng ngủ của cậu và anh hai!

Cậu đã trở về rồi!

Hiện tại.....là lúc nào?

Diệp Phong nghiêng đầu, chậm rãi ngồi dậy, nhưng vì đã lâu không vận động nên thân thể mềm nhũn, không nâng được người lên. Diệp Phong theo thói quen vớ lấy chiếc gối hình con ếch mà cậu thích nhất bên cạnh, cúi đầu nhìn sàn nhà mới phát hiện không thấy dép bông đâu, chỉ có một tầng thảm lông dê mềm mại, đi chân trần trên đó cũng không thấy lạnh.

Chập chững được hai bước, đầu hơi choáng, Diệp Phong phải dừng lại nghỉ, bước chân càng lúc càng chậm. Ánh nắng mặt trời mang theo cơn gió nhẹ nhẹ len qua cửa sổ, hương vị ấm áp khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái.

Hiện giờ có lẽ.....đã đến buổi trà chiều rồi ha?! Diệp Phong tròn mắt nhìn, đầu nghiêng sang một bên trầm tư như một bé thỏ ngốc manh, sau đó xoay người đi tới cửa ra vào.

Anh hai đi đâu rồi?

Có tiếng nói chuyện rất khê truyền từ bên ngoài cửa phòng, Diệp Phong lén lút nhếch tai lên hóng, là giọng nói của hai cô gái.

“Hôm nay có đưa nhị thiếu gia ra ngoài phơi nắng không?”

“Bình thường thì có, nhưng hình như hôm nay đại thiếu gia có việc bận, vội ra ngoài rồi”.

“Aish..... Không biết khi nào nhị thiếu gia mới tỉnh đây, biệt thự rộng lớn mà trống vắng quá, ngay cả tôi cũng thấy bức bối lắm này”.

“Người cảm thấy hậm hực nhất là đại thiếu gia mới đúng, cậu không biết vẻ mặt của đại thiếu gia khi mỗi ngày trò chuyện với nhị thiếu gia đâu, chẳng khác nào người yêu tâm tình cả”.

“Xùy xùy xùy, đừng nói lớn như thế, cẩn thận có người nghe được.....”

Hai người đang nói chuyện chính là nữ giúp việc chuyên quét tước biệt thự, lúc thanh âm của họ dần xa, Diệp Phong mới hép mắt bật cười.

Cậu không chuyển thế luân hồi lần nữa, cũng không trở lại quá khứ, cậu đã thực sự quay về rồi.

Ọc ọc ọc ~ Bụng đột nhiên phát ra tiếng vang, hai má trắng nõn của Diệp Phong nhất thời nổi lên một mảng mây đỏ ửng.

Chắc, đã đói bụng rồi, Diệp Phong cúi đầu vỗ về cái bụng nhỏ. Trong khoảng thời gian vừa qua, ngày nào cũng chỉ truyền một ít dịch dinh dưỡng, hại cậu gầy tới mức chỉ còn da bọc xương. Cậu bĩu môi nhéo nhéo cánh tay mềm nhũn chẳng có tý thịt, bất đắc dĩ thở dài thườn thượt.

Cậu đã nhẹ tới mức ngay cả cô giúp việc cũng có thể bế lên được rồi. Diệp Phong ôm gối ếch con, cẩn thận nghe ngóng tình hình ngoài cửa, sau đó, cậu chợt cười khúc khích, thoải mái đẩy cửa đi ra.

Bước từng bước trên cầu thang làm bằng đá cẩm thạch dẫn xuống phòng khách, vừa khéo, Diệp Phong chưa đụng phải người nào hết. Cậu để gối lên ghế sofa rồi mò vào bếp, mở tủ lạnh tìm kiếm đồ ăn.

Vì thân thể cậu không tốt nên lúc ở nhà, hầu như đều bị lệnh cưỡng chế cấm ăn đồ ăn vặt rác rưởi. Nếu đói thì chỉ cần gọi Phúc quản gia, sau đó, cậu ngay lập tức có thể nhận được một chén cháo hoa tự nấu, tinh khiết đến không còn gì tinh khiết hơn, hoàn toàn làm từ thiên nhiên; hoặc là trà bánh, hoặc là thứ gì đó nhà nấu. →_→

Diệp Phong mở tủ lạnh ra, rốt cuộc cũng kiếm được một củ cà rốt màu cam hấp dẫn, cậu vui vẻ cắn khặc một nhát, nhóp nhép nhai nhai cực kì happy.

CHOANG_____một tiếng. Diệp Phong giật mình nhảy dựng lên, thiếu chút nữa phun đồ ăn bị nhai nát bấy trong miệng ra.

Diệp Phong thò đầu ra khỏi tủ lạnh, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt đại dờ của Phúc quản gia, cặp mắt trừng lớn như cái đèn lồng, tựa như đang chứng kiến một chuyện đáng kinh ngạc nhất thế giới.

Bé thổ Tiểu Phong nghiêng đầu, hai má phình lên vì thức ăn, nhìn qua hết như một con sóc nhỏ đang cắn hạt dẻ, cố gắng nhai nuốt. Mãi đến khi cậu cố gắng nuốt được cả miếng bự xuống bụng, linh hồn Phúc quản gia mới từ hệ ngân hà chạy về thân thể, nhảy dựng lên!

Đúng vậy, thật sự là nhảy đấy. Diệp Phong tròn tròn mắt, cậu thề, cậu đã lăn lộn qua ba kiếp mà giờ mới là lần đầu nhìn thấy Phúc quản gia kích động đến thế!

“Nhị thiếu gia!” Phúc quản gia kích động nhào tới, ôm Diệp Phong vào lòng, ra sức cọ cọ cái đầu xù tóc (lông) của cậu, “Nhị thiếu gia, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cuối cùng cũng đã tỉnh..... Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.....”

Diệp Phong im lặng cúi đầu xem xét thứ bị Phúc quản gia choảng vỡ, mảnh vụn vẫn còn nằm la liệt trên sàn, nhìn qua có chút quen mắt. Nếu cậu nhớ không nhầm thì đây chính là bộ sứ men xanh Tuyên Long mà anh hai thích nhất. Cơ mà hiện tại, vị quản gia luôn tự xưng là toàn năng chắc chắn vẫn chưa ý thức được một điều, bản thân vừa mới đập nát món đồ cổ mà chủ nhân nhà mình thích nhất. o()o

Bé thổ nhỏ ngoan ngoãn cọ cọ ngực Phúc quản gia, nhu thuận gọi một tiếng: “Phúc bá gia gia~”

.....

Lúc nhận được thông báo, Diệp Cảnh vẫn đang tham dự một hội nghị. Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, anh theo thói quen cúi xuống, liếc mắt nhìn một cái, nếu là người không quan trọng, ví dụ như....Tiểu Bạch, thì anh chắc chắn sẽ coi như không thấy, trực tiếp tắt máy.

Nhưng khi thấy người gọi tới là Phúc quản gia, não bộ Diệp Cảnh lập tức hiện lên dòng chữ_____ Tiểu Phong đã xảy ra chuyện!

Anh nhấn nút nhận cuộc gọi, vội vàng nói xin lỗi rồi chạy ra khỏi phòng họp.

“Bác Phúc, Tiểu Phong bị làm sao?”

Đầu dây bên kia, vì Phúc quản gia vẫn còn đang trong trạng thái ghen ngào nên giọng nói có chút lạc điệu, càng khiến Diệp Cảnh cảm thấy bất an. Anh quả quyết vào thang máy, xuống hầm gara.

“Bác Phúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải Tiểu Phong bị làm sao không? Có cần gọi bác sĩ hay đưa tới bệnh viện hay không?”

Những câu hỏi liên tiếp khiến Diệp Phong vừa mới giật được điện thoại không nói được gì, nhưng đồng thời, lồng ngực lại giống như vừa được thả một cục cứng ảm áp, nóng hừng hực không thôi.

“Anh hai, anh đừng lo lắng, có lẽ vì bác Phúc không cẩn thận đập vỡ bộ đồ sứ mà anh thích nhất.....”

Diệp Phong bô bô nói đỡ thay cho Phúc quản gia, nhưng cụ thể nói thế nào thì Diệp Cảnh đã hoàn toàn nghe không lọt. Anh chỉ cảm thấy tầm mắt mờ hồ, bên tai cũng ù ù mông lung, trong đầu chỉ có dòng chữ chạy đi chạy lại: Tiểu Phong tỉnh, Tiểu Phong của anh tỉnh rồi! Hiện tại, người đang nói chuyện với anh nhất định là cực kì giống một con thỏ hoạt bát, tràn đầy sức sống.

“Tiểu Phong.....”

“Dạ? Anh hai.”

“Tiểu Phong.....”

“Anh hai?”

“Tiểu Phong!”

“Anh hai.....” Bé thỏ ngập ngừng một chút rồi mềm mại nói, “Em nhớ anh, anh hai, mau về đi”.

“Được! Tiểu Phong ngoan chờ một chút, anh hai sẽ về ngay lập tức!” Diệp Cảnh xuống tới hầm gara, anh đã sớm ném quản lí các ngành đang trợn mắt nhìn nhau trong phòng họp ra khỏi đầu.

Em trai tỉnh, Tiểu Phong tỉnh, bảo bối của anh cuối cùng cũng tỉnh giấc rồi! Diệp Cảnh bị sự hưng phấn đạt đến level max đốt hồng não, dọc đường đi không biết đã vượt bao nhiêu cột đèn đỏ.

Kỹ thuật thuần thục, vững vàng khiến người đang lái một chiếc xe đời cũ đi phía sau anh phải trợn tròn mắt.

“Con mẹ nó, đầu năm nay có nên xét duyệt xe Bentley trở thành xe đua hay không?!”

.

Diệp Cảnh chạy thẳng về biệt thự, lần đầu tiên anh cảm thấy khoảng cách từ công ty về nhà sao mà xa đến thế, mỗi phút mỗi giây đều cực kì dài. Về đến nhà, một người có bệnh sạch sẽ thành cuồng như anh thậm chí còn quên cả đổi giày, chạy luôn vào phòng khách.

“Anh hai?” Bé thỏ con nghiêng đầu hóng, trong tay còn cầm một chiếc thìa, trước mặt là chén cháo vẫn còn toát ra hơi nóng nhẹ nhẹ.

Phúc quản gia có chút ghét bỏ nhìn chiếc giày da dưới chân đại thiếu gia, cuối cùng vì lo lắng đến chuyện bản thân vừa nảy cũng nhất thời kích động, đập nát bộ sứ men xanh Tuyên Long của đại thiếu gia, cho nên ông không dám nói gì nữa, chỉ yên lặng xoay người rời khỏi phòng khách, để lại không gian cho hai anh em.

“Anh hai~” Bé thỏ gọi to, lập tức nhào vào lồng ngực rộng lớn của anh trai.

Diệp Cảnh theo thói quen dang rộng hai tay, gắt gao ôm bé thổ lông xù vào trong ngực, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương, không gian xung quanh tản mát hương vị quen thuộc, anh thỏa mãn dụi đầu vào cằm cổ trắng nõn của Tiểu Phong, nhẹ giọng nỉ non, quyến luyến vô hạn:

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, Tiểu Phong.....”

43. Chương 43: Bị Ăn Tươi Rồi

“Anh hai, anh buông em ra ah.....” Bé thổ kháng cự, anh hai ôm lâu quá à, cậu còn chưa ăn xong cháo, bụng bị đói nha.

Diệp Cảnh hôn hôn chớp mũi bé thổ nhỏ, khiến Tiểu Phong đang dựa vào lồng ngực anh giật mình, vội vàng bịt chặt mũi, tim đập thình thịch. Diệp Cảnh nhất thời cảm thấy bản thân giống như đang cưng chiều mèo nhỏ, bé thú cưng được anh vuốt ve thỏa mãn cọ cọ, anh nhin không được cúi xuống, vô cùng chuẩn xác đáp lên làn môi mê người của cậu.

Nhẹ nhàng cắn mút, đầu lưỡi như có như không vẽ quanh đôi môi, từng chút từng chút một nhấm nháp xâm nhập.....

Diệp Phong gần như đã theo bản năng chủ động nghênh đón, khoe miệng hé mở, đầu lưỡi linh hoạt của Diệp Cảnh lập tức tiến công thần tốc, câu dẫn cái lưỡi nhỏ của cậu, cuốn vào nhau gắt gao triền miên.

“Ừ.....” Nụ hôn thật dài thật sâu trôi qua, Diệp Phong rốt cuộc cũng có cơ hội hít thở không khí. Cậu hé miệng, tham lam hô hấp từng nhịp, trống ngực đập phập phồng. Bé thổ nhỏ Tiểu Phong có chút buồn bực, mỗi lần hôn môi, anh hai hình như không cần hô hấp nữa hay sao ấy, tóm được cậu là có thể hôn đến nửa ngày, khiến cho cậu nhiều khi thiếu chút nữa đã thiếu dưỡng khí mà ngất xỉu.

Nhưng lần này, Diệp Cảnh không giống như mọi khi, hôn môi xong sẽ dừng lại, mà tiếp tục chuyển qua mút vành tai Tiểu Phong.

“Anh hai.....” Diệp Phong bất an vặn vẹo thân thể, theo bản năng muốn nghiêng đầu trốn, nhưng lại bị Diệp Cảnh nhanh tay ôm chặt trong ngực.

“Tiểu Phong~” Giọng nói của Diệp Cảnh lúc này có chút khàn khàn trầm thấp, so với trước càng thêm tràn ngập từ tính hấp dẫn.

Vành tai bị nhẹ nhàng cắn mút, cảm nhận được rõ ràng đầu lưỡi ẩm ướt mà linh hoạt khiêu khích. Diệp Phong chỉ cảm thấy thân thể mình lúc này có gì đó rất lạ, giống như bị điện giật, tê tê nhưng rất thoải mái, khiến cậu nhin không được rên rĩ.

“Ừ.....Anh hai, đừng liếm nữa ~” Tuy nói lời cự tuyệt nhưng hành động của cậu lại hoàn toàn trái ngược, ngẫu nhiên sẽ lộ ra ý muốn ý lại vào sự cưng chiều anh cho.

Diệp Phong không hề bài xích động tác thân mật quá mức ấy, thậm chí còn chủ động đáp lại, không thể nghi ngờ càng khiến Diệp Cảnh tin rằng Tiểu Phong cũng không ghét anh như anh nghĩ, hơn nữa.....còn thật sự thích!

Sự vui sướng xông thẳng lên đại não Diệp Cảnh. Diệp Phong mơ màng mở mắt ra, trong tâm trí cậu lúc này chỉ còn ánh mắt càng lúc càng tối, càng lúc càng thêm thâm thúy của anh trai, giống như giữa đêm đông lạnh giá, đột nhiên có một ngọn lửa ấm áp bùng lên vậy.

“Tiểu Phong, ngoan ngoãn trở thành người của anh hai được không?” Giọng nói khàn khàn mang theo hơi thở ấm nóng, tựa như ma vương đến từ địa ngục sâu thẳm, tràn ngập sự hấp dẫn khiến người ta mê luyến.

Bé thổ nhỏ mê man tròn tròn hai mắt, khuôn mặt trắng nõn dần chuyển hồng, nhất thời nhin không khác nào quả táo chín đỏ.

“Em muốn.....mãi mãi được ở bên cạnh anh hai!” Bé thổ ngập ngừng một lúc rồi nói.

Vĩnh viễn cùng một chỗ, mãi mãi bên nhau tới lúc chết!

“Được, vĩnh viễn bên nhau, anh hai sẽ luôn ở cạnh em, chỉ muốn mình em, cho nên Tiểu Phong của anh cũng phải mãi mãi ở bên anh hai, chỉ đợi chờ anh hai, được không?”

“Vâng!” Bé thỏ híp mắt cười, nụ cười đơn thuần mà chân thành, tha thiết.

Anh zai Diệp Cảnh đang định hóa thân thành sói đột nhiên cảm thấy khó có thể ra tay o()o! Em trai anh đơn thuần quá à, chỉ cần vài câu dụ dỗ đã có thể lừa tới tay, thật sự ra ngoài sẽ không sao chứ? Nhờ sau này Tiểu Phong hiểu hết mọi chuyện, liệu có trách anh hay không?

Cổ lẽ vì đã quá để ý nên một người luôn làm việc quyết đoán, tác phong lạnh lùng sắc bén như Diệp Cảnh lại tự nhiên có chút do dự.

“Anh hai?” Bé thỏ nhỏ đang vô cùng ngoan ngoãn nằm ngửa trên ghế sofa, thấy anh trai ngẩn người liền khó hiểu, nghiêng đầu hỏi. Rồi đột nhiên cậu bật dậy, cọt sọt vào lồng ngực Diệp Cảnh, giống như một con gấu koala ôm cây, túm chặt lấy cổ anh.

Nơi mẫn cảm vô tình bị chà xát qua lại, Diệp Cảnh chỉ cảm thấy hạ thân chợt căng thẳng. Vật nhỏ Tiểu Cảnh nhà anh rất tự giác bật người đứng thẳng, không chệnh không lệch, vô cùng chuẩn xác chọt đúng vào mông Tiểu Phong.

“Anh hai.....” Diệp Phong giật nảy mình, cậu biết đó là thứ gì, sắc mặt lập tức mang vẻ xấu hổ cực rõ ràng, giống như cảm thấy bản thân vừa làm chuyện sai trái, bé thỏ nhỏ yên lặng xê dịch vị trí, chân tay lỏng lẻo muốn tụt xuống dưới.

Diệp Cảnh nghiêng đầu cọt cọt đám tóc mềm mại trên đầu bé thỏ, thả cậu ngồi trên sofa một lần nữa.

“Chờ anh hai một lát nhé.” Diệp Cảnh cúi xuống hôn lên trán Tiểu Phong, sau đó đứng thẳng dậy, muốn vào WC dùng cô nương năm ngón giải quyết vấn đề sinh lý một chút. Nhưng vừa xoay người, bé tiểu bạch thỏ ngu ngốc nhà anh lại đột nhiên nhồm dậy, túm lấy góc áo anh.

Mái tóc xoắn xoắn nằm úp sấp trên trán, đôi mắt đen to tròn lúng liếng, làn da trắng nõn yếu ớt vì bệnh sao mà hấp dẫn đến thế, khiến người ta nhìn không được sinh ra khoái cảm muốn chà đạp đối phương.

“Sao vậy?” Diệp Cảnh cố gắng áp chế khát vọng đang kêu gào trong tim, dùng thanh âm dịu dàng trước sau như một để hỏi, nhưng dục vọng dày đặc trong đáy mắt lại không thể che giấu.

Bé thỏ Tiểu Phong cúi đầu ngẫm nghĩ, không biết vô tình hay cố ý để lộ ra cẳng cổ nõn nà, da thịt tinh tế nhẵn nhụi như bạch ngọc.

Đáy mắt Diệp Cảnh càng thêm thâm trầm, chỉ cần liếc mắt xuống là có thể thấy da thịt trắng nõn như ẩn như hiện trong lớp quần áo kia, hạt “đậu đỏ” trên người không ngừng thấp thoáng.

“Anh hai~ để em giúp anh.....” Thanh âm nhỏ nhỏ giống như bé mèo mới sinh, tinh tế mà mềm mại, dễ dàng khơi gợi sự dịu dàng từ tận sâu trong tim người nghe. Diệp Cảnh lúc này chỉ cảm thấy cả người đều ngây dại!

“Em nói cái gì?” Diệp Cảnh giật mình quay đầu lại, đôi mắt nhú lại đầy gian tà nhìn chằm chằm bé thỏ, “Tiểu Phong, em vừa nói cái gì?”

“Không có gì ~” Rặng mây ửng đỏ lan dần từ mặt xuống tận cổ nháy mắt đã tố cáo bé thỏ. Cậu rúc đầu vào gối, vùi cả người vào ghế sofa, chỉ để lại phần gáy cho anh trai nhìn.

Bé thỏ Tiểu Phong lúc này mới thực sự nhận ra rằng bản thân không phải là con thỏ chân chính, bởi vì cậu không có lông mao có thể che kín làn da của mình.

Má ơi QAQ, vừa nãy rốt cuộc cậu bị cái gì nhập thân vậy, dám nói ra cái câu kinh thiên động địa đến thế?

Giúp anh hai.....bằng tay chắc?

“Tiểu Phong?”

Mông vị vỗ vài phát, bé thỏ lắc đầu quây quây, ra vẻ không muốn nghe.

“Tiểu Phong đang ngưng ngưng sao?” Ông anh trai đã man cố nhin cười hỏi.

QAQ Anh hai, làm ơn đừng nói nữa mà

~ “Tiểu Phong, không phải nói muốn giúp anh hai à? Hiện giờ anh hai phải nhin vất vả lắm đó.....” Ngừ điếu mang dụng tâm sâu xa, một bàn tay to dày mà ầm áp chậm rãi di chuyển dọc từ mông tới thắt lưng Diệp Phong, vuốt ve cực kỳ có kỹ xảo, như có như không chạm tới điểm mẫn cảm nhất trên người cậu. Bé thỏ nhỏ tứ chi mềm nhũn, thân thể yếu ớt dính chặt vào ghế sofa.

“Ừm.....” Cậu nhin không được ép sát vào lòng bàn tay anh hai cọ cọ vài cái, da thịt được vuốt ve, lưu lại độ nóng như lửa đốt.

“Anh hai?” Cái gối che trên đầu bị lấy ra, gương mặt đẹp trai ngời ngời của Diệp Cảnh lập tức đập thẳng vào mắt, khiến Diệp Phong ngơ ngác nhìn chằm chằm vài giây. Mãi đến khi tay anh hai xoa đến vùng xương sống, Tiểu Phong mới bắt giác giật mình, cảm nhận sự tê dại trước nay chưa từng có, thoải mái đến mức làm cậu nhin không được muốn “bị” vuốt ve nhiều hơn.

Mà trong mắt Diệp Cảnh lúc này, em trai bảo bối nhà anh cực kỳ giống một con mèo nhỏ thỏa mãn vì được phơi nắng, thoải mái uốn cong thân mình, sung sướng híp mắt lại.

“Tiểu Phong, anh hai giúp em trước được không?” Dứt lời, Diệp Cảnh lập tức tháo thắt lưng gài trên quần em trai ra, ‘móng vuốt tội ác’ không chút do dự nắm ngay lấy Tiểu Phong mà mình mơ ước đã lâu.

“Ừ a~” Đây là lần đầu tiên nơi riêng tư được một bàn tay ầm áp như thế bao phủ, Diệp Cảnh mới chỉ vuốt qua hai cái, Diệp Phong đã nhin không nổi phát ra tiếng rên kích thích, đỏ mặt hừng phấn.

“Anh hai, ừm.....a.....”.

“Sao vậy Tiểu Phong, cảm giác thế nào, hửm?” Nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Tiểu Phong, Diệp Cảnh chỉ cảm thấy dự vọng của bản thân càng thêm cứng rắn, hận không thể lập tức bỏ nhào vào người em trai bảo bối, mạnh mẽ xỏ xuyên. Tựa như vô số cảnh tượng trong mơ, được hôn đôi môi của cậu, giữ lấy cậu, nhìn thấy cậu rên rỉ, thở dốc vì kích tình, đè lên thân thể cậu, khiến cậu bật khóc, cầu xin tha thứ.....

“A _____” Rất nhanh, Diệp Phong liền bắn ra, khoái cảm như điện xẹt xông thẳng lên đại não, để lại tầng tầng gợn sóng, khiến linh hồn cũng phải nhộn nhạo.

Diệp Phong thỏa mãn nhìn giống hệt một vật cứng, lẳng lẳng cuộn tròn trên ghế sofa, mãnh liệt thổ hồng hển, làn da xinh đẹp còn phỉm một tầng hồng nhuận phấn nộn, ngon miệng không thể tả.

Diệp Cảnh nuốt nuốt nước miếng, tựa như bị mê hoặc, cúi đầu gặm cắn hạt đậu đỏ quuyền rũ trên ngực cậu, dùng đầu lưỡi cắn thận ma xát, răng nanh nhẹ nhàng cắn xé. Mãi mê, chăm chú giống như đang mút vào miếng bánh thơm ngon nhất thế giới, khiến anh luyến tiếc, không muốn nhả ra.

Diệp Phong nhất thời bị kích thích kinh hô một tiếng: “Đừng mà anh hai, á a a a a.....”

Cậu không hiểu được cảm giác này là khó chịu hay ngứa ngứa nữa, chỉ cảm thấy toàn thân râm ran như kiến bò, bên trái liên tiếp bị kích thích khiến bên phải cũng cứng rắn ngứa ngáy, muốn được mút liếm.

“Ừ ~ anh hai.....” Bé thỏ nhỏ Tiểu Phong đã hoàn toàn mất ý thức, theo bản năng ôm lấy đầu anh hai, hơi thở nóng hừng hực phả bên tai Diệp Cảnh, “Anh hai, bên phải..... Ừm a~ bên phải a.....”

Diệp Cảnh chợt nảy sinh ác ý, cắn mạnh đầu nhũ một phát, bé thỏ nhỏ cả kinh hét ầm lên!

“Bên phải cũng muốn phải không?” Diệp Cảnh dụ dằng vuốt ve, bàn tay không ngừng biến hóa mọi góc độ, an ủi tiểu đậu đỏ bên phải. Bé thỏ mặt đỏ bừng, điên cuồng dụ đầu vào lòng ngực anh hai, thỉnh thoảng phát ra tiếng nức nở chọc người yêu thương.

Cảm giác được Tiểu Phong lại cứng lên, chọc thẳng vào bụng anh, đôi mắt Diệp Cảnh bị tình dục che lấp, thoáng chốc rực cháy sáng ngời.

“Tiểu Phong..... trở thành người của anh hai được không?”

Bé thỏ nhỏ mơ mơ màng màng gật đầu, nhu thuận ghé sát vào ngực anh hai, mái tóc đen ảm ướt vì mồ hôiбет dính trên trán. Diệp Cảnh cúi đầu vuốt ve đôi môi quuyền rũ ngay trước mắt, bắt đầu nụ hôn sâu triền

miên, một bàn tay chậm rãi lướt qua xương quai xanh nhỏ bé của thiếu niên, lặng lẽ luồn vào cấn cổ sâu thẳm.....

“Tiểu Phong.....” Nụ hôn chấm dứt kéo theo sợi ngân tuyến chảy dọc bên khóe môi, trượt sâu xuống cổ cả hai, tại nên độ cong rõ nét.

Trên tay vẫn còn dính tinh chất khi Tiểu Phong bắn ra lần đầu tiên, mang theo chút ẩm ướt nhẹ nhàng di chuyển, chạm lên nếp nhăn ngoài cửa vào. Từng chút từng chút một xoa nắn, từng chút từng chút một tham nhập, chỉ cần tưởng tượng đến cái miệng nhỏ nhắn kia chốc nữa sẽ cắn nuốt cây gậy to lớn của mình, Diệp Cảnh lập tức cảm thấy hạ thân nóng hừng hực như bị lửa thiêu đốt, căng đầy như muốn phụt ra.

Một ngón tay vừa mới tiến vào, Diệp Phong nhú mày nhăn nheo, Diệp Cảnh thừa cơ cấn lên cổ họng cậu, đau đớn thoáng chốc ập đến, mang theo sự kích thích mãnh liệt khi bị uy hiếp, lập tức dời đi sự chú ý của cậu.

Hai ngón tay tiến vào, Diệp Phong bắt đầu khó chịu giãy dụa, ý đồ muốn thoát khỏi cảm giác khác thường kia, mi tâm nhú lại khiến Diệp Cảnh đau lòng, nhưng dưới tình huống này, anh đã không thể lùi bước được nữa.

Ba ngón tay thành công thâm nhập, Diệp Phong ôm chặt lấy cổ anh hai, sự khó chịu mãnh liệt kích thích tuyến lệ, bé thỏ nhỏ chớp chớp đôi mắt phiếm hồng, nhịn không được bắt đầu thấp giọng cầu xin.

“Anh hai, dừng, dừng làm nữa.....A~” Không biết đã chạm tới chỗ nào, một luồng điện xẹt đột nhiên xuất hiện, khiến Diệp Phong hét ầm lên.

“Là nơi này à ~” Diệp Cảnh thích thú cố ý kéo dài ngữ điệu, làm cho bé thỏ lập tức cảm thấy hoảng sợ.

“Anh hai~” Bé thỏ chớp chớp đôi mắt to tròn ngập nước, ý đồ ra vẻ đáng thương để chạy trốn, nhưng.....vào giờ khắc này, Diệp Cảnh đã hoàn toàn rơi vào tình trạng tỉnh ngủ thượng não, trong mắt anh, dáng vẻ ngọc manh của bé thỏ ngoan hiền đã bị biến thành ý tứ “mặc người hái” mất rồi.

“Dừng sợ Tiểu Phong, anh hai sẽ làm em thật thoải mái, thật thoải mái....”

Diệp Cảnh vừa nói vừa rút tay ra, sự trống rỗng ngăn ngủ khiến đáy mắt Diệp Phong thoáng mờ mịt, nhưng ngay sau đó, một cây gậy nóng hừng hực không biết từ đâu xông tới, để ngay trước cửa huyệt ướt át của cậu.

Diệp Cảnh ưỡn thẳng thắt lưng, lập tức đâm sâu vào trong!

“AAAAAA.....”

“Tiểu Phong!”

...

“Tiểu Phong ngoan, thả lỏng, thả lỏng nào, đừng căng thẳng.....”

“Ng ngoan~ mở rộng chân ra một chút, đúng, ngoan ngoan kẹp lấy thắt lưng anh hai, kẹp chặt hơn nữa.....”

...

“Hức, nhẹ thôi ~ ư a.....anh hai.....”

“Không, dừng..... chậm một chút, chậm một chút, ưm a a a a~”

...

Quá trưa, giữa phòng khách tĩnh lặng, tiếng rên rỉ ư ư a a đầy kích tình, tiếng da thịt đập vào nhau, tiếng nước dịch ma xát trong hạ thể càng rõ ràng hơn bao giờ hết, khiến hai anh em đang giao hợp càng thêm phấn khích, càng thêm hưng phấn.

Trầm tĩnh canh giữ ngoài cửa phòng khách, Phúc quản gia cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, do dự không biết nên đi chuẩn bị cơm tối hay là vẫn đứng ở đây, tiện thể nhìn xem sức chịu đựng của đại thiếu gia đến đâu? = = Bạn đang ?

Người giúp việc A B C đứng đằng xa len lén liếc nhìn quần gia một cái, sau đó châu đầu vào bàn tán, chẳng hiểu vì sao hôm nay ông lại nhìn đời đầy cảm phần như thế..... = =

44. Chương 44: Bị Ăn Lăn Thứ Hai

Vui sướng qua đi, nhịp thở của hai người đều có chút nặng nề, mồ hôi cùng thứ ai cũng biết là gì đầy dấp dính trên da, khiến người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Bé thỏ nhỏ mơ mơ màng màng cọ cọ vào lồng ngực anh hai, lăn đùng ra hôn mê. Một cơn gió lạnh thổi qua khiến bé thỏ đang hoàn toàn trần trụi rùng mình, theo bản năng muốn rúc vào ngực Diệp Cảnh mà ngủ.

Da thịt cận kề làm bùng phát lửa nóng, khiến Diệp Cảnh vừa mới phát tiết xong lại cương lên lần nữa, thứ đó rất không biết mệt mỏi ngóc đầu nổi dậy. Nhìn bé thỏ đang cuộn tròn người ngủ trong lồng ngực mình, Diệp Cảnh thậm chí thở dài, đây là lần đầu tiên của Tiểu Phong, anh không thể ép cậu được!

Diệp Cảnh cố gắng áp chế dục vọng, cẩn thận rời khỏi thân thể Tiểu Phong, ma xát nóng bỏng trong dũng đạo nhỏ hẹp khiến anh kiềm chế không nổi mà rên lên một tiếng. Bé thỏ hình như cũng cảm thấy có gì không ổn, mày hơi nhíu lại, cửa huyết theo bản năng co rút. Cái cảm giác vừa nhanh vừa nóng kia làm Tiểu Cảnh nháy mắt biến thành “Đại” Cảnh, luồng điện kích thích xông thẳng lên não, đánh vào nơi sâu nhất của tâm hồn.

“Tiểu Phong.....” Khoái cảm truyền dọc sống lưng khiến Diệp Cảnh khó có thể không run rẩy, anh cúi đầu rên rỉ một tiếng, hơi thở càng thêm nặng nề.

Diệp Cảnh thuận theo bản năng, cúi thấp xuống hôn lên cổ Tiểu Phong, nhẹ nhàng cắn mút, dán chặt vào làn da mềm mịn của người dưới thân, dần nhen nhóm lửa nóng. Nụ hôn chạy dọc từ ngực bé thỏ thấp đến hông, để lại một chuỗi hôn ngân, màu xanh tím nổi bật trên làn da trắng trẻo, càng làm tăng thêm vẻ phong tình gợi cảm chết người.

Thiếu niên có làn da trắng nõn khiến từng dấu vết hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết, nhìn qua giống như vừa bị làm nhục, vẻ xinh đẹp ấy thật vô cùng kinh tâm động phách.

Diệp Cảnh bị mê hoặc, lý trí tựa như trong nháy mắt đã bỏ anh cả quãng xa, anh nhìn không được động thân, từng động tác nảy lên nhẹ nhàng mà cũng đầy mạnh mẽ. Cẩn thận tách chân Tiểu Phong ra, nhích từng bước vào sâu hơn nữa, không nhanh không chậm nhưng rất có sức, mỗi lần va chạm đều có thể khiến vùng kín của hai người dính sát vào một chỗ.

“Á.....ừ.....” Trong lồng ngực, bé thỏ như cảm giác được gì đó, theo bản năng vịn vào vòng eo, dường như muốn trốn tránh, lại tựa như đón ý hòa theo.

.....

Đợi cho đến khi đợt công kích thứ hai hoàn toàn chấm dứt, ghế sofa được bọc chất liệu da cao cấp đã sớm bị đè ép vô cùng thâm trọng. Nhìn dấu vết trắng trợn kia, chỉ cần là người có mắt cũng biết trên đó vừa diễn ra chuyện gì.

Cũng may người hầu nhà họ Diệp đã được dạy dỗ thành quen, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chôn trọng bụng tối lúc chết, cho nên chẳng cần phải sợ gì hết.

Đáy mắt Diệp Cảnh tràn ngập ôn nhu nhìn bé thỏ nhỏ đã hoàn toàn mệt mỏi, đang cuộn tròn trong lồng ngực mình, khóe miệng này giờ vẫn luôn cong lên, treo đầy ý cười thỏa mãn mà cưng chiều.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh mặc quần áo cho bé thỏ khóa thân, nhẹ tay lau đi dấu vết ẩm ướt trên cơ thể cậu, sau đó dịu dàng hạ xuống nụ hôn trên cái trán mướt mồ hôi của cậu.

Dường như đang mơ thấy điều gì đó rất vui vẻ, bé thỏ nghiêng đầu, thỏa mãn cọ cọ vào cảm anh hai, rồi tiếp tục vùi đầu chìm vào giấc ngủ. ~zz

Ngay lúc anh hai ôm em trai bảo bối rời phòng khách, chuẩn bị lên cầu thang về phòng ngủ, thì gặp ngay Phúc quản gia đang vô cùng nghiêm túc canh gác ngoài cửa.

“Đại thiếu gia, đến giờ cơm tối rồi.” Phúc quản gia nén giận lườm đại thiếu gia một phát, tiểu thiếu gia đã nhiều.....ngày nay không ăn uống được gì, khiến thân thể gầy gò thành như thế này, vất vả lắm mới tỉnh lại, ông vẫn còn chưa kịp bồi bổ gì cho tiểu thiếu gia mà, đại thiếu gia rất quá đáng biết không, chưa gì đã giờ móng vuốt ra xé thịt người ta rồi.

Thật là, trước khi xuống tay thì cũng phải nuôi cho béo đã chứ, đại thiếu gia là đồ không biết chừng mực, sau này chắc chắn sẽ bị phá sản!

Từ từ, hình như lạc đề rồi! = = Phúc quản gia đúng lúc dừng lại lồi suy nghĩ bay cao bay xa.

“Bác nấu cho Tiểu Phong một chén chè hạt sen đi.” Diệp Cảnh chợt nhớ tới bát cháo hoa mà Tiểu Phong vẫn chưa ăn hết, sau khi làm cái việc tiêu hao thể lực kia, nếu nửa đêm tỉnh dậy mà không có gì ăn, bé thỏ nhất định sẽ gào khóc kêu đói mất.

Phúc quản gia nhìn bóng lưng dần khuất sau hành lang của đại thiếu gia, bỗng nhiên nhớ tới bộ phim đồng tính đã xem từ ngày trước. Trong phim cũng có đoạn như thế này, khi XXOO, người ở mặt trên hình như sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh lực. Đại thiếu gia nhà ông ban ngày phải đi kiếm tiền nuôi cả nhà, buổi tối còn muốn cùng tiểu thiếu gia nói chuyện yêu đương (?), nhờ đâu thân thể mệt mỏi quá thì cực kỳ không tốt. Phúc quản gia luôn tự nhận mình là một quản gia ưu tú, vì thế lập tức cân nhắc, ngày mai có nên mua hai phần dương tiên để giúp đại thiếu gia nấu canh đại bổ.....hay không? (dương tiên: cái ấy ấy của con dê =))))))

Về phần bộ sứ men xanh Tuyền Long kia, Phúc quản gia lập tức lựa chọn khả năng mất trí nhớ, Diệp Cảnh vẫn còn hoa tâm nộ phóng khi em trai bảo bối thức tỉnh mà, còn đâu tâm trí quản đến chuyện đồ sứ gì đó chứ.

...

Diệp Cảnh giúp Tiểu Phong rửa sạch thân thể, mặc cho cậu bộ quần áo ngủ bằng nhung, hình con thỏ mới mua, sau đó đặt cậu nằm trên giường. Bé thỏ nhỏ mềm mại ngốc ngốc, theo thói quen chui tọt vào lồng ngực anh hai, hai cái tai dài dài trên đầu vì thế cũng rất vô tội cọ cọ trên da anh, cảm giác thật ngứa ngáy.

Diệp Cảnh bật cười trong vô thức, từ đáy lòng nảy lên một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn cùng vui mừng. Cuối cùng, thứ anh phải đối mặt đã không còn là bức tranh thiếu niên im lặng ngủ say nữa, mà là một bé thỏ nhỏ hoạt bát, lúc nào cũng thích nói thích cười.

Đây mới chính là Tiểu Phong của anh, em trai bảo bối nhà anh, người mà anh yêu thương nhất.

.

Nửa đêm, Diệp Phong quả nhiên bị đói tới tỉnh, vừa mở mắt liền phát hiện anh hai đang ôm cậu thật chặt trong vòng tay, ngay cả chân cũng bị quấn lấy, khiến cậu không thể động đậy.

Bé thỏ nhỏ cảm giác bản thân hiện tại hoàn toàn giống như một cái gối ôm bị người ta đè ép. T^T

Chớp chớp mắt, bé thỏ không muốn đánh thức anh hai dậy, trực giác nói cho cậu biết, đã lâu lắm rồi anh hai chưa được say giấc bình yên đến thế.

Cơ mà..... bụng rất là hợp tình hợp lý kêu ọc ọc vài tiếng, bé thỏ Tiểu Phong khổ sở liếc cái bụng lép kẹp của mình một cái, thầm nghĩ, mình có nên cố thử chui ra không?

“Tiểu Phong?” Diệp Cảnh chậm rãi mở mắt, đáy mắt còn phủ một lớp sương mù mỏng manh. Cúi xuống liền thấy em trai bảo bối nhà mình đang cau mày: “Sao vậy, đói bụng à?”

Anh trai đại nhân vô cùng thân thiết hôn lên mi tâm đang nhíu lại kia, đáp lại anh, bé thỏ cực lực gật đầu như trống bỏi.

“Đói ~” Bé thỏ bĩu môi, nhớ tới bát cháo hoa vẫn chưa được ăn hết kia, có chút tủi thân phồng má. Nếu không phải tại anh hai đột nhiên trở về làm gián đoạn, cậu chắc chắn đã ăn hết bát cháo ấy rồi.

Diệp Cảnh buông lỏng ‘trói buộc’ với Tiểu Phong ra, chọc chọc hai má hồng hồng của cậu, không hiểu vì sao bỗng nhiên bật cười khúc khích.

“Được rồi được rồi, tại anh hai không tốt! Tiểu Phong đừng giận, để anh giúp em đi lấy đồ ăn ngon được không?” Cọ cọ chớp mũi vào mặt thiếu niên, chỉ cần cúi xuống là có thể thấy một chuỗi ô mai màu đỏ, giống như dấu chứng minh, càng nhìn càng làm Diệp Cảnh sáng khoái hài lòng.

Bé thỏ giãy dụa muốn ngồi dậy: “Em cũng đi ~”

Bịch_____ Tay chân bé thỏ bỗng nhiên nhũn ra, khiến thân thể ngã phịch xuống đệm. Diệp Phong mờ mịt cúi đầu, lúc này mới chợt chú ý tới, cánh tay vốn trắng nõn của mình không biết từ khi nào đã bị những nốt xanh tím che kín cả mảng lớn, nhiều như bị con gù đốt, dọa cậu nhất thời nổi da gà.

“Sao thế Tiểu Phong?” Rõ ràng cảm nhận được thân thể trong lòng cứng đờ, ngay đến tóc gáy cũng dựng đứng lên, Diệp Cảnh sợ bệnh tình của Tiểu Phong tái phát, lập tức khẩn trương hỏi.

“QAQ Anh hai~” Bé thỏ nhỏ nức nở, dụi đầu vào lồng ngực anh hai nhà mình, “Hình như em bị một loại bệnh rất lạ ~”

“Bệnh gì?” Ông anh càng thêm căng thẳng vội vàng.

“Trên người em có thật nhiều vết tím kì lạ QAQ~” Hu hu, sẽ không bị anh hai ghét bỏ đấy chứ?

Diệp Cảnh: “.....”

Nhìn người trước mắt tỏ vẻ “nếu anh dám ghét bỏ em, em lập tức sẽ khóc cho mà xem”, anh trai đại nhân tự nhiên không biết nên nói gì mới tốt.

“Tiểu Phong đừng sợ, đây không phải là bệnh.....” Nghĩ nghĩ một lúc, anh hai quyết định ăn ngay nói thật, an ủi cái đầu xù tóc ngốc mạnh đang dựa vào ngực mình, “Chỉ là tại anh hai không cẩn thận để lại vết hôn thôi, sau này Tiểu Phong phải dần quen đi ha~”

Vết hôn? Bé thỏ chớp chớp đôi mắt to tròn ngập nước, cậu biết hôn ngân là thế nào á, là dấu vết do hôn môi để lại thôi mà..... Nhưng những dấu hôn trên người cậu đã đạt tới trình độ dày đặc level max đó biết không! !! Quả nhiên nhìn không khác gì vừa cùng nhím nhỏ đại chiến! TT^TT

= =

“Thân thể Tiểu Phong lúc này chắc vẫn còn mệt đúng không, nghỉ ngơi trước đi, chờ anh hai đi lấy đồ ăn về nhé?”

Bé thỏ nhỏ ngơ ngác gật đầu, mãi đến khi mắt thấy anh hai mở cửa phòng bước ra ngoài, cậu mới xóc ổ chăn lên, cẩn thận đánh giá thân thể của chính mình.

Trên người cậu đang mặc một bộ đồ ngủ mới, trắng từ trên xuống dưới, tất đi dưới chân cũng tiếp màu trắng, trên đầu còn đội mũ thỏ. Bé thỏ chậm rãi kéo quần lên, dấu hôn ngân kia càng lên cao càng rõ, mạnh mẽ đập thẳng vào mắt cậu.

Nếu nói thân thể chẳng qua chỉ là bị dấu hôn che kín, thì hai bên thắt lưng cùng cái nơi khó nói nhất lại xanh tím cả mảng lớn, hoàn toàn vô cùng thê thảm.

Diệp Phong bị phản giật giật chiếc mũ trên đầu xuống, QAQ anh hai rốt cuộc đã dùng bao nhiêu sức a~ cậu phải chờ bao lâu thì thân thể mới tiêu hết dấu vết này đây?

Vì thế, chờ đến khi Diệp Cảnh trở về phòng, liền thấy ổ chăn phồng lên một đống, mà bé thỏ nhỏ ngoan ngoãn nhà anh cũng chẳng thấy bóng dáng.

Diệp Cảnh bắt đầu dĩ mỉm cười, đặt bát cháo lên chiếc bàn đầu giường.

“Tiểu Phong?” Anh túm túm chăn, bé thỏ bên trong cũng nắm chặt, không chịu thò đầu ra.

“Tiểu Phong ngoan, mau ra nào, chùm chăn sẽ bị ngạt khí!”

“Ừ.....”

Đến khi Diệp Cảnh lôi được bé thả ra khỏi chăn, không biết thật sự là vì thiếu khi hai vì nguyên nhân nào khác mà cả người Tiểu Phong đổi màu đỏ mọng như một quả hồng chín.

Sờ sờ trán xác nhận em trai nhà mình không bị cảm mạo, cũng không bị phát sốt, Diệp Cảnh lúc này mới ôm bé thả vào trong ngực trấn an, cẩn nhẹ lên má cậu vài nhát, sau đó mới bưng bát cháo lên, múc từng thìa lên thổi, rồi cẩn thận đưa đến miệng cậu.

Ăn xong non nửa bát cháo, Diệp Phong sờ sờ cái bụng nhỏ căng phồng, ngáp dài một cái, rồi ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt nai nhìn anh hai.

Diệp Cảnh bắt đặc dĩ thở dài, yên lặng ăn hất chỗ cháo còn lại trong bát.

Một tháng không ăn cơm, Tiểu Phong lại ăn ít hơn trước kia rất nhiều, phải nhanh chóng dưỡng béo cậu mới được! Diệp Cảnh âm thầm tính toán.

.

Ăn uống no say xong, tiếp tục tắt đèn đi ngủ. Bé thả lại ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng ngực anh hai, cái đầu xù lông cọ này cọ này, ngoi lên cọ cả lên má Diệp Cảnh, sau đó, cậu ôm chầm lấy anh, nhin không được tâm tư nhộn nhạo.

“Anh hai, hết cuối tuần này cho em đến trường nhá!” Diệp Phong bấm tay nhắm tính, mới vào đại học không bao lâu mà cậu đã gặp đủ thứ chuyện, nếu không phải trường học thấy thế lực gia tộc chống lưng phía sau cậu, thì cậu đã sớm bị kiểm điểm rồi.

“Tiểu Phong nên nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa.” Diệp Cảnh vòng tay ôm chặt lấy bé thả mềm mại trong ngực, có chút luyến tiếc, không muốn để em trai bảo bối đi học sớm như thế. Trong mắt anh, Tiểu Phong tốt nghiệp từ trường này cũng chẳng cần phải làm gì, dù sao thì anh cũng sẽ nuôi cậu cả đời.

“QAQ Nhưng mà em đã bỏ nhiều học phần lắm rồi.....” Bé thả phân trần.

“.....” Học phần là cái quái gì, nghỉ ngơi mới là chuyện quan trọng. Nếu không được thì anh sẵn sàng lôi hiệu trưởng ra để nói chuyện, mọi vấn đề sẽ hoàn toàn được giải quyết nhanh chóng.

Chẳng qua Diệp Cảnh sẽ không nói ra suy nghĩ này, cũng sẽ không thực sự làm. Anh vẫn biết Tiểu Phong nhà anh là người rất kiên trì, có một số việc.....Tiểu Phong luôn thích dựa vào anh, nhưng có một số việc cậu muốn tự mình làm chủ hơn.

45. Chương 45: Nhị Thiếu Gia Comeback

Ngày hôm sau, bé thả lại kiên quyết lăn giường, ngủ thẳng đến khi mặt trời chiếu tới mờng, tận giữa trưa, khó khăn lắm mới bò dậy được. Chuyện này rất hiếm khi gặp ở Diệp gia, từ nhỏ đến lớn, tuy Diệp Cảnh vô cùng cưng chiều em trai nhà mình, nhưng cũng không phải là dạng chiều chuộng vô lý, không khoa học.

Diệp Cảnh luôn dạy Diệp Phong phải đúng giờ rời giường, rửa mặt chải đầu, ăn bữa sáng. Trong mắt Diệp Cảnh, quy luật trật tự cuộc sống có thể giúp ích rất nhiều cho thân thể Tiểu Phong, nếu chót ngủ nướng cũng không thể kéo dài quá lâu. Vừa tỉnh dậy đã có cảm giác mặt trời trôi dần về phía tây như ngày hôm nay thực sự rất hiếm gặp, ngoại trừ lúc bị bệnh ra, ngày thường chẳng bao giờ được như thế.

Bé thả mơ màng khôi phục ý thức, lông mi đen nhánh khẽ rung động, cậu chun chun cái mũi nhỏ, thân thể mềm nhũn nằm sấp trên giường, cánh tay nhỏ nhắn thò ra khỏi chăn, lẩn mò sang bên cạnh tìm kiếm gì đó. Ngay lập tức, hai bên má đụng tới chiếc gối ôm mềm mại, cậu xoay người kéo nó lại gần, ôm chặt vào trong ngực.

Vì ngủ được hương vị quen thuộc, bé thả Tiểu Phong nhất thời thỏa mãn cọ này cọ này, cọ tới cọ lui....., rồi mơ mơ màng màng mở mắt. Đôi mắt đen lúng liếng vì vừa mới tỉnh ngủ nên trông như bị một lớp sương mù mỏng manh bao phủ.

“Anh hai??” Bé thỏ chớp chớp mắt, nhìn bốn phía xung quanh một chút nhưng chẳng tìm thấy mục tiêu đâu, đáy lòng không hiểu vì sao tự nhiên dâng lên nỗi thất vọng nho nhỏ, đám tóc xoăn ngắn manh trên đầu rũ xuống.

Anh hai.....chắc đã tới công ty rồi ha! Bé thỏ quay đầu nhìn về chiếc đồng hồ làm bằng thạch anh đặt trên tủ đầu giường, kim giờ đang nhích dần về con số một, á, sắp một giờ chiều rồi.

Diệp Phong đuổi người vờn vai, đang định trở mình rời giường thì ai ngờ, mới vừa dùng chút lực, thân thể chợt giống như bị cái gì nghiền qua, nhúc nhích từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Cậu dùng đầu ngón chân cũng biết đây chắc chắn là di chứng từ sự kiện tối hôm qua. Nhớ đến chuyện vận động kịch liệt trên giường ấy, thân thể bé thỏ chợt cứng ngắc, cảm giác sâu sắc được rằng tiểu huyết phía sau kia còn ẩn ẩn chút đau nhức.

Mặt Diệp Phong nóng bừng, xấu hổ quá đi! Cậu cố gắng dời lực chú ý sang vấn đề khác.

Lại nói, nhìn dáng vẻ vô cùng vô cùng thỏa mãn của anh hai mà xem, quả nhiên là đã sớm dự mưu từ trước! ! ! Bé thỏ cảm giận thầm nghĩ.

Cơ mà cũng lạ thật, rõ ràng bọn họ là anh em, rõ ràng tình cảm của bọn họ đã hoàn toàn vượt khỏi cái gọi là luân thường đạo lý, từ anh em biến thành vợ chồng, vòng vo một đường cuối cùng lại nhiều thêm một tầng thân thiết. Nhưng tận sâu trong tim, Diệp Phong vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác mọi thứ vốn không nên như thế.

= = Tiết tháo ở đâu? Cực hạn nằm ở đâu? Bé thỏ nhỏ cuộn tròn trong chăn mà im lặng nghĩ sự đời, vì nhân sinh quan bị sụp đổ triệt để của mình mà bi ai một trận.

Cộc Cộc. Cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ hai phát, có thể nghe ra đây chỉ là tiếng đập cửa dò hỏi.

Bé thỏ tò mò chui đầu ra khỏi chăn, cậu biết nếu người tới là anh hai thì chắc chắn không cần phải gõ cửa, nhưng nếu là Phúc quản gia thì sau tiếng gõ cửa sẽ luôn kèm theo câu hỏi nào đó chứ?!

Là ai nhỉ?

Diệp Phong ngẫm nghĩ, sau đó vẫn lên tiếng đáp lại: “Mời vào”.

Cậu đặt gối dựa sang bên cạnh, khôi phục tư thế ngủ tiêu chuẩn. Dù sao thì cũng không phải là đang đứng trước mặt người thân quen, cậu vẫn nên chú ý duy trì tư thái của nhị thiếu gia nhà họ Diệp, không khí thể được như anh hai nhưng ít ra sẽ không quá mức tùy ý..... Bé thỏ thầm nghĩ như thế.

Cánh cửa rắc một tiếng, từ từ mở ra.

Bóng dáng quen thuộc chậm rãi tiến vào, đập vào mắt cậu là một người phụ nữ có bề ngoài xinh đẹp, sắc sảo, đôi mắt sáng ngời tràn ngập ý cười nhìn cậu. Diệp Phong nhất thời rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

“Mẹ.....?” Cậu há hốc mồm, có chút khó tin, nhưng ngay sau đó là sự vui sướng như cơn gió lốc quét qua não, “Mẹ! Con muốn hỏi.....lúc đó.....”

Diệp Phong không chút nghĩ ngợi ngồi bật dậy, nhưng ngay giây tiếp theo đã phải nằm bẹp xuống giường. Bé thỏ đáng thương, không còn nhớ cái thất lưng mềm nhũn của mình sao!

“A~” Đau eo quá đi..... Cậu theo bản năng xoa xoa phần thất lưng đau nhức, nhưng chợt nhận ra Lưu Tố Nguyệt vẫn còn đang đứng đây nên lại ngượng ngùng thu tay.

Lưu Tố Nguyệt nhíu mày, trong đáy mắt hiện lên ý cười chòng ghẹo.

“Có vẻ tối qua con ngủ rất tốt ha~” Diệp phu nhân không e dè nói trắng ra luôn, “Tiếng động thật lớn, mấy người giúp việc sau khi dọn dẹp phòng khách chắc cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Bé thỏ nhỏ yên lặng kéo chăn lên, ý đồ muốn che đi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của mình. Lưu Tố Nguyệt không chút khách khí bật cười: “Có gì phải ngượng chứ, làm cũng đã làm rồi mà”.

Diệp Phong chớp mắt khinh bỉ, phản ứng của Lưu Tố Nguyệt thật sự có bình thường không đấy? Cho dù là một người xa lạ, nếu biết hai anh em ruột lại có quan hệ không minh bạch như thế, thì chắc chắn cũng sẽ không phản ứng như thế này, huống chi bà còn là mẹ đẻ của cậu, là nữ chủ nhân của Diệp gia!

“Lại nói, sao mẹ còn có thể.....” Bé tỏ ý đồ muốn lảng sang chuyện khác, hơn nữa đây cũng là vấn đề mà cậu muốn biết nhất. Cậu rõ ràng đã trở mắt nhìn Lưu Tố Nguyệt làm thủ tục kiểm tra rồi lên máy bay cơ mà, sao hiện giờ lại.....

“Vì xảy ra một chuyện nhỏ bất ngờ nên ta cũng không lên máy bay.” Lưu Tố Nguyệt thần bí chớp mắt, “Sau khi ra khỏi cabin, ta đang đi tìm WC thì chợt nghe nói máy bay bị nổ! Lúc ấy ta thật sự chỉ nghĩ được một câu.....sinh tử tại thiên”.

Lưu Tố Nguyệt thản nhiên mỉm cười, ngữ điệu lạnh nhạt, giống như chẳng hề có tí vui vẻ gì khi bản thân thoát chết. Có lẽ trong mắt bà, cuối cùng thì sinh tử vẫn là chuyện tất yếu, không đáng phải vui mừng.

Diệp Phong thâm gật đầu đồng ý, thật sự là sinh tử tại thiên, nếu ngày đó cậu ngoan ngoãn lên chiếc máy bay đó, thì hiện tại đã sớm chết rồi, giống như kiếp thứ nhất bị người ta phang một nhát vào gáy mà chết, giống như kiếp thứ hai bị tai nạn ngoài ý muốn mà ra đi.....

Gió mưa là chuyện của trời, họa phúc của con người cũng chỉ là chuyện sớm tối.

Tựa như cảm thấy bản thân vừa khơi mào ra câu nói không tốt lắm, lúc sau, Lưu Tố Nguyệt liền cố ý cùng Diệp Phong hàn huyên rất nhiều chuyện khác nhau. Những sự việc liên quan tới mấy năm gần đây, cũng có chuyện về má Diệp, bà thậm chí còn kể một ít thâm cung bí sử nhà họ Lưu, khiến bé tỏ nhỏ học được rất nhiều điều. Nhưng nhiều nhất vẫn là những thứ xoay xung quanh nét đẹp tự nhiên, văn hóa, con người ở những quốc gia mà Lưu Tố Nguyệt tới thăm.

“Đảo Réunion thực sự là một nơi rất được, con có thể tới đó vào dịp nghỉ hè hoặc Giáng Sinh!” (đảo Réunion là một hòn đảo nằm trên vùng biển Ấn Độ Dương)

“Người trên đảo đó rất thích mở tiệc ngoài trời, họ thường nướng thịt hoặc hải sản trên bếp than ở bờ biển.....”

Lông mi Lưu Tố Nguyệt cong cong ngập tràn ý cười, cùng gương mặt Diệp Phong như được đúc ra từ một khuôn. Diệp Phong chợt nhận ra, hóa ra bản thân có thể tán gẫu vô cùng hòa hợp với mẹ đến thế. Nhìn từ xa, Lưu Tố Nguyệt có vẻ rất khó tiếp cận. Nhưng ngược lại, người phụ này vì đã đi rất nhiều nơi trong thời gian dài, nên có sự hiểu biết vô cùng sâu rộng, hơn nữa bà còn có thể nói cặn kẽ rõ ràng đặc điểm ở từng vùng đất mình từng đi qua.

Mà với một người thích chụp ảnh như Diệp Phong, cậu tất nhiên cảm thấy phi thường hứng thú. Trách không được lời Lưu Tố Nguyệt đã nói, hiện tại bọn họ có vẻ thích hợp làm bạn bè hơn. Diệp Phong cũng biết, bản thân cậu lúc này cũng chỉ có thể coi Lưu Tố Nguyệt là bạn bè ngang hàng, không có cách nào đưa bà lên vị trí “người mẹ” cao ngất kia.

Bất tri bất giác một giờ đã trôi qua, Lưu Tố Nguyệt giúp bé thả lỏng gối xuống, để cậu nằm thoải mái hơn, đương nhiên, lúc thay cậu ghém chăn, bà “rất không cẩn thận” mà nhìn thấy chuôi hôn ngân cực kỳ rõ ràng trên cổ cậu, mỉm cười mờ ám.

Bé tỏ bị hăm hại, đáy lòng không ngừng kêu rên: QAQ Nè nè, máy người đủ rồi đó!

“Hình như ta vừa mới.....nghe thấy bụng con kêu đó.” Khóe môi Lưu Tố Nguyệt cong lên, khiến tâm tư bé tỏ nhột nhạo không nói được gì.

Cậu quả thật có chút đói bụng, nhưng thân thể lại đặt dẹo tới mức không đứng được lên.....

“Để ta gọi Phúc quản gia tới....” Lưu Tố Nguyệt buồn cười lắc đầu, sau đó thâm thì một câu: “Nhưng xem ra chẳng cần nữa rồi.....”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Lưu Tố Nguyệt nhún vai rồi khỏi phòng, dọc theo chỗ rẽ trên hành lang, không hề bất ngờ gặp ngay Diệp Cảnh đang bưng một chén canh ngân nhĩ tẩm nhiệt đi tới.

Hiển nhiên là thế, vì chăm sóc cho em trai mới tỉnh dậy không lâu, vị anh trai tốt có đủ nhị thập tứ hiếu ngay cả công ty cũng không thêm đi.

“Tối rất đúng lúc, em trai bảo bối của cậu đã tỉnh rồi, đang chờ được cho ăn đấy!”

Diệp Cảnh nhú mày khó chịu, anh luôn không thích người khác tùy tiện vào phòng mình, huống chi hiện tại Tiểu Phong còn nằm bên trong. Trong mắt vị anh trai có dự vọng độc chiếm càng ngày càng mạnh mẽ, Lưu Tố Nguyệt vừa chạm phải hai điều cấm kỵ tuyệt đối của anh.

“Hiện tại bà đã không còn là Diệp phu nhân.” Diệp Cảnh lạnh lùng nói. Một tuần trước, Lưu Tố Nguyệt cùng cha Diệp đã hoàn tất thủ tục ly hôn trong hòa bình. Nói cách khác, dù chỉ là trên danh nghĩa thì người phụ nữ này đã không còn là mẹ kế của anh nữa.

Thật ra Diệp Cảnh càng muốn biểu đạt ý ngầm là, bà đã không còn là người Diệp gia, tới biệt thự nhà họ Diệp làm loạn cái quái gì, quấy rầy thế giới hai người của anh cùng Diệp Phong! !

“Nhưng tôi vẫn còn là mẹ đẻ của Diệp Phong, cho nên.....hay là cậu muốn gọi tôi một tiếng mẹ vợ hơn, đúng không nhỉ?” Dường như đã đoán được suy nghĩ của Diệp Cảnh, Lưu Tố Nguyệt nhún mày, nở nụ cười rất không có hảo ý.

“.....” Diệp Cảnh rất muốn thả ra cái mặt buồn bực như bánh bao ngâm nước, nhưng thân phận cùng tự tôn không cho phép anh làm ra vẻ mặt ngây thơ như thế.

Cơ mà những lời Lưu Tố Nguyệt nói.....thật con mẹ nó chính xác!

Thật vất vả mới đuổi được bà mẹ kế đi, à mà không là mẹ vợ! Trong khi giãy chết, bà mẹ vợ này đã gần như chiếm được cảm tình từ Tiểu Phong! Chuyện này rất chi là..... Diệp Cảnh rầu rĩ thở hắt ra, nhìn theo dáng người thướt tha của Lưu Tố Nguyệt khi bước xuống cầu thang.

Thật ra anh cảm thấy rằng, sau khi Lưu Tố Nguyệt ly hôn, tính tình của bà ngược lại càng thêm thú vị, thoải mái, ít nhất cũng không còn cảm giác cứng nhắc như trước. Có lẽ.....bà cũng đang chào đón một cuộc sống mới chẳng.

...

Nhân viên công ty bày tỏ, gần đây bọn họ thật sự vô cùng yêu thích nhị thiếu gia, ngay cả bác gái lao công lau cửa sổ thủy tinh cũng mỗi ngày mỗi mắt ngóng trông thân ảnh của nhị thiếu gia.

Cái gì? Không có chức vụ cũng không sao, tới mà không làm gì cũng không sao, chỉ cần nhị thiếu gia có thể đến, cả ngày ngồi một chỗ uống trà đọc báo ăn này nọ cũng được tất!

Chỉ cần tâm tình của Diệp tổng tốt là được!

Chỉ cần tâm tình của Diệp BOSS tốt, bọn họ có thể thoả mái chat QQ, trộm mang đồ ăn tới nhai, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, miễn là không quá đáng quá thì cái gì cũng được phép âm thầm làm. Dù cho không cẩn thận bị đại boss nhìn thấy, nhiều lắm cũng chỉ bị nói hai ba câu, mà không phải giống như một tháng trước, nghiêm trọng tới mức trực tiếp xa thải.

Nhớ tới một tháng đen tối kia, mấy trăm người từ trên xuống dưới công ty đều nhịn không được vì chính lịch trình của mình mà chua xót, khóc lóc lải nhải một phen.

Đi làm muộn một giờ, khấu trừ lương; đi WC quá ba lần, bị mắng; quản lý các ngành làm ăn không đúng tiến độ, trực tiếp bị hạ ba cấp..... Ngay cả bác gái lao công cũng không được tha, vì bà không cẩn thận làm xô dịch bồn hoa, lại trùng hợp bị giám đốc nhìn thấy, khiến bà bị dọa thiếu chút nữa lăn đùng ra ngất.

Nguyên nhân chính là do vào đợt nghỉ hè năm ngoái, em trai bảo bối của giám đốc tới công ty “đúng lệ kiểm tra”, đã chạy tới chạy lui quanh bồn cây, tự tay sắp xếp thứ tự chậu cảnh, từ đó về sau nơi này thành cấm địa, không được đi dõn dù chỉ một khắc.

Cho nên bác gái rất đáng thương, trong một tháng mà nhị thiếu gia chưa tỉnh, Diệp Cảnh lúc nào cũng nhớ mãi không quên, lượn tới lượn lui ở khu chậu cảnh này, tiện thể rải mìn, hại bác gái.....suýt chút nữa ăn đủ.

“Nhị thiếu gia hôm nay cũng tới à, giám đốc đang họp, cậu cứ vào phòng giám đốc ngồi chờ một lát nhé.” Nhân viên lễ tân có ánh mắt nháy bèn như rada, vừa mới nhìn thấy bóng dáng Diệp Phong ở cửa ra vào đã lập tức dạt dào nhiệt tình chạy tới tiếp đón. Nhìn nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt sung sướng nở hoa kia đi, người không biết còn tưởng cô đang đứng cạnh bạn trai nhà mình ấy!

Diệp Phong mỉm cười chào lại, sau đó nhanh chóng vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, thăm nghĩ: anh hai quản lý công ty tốt thật đó, thái độ của nhân viên lễ tân tốt đến thế cơ mà ~0

~ Mà sau khi cô nàng nhân viên tiếp tân chào cậu xong, vừa quay đầu lại đã đánh điện thông báo cho toàn công ty, nhất thời, cả công ty từ trên xuống dưới đều đồng lòng hoan hô, khắp chốn vui mừng!

Nhị thiếu gia trở về rồi, vạn tuế!

Diệp Phong ngồi dựa lưng vào ghế sofa trong phòng làm việc của anh hai, lật xem tạp chí. Đây là thứ mà anh hai cố ý để cho cậu giết thời gian, loại nào cũng có, nghiêm chỉnh nằm trên giá sách, ngay cạnh ngăn đặt tư liệu của Diệp Cảnh.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có một bàn tay to lớn ấm áp xoa xoa đầu cậu, thuần thực mà cực có kỹ xảo vuốt ve, khiến Diệp Phong vô cùng thoải mái, cọ cọ tóc vào lòng bàn tay đó, rướn cao cổ lên.

“Anh hai!”

Diệp Cảnh ngồi ngay cạnh, ôm bé thổ dựa vào lồng ngực mình, cầm đứt trên cái đầu nhỏ xù tóc của cậu, dịu dàng nói: “Không phải em đã nói hôm nay không đến sao, giờ lại rảnh rồi thế này?”

“Thầy giáo có việc bận đột xuất, thông báo nghỉ học, lần sau sẽ học bù”.

“Vậy chờ một lát nhé, chút nữa ăn cơm cùng anh hai ha?”

Diệp Phong gật đầu: “Em đã gọi cho bác Phúc rồi, bác ấy nói sẽ đưa cơm tới ngay”.

Diệp Cảnh nhẹ nhàng bật cười: “Có Tiểu Phong nên gần đây anh hai mới có lộc ăn, bằng không ngày nào cũng chỉ được ăn cơm hộp”.

Bé thổ tròn mắt kinh thường, trước kia cậu còn cảm thấy anh hai rất đáng thương, nhưng thật ra anh hai rõ ràng là đang nói dối, cái gì mà cơm hộp chứ! Công ty nhà bọn họ có canteen cho nhân viên còn gì, trình độ nấu nướng tuy kém khách sạn năm sao nhưng tuyệt đối hơn rất nhiều lần công ty nhỏ bình thường!

Diệp Cảnh ôm chặt Tiểu Phong trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cậu. Diệp Phong cũng tự nhiên ngẩng đầu, nghênh đón nụ hôn kia, hai anh em bọn họ hôn qua hôn lại, hôn đến khi không hít thở nổi mới thôi.....

Cạch. Cửa bị mở ra, nhưng rất nhanh đã đóng lại! Diệp Phong hoảng hốt quay ngoắt sang, nhưng chỉ kịp nhìn thấy một bóng người vội vàng rời đi.

“Anh hai, anh lại không khóa cửa nữa rồi? QAQ”.

“Nhất thời quên.” Diệp Cảnh vỗ về, trấn an bé thổ nhỏ, “Không sao đâu!”

Có thể không cần gõ cửa mà tiến thẳng vào văn phòng của anh cũng chỉ có mấy người kia, đều là những người tin tưởng được.

Cùng lúc đó, người vừa vội vàng rời khỏi văn phòng chính là Vương trợ lý thì đang cảm lạnh, phát ngốc với cái bàn đối diện. Tuyết Lị đi qua thấy vậy, khó hiểu hỏi. (Tuyết Lị: Hoa lài trắng như tuyết, “Lị” là hoa nhài)

“Tiểu Vương, cậu sao thế, đưa văn kiện xong liền ngu người luôn rồi à?” Tuyết Lị lắc lắc đầu, “Không đúng, thấy mọi người nói em trai Diệp tổng tới mà, đúng không nhỉ? Dù xảy ra chuyện lớn thế nào đi nữa thì cũng không bị sét đánh đâu”.

Vương trợ lý tròn trĩnh mắt nhìn cô một lúc, rồi ngắc ngứ nói: “Tôi cảm thấy tôi chắc chắn sẽ bị diệt khẩu!”

“Vì sao?”

“Tôi vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn, vừa biết được chuyện không nên biết!” Tiểu Vương vẻ mặt bị phần bị kín mặt.

“Hử?” Hai mắt Tuyết Lị sáng ngời, nhìn gian khó tả, “Nói mau nói mau, cậu thấy Diệp tổng cùng em trai anh ấy hôn môi hay làm tình?”

Tiểu Vương: “.....”

Cho nên mới nói, thế giới này chưa bao giờ thiếu JQ, chỉ là thiếu một đôi mắt có khả năng phát hiện JQ mà thôi. Mà mãi mãi đừng bao giờ coi thường năng lực liên tưởng của nhóm hủ nữ, bởi vì những chuyện mà hủ nữ đoán thường đã xảy ra trong bí mật, hoặc là sắp trở thành sự thật. (JQ: gian tình)

46. Chương 46: Thư Phòng Hắc Hưu Hắc Hưu

Nhìn bề ngoài, cuộc sống đang dần đi vào quỹ đạo, mọi chuyện lại giống như trước đây, cái gì cũng không thay đổi, nhưng ở những chi tiết rất nhỏ, lại giống như một bức tranh phác họa, càng ngày càng được đặc tả rõ nét hơn.

“Tiểu Phong, chương trình học trong học kỳ này thế nào rồi?” Diệp Cảnh xử lý xong văn kiện, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Phong đang chăm chú nghịch ngợm mấy cameras.

“Vẫn đang học ạ...” Diệp Phong trả lời qua loa.

Diệp Cảnh cũng không giận, khép máy tính lại rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phong, nhẹ nhàng xoa nắn thắt lưng mềm mại của cậu. Trái ngược hoàn toàn với những tên con trai cường tráng hay đi tập gym, thân thể Tiểu Phong từ nhỏ đã ít vận động, cho nên thịt trên người có vẻ rất mềm nhũn, chỉ cần xoa xoa nắn nắn vài cái đã đỏ ửng, nồn nồn như một chiếc bánh bao, khiến người ta luyện tiếc buông tay.

“Chờ đến khi được nghỉ đông, chúng ta cùng đi du lịch được không?”

Cho dù đến lễ mừng năm mới thì Diệp gia cũng vẫn chỉ là một tòa biệt thự to lớn, trống rỗng mà thôi, mà người giúp việc trong nhà cũng phải trở về quê ăn tết. Quả nhiên, vừa nghe được hai chữ ‘du lịch’, hai lỗ tai thỏ của bé Tiểu Phong như dựng đứng hẳn lên, quay sang nhìn anh hai nhà mình bằng ánh mắt trong suốt, lấp lánh.

“Thật ạ, chúng ta cùng đi sao?”

Đợt tết mấy năm trước, Diệp Phong cũng đã đề nghị muốn đi ra nước ngoài du lịch rồi, nhưng toàn bị anh hai với Phúc quản gia dùng lý do thân thể cậu không tốt mà từ chối.

“Em đã nói rồi mà, chúng ta nên đến một nơi có khí hậu ấm áp một chút, đảo Réunion được không, em đảm bảo khí hậu ở đó lúc này còn chưa hết hè đâu”.

“Chỗ đó cũng được...” Diệp Cảnh nhíu mày, “Nhưng anh nghĩ, em càng muốn đến nơi ấy hơn khi vãi trên cây bắt đầu chín rồi chứ, lúc đó chắc chắn mới chỉ qua hè, sang đầu thu thôi”.

“Vậy chúng ta đi đâu đây?” Diệp Phong buông máy ảnh xuống, hai mắt đầy trông mong nhìn anh hai nhà mình.

Diệp Cảnh cảm thấy rất thú vị, kẻ sát mặt mình lại gần: “Lại đây, hôn anh hai cái đi rồi anh sẽ nói cho em biết”.

Nói chung, cho dù bé thỏ không muốn hôn thì Diệp Cảnh vẫn sẽ ‘ngoan ngoãn’ nói hết, nhưng cũng không ngoại trừ lúc tâm tình Diệp Phong tốt, ngẫu nhiên sẽ chiều theo ý nguyện quái dị của anh.

Vì thế, bé thỏ dừng mãi vô cùng ngoan ngoãn ôm cổ anh hai, bẹp bẹp hai phát, chủ động đưa môi thơm lên. Diệp Cảnh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế, lập tức ôm lấy hai vai Diệp Phong, xoa xoa gáy cậu trấn an, sau đó nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, biến nụ hôn ngắn thành cái hôn vừa dài vừa sâu.....

“Ah.....”

“Tiểu Phong!”

Nụ hôn chấm dứt, hô hấp của hai anh em có chút dồn dập, làn da trắng nõn của Diệp Phong vì thiếu dưỡng khí mà phớt hồng, càng lúc càng có dấu hiệu đỏ hơn, quấy rầy đến mức khiến người ta giật mình, không

thể rời tầm mắt. Không khí mờ ám luẩn quẩn bên trong thư phòng, ánh mắt Diệp Cảnh dần tối lại, giống như màn đêm không trăng không sao, hoàn toàn phủ màu hắc ám.

“Anh hai, cuối cùng thì chúng ta đi đâu ah?” Diệp Phong không hề có ý thức phòng bị, nhéo nhéo hai má anh hai, sau đó rất có thứ tự bò lên cổ Diệp Phong, để cái đầu nhỏ của mình vùi sâu vào trong bả vai anh.

Hô hấp ấm áp phả lên làn da trần trụi, khiến trái tim giống như bị một bé mèo xù lông dùng móng vuốt gãi gãi, Diệp Cảnh chỉ cảm thấy bụng dưới nháy mắt bùng lên lửa nóng, đánh thẳng vào đại não, làm lu mờ lý trí của anh.

“Chúng ta đi Nhật Bản ngâm ôn tuyền được không?” Diệp Cảnh vuốt ve cái đầu xù tóc đang chôn sâu trong bả vai anh kia, thanh âm trầm thấp, mang theo chút khàn khàn mị hoặc. Anh nghiêng đầu cọ cọ hai má đã dần phúng phính thịt của Tiểu Phong, cảm giác da thịt thân cận càng khiến lửa nóng trong cơ thể anh càng tràn. (ôn tuyền: suối nước nóng)

Mùa đông phao ôn tuyền à~ Diệp Cảnh yên lặng tưởng tượng, cảm giác vừa được ngắm tuyết, vừa được ngâm mình trong nước nóng tuyệt vời biết bao nha. Khóe miệng cong lên, cậu vui vẻ cười híp mắt.

“Nếu có thể được ngắm cả cảnh hoa anh đào nở thì thật tốt!” Trong đầu vừa nghĩ, miệng đã không nhịn được nói ra.

Diệp Cảnh nghiêng đầu, nhẹ nhàng ngâm vành tai non mịn ngay trước mắt, đầu lưỡi ma mãnh trườn qua, truyền đến từng đợt cảm giác run rẩy mãnh liệt.

“Vậy năm nay khi hoa anh đào nở, chúng ta sẽ lại đi một chuyến nữa.....” Diệp Cảnh mơ hồ nói, bé nhỏ lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nghe ra, cậu híp mắt lại, khẽ rên rĩ.

Từ lúc cùng anh hai phát sinh quan hệ, Diệp Phong liền cảm thấy rõ ràng rằng, thân thể cậu trở nên vô cùng mẫn cảm, chỉ cần hôn môi thôi mà cũng có thể khiến cậu nhịn không được có chút động tình. Đương nhiên, Diệp Phong chắc chắn không thể hiểu được, đó là vì khi anh hai hôn cậu, hai tay anh cũng rất không an phận sờ tới sờ lui, sờ đến những nơi không nên sờ. Nơi mẫn cảm bị chà qua sát lại như thế mà không động tình mới lạ!

“Anh hai.....” Chỉ là một tiếng nỉ non bình thường, nhưng trong tình cảnh này lại có vẻ hấp dẫn kì lạ.....

“Tiểu Phong, đến giúp anh hai đi.....” Diệp Cảnh nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Phong, chậm rãi kéo nó qua, đặt lên vùng kín đã sớm chào cờ của mình.

“Anh hai.....” Diệp Phong sợ hãi rụt móng vuốt lại, nhưng vẫn bị Diệp Cảnh rất nhanh tóm gọn.

Bàn tay nhỏ bé bị anh hai bao trọn, hơi ấm quen thuộc khiến tâm can an ổn vô cùng.....

Đột nhiên, đầu ngón tay chạm tới một nơi rực lửa nóng, Diệp Phong giống như bị dội nước sôi, theo bản năng khẽ run rẩy, ngón tay co rút.

“Tiểu Phong, giúp anh.....” Thanh âm Diệp Cảnh chất chứa ả nhấn đầy áp lực, trong thống khổ hòa lẫn sung sướng hỗn loạn, “Tiểu Phong, Tiểu Phong.....”

Tay bị người ta túm chặt, đặt lên nơi nóng hừng hực nào đó, thân thể Diệp Phong nhất thời như bị nấu chín, làn da trắng trẻo đỏ bừng cháy bỏng.

Bàn tay nhỏ bé bao trùm cây gậy nóng cháy, động tác ngây ngô nhưng hiển nhiên vẫn có thể châm ngòi nổ, chậm rãi xoa nắn, trượt lên trượt xuống, rồi đột nhiên va chạm vào hai quả trứng căng phồng bên dưới.

Thân thể Diệp Cảnh chợt chấn động, nơi mẫn cảm nhất được đầu ngón tay non nớt xẹt qua trong lúc vô tình, rõ ràng chẳng hề có kỹ xảo gì mà vẫn khiến dục hỏa trong lòng anh càng thêm tràn đầy, tựa hồ như sắp đốt chết anh đến nơi!

“Anh hai, em không làm được.....” Thanh âm yếu nhược, cực kỳ giống một bé nhỏ bị vây trong trạng thái khiếp đảm. Bàn tay nóng cháy của Diệp Cảnh bao trùm lên bàn tay nhỏ bé đang muốn rụt lại của cậu.

“Để anh hai dạy em.....” Hô hấp trầm đục hỗn loạn, nồng đậm hương vị dục vọng phả bên gò má Diệp Phong, nóng bỏng hơn bao giờ hết.

“Tiểu Phong, mau dừng sức ~ ngoan, a a.... cứ như thế.....đúng rồi, Tiểu Phong giỏi quá! Ừrrgg.....”

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, Tiểu Phong.....”

.....

Đợi cho đến khi anh trai nhà mình phát tiết xong, bé nhỏ cảm thấy bàn tay của mình sắp rớt luôn mất rồi, lòng bàn tay dính đầy tinh hoa ẩm ướt, ẩm nóng mà anh hai vừa bắn, khiến cậu có chút ngượng ngùng, cổ nhích thân thể ra xa một chút.

Diệp Cảnh tùy tiện rút giấy thấm đặt bên cạnh, giúp Tiểu Phong lau lau vài lần.

“Anh hai cũng giúp Tiểu Phong giải quyết nhé?” Thanh âm Diệp Cảnh còn trầm thấp hơn cả lúc này, sự hấp dẫn tràn ngập.

Diệp Phong sợ hãi nghiêng đầu, bàn tay bất an muốn rút trở về: “Không, không muốn, chúng ta đi ra thôi, đừng để bác Phúc chờ sốt ruột”. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nói dứt câu, Diệp Phong lập tức vặn vẹo, muốn chui ra khỏi lồng ngực anh hai nhà mình, nhưng cậu chưa đi được nửa bước thì hông đã bị kéo lại.

“Tiểu Phong không nghe lời sao, hửm?”

Lạch cạch! Thắt lưng bị tháo mở, một bàn tay thuần thực chui tọt vào trong quần Diệp Phong, chậm rãi ma xát phần đùi non nhạy cảm, rồi từ từ hướng về cái nơi bí ẩn cất chứa dục vọng bên trên.....

“A~ anh hai.....”

Bỗng nhiên cái cảm giác thoải mái xa lạ mà mãnh liệt từ đâu ập đến, điên cuồng xướng thẳng lên não. Hạ thân đột nhiên bị bao trùm trong một nơi ẩm áp nhưng ẩm ướt, đầu lưỡi như con rắn nhỏ linh hoạt lượn xung quanh, thỉnh thoảng lại mút một cái, khuấy đảo đầu nầm bên trên. Tình triều kịch liệt giống như cơn sóng thần ào qua, liên tiếp mà dồn dập, va chạm mãnh liệt tới đại não Diệp Phong, phần lý trí yếu ớt kia đã sớm bị quăng đi không còn bóng dáng!

“Anh hai.....anh hai.....A~ chậm một chút, chậm một chút.....ừrrgg.....”

.....

Vừa mới tới trước cửa thư phòng, Phúc quản gia đang chuẩn bị nâng tay lên gõ cửa thì nhất thời nghe thấy một vài âm điệu cực kỳ không hài hòa, theo bản năng khựng lại một chút, rồi im lặng buông tay.

Ông thầm nghĩ hiện tại tốt nhất là ông vẫn nên gọi điện thoại từ chối cái thông báo mười phút nữa tới chơi của Mạnh Vũ thiếu gia gì đó kia thôi, để anh ta chờ hai tiếng nữa hẵng đến, vì lúc này đại thiếu gia nhà ông chắc chắn không rảnh → →.

Lại nói.....hình như gần đây ông cho đại thiếu gia ăn nhiều đồ bổ quá rồi thì phải, khiến đại thiếu gia có đôi phần tinh lực tràn đầy, rõ ràng đang ban ngày mà đã bắt đầu..... Phải dùng từ gì để hình dung chuyện này nhỉ, à đúng rồi, là ban ngày tuyên dâm đúng không?

.

Khi Diệp Phong chính thức quay trở về trường học cũng không xảy ra sóng gió gì lớn lắm, ngoại trừ một số người thân quen thì đại đa đều cho rằng trong nhà cậu có việc, nên mới xin nghỉ cả tháng nay.

“Đúng rồi Diệp Phong này, cuối tuần này bọn tớ mở tiệc liên hoan, nếu cậu rảnh thì nhập hội luôn nhé?” Từ Mộng Gia mở to đôi mắt long lanh nước, ý tứ cầu xin hiện rõ dưới đáy mắt, giống như chỉ cần mở miệng cự tuyệt cô một câu thôi thì cũng chẳng khác gì phạm tội nghiêm trọng.

Vì Từ Mộng Gia dựa vào quá gần nên Diệp Phong theo bản năng lùi về phía sau nửa bước, duy trì khoảng cách an toàn.

“Liên hoan à, ăn gì thế?”

“Thịt nướng, mọi người đều biểu quyết chọn phương án này.” Một nữ sinh đột nhiên chen giọng vào, cô mặt lạnh nhìn Từ Mộng Gia, hừ nhẹ một tiếng.

Dáng vẻ giả bộ yếu đuối nhu nhược của Từ Mộng Gia trông vô cùng kệch cỡm, đã sớm khiến đại bộ phận nữ sinh khó chịu. Có một nữ sinh còn rất nhanh phát hiện ra rằng, Diệp Phong học cùng ban rõ ràng cũng không thích Từ Mộng Gia cho lắm, thậm chí còn có chút phản cảm, bởi vậy các nữ sinh đều tự nhiên sinh ra hảo cảm với cậu.

Cho nên, khi mà Diệp Phong vẫn không hay biết gì, thì chính bản thân cậu đã trở thành thần tượng trong mắt nữ sinh, hình ảnh tốt đẹp được nhân lên vài bậc, vinh quang nằm trong top những chàng trai hoàng kim của toàn trường.

Nhiều tiền, dịu dàng lại đẹp trai, hơn nữa còn có phẩm cách tốt đẹp, quả thật chính là vị “bạch mã hoàng tử”, một người đàn ông hoàn hảo trong mộng của tất cả nữ sinh, là người chồng hoàn hảo mà ông trời đã ban cho.

Giống như Từ Mộng Gia trở thành nữ thần trong lòng nam sinh mà lại bị nữ sinh ghét bỏ, thì Diệp Phong cũng trở thành hoàng tử trong tim mọi thiếu nữ, nhưng bị các nam sinh khác thâm ghen ghét. Chẳng qua sự ghen tị của đàn ông đều vì một trận bóng rổ hoặc một hồi đánh nhau là có thể hoàn toàn xóa bỏ, nhìn nhau mỉm cười. Còn nữ sinh thì ngược lại, thực ra thiếu nữ dịu hiền cũng có thể rất bạo lực biết không, mọi chuyện còn lâu mới được giải quyết nhanh chóng như thế. (—)

Cũng không biết vì sao Từ Mộng Gia lại thích bám Diệp Phong đến thế, rõ ràng đã nhìn ra cậu cực kì không thích, lại có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, vẫn hiền thực dịu dàng như cũ mà xoay quanh Diệp Phong, cố tạo cho cậu cảm giác rằng cô đang tồn tại.

Không thể không nói, điều khiến Diệp Phong không thích Từ Mộng Gia chính là ở dáng vẻ giả bộ thanh thoát như hoa sen trắng đến kệch cỡm của cô. Cô luôn ra vẻ tiểu thư đoan trang nền nã, hiền lương thực đức, nhưng chính kiểu giả bộ như thế lại mang theo vài phần gượng ép, một người chân chính bước ra từ xã hội thượng lưu như Diệp Phong chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra sự khác biệt.

Hơn nữa Từ Mộng Gia luôn hành động vì mục đích không thuần khiết, càng khiến trên người cô chẳng hề có tí khí chất thanh nhã gì hết, cho dù không có anh hai nhắc nhở thì Diệp Phong cũng sẽ trốn thật xa.

Sống từ nhỏ trong một đại gia tộc, Diệp Phong luôn miễn cảm với sự tiếp cận có mục đích từ những người khác. Cậu luôn cảm giác được rằng, một nữ sinh ‘thông minh, am hiểu sắc mặt người khác’, lại có động cơ bất chính như Từ Mộng Gia thì sẽ luôn được các đại gia trong giới thượng lưu chú ý bao dưỡng, nhưng tất nhiên, họ sẽ chẳng bao giờ thực sự tiếp nhận cô.

Nếu như Từ Mộng Gia có thể nhìn thấu chuyện này cũng tốt, nhưng không thể hiểu được thì.....

Chắc chắn sẽ rất thảm..... Diệp Phong thầm nghĩ như thế.

47. Chương 47: Người Phụ Nữ Thủ Đoạn

Từ Mộng Gia được sinh ra trong một gia đình bình dân, có một người cha đi làm thuê và một người mẹ làm công nhân trong xưởng may. Tổ tiên tam đại đều là nông dân chân lấm tay bùn, nhưng không hiểu sao lại đẻ ra được một bé gái trắng trẻo, nõn nà như Từ Mộng Gia. Cũng bởi vậy mà từ nhỏ, Từ Mộng Gia đã được mọi người trong nhà cưng chiều vô cùng, bên họ cha thì có các bác các chú, bên họ mẹ thì có các cậu các dì, vừa nhìn thấy Từ Mộng Gia lớn lên xinh đẹp, trong veo như nước suối, liền nhìn không được càng thêm yêu thích.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Từ Mộng Gia ngay từ nhỏ đã có cảm giác về sự ưu việt, nổi bật giữa đám đông. Cái cảm giác được đối xử đặc biệt này khiến tính cách của cô có chút quái đản, cho nên trong mắt mấy đứa trẻ thân thích trong nhà, cô không hề được hoan nghênh. Nhưng Từ Mộng Gia

chẳng thèm quan tâm, dù sao cô cũng xem thường mấy đứa nhỏ lớn lên xấu xí như con baba chui dưới bùn lên kia.

Từ Mộng Gia vô cùng hâm mộ những kẻ có tiền thường xuất hiện trên TV kia, ước ao được trở thành con cháu nhà giàu. Cô luôn cho rằng bản thân chắc chắn đã đầu thai nhầm chỗ, nhìn dung mạo cùng khí chất của cô mà xem, sao có thể sống giữa cảnh bần hàn, chân lấm tay bùn ở nông thôn như thế này được.

Vì thế, ngay từ nhỏ, Từ Mộng Gia đã luôn cố gắng học tập, ước muốn được rời bỏ cái nơi thâm sơn cùng cốc, rời bỏ cái cuộc sống nhàm chán, bình thường đơn điệu này trong cô càng lúc càng mãnh liệt. Cô muốn tới thành phố lớn, đô thị phồn hoa cùng vàng son choáng ngợp, nó giống như thứ thuốc phiện có độc khiến lòng cô say mê. Mọi người trong nhà vì sinh ra được một tiểu công chúa thông minh, xinh đẹp như cô mà tự mãn, không hề nhận ra rằng chính họ đã khiến tính cách của cô trở nên vô cùng cao ngạo. (rất muốn viết thành vụn vụn=))))))

Nhưng đợi đến khi Từ Mộng Gia thực sự rời khỏi gia hương thôn trấn nhỏ, đặt chân đến đô thị phồn hoa vạn giấc mơ, cô mới biết cuộc sống mười mấy năm qua giờ bỗng chốc hóa thành quá khứ, cô chẳng qua chỉ là một con ếch nhỏ ngồi đáy giếng, tự cho mình là phượng hoàng cao quý mà thôi.

Các cô gái bên cạnh cô có lẽ không xinh đẹp bằng cô, nhưng họ là thiếu nữ thành thị, trên người luôn mang một phong thái rất đặc biệt, khiến một người chỉ có diện mạo như cô bị lu mờ. Khi nhận ra được điều đó, Từ Mộng Gia bỗng cảm giác được rằng, mình chưa bao giờ cảm thấy chán ghét xuất thân quê mùa cùng người cha người mẹ thô kệch của mình như lúc này.

Cũng từ lúc đó, Từ Mộng Gia bắt đầu học được nghệ thuật ngụy trang, nhẫn nhịn, từ từ mà cẩn thận dung nhập vào cái vòng luẩn quẩn của người thành phố. Kết quả đạt được nằm trong dự đoán, hình tượng yếu đuối, nhu nhược động lòng người mà cô tạo dựng nên đã đoạt được sự thiên vị của phần đông nam sinh.

Đối mặt với những người từ vùng xa đến, nam sinh khác nữ sinh, họ luôn có thể tiếp nhận đối phương một cách dễ dàng. Chính điều này cũng khiến Từ Mộng Gia rơi vào ảo tưởng. Bất giác, cô đã thay đổi chính bản thân mình để phù hợp hơn với hình tượng mà đàn ông yêu thích. Cùng với thời gian, số lượng mà nam sinh chết mê chết mệt vì cô càng ngày càng tỉ lệ thuận với số lượng nữ sinh khinh ghét cô.

Tuy rằng không phải ai đi trên đường cũng chiêm ngưỡng Từ Mộng Gia một cách thêm muốn, nhưng đại bộ phận đều phải ngoái đầu lại nhìn, cô căn bản chẳng thèm để ý đến những ánh mắt ấy, chỉ cần dùng vài thủ đoạn nhỏ, hàng tá nam sinh sẽ phải quỳ gối dưới chân cô.

Thăng cho đến khi.....cô gặp Diệp Phong.

Từ Mộng Gia thực ra cũng chẳng thích Diệp Phong gì cho cam, ở trong mắt cô, Diệp Phong đơn giản chỉ là một thiếu gia được gia tộc che chở, từ khi sinh ra đã là cậu ấm cô chiêu. Nhưng nếu cậu chỉ là thiếu gia nhà giàu bình thường thì cô đã lạnh mặt làm ngơ, chẳng qua mấu chốt là ở chỗ, sau khi tìm hiểu từ mọi người, cô mới biết trên Diệp Phong còn có một người anh trai tinh anh trong giới thượng lưu, gánh trách nhiệm kế thừa gia nghiệp. Điều này chứng tỏ, Diệp Phong cuối cùng cũng chỉ là kẻ ăn bám có thân phận phú hào mà thôi. Đợi đến khi Diệp chủ tịch chết đi, anh trai Diệp Phong chắc chắn sẽ hoàn toàn nắm được Diệp gia trong tay, làm sao còn chỗ cho vị nhị thiếu gia vô dụng kia chứ.

Diệp gia chính là gia tộc có địa vị cao nhất mà Từ Mộng Gia tình cờ gặp gỡ từ trước đến nay, vất vả lắm mới có thể trở thành bạn học của thiếu gia họ Diệp, trong lòng cô dĩ nhiên vui sướng vạn phần.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm quan sát sắc mặt cử chỉ của đàn ông, Từ Mộng Gia chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra vị nhị thiếu gia họ Diệp này được bảo vệ rất kỹ, là một tên nhà giàu ngây thơ, thuần khiết, quả thật là đối tượng thích hợp để dụ dỗ. Nhưng không hiểu vì sao, Diệp Phong nhìn đơn thuần như thế lại hết lần này đến lần khác giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, lần nào cũng tỏ vẻ xa cách, khiến Từ Mộng Gia thậm chí còn thầm hoài nghi, phải chăng khả năng che giấu của cô không tốt, hay có kẻ nào đó cố ý nói xấu cô với Diệp Phong. (hắn, chân tướng là đây! ! !)

Nhưng tất nhiên, dù là thế thì Từ Mộng Gia cũng quyết không buông tay. Gia thế nhà họ Diệp thâm hậu, lại từng có tiền lệ con dâu xuất thân bần hàn, tuyệt đối là ‘mối làm ăn’ tốt nhất. Ít nhất thì Diệp Phong mới chỉ không muốn ở gần cô thôi, chứ chưa đến mức chán ghét, thời gian còn dài, cô vẫn chưa hết cơ hội.

Từ Mộng Gia biết hai anh em nhà họ Diệp rất thân thiết với nhau, vậy nên hiện tại cô cần phải lấy lòng Diệp Phong, từ đó bắc cầu vươn tay tiếp cận người đứng đầu Diệp gia trong tương lai_____Diệp Cảnh.

Đương nhiên sự thật tàn khốc nói cho chúng ta biết, người phụ nữ thủ đoạn này nhất định sẽ bị lãnh đủ hậu quả.

“Thịt nướng à.....” Diệp Phong vuốt cằm, có chút đắm chiêu. Đời này cậu bị bắt phải ăn những đồ ăn vô cùng thanh đạm, gần như đã sắp quên hết hương vị thịt mỡ béo ngậy rồi.

Nếu tự mình nướng thịt thì hương vị chắc chắn sẽ không được hấp dẫn cho lắm, nhưng cái quan trọng là bầu không khí kia. Diệp Phong biết đây chính là hoạt động chung đầu tiên của lớp, rất quan trọng đối với tập thể, hơn nữa tự bản thân nướng thì phải chú ý phân bổ hợp tác, nếu có khả năng thì sau này có thể tổ chức thêm nhiều hoạt động cũng tốt.

Diệp Phong quay đầu lại nói cho lớp trưởng cùng các cán sự ý tưởng này, tất cả mọi người đều cảm thấy rất được, nhất là Từ Mộng Gia, từ đầu đến cuối hăng hái tổ thái độ tán thành, trong lời nói cũng hàm chứa chút ý tứ ngầm, nhưng toàn là trọng điểm nên không khiến người khác phản cảm.

...

Diệp Cảnh biết không thể ngăn cản Tiểu Phong tham gia hoạt động chung của lớp, nhưng cậu chính là máu thịt của anh, thôi thì cứ để vị anh trai tốt này đưa em trai bảo bối đến tận nơi vậy, tiện thể giúp đỡ chuẩn bị nguyên liệu nấu nướng luôn.

Chẳng qua, sự xuất hiện của Diệp Cảnh lại càng khiến ban cán bộ đã đến từ sớm để chuẩn bị khẩn trương hơn, dù sao thì anh cũng là nhân sĩ tinh anh của xã hội, khí chất lắng đọng bên trong chắc chắn không hề hợp với đám sinh viên non nớt rồi.

Đây là lần đầu tiên Từ Mộng Gia thực sự gặp mặt Diệp Cảnh, hưng phấn đến mức sắc mặt nổi lên rặng mây ửng đỏ nhàn nhạt, dưới ánh bình minh, nhìn càng thêm yếu đuối nhu nhược, chọc người triu mến.

Thừa dịp Diệp Phong bê chậu nước rời đi, Từ Mộng Gia lập tức tận dụng cơ hội, làm bộ chạy tới tìm vài thứ này nọ, bắt đầu kế hoạch làm quen Diệp Cảnh.

“Chào anh, em là bạn học cùng tổ với Diệp Phong, tên là Từ Mộng Gia.” Hai mắt nữ sinh long lanh nước, tự cho là đúng nhẹ mỉm cười, “Diệp Phong thường hay nhắc tới anh lắm, khiến em luôn ước ao được như cậu ấy, có một người anh trai tốt như anh.....”

Nói xong, Từ Mộng Gia hơi cúi đầu, lông mi đen láy khẽ rung động, vô hình trung tạo nên bầu không khí trống vắng cô đơn..... Dáng vẻ như thế, lại cộng thêm việc dời đề tài lên chính bản thân mình, tạo khung cảnh vắng lặng tịch mịch, nếu là một người đàn ông bình thường thì đã sớm nói hai ba câu an ủi cô rồi.

Diệp Cảnh nhướn mày, xông pha thương trường đã nhiều năm, anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra mục đích tiếp cận anh của Từ Mộng Gia. Cô nàng này thật sự rất.....dám đánh chủ ý lên đầu anh cơ đấy! Diệp Cảnh thâm cười lạnh, thảo nào Tiểu Phong vẫn luôn nói cậu thoát không nổi người phụ nữ dai như đũa này, hóa ra ngay từ đầu Từ Mộng Gia đã tính toán lợi dụng Tiểu Phong!

Trong lòng vô cùng bức bối, nhưng Diệp Cảnh lại không để lộ rõ sự chán ghét ra mặt, thái độ ôn hòa hữu lễ, nhưng khiến người đối diện không thể thân cận.

“Chào cô, tôi là Diệp Cảnh.” Nói không nhiều, nhưng ngữ điệu không mặn không nhạt kia đã thể hiện rõ ràng ý tứ từ chối trong đó. Trên mặt Từ Mộng Gia thoáng hiện lên nét xấu hổ, tầm mắt Diệp Cảnh cũng dời đi, vì Tiểu Phong đã trở lại.

“Bê nhiều như thế mà không sợ mệt sao!” Diệp Cảnh quả trách, đỡ một rổ thức ăn từ tay Diệp Phong. Vì trước khi mọi người đến cũng đã sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy rồi, cho nên ban cán sự cũng không vất vả nhiều lắm.

Diệp Phong liếc mắt lườm ông anh nhà mình: “Anh hai, anh lắm chỗ rồi, đây không phải là Diệp gia”.

Diệp Cảnh bắt đầu xoa xoa đám tóc xoắn mềm mại trên đầu cậu: “Được rồi, Tiểu Phong nói gì cũng đúng, em không phải còn muốn đi vứt chỗ đồ này sao? Anh hai đi cùng em”.

Diệp Phong gật đầu, xoay người nhận đồ từ tay người khác, Từ Mộng Gia vừa định lên tiếng thì bị một nữ sinh nào đó nhanh chân cướp lời.

“Hay là thôi đi, dù sao thì vẫn còn rất nhiều rác....” Nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa bật cười khanh khách trả lời, “Ồ đây còn rất nhiều thứ phải rửa mà không có người làm, may mà có anh cùng Diệp Phong, chờ sau khi chúng ta ăn xong thì vứt rác một thể”.

Cô nàng nói rất tự nhiên, đúng mực, chắc chắn đã làm cho mấy anh nam sinh vốn có tâm lý muốn nhờ vả đứng bên cạnh thở phào. Ngẫm lại cũng đúng, anh trai Diệp Phong cũng không phải là người ngoài hành tinh, đều là người trái đất như bọn họ, có gì không giống nhau đâu chứ!

Nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của hai anh em, Từ Mộng Gia cắn răng thầm oán hận, ngẫm trừng mắt lườm nữ sinh lấm mồm kia, thật hận không thể xông lên tát vào cái miệng kia vài cái. Mãi mới có cơ hội tốt mà lại bị lãng phí không công như thế!

Từ Mộng Gia bưng chậu nước, hạ mắt âm thầm suy tính, cô nghĩ cần phải kiếm lý do khác tiếp cận Diệp Cảnh mới được, nếu trời không cho cơ hội thì cô nhất định phải học cách tự tạo cơ hội cho chính mình.

Rất nhanh, Từ Mộng Gia đã nghĩ ra một sáng kiến không tồi_____trượt chân ngã xuống nước. Đừng thấy tiết mục này thật cầu huyết, thật quen thuộc mà coi thường, không thể không công nhận cách này cực kỳ hữu hiệu, đủ sức hấp dẫn người mình thích. Cho dù hai anh em nhà họ Diệp chỉ vì thể diện thì cũng không thể cố ý thờ ơ nhìn một cô gái yếu đuối ngã xuống hồ, sắp bị nghẹt chết. Từ Mộng Gia không biết bơi, nhưng cô vẫn dám đánh cược một phen!

Cùng lúc đó, Diệp Phong đang dẫn Diệp Cảnh tới địa điểm đã được chỉ định từ trước_____khu rừng nhỏ, bắt đầu giấu phần thưởng sâu dưới gốc cây. Đợi đến khi bữa tiệc thịt nướng chấm dứt, cán sự lớp sẽ đưa mọi người tới tập hợp ở đây, mở trò chơi tìm kiếm, thứ được giấu có thể là vài món quà nhỏ, cũng có thể là những yêu cầu quái dị nhưng thú vị.

“Anh hai, mới này Từ Mộng Gia nói với anh cái gì thế?” Diệp Phong nghĩ tới nghĩ lui vẫn có chút tò mò, cô nàng Từ Mộng Gia kia dựa sát như thế, chắc chắn là có ý đồ bất chính, khẳng định là muốn quyến rũ anh hai cậu đây mà. Diệp Phong giờ cao móng vuốt tỏ quyết tâm, tuyệt đối không thể để người khác có thể thừa cơ cướp anh hai nhà cậu được.

“Tiểu Phong đang sợ anh hai sẽ bị người ta dụ dỗ à?” Xung quanh không có ai, Diệp Cảnh tất nhiên sẽ không cố kỵ, trực tiếp vòng tay ôm chặt thắt lưng Diệp Phong, néo néo miếng thịt mềm dẻo trên người cậu. Bé thổ bì ông anh trai niết qua niết lại, giật mình giãy dụa nhưng không thể thoát khỏi áp chế, đành phải dựa vào lồng ngực anh.

“Đủ rồi mà, sẽ bị người khác nhìn thấy cho mà coi!” Diệp Phong uốn éo thân mình tránh né mà không được, chỉ đành cầu xin tha thứ.

“Không cần phải để ý tới cô ta, cô nàng đó có làm gì cũng mặc kệ, đừng quan tâm.” Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên khóe môi Tiểu Phong, dịu dàng hỏi, “Đã đói chưa, có muốn ăn chút gì không?”

Bạn đang ?

Anh không muốn Tiểu Phong ăn nhiều đồ nướng, thứ đó không tốt cho sức khỏe, mà đối với thân thể Tiểu Phong thì càng không ổn, thế nên trước khi ra khỏi nhà, Diệp Cảnh đã đút cho bé thổ bì nhà anh ăn vài thứ, còn dặn Phúc quản gia chuẩn bị chút đồ ăn để trên xe nữa.

Đúng lúc hai anh em còn mãi liếc mắt đưa tình, dính chặt hơn keo thì đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi kèm theo tiếng kêu cứu mạng truyền tới, nghe âm thanh vọng lại cũng không quá xa, có lẽ là từ hồ nước phụ cận, ngay phía ngoài khu rừng bọn họ đang đứng.

Diệp Phong theo bản năng muốn nhắc chân chạy qua thì Diệp Cảnh chợt kéo tay cậu lại.

“Anh hai?” Bé thổ bì nhỏ Tiểu Phong nghiêng đầu khó hiểu, chớp mắt nhìn Diệp Cảnh.

Khóe môi Diệp Cảnh hơi nhếch lên, dưới ánh mặt trời âm áp, để lộ rõ độ cong hoàn mỹ, khiến Diệp Phong càng nhìn càng ngẩn người.

“Tiểu Phong chưa từng nghe thấy câu, nhân chứng đầu tiên chứng kiến vụ việc sẽ bị diệt khẩu hay sao!” Diệp Cảnh nhướn mày, khoe môi mang theo ý cười đều, mỗi một động tác dù nhỏ nhất cũng đều nhất chứng minh rằng, anh cực kỳ không thêm quan tâm tới sống chết của người ta.

Diệp Phong:.....

Anh hai à, hiện tại không phải là lúc diễn kịch truyền hình đâu! ! ! QAQ

Tóm lại, đợi cho đến khi Diệp Phong túm được Diệp Cảnh chạy tới hồ nước, thì Từ Mộng Gia vốn đang quấy đạp trong hồ, chờ Diệp Cảnh làm anh hùng cứu mỹ nhân đã được một anh chặn vệt đậm chất nông dân vọt lên.

“Tui đang đuổi vệt gần đây, nghe thấy tiếng kêu cứu nên chạy tới.” Anh thanh niên đen từ đầu đến chân tuổi không lớn, cười rộ lên để lộ hàm răng trắng rõ ràng. Thế nhưng Từ Mộng Gia ngồi bệt một bên thì toàn thân cứng ngắc, đáng lẽ cần phải nói mấy lời cảm ơn linh tinh gì đó mà cứ như bị kẹt, run rẩy nửa ngày không phun nổi câu nào.

.....

Kịch bản đã chuẩn bị tốt lại đột nhiên bị quấy rầy, Từ Mộng Gia không cam lòng cắn chặt răng, lén liếc mắt nhìn Diệp Cảnh thì bất chợt nhận được ánh mắt đầy khinh miệt, lạnh lùng của anh khiến cô nhất thời chột dạ, thật giống như đối phương đã hoàn toàn nhìn thấu mọi thủ đoạn của cô, mục đích không trong sáng cứ thế bị bung ra, không thể che giấu.

48. Chương 48: Bữa Tiệc Thương Nghiệp

Cuối cùng, lớp trưởng gọi điện thông báo cho thầy giáo đi theo, vì không muốn phá hủy hứng trí của cả lớp, thầy giáo quyết định đưa Từ Mộng Gia về trường trước. Về phần cô nàng Từ Mộng Gia vốn được giao nhiệm vụ rửa sạch đồ ăn, khi được hỏi tại sao lại xuất hiện ở khu vực hồ nước gần rừng cây, cô nàng còn ra vẻ yếu đuối, tiêu tụy trả lời như sau.

“Tôi vốn.....vốn chỉ muốn..... Diệp Phong đã làm việc mệt mỏi từ sáng đến giờ rồi, không biết có cần uống nước hay giúp đỡ gì đó không, cho nên.....”

Diệp Phong cảm lạnh dùng móng vuốt thô che mặt, giả bộ giới vải, cậu thực sự không dám nhìn tiếp.

Tâm tình của mọi người cũng không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng, tất cả đều chen chúc cùng một chỗ nướng thịt, rồi nháo nhào tổ chức trò chơi, cả một ngày trời vô cùng náo nhiệt, buổi tối còn hứng trí bừng bừng không giảm, hò hét phải làm thêm chén rượu nữa.

Uống rượu? Trò đùa vui nhất thế giới quá ha! Vị đại ca đã phải chịu nghẹn khuất cả ngày hôm nay cuối cùng cũng hé ra nụ cười cực kỳ hoàn mỹ, tùy tiện tìm lý do rồi lôi đưa em trai ham chơi về nhà.

Diệp Cảnh lái xe, mặc kệ Tiểu Phong này giờ vẫn ngồi trên ghế phó lái che miệng cười trộm. Anh tất nhiên biết cậu vì sao lại cười trộm, rất muốn giáo huấn cậu một trận, nhưng lời tới miệng rồi mà không sao thoát ra được.

Dù sao thì Tiểu Phong cũng khó có được một lần tham gia hoạt động tập thể với lớp, nhìn cậu cười đùa vui vẻ như thế anh cũng rất cao hứng. Cuối cùng, Diệp Cảnh chỉ có thể thăm thở dài bất đắc dĩ, dịu dàng đưa tay lên xoa xoa đám tóc ngốc nghếch kia, để mặc Diệp Phong tiếp tục “cười nhạo” anh thuộc dạng người không biết làm gì.

Anh trai đại nhân bày tỏ, một người làm gì cũng luôn nhất như anh rốt cuộc đã tìm ra kỹ năng bản thân không thể thực hiện, đây chính là nướng thịt diêu kỳ. Anh trai Diệp quyết định, sau này nhất quyết không bao giờ đụng tới nó nữa!

...

Buổi tối, khu biệt thự cao cấp của nhà họ Diệp.

“Anh hai.....” Diệp Phong vừa mới uống xong một chén cháo nhân nhĩ, dạ dày ấm áp hơn hẳn, vẻ mặt thỏa mãn nằm bẹp trên ghế sofa. Diệp Cảnh ngồi sát bên cạnh cậu, một tay đỡ eo bé nhỏ mà mình nuôi trong nhà, một tay nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng phình lên vì no kia. “Lần trước Tiểu Bạch nói có một thứ rất thú vị muốn cho em xem, em muốn tự mình đi coi một lát, mai sẽ không đến công ty”.

Ý cười ôn nhu trên gương mặt Diệp Cảnh nhất thời cứng ngắc trong một giây, nhưng ngay lập tức đã trở lại bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục giúp Tiểu Phong xoa bóp bụng, rồi dịu dàng đáp lời: “Được, nhớ rõ chú ý an toàn trên đường”.

“Vâng!” Diệp Phong thoải mái nheo mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn Tiểu Phong giống như một bé nhỏ trắng nằm ngửa, phơi bụng mình ra, tùy ý để người ta thân cận, ve vuốt, ánh mắt Diệp Cảnh như tan chảy, dịu dàng tựa hồ thu. Nhưng khi con người hạ xuống, lại toát ra một tia hàn quang chói lọi, Tiểu Bạch à, được lắm, lại dám tranh em trai với tôi, xem ra gần đây cậu nhàn rỗi quá rồi nhỉ.....

Bạn Tiểu Bạch đang đánh phỏ bản cực kỳ happy đột nhiên hắt xì một phát. Vừa ngẩng đầu lên.....Đệt mẹ! Mồm hình máy tính đen xì là thế ế nào! ! ! Tiểu Bạch bị phần kêu rên: “Á á á ~ thần kiếm tím của tuôi! Trả lại thần kiếm tím cho tuôi! ! !”

BỘP_____ Bị một vật thể không xác định đánh trúng, Tiểu Bạch hét lên một tiếng rồi ngã gục, nhìn động tác vô cùng thuần thục kia đi, chứng minh rõ ràng đây chẳng phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

“Im lặng coi!” Mạnh Vũ dùng ánh mắt như đang nhìn thẳng ngu lờm Tiểu Bạch đang nằm ngay đơ phía đối diện, xoay người trở về phòng, tiếp tục xem tư liệu người mới.

Tiểu Bạch quỳ rạp trên mặt đất, yên lặng gãi chân, bạn cùng phòng chết tiệt, bạn cùng phòng chó má, bạn cùng phòng..... Tui chọt chọt chọt này.

Nhị hóa Tiểu Bạch còn không biết, ngay ngày mai thôi sẽ còn có vị đại BOSS khủng bố đang nhe nanh chờ hấn. Hấn cảm lạnh bắt lại máy tính, tiếp tục cùng em gái trong game đánh phỏ bản, kiếm thần kiếm tím. QAA hức hức ~ đầu năm nay, theo đuổi em gái xinh đẹp trong game cũng đâu có dễ dàng gì. (nhị hóa: ngốc nghếch)

.....

Thời gian cứ như thế lướt qua một cách chóng vánh, nhaoáng một cái đã thành hai năm sau.

Cha Diệp trở về, cùng hai anh em nhà họ Diệp nói chuyện suốt một buổi chiều trong thư phòng. Không ai biết ba cha con đã nói gì, chỉ biết rằng từ đó trở đi, cha Diệp đã ở hẳn bên Australia, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không còn về nhà nữa.

Trước khi đi, cha Diệp đã vỗ vỗ bả vai Diệp Phong rồi nặng nề thở dài. Ông không hiểu sao hai đứa con trai của mình lại đi vào con đường này, tuy rằng ông đã sớm cảm nhận được thái độ cẩn thận bảo vệ của Diệp Cảnh đối với Diệp Phong cực kỳ quỷ dị, vô cùng không thích hợp, nhưng khi chân chính biết được sự thật, trong lòng ông vẫn không thể nào không kinh sợ, run rẩy một trận.

Con trai ông không chỉ là đồng tính luyến ái, mà lại còn là anh em loạn luân! Nếu là một người cha bình thường, khi biết được sự thật, chắc chắn đã nổi giận lôi đình, dùng gậy mà đánh mấy đứa con bất hiếu một trận nên thân.

Thế nhưng cha Diệp không thể, trong đầu chọt xẹt qua từng khoảnh khắc từ quá khứ, ông hít một hơi thật sâu, bình ổn nỗi lòng hỗn loạn, gọi hai đứa con đến thư phòng.

Khi về đến nhà, thứ đầu tiên mà ông thấy chính là sự cảnh giác của đứa con cả và sự lạnh nhạt của đứa thứ hai, hơn nữa thái độ hiện tại của hai anh em rõ ràng là đã ngã bài, rành rành chỉ muốn thông báo cho ông biết, chứ không phải là muốn cùng ông thương lượng. Nếu là trước đây, cha Diệp chỉ biết nghĩ tới cách lập tức lôi Diệp Phong ra nước ngoài, ngăn cảnh tình cảm anh em quỷ dị kia, để họ không bao giờ.....có thể gặp lại nhau nữa.

Nhưng trong khoảng thời gian bình ổn tâm tình ở Australia, ông đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, ví dụ như cuộc hôn nhân gượng ép không có kết quả với Lưu Tố Nguyệt, Diệp Phong vô tội bị liên can, và cả Diệp Cảnh mất mẹ, còn bị cha cố tình bỏ qua.....

Chợt quay đầu lại, cha Diệp mới biết rằng, trên con đường nhân sinh này, ông đã bỏ lỡ rất nhiều thứ..... Mà hiện giờ Diệp Cảnh đã trưởng thành, không còn cần ông nữa, Diệp Phong vốn bị bỏ rơi cũng đã được tình yêu của anh trai nuôi dưỡng, vui vui vẻ vẻ mà lớn lên.

Nhìn đứa con cả nghiêm cẩn không thể chê vào đâu được, ẩn sâu trong mắt là sự không khéo sắc bén, cha Diệp biết, Diệp thị được giao vào tay Diệp Cảnh chắc chắn sẽ phát triển mạnh hơn trước. Còn đứa thứ hai lại khác hoàn toàn Diệp Cảnh, đơn giản như ánh mặt trời, luôn luôn chớp đôi mắt to tròn ngập nước, sáng ngời hữu thần, chẳng qua vẫn giấu không nổi sự mơ hồ nhân nhật dưới đáy mắt.

Cha Diệp dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, thứ tình cảm vụn vặt, trái luân thường đạo lý này là do ai khởi xướng. Chắc chắn đứa con cả cường thế đã “dụ dỗ” đứa nhỏ luôn mơ màng kia rồi. Vấn đề là, ông đã chẳng thể thay đổi được điều gì nữa. Ông khẳng định, cho dù hiện tại chính Diệp Phong nói muốn ra nước ngoài du học, thì người đầu tiên nhảy ra phản đối kiểu gì cũng là Diệp Cảnh.

“Cứ vậy đi....hai đứa.....tốt tốt.....” Cha Diệp nặng nề thở dài, năm tháng tựa như cây đao vô hình, cho dù đã từng là một người đàn ông oai phong một cõi cũng không thể tránh thoát.

Bất kể là Diệp Phong hay Diệp Cảnh, giờ khắc này cả hai bỗng nhiên ý thức được rằng, người đàn ông này.....đã già rồi.

Tiến bước cha Diệp xong, bọn họ lại nhận được bưu phẩm từ Lưu Tố Nguyệt. Lần trước, sau khi trò chuyện vô cùng vui vẻ với Diệp Phong về đề tài du lịch, mỗi lần Lưu Tố Nguyệt ra nước ngoài chơi bởi, đều thích mua đủ loại đồ lưu niệm và ảnh chụp phong cảnh địa phương về, rồi gửi tới đây, khiến Diệp Phong càng xem càng ngứa ngáy trong lòng, hận không thể bắt người vượn cánh bay đi. (em nó nghĩ em nó là chim à =____=)

Cơ mà.....Bé thỏ nhỏ nhìn ánh trăng rồi thở dài phiền muộn, anh trai chắc chắn sẽ không phê chuẩn cho cậu đi du lịch một mình đâu, cậu đành phải chờ tới khi anh hai có thời gian rảnh thôi.....

Aish~ Bé thỏ Tiểu Phong tiếp tục phiền muộn với ánh trăng rằm.

“Tiểu Phong muốn ăn bánh trung thu hay là tưởng nhớ Hằng Nga đấy?”

“Phụ _____”

Diệp Cảnh vinh quang bị Diệp Phong phun đầy người, bé thỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, trông cực kỳ vô tội.

Mà lại nói đến Từ Mộng Gia, sau sự kiện rơi xuống nước lần trước, cô nàng dường như đã biết khó mà lui, trầm mặc hơn hẳn. Diệp Phong gãi gãi ót, cậu cũng chả hiểu tại sao lại thế, có lẽ Từ Mộng Gia đột nhiên đã nghĩ thông suốt rồi chăng?! Thấy kệ, chỉ cần đừng chạy tới quẩn quýt lấy cậu nữa thì sao cũng được.

Cứ như vậy, hai anh em nhà họ Diệp lại một lần nữa phải ngênh đón bữa tiệc thương nghiệp của nhóm lão đại.

Vì đây chính là bữa tiệc được người đứng đầu trong giới thương nghiệp tổ chức, cho nên gần như tất cả mọi người trong giới thượng lưu ở B thành đều vội vàng, khẩn cấp muốn tham gia, thậm chí còn có một số ít người mẫu siêu sao và xã hội đen mới nổi cũng được mời tới. Đối với những người này mà nói, bữa tiệc gặp mặt này không thể nghi ngờ chính là cơ hội giúp bọn họ mở rộng mối quan hệ làm ăn.

Diệp gia là dòng họ lớn, trụ cột vững vàng, tất nhiên sẽ nhận được thiệp mời, không chỉ nhắc tới Diệp Cảnh mà còn điểm danh cả Diệp Phong trong thư.

“Muốn đi không Tiểu Phong?” Diệp Cảnh nhún mày.

Diệp Phong tỏ vẻ không sao cả nhún vai: “Cùng đi đi ạ, dù sao em cũng muốn mở mang chút kiến thức”.

Thật ra Diệp Phong chẳng thích thú gì với kiểu tụ hội thương mại hóa rõ ràng này, cậu không am hiểu cách ứng phó, cũng không thích phải cùng người khác đưa đẩy hai mặt trong thời gian dài, nhưng cậu biết, bữa

tiệc này đối với Diệp gia mà nói là được nhiều hơn mất. Diệp Cảnh dĩ nhiên hiểu bé tỏ trắng ngoan ngoan nhà mình, một tay anh nuôi lớn mà, sao anh có thể không biết cậu nghĩ gì trong đầu chứ.

“Nếu không thích thì không cần phải miễn cưỡng, dù sao thân thể em cũng không tốt, tùy tiện tìm lý do từ chối là được”.

Diệp Phong phồng má, đột nhiên nhào vào lòng anh hai cọ cọ, lại cắn lên chóp mũi Diệp Cảnh một cái.

“Em muốn đi mà, nhiều cô gái muốn quyến rũ anh như thế, ai biết nhờ đến lúc đó anh không kìm lòng nổi thì sao!”

Diệp Cảnh ngậy người, một lúc sau mới hoàn hồn, lập tức bò lăn ra cười. Vẻ mặt cứng chiều ôm chặt bé tỏ non mềm trong vòng tay, thỏa mãn cọ tới cọ lui. Anh biết, Tiểu Phong chắc chắn là vì anh, cũng vì lo lắng cho Diệp gia.

Bữa tiệc gặp mặt trong giới thương nghiệp lần này không giống như trước, đối phương đã chỉ đích danh Diệp Phong trong thiệp mời, nếu Diệp gia ra sức từ chối, khó tránh khỏi bị người ta nghĩ là không đủ thành ý, khiến hình tượng của Diệp gia trong giới thượng lưu bị ảnh hưởng xấu, thậm chí không cần thận sau này còn bị người ta đánh giá là làm cao, kiêu ngạo, hay tự tin thái quá.

“Tiểu Phong, anh hai có chút đói bụng.....” Diệp Cảnh đung đưa Diệp Phong trong tay, dụi đầu vào cổ cậu. (xấu hổ quá, anh ý làm nũng kìa -_____ -)

Bé tỏ nhỏ chớp chớp mắt, không hiểu nói: “Nhưng chúng ta vừa mới ăn xong cơm tối mà..... A, anh làm gì thế, buông em ra! Đây_____a~”

Kế tiếp, ba ba ba..... Những âm thanh thật hài hòa.

Rõ ràng đã ở chung hai năm, nhưng mỗi lần tiến hành giường sự, hai người vẫn như cũ muốn ngừng mà không được. Đối với Diệp Cảnh mà nói, thân thể Tiểu Phong giống như hấp dẫn trí mạng quyến rũ anh, một khi chiếc khóa giam hãm sự động tình bật mở, thân thể liền giống như gặp phải thuốc dẫn, lập tức xảy ra phản ứng hóa học.

Hôn môi, mút mát, đưa đẩy.

Anh trai đại nhân hận không thể ở trên cơ thể em trai bảo bối, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều lưu lại dấu vết hoan lạc, nói cho những kẻ có ý đồ muốn tiếp cận Diệp Phong phải biết hoa thơm đã có chủ! ! !

Nhưng thật ra những kẻ không sợ chết như Tiêu Nhiên và Việt Hàn Du vẫn ra vẻ không biết gì, thỉnh thoảng lại nhảy ra thể hiện sự tồn tại, khiến anh trai đại nhân cực kì không thích, phi thường khó chịu.....không chút lưu tình hung hăng đưa đẩy trong cơ thể Tiểu Phong.

“Á.....” Tiểu huyết phía sau Diệp Phong mạnh mẽ co rút, mười đầu ngón tay nhịn không được siết chặt lại, gắt gao nắm lấy chăn đệm bên dưới. Sự sung sướng giống như cơn sóng ngoài khơi, nháy mắt đục thủng linh hồn, tràn vào nơi sâu nhất.

“Hóa ra Tiểu Phong thích làm như thế này à.....” Đáy mắt Diệp Cảnh nhuộm màu sắc dục tẩm tối, anh chậm rãi rút ra khỏi tiểu huyết, sau đó lại mạnh mẽ đâm vào, nội vách mềm dẻo nóng cháy bên trong Tiểu Phong nhất thời co rút, thân mình Diệp Phong nhũn xuống, thiếu chút nữa tinh quan thất thủ. (thiếu chút nữa bắn ra =))))))

“Đừng mà.....A, anh hai.....em không được.....” Diệp Phong thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng tựa như chìm trong sương mù dày đặc, phiếm một tia mị hoặc.

“Thật sự không muốn sao, hửm?” Diệp Cảnh ác ý thổi lui, rồi lại cố tình chọc chọc bên ngoài miệng huyết, không định đi vào, Diệp Phong chỉ cảm thấy sự trống rỗng đến bức bối bên trong lỗ nhỏ, sự ngứa ngáy khó nhịn chẳng thể nói thành lời ấy liệu mạng thiêu đốt, khiến cậu phát hỏa.

“Anh hai.....” Bé tỏ nhỏ mở mắt mở mắt, đôi mắt to tròn long lanh nước chớp chớp nhìn Diệp Cảnh, “Em muốn.....cho em.....”

Diệp Cảnh đã sớm nghen không nổi, nghe thấy tiếng nỉ non tràn ngập mờ ám của em trai, làm sao mà nhẫn được nữa, cứ thế mạnh mẽ thẳng tiến, đánh tới tấp vào nơi sâu nhất của dũng đạo chật hẹp, gần như thúc cả vào tuyến tiền liệt!

Lần sau còn sâu hơn cả lần trước, mỗi lần đều rất chính xác thúc mạnh vào điểm mẫn cảm nhất sâu bên trong, Diệp Cảnh quả thực cũng bị dũng đạo nóng bỏng kia bức đến nổi điên rồi.

“A ư ~ anh hai.....thật lớn.....ừm ~ đây.....nhẹ thôi.....” Diệp Phong đã hoàn toàn nói năng lộn xộn, không biết bản thân đã thốt ra những gì, chỉ có thể thuận theo bản năng của thân thể, triệt để thần phục dưới thân anh trai, giống như một chiếc thuyền nhỏ gập ghềnh giữa sông núi mờ ảo, không phân định rõ phương hướng, tùy ý để sóng gió đưa đẩy.

49. Chương 49: Tương Ngộ Ngày Trước

Quả nhiên khác hẳn các bữa tiệc tầm thường khác! Vừa mới tiến vào thính phòng, bước chân của Diệp Phong hơi chững lại một chút, không khí nơi đây so với những buổi tụ hội nhỏ lẻ trước đó có gì đó rất khác. Từ cách trang trí cũng có thể nhìn ra, hoa lệ nhưng không xa xỉ, không tạo cảm giác tráng lệ ngợp trong vàng son, mà chỉ có những tông màu trầm làm chủ đạo.

Diệp Phong đi theo sau Diệp Cảnh, chỉ cách khoảng nửa bước, người ngoài chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra sự thân mật giữa hai anh em.

“Thật đúng như người ta nói, tình cảm giữa hai anh em nhà này quả nhiên rất tốt”.

“Ai biết về nhà đóng cửa rồi thì thành cái quỷ gì chứ”.

Vì nhị thiếu gia nhà họ Diệp rất ít khi lộ diện trong những bữa tiệc của giới thượng lưu, cho nên lần này hấp dẫn không ít ánh mắt đánh giá xung quanh. Dù sao thì ở trong các đại gia tộc, ai có thể hoàn toàn tin tưởng vào cái gọi là tình thân chứ, huống chi hai anh em nhà này còn cùng cha khác mẹ, lòng người cách nhau cái bụng, đa số đều cho rằng hai người chỉ diễn trò, trở mặt với nhau là chuyện sớm muộn.

Hơn nữa Lưu gia được mời tới lần này cũng càng ước gì hai anh em sớm trở mặt, bọn họ đứng giữa sẽ nhân cơ hội vớt chút lợi lộc. Việc Lưu Tố Nguyệt quyết định ly hôn với cha Diệp luôn bị người nhà họ Lưu kịch liệt phản đối, ở trong mắt họ, đây tuyệt đối là vụ mua bán không có lời, thậm chí ông Lưu còn ám chỉ, nếu Lưu Tố Nguyệt thật sự ly hôn với cha Diệp, sau này ngay cả tiền nuôi dưỡng của bà mọi người cũng chẳng cho.

Suy cho cùng, Lưu Tố Nguyệt từ bé đến lớn đã là tiểu thư Lưu gia quyền quý, khi lấy chồng còn trở thành phu nhân nhà giàu, đột nhiên bảo bà ra xã hội làm việc thì rất khó thích ứng. Ai ngờ, sau khi ly hôn, cha Diệp đã quyết định trích cho Lưu Tố Nguyệt ba mươi phần trăm cổ phần của Diệp thị, cho dù nửa đời sau bà không làm gì, chỉ cần Diệp thị không đổ thì cả đời này bà vẫn như trước, không phải lo chuyện cơm áo.

Thật ra mấy người trong nhà họ Lưu vẫn luôn không biết rằng Lưu Tố Nguyệt cực kỳ thích đi du lịch, hơn nữa còn thích tới mấy nơi có phong cảnh thanh nhàn, thậm chí còn rất tích cực đóng góp bài viết cho tạp chí vòng quanh trái đất. Sau khi Diệp Cảnh biết sở thích này đã từng hoài nghi, cái tính cách thoát tục, luôn muốn vỗ cánh tung bay của Diệp Phong có phải là di truyền từ Lưu Tố Nguyệt hay không?

Không thể không nói, lúc cha Diệp đưa ra quyết định ly hôn, Lưu Tố Nguyệt cũng chẳng ngạc nhiên mấy, bởi vì từ khi bắt đầu bước chân vào Diệp gia, bà chưa bao giờ ôm kì vọng gì vào cuộc hôn nhân này cả. Nhưng khi cha Diệp nguyện ý chia cho bà ba mươi phần trăm cổ phần công ty, đến hiện tại Lưu Tố Nguyệt vẫn kinh ngạc không thôi.

Chỉ cần Diệp thị không đổ, bà sẽ không phải lo thiếu tiền đi du lịch, mà bà vẫn biết thủ đoạn quyết tuyệt của Diệp Cảnh, cho nên càng không cần phải lo nghĩ. Lưu Tố Nguyệt vô cùng vui vẻ thu dọn đồ đạc, ra nước ngoài du lịch, đương nhiên, trước khi rời đi bà có đến thăm Diệp Phong, nhìn vào đôi mắt tràn ngập

trông mong của bé nhỏ, bà thiếu chút nữa đã bất chấp thủ đoạn, tính toán trộm mang Diệp Phong đóng gói đem đi.

Tưởng tượng đến dáng vẻ buồn bực lúc đó của Diệp Cảnh, cảm giác hưng phấn trong lòng Lưu Tố Nguyệt ùng ục dâng trào. Cơ mà..... bà chỉ sợ đến lúc đó Diệp Cảnh chẳng phải là buồn bực nữa, mà trực tiếp cuồng hóa luôn thì toi. ~oo

~ Dưới ánh mắt sắc như dao cạo của Diệp Cảnh, Lưu Tố Nguyệt rút cuộc cũng lưu luyến thu hồi ma trảo, phát phát tay tạm biệt rồi rời đi. Từ đó, cuối tuần nào Diệp Phong cũng nhận được đủ loại bưu thiếp đẹp đẽ, khiến một người không thể thường xuyên ra khỏi nhà như cậu vô cùng vui vẻ, mọi tấm ảnh đều được cậu cẩn thận cất đi, khi không có việc gì làm sẽ lại lôi ra ngắm nghía.

Mỗi lần Diệp Cảnh nhìn thấy cảnh này đều không giấu nổi cái liếc mắt sắc mùi dấm chua, nhưng trong lòng không khỏi nhức nhối. Thân thể Diệp Phong vốn phải mạnh khỏe, khang kiện như tất cả mọi người mới đúng, thích ăn gì sẽ ăn cái đó, muốn chơi gì sẽ chơi cái đó, nghĩ muốn tới đâu thì sẽ đi tới đó ngay lập tức, cậu vốn phải giống như những thanh niên khác, được tùy ý bay nhảy, hưởng thụ quãng thời gian thanh xuân vô lo vô nghĩ.

Nhưng chỉ vì quyết định muốn sống lại đầy ích kỷ của anh mà cậu phải trả giá. Ở kiếp này mọi chuyện đã thay đổi, vì sai lầm của cha Diệp mà Tiểu Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến thân thể yếu ớt suy ngược. Đối với một người thích du lịch, ham mê nhiếp ảnh như Diệp Phong mà nói, thân thể này không thể nghi ngờ chính là nhược điểm trí mạng. Suy cho cùng, tất cả là tại anh.....

Nhưng Diệp Cảnh sẽ không đổi ý, cho dù được chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ quyết định như trước! Tiểu Phong.....Anh xin lỗi.....

“Diệp tổng, Diệp nhị thiếu, nghe danh đã lâu.” Đúng lúc này, một người phụ nữ cắt tóc ngắn nhẹ nhàng đi tới. Khoe môi cô cong lên, hiện lên ý cười trang nhã, cách ăn mặc gọn gàng linh hoạt, lộ ra phong thái sắc sảo, khiến cho người ta vừa gặp đã liên tưởng đến cụm từ “nữ cường nhân”.

“Tôi là Lý Lệ, người đại diện của Tinh Huy”. (Lệ là hoa nhài á)

Lý Lệ là người đại diện xuất sắc nhất tập đoàn Tinh Huy, nhưng hình như gần đây cô nàng gặp phải chuyện không hay cho lắm. Diệp Cảnh thần nhiên gật đầu chào lại, tuy anh vốn là ông chủ lớn đứng sau “Kỳ tích thần thoại”, nhưng bề ngoài anh vẫn chỉ là người làm bên lĩnh vực bất động sản, sẽ không nhúng tay vào chuyện của Mạnh Vũ.

Đáy mắt Lý Lệ lóe lên ánh nhìn ảm đạm, nhưng sau đó được che giấu rất nhanh. Cô luôn là người rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng cúi đầu trước vận mệnh, huống chi, nếu cô không thể chống đỡ được nữa thì Tuyệt Nại.....biết phải làm sao!

Ngải Tuyệt Nại là một ca sĩ trẻ, cùng với Lý Lệ có thể nói là một tổ hợp vô cùng mạnh mẽ, nhưng.....gần đây lại đột nhiên truyền ra một vài tin đồn không có lợi cho Tuyệt Nại. Theo lý thì khi ca sĩ xuất hiện đồn đãi không rõ ràng, công ty chủ quản sẽ lập tức ra tay giải quyết, nhưng lần này Lý Lệ nhạy bén phát hiện ra các vị lãnh đạo xem chừng khá thờ ơ, không thêm quan tâm. Sau một hồi tìm hiểu cô mới biết được, hóa ra Tuyệt Nại đã từng cự tuyệt lời mời tới buổi tiệc ăn chơi trác táng của vị thái tử gia Tinh Huy, nên giờ mới bị dính tai ương.

Lý Lệ tức giận đập vỡ chén trà, cái loại tiệc tùng kia chỉ có sao hạng ba mới đi, Tuyệt Nại sao có thể đến được, nhờ bị paparazzi chụp được, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió hủy diệt sự nghiệp của Tuyệt Nại. Tập đoàn Tinh Huy vốn chỉ là một công ty mới nổi, trong tay không có nhiều sao lớn, dưới ảnh hưởng của xu hướng thị trường, lãnh đạo quan tâm nhóm diễn viên còn hơn cả ca sĩ, cho nên cũng không chú ý mấy đến chuyện của Ngải Tuyệt Nại, hại Lý Lệ tức giận đến mức nuốt không trôi cơm.

Tuyệt Nại học cùng khoa với Lý Lệ thời đại học, hơn nữa còn cùng phòng kí túc xá nên hai người thân thiết vô cùng. Tuyệt Nại xinh đẹp mà mơ hồ, tính cách đơn thuần lại có chút cố chấp, ngay từ đầu Lý Lệ đã cảm thấy một cô gái như vậy tuyệt đối không thích hợp với giới nghệ sĩ lắm thị phi, cho nên cô không thể trở mặt nhìn một sinh mệnh tốt đẹp đến thế bị hắc ám nhúng chìm, trầm luân không lối thoát.....

Tin tức tốt nhất vào thời điểm này chính là.....hợp đồng của Ngải Tuyết Nại với tập đoàn Tinh Huy sắp kết thúc.

Có lẽ vị thái tử của Tinh huy kia cũng biết điểm ấy, nên gần đây càng thêm quá đà, làm hại Tuyết Nại không dám ở nhà một mình, phải chạy đến nhà Lý Lị. Để đến được bữa tiệc gặp mặt này cô đã phải rất lao lực, vất vả lắm mới nhờ được một người bạn ghi tên mình trong danh sách khách mời. Đúng thế, muốn đầu được với Tinh Huy thì phải có chỗ dựa vững mạnh, tiềm lực chắc chắn, sức ảnh hưởng rộng lớn.

Ví dụ như..... “Kỳ tích thần thoại”. Nhưng cô không biết phải làm thế nào mới có thể liên hệ với Mạnh Vũ..... Mạnh đồng sự, dù sao thì “Kỳ tích thần thoại” cũng có ảnh hưởng rất lớn đến ngành giải trí..... Ngay lúc cô hết đường xoay sở thì lại đụng phải người từng là học trưởng của mình, hiện tại đang là ngôi sao lớn..... Tiêu Nhiên. Tiêu Nhiên đã vẽ cho cô hướng đi mới..... Diệp gia. (đồng sự: thành viên ban giám đốc)

Vì thế, hôm nay cô mới thúc ngựa xông lên, đứng trước mặt Diệp Cảnh, nhưng xem ra Diệp Cảnh không có ý muốn nói chuyện cùng cô, khiến cô không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ cứ thế mà buông tay.....

“Nhìn chị rất quen.” Đột nhiên một thanh âm xa lạ vang lên bên tai, giống như ánh dương trong đêm tối, bất chợt chiếu rọi đầy lòng Lý Lị, làm dấy lên tia hy vọng mong manh trong cô.

“Diệp nhị thiếu?”

Nếu là bình thường, khi có người đàn ông nào nói với cô như vậy, Lý Lị sẽ trực tiếp đánh giá rằng anh ta có ý muốn “bắt chuyện làm quen”. Nhưng khi nhìn cậu thiếu niên có đôi mắt đơn thuần như trẻ nhỏ đang cau mày suy tư này, thì đáy lòng cô lại nhin không được toát ra mong đợi.

Cô quen nhị thiếu gia nhà họ Diệp sao? Sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt Lý Lị, hiện giờ cô vô cùng hy vọng là mình quen biết Diệp Phong, nhưng trên thực tế thì không thể xảy ra chuyện đó.

Có thể chứ, nhiều lắm chỉ.....có thể tính là bạn học thôi nhĩ.

Trong mắt Diệp Cảnh cũng ngập tràn nghi hoặc, tuy Lý Lị cũng học B đại nhưng tốt nghiệp còn trước cả người làm anh hai là anh thì Diệp Phong càng không quen biết. Thực ra Diệp Cảnh không ghét cô chút nào, một người rất giỏi giang, mạnh mẽ, không chê vào đâu được. Anh công nhận tài năng của cô, đứng giữa đám lão đại đầu đầy sỏi trong hội đồng quản trị mà có thể thuyết trình mạch lạc rõ ràng, khiến mọi người phải đứng lên vỗ tay đã đủ để chứng minh tính cách quyết đoán của cô gái này.

“A, chị chính là chị gái đã giúp em trước cổng trường”, hai mắt Diệp Phong sáng lên, “Em nhớ rõ còn có một chị tóc uốn xoắn nữa.....”

Chuyện đã qua nhiều năm, nhưng đó là lần đầu tiên cậu tới trường đại học tìm anh hai, lưng đeo một chiếc balo rất lớn, Lý Lị cùng Ngải Tuyết Nại đứng lúc đi qua cổng trường, nói muốn dẫn cậu đi tìm người, nhưng sau đó lại bị Tiêu Nhiên cướp mất. → →

Lý Lị nháy mắt mấy cái, mơ hồ lục lọi trí nhớ, hình như là có chuyện như vậy thật..... Thiếu niên khi đó còn nhỏ, non nớt cực kì đáng yêu, mà Tuyết Nại lại đặc biệt thích động vật nhỏ xù lông mềm mại, thế nên rất tự nhiên vươn ma trảo muốn vuốt ve.....

Khụ, tốt nhất là không nên nói rõ ràng thì hơn. Lý Lị liếc mắt nhìn vị anh trai đứng bên cạnh một cái, thậm đưa ra quyết định đúng sách.

Cô thật sự cao hứng, nhờ một hành động vô tình khi xưa mà cục diện bế tắc hiện tại đã được khai thông, ít nhất thì Diệp Cảnh cũng tỏ rõ thiện ý với các cô, đồng ý ngồi xuống hàng ghế sofa trong góc để nói chuyện. Đương nhiên, không bao lâu sau, khi tận mắt chứng kiến trình độ cứng chiều đến không còn thiên lý của Diệp tổng tài với em trai nhà mình xong, cô đã phải không ngừng chà lau mắt. . . kính.

Hôm nay cô tuyệt đối đã đeo kính không đúng cách, tuyệt đối đã bước sai chân khi ra khỏi cửa. Diệp yêu nghiệt mà mọi người đều đồn thổi là nam tinh anh, gương mặt mười phần hồ ly, chỉ cần hai ba câu cũng có thể khiến người ta tức hộc máu rõ ràng từ đầu tới đuôi là thê nô maaaaaaaaa! ! !

Này này, có cần thái quá như vậy không hả?! Sợ em trai bị hóc chặc?

Này này này, mũi quýt đã nhỏ đến đáng thương vậy rồi mà còn cẩn thận tách đôi nó ra làm gì, tin tôi đi, cho dù miệng cậu ấy nhìn khá nhỏ nhưng chắc chắn nhét một lúc hai mũi quýt vào cũng không nghẹn chết được đâu!

Này này này, ăn bánh ngọt mà cũng phải dứt à, em một miếng, anh một miếng. . . Anh chắc chắn hai người không phải vợ chồng đang thời kỳ trăng mật ân ái đấy chứ?! Ah, mẹ nó, còn cẩn thận tới mức dùng tay lau miệng nữa, ồ mài gót, lau xong lại đưa lên miệng mình liếm hết vụn bánh, kinh, bần lâm đó anh hai sama à! ! !

.

Lý Lệ cảm thấy vô cùng may mắn là bọn họ đang ngồi ở một góc khuất sáng, ánh đèn không sáng lắm, người cũng ít, nếu không..... Ngay lúc khoe môi cô vẫn còn run rẩy không ngừng, trong lòng nhộn nhạo sắp phát cuồng thì cô cũng đã thành công giành được cơ hội lớn cho chính cô cùng Tuyết Nại.

“Kỳ tích thần thoại” quyết định mời Ngải Tuyết Nại làm người thể hiện ca khúc mở đầu của một bộ phim tiên hiệp. Đây chính là cơ hội, cũng là một lần là thử thách!

Nói chuyện xong, Diệp Cảnh mang Diệp Phong rời đi, Lý Lệ nhìn theo bóng dáng vô cùng thân thiết của hai anh em, trong lòng đã loáng thoáng đoán ra được gì đó..... Cô lắc đầu, trước một số người, có một số việc không cần quá mức tự cho là thông minh thì tốt hơn.

Nếu không, sẽ biến thành vạn kiếp bất phục. (vạn kiếp bất phục: muôn kiếp không thể góc đầu)

50. Chương 50: Thi Bạo Giả

Địa điểm tổ chức bữa tiệc là một căn biệt thự tư trên đỉnh núi, cho nên đi lại không thuận tiện cho lắm, nếu không có việc gì gấp thì mọi người đều muốn lưu lại, nghỉ ngơi một đêm đến sáng mai mới về. Xuất phát từ các loại nguyên nhân nên Diệp Cảnh rất ít khi ở lại qua đêm trong những biệt thự tư gia kiểu này, nhưng hôm nay anh dẫn theo Tiểu Phong tới, không muốn phải về nhà đêm khuya vì sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu, bởi vậy đành phá lệ ở lại.

Gia chủ dĩ nhiên đã chuẩn bị cho hai anh em mỗi người một phòng, ai có thể ngờ hai thằng đàn ông trưởng thành lại có thể ngủ chung giường chứ. Đương nhiên, vị anh trai đại nhân nội tâm méo mó, thích độc chiếm dục sao có khả năng dễ dàng buông tha em trai mà sang ngủ nơi khác. Anh đã sớm tìm được lý do hoàn hảo, vừa đến tối đã ca một bài mang tên ‘ngủ một mình không an toàn’, ngang nhiên tha Tiểu Phong đi.

Đúng lúc đó có người đến tìm anh hai bàn chuyện làm ăn, cho nên hiện giờ chỉ có mình Diệp Phong trong phòng. Nhất thời rảnh rỗi, cậu mới phát hiện ra đồ dùng đánh răng rửa mặt chỉ có một bộ, cho nên lập tức quay về phòng mình lấy thêm.

Căn nhà quá lớn, thô nhỏ Tiểu Phong rơi vào trạng thái mù đường, may mà gặp được người giúp việc nhờ chỉ rõ phương hướng. Lúc bước vào phòng, cậu cảm thấy có gì đó là lạ, cửa ra vào bị mở tung, được rồi, thực tế là khép hờ, nhưng dù sao thì vẫn là bị mở. Gian phòng này đã được chia cho cậu, người khác ắt hẳn không thể tới mới đúng, cho dù đi nhầm phòng thì cũng sẽ không đóng cửa như thế này.

Diệp Phong đi vào phòng vệ sinh thấy đồ dùng rửa mặt vẫn còn nguyên vẹn lấy ra, vừa đi tới cửa thì đột nhiên nhớ tới còn thiếu một đôi dép lê, cho nên cậu lại xoay người vào phòng ngủ. Cửa vừa mở, một bóng đen từ đầu bỗng lao ra, Diệp Phong theo bản năng né sang bên cạnh, ai ngờ bóng đen kia lại giơ tay lên đánh cậu.

Diệp Phong lúc này mới ý thức được mọi chuyện không ổn, mặc kệ lấy đồ này nọ, muốn xoay người chạy trốn, nhưng dĩ nhiên không kịp, một bàn tay thô lỗ túm lấy quần áo cậu, giật cậu ngã ngửa về phía sau. Diệp Phong trọng tâm không vững, ngã thật mạnh xuống nền nhà, cơn đau lập tức đánh úp, khiến cậu nhìn không được bật ra tiếng rên đau đớn.

“Anh là ai?!” Hương rượu phả ra tràn ngập, Diệp Phong nép sát vào góc tường, cậu nâng tay sờ soạng một lúc mới tìm được công tắc, bật đèn ngủ lên. Thân ảnh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc chột đập vào mắt.....

“Lưu.....Quốc Hiên?!” Diệp Phong kinh ngạc tròn hai mắt. Đứng trước mặt cậu lúc này là người đàn ông toàn thân nồng nặc mùi rượu, sắc mặt đỏ hồng, bộ dáng trông vô cùng xộc xệch.

Người đó chính là con trai của Lưu Tổ Văn, anh họ cậu, nổi tiếng ăn chơi trác táng nhất thành phố B_____Lưu Quốc Hiên. Hai người hoàn toàn không cùng một thế giới, vậy nên đã lâu lắm rồi Diệp Phong không gặp gã.

“Sao anh lại ở đây?” Diệp Phong cảnh giác lùi về phía sau vài bước, Lưu Quốc Hiên lúc này thoạt nhìn có chút quái lạ, khiến cậu vô cùng bất an.

Lưu Quốc Hiên không trả lời cậu, đôi mắt vẫn đục chẳng còn tỉnh táo, mãi đến khi nhận ra Diệp Phong, cơn giận dữ ẩn sâu trong lòng gã mới bất chợt bùng phát. Diệp Phong thuận tay cầm hộp gạt tàn lên, lao thẳng tới táng lên trán Lưu Quốc Hiên một phát, nhưng chẳng ngờ không thể khiến gã tỉnh táo mà ngược lại, càng chọc giận gã hơn.

Diệp Phong không thể hiểu vì sao Lưu Quốc Hiên thoạt nhìn say khướt mà hành động vẫn nhanh nhẹn như thế. Cậu chưa kịp chạy đến cửa thì gã đã túm được góc áo cậu, cơ thể bị ép lên tường, lực quá mạnh khiến mặt cậu bị ma sát tới phát đau!

Trán Lưu Quốc Hiên bắt đầu chảy máu, ướt đầm nửa khuôn mặt, nhìn mà ghê người, nhưng gã có vẻ chẳng hề để ý, đáy mắt vẫn đục mờ mịt.

“Anh rốt cuộc là bị làm sao vậy hả, thả tôi ra! ! !” Phản kháng vô hiệu, thân thể Diệp Phong bị áp lên tường, thoát không khỏi kìm kẹp của Lưu Quốc Hiên. Nếu là Lưu Quốc Hiên lúc bình thường thì còn có thể nói chuyện phải trái kéo dài thời gian, nhưng hiện tại gã quả thực không khác nào dã thú đang phát cuồng.

Diệp Phong thầm cảm giác được đáng sợ lúc này của Lưu Quốc Hiên giống như vừa ăn phải thuốc, lại nói.....cậu còn nhớ rõ, trong hai kiếp trước, người này đều dính vào thuốc phiện! ! !

Xoạc_____Vì hai người quần nhau quá kịch liệt, Lưu Quốc Hiên cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, thành công xé rách áo của Diệp Phong, làn da trắng nõn nháy mắt hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn của gã, hàng trăm cổ khí đang đấu đá loạn xạ trong cơ thể tựa như tìm được lối ra, chột nhập làm một, điên cuồng bùng nổ.

Chính là nó, chính là nó! Thứ gã muốn chính là thứ này! ! ! Lưu Quốc Hiên vuốt ve loạn xạ trên da thịt nõn nà trước mắt, hai hạt đậu đỏ đáng yêu vì gió lạnh mà lập tức cứng ngắc.

“Con mẹ nó anh buông tay ra ngay! ! !” Diệp Phong dồn toàn lực lật người, cuối cùng cũng đẩy được Lưu Quốc Hiên sang một bên, cậu không dám tiếp tục trì hoãn, vội vàng đứng lên, phóng thẳng ra ngoài.

Lưu Quốc Hiên có gì đó rất lạ! Cứ chần chừ trong này mãi thì sẽ gặp nguy hiểm! Cậu có chút hối hận, chưa nói với anh trai một tiếng đã rời đi, nếu anh đi cùng cậu thì mọi chuyện đã không như bây giờ.

“Ah!!” Sau lưng đột nhiên bị sức nặng từ đâu đè xuống. Lưu Quốc Hiên thần trí không rõ ràng, theo bản năng cảm giác được con mồi của gã muốn chạy trốn, gã vội vàng bật dậy như mãnh thú, chồm qua ngăn chặn Diệp Phong.

Không thể để con mồi chạy thoát lần nữa! Tự động coi nhẹ tiếng la hét ồn ào bên tai, Lưu Quốc Hiên thuận tay xé rách lớp ga trải giường, hành động lưu loát giống như đùa giỡn những người phụ nữ trước đây, hai ba phát đã trói được Diệp Phong, tất nhiên cũng chặn luôn miệng của đối phương.

“Chúng ta bắt đầu trò chơi nhé.....” Hai mắt Lưu Quốc Hiên lập lòe tia sáng hưng phấn, gã nhanh tay tự cởi quần áo trên người, chiếc quần lót cuối cùng vừa tụt xuống, cự vật tím đen đã sớm cứng ngắc bật ra, “Tiểu bảo bối, anh sẽ làm cứng thật sung sướng!”

Giọng nói ghê tởm khiến Diệp Phong cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ, cậu dù có ngốc cũng biết cái gã Lưu Quốc Hiên này muốn làm gì!

Hai tay bị sàng đan trói chặt vào đầu giường, không biết nút buộc đã thắt như thế nào mà cậu không thể động đây.

Lưu. Quốc. Hiên! ! ! Diệp Phong cắn răng oán giận, hận không thể đập một cước triệt luôn gốc rễ của gã, nhưng miệng cậu bị nhét khăn, chỉ có thể phát ra vài tiếng ô vô nghĩa.

Lưu Quốc Hiên vội vàng trườn lên người Diệp Phong, cúi đầu cắn xé làn da tinh xảo khiến gã động tình kia, vuốt ve, mơn trớn, mút mát. Cái cảm giác tuyệt vời này khiến gã nhận ra một điều, trước giờ bản thân đã ‘chơi’ rất nhiều người, nhưng không có kẻ nào cho gã cảm xúc mãnh liệt như người dưới thân gã lúc này, thật sự rất chi là hợp khẩu vị!

Diệp Phong trợn trừng hai mắt, cậu cố giãy dụa muốn thoát ra, thế nhưng chỉ đổi được lực trấn áp càng lúc càng lớn từ Lưu Quốc Hiên. Từng nơi bị đụng chạm giống như bị ốc sên nhóp nhép bò qua, khiến dạ dày cậu nhộn nhạo muốn nôn, nếu không phải miệng bị chặn thì chỉ sợ cậu đã gục đầu xuống chân giường mà ói.

Chết tiệt! ! ! Diệp Phong cố ý thả lỏng cơ thể, Lưu Quốc Hiên cũng theo bản năng giảm bớt sức đè nén. Thừa dịp gã không phòng bị, Diệp Phong đột nhiên nhấc chân lên, đập mạnh vào cái cự vật đen tím đáng sợ kia của gã một cước. Lưu Quốc Hiên bất ngờ ăn đau, thống khổ cuộn người lại rồi gào thét. Nhưng trong nháy mắt, khi gã ngẩng đầu lên, Diệp Phong nhận ra cặp mắt vốn mờ mịt đã chuyển sang màu đỏ tươi của dã thú lên cơn.

Giây tiếp theo, Lưu Quốc Hiên hét lên một tiếng, lao nắm đấm về phía Diệp Phong. Trong thoáng chốc, đầy mắt Diệp Phong xẹt qua một tia sợ hãi, cậu nghiêng đầu muốn tránh, nhưng cơ thể bị trói trụ, phạm vi hoạt động có hạn, đành phải trơ mắt nhìn nắm đấm kia xông thẳng về phía mình.

Đột nhiên một người từ đâu xông ra, dùng tốc độ nhanh như chớp đá vào đùi Lưu Quốc Hiên. Một người đàn ông với thể trọng gần trăm cân như Lưu Quốc Hiên giờ giống như túi bao tải rách, lao thẳng vào tường, cơ thể mềm oặt trượt xuống. Bạn đang ?

.....

Khi Diệp Cảnh về phòng, không thấy Tiểu Phong đâu, anh theo thói quen bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Hỏi người giúp việc trong biệt thự mới biết Tiểu Phong về căn phòng mà mình được phân. Anh vội vàng chạy tới, ai ngờ vừa bước vào cửa đã thấy một đống đồ hỗn độn trên sàn, bàn chải đánh răng cùng khăn mặt vương vãi tứ tung.

Cửa phòng ngủ vẫn đang mở, bên trong truyền ra từng tiếng thở dốc nặng nề cùng thanh âm nức nở khiến Diệp Cảnh lập tức cảnh giác. Anh vọt vào phòng ngủ, đúng lúc nhìn thấy cảnh Lưu Quốc Hiên giờ nắm tay muốn đánh em trai bảo bối nhà mình, không chút suy nghĩ liền đập gã một cước!

Sau khi quay đầu lại nhìn kĩ, anh mới phát hiện em trai của anh rõ ràng là bị sàng đan cột vào giường, miệng bị nhét khăn, áo bị xé rách, mà dấu vết thô bạo rõ nét kia lại càng chứng minh một điều, thằng cầm thú Lưu Quốc Hiên này muốn cưỡng bạo em trai anh! ! !

Cơn tức giận xộc thẳng lên não, hai mắt Diệp Cảnh đỏ ngầu, tiếp tục đập Lưu Quốc Hiên đã rơi vào trạng thái hôn mê thêm vài nhát.

“Mẹ nó!” Diệp Cảnh không thèm quan tâm nặng nhẹ, một đập tiếp một đấm, máu tươi bắn tung tóe.

Diệp Phong ngơ ngác trợn tròn hai mắt, cậu chưa bao giờ thấy anh trai tức giận như vậy, quá khủng bố, quả thực không khác nào Tu La đầm máu đi ra từ địa ngục. Cậu đột nhiên ý thức được, anh trai mà không hạ hỏa thì kiểu gì cũng xảy ra án mạng cho coi, cậu vội vàng ô ô gọi, kéo lực chú ý của Diệp Cảnh về phía mình.

“Tiểu Phong!” Diệp Cảnh buông lỏng nắm tay, mu bàn tay lúc này dính đầy máu tươi, anh chạy đến bên giường, thật cẩn thận cúi trói giúp Diệp Phong, cổ tay trắng nõn của cậu giờ đã hằn vài đường xanh tím. Diệp Cảnh ôm chặt lấy Diệp Phong, trong lòng tràn ngập lửa giận cùng nỗi sợ hãi.

Nếu anh đến trễ một chút, nếu anh phát hiện ra chậm một chút..... Diệp Cảnh quả thực không thể tưởng tượng nổi. Anh cũng nhận ra, sau khi phát hiện những dấu vết bị cưỡng bạo trên thân thể Tiểu Phong, anh

đã làm ra hành động điên cuồng tới mức nào.

“Anh hai, chúng ta đi thôi.....” Diệp Phong dụi đầu vào ngực Diệp Cảnh, có lẽ khi đứng trước mặt người thân thuộc nhất, con người ta rất dễ dàng bại lộ mặt yếu ớt nhất của mình. Tựa như Diệp Phong lúc này, chỉ cần nhìn Lưu Quốc Hiên thôi cậu đã thấy vô cùng phần nộ, muốn trả thù, nhưng khi ở bên anh hai, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy uất ức, đầu mũi ê ẩm, hai mắt cay xè muốn rơi lệ.

“Được, chúng ta đi, chúng ta sẽ lập tức rời đi.....” Diệp Cảnh cúi đầu hôn lên trán Diệp Phong, cởi áo khoác choàng qua người cậu, che khuất thân thể lộ ra ngoài. Trước khi rời đi còn không quên tặng nốt một cước cho cái gã Lưu Quốc Hiên đã ‘huyết nhục mơ hồ’. Diệp Phong khẳng định, trong một giờ nữa nếu không ai phát hiện ra gã, không chừng gã sẽ chết vì chảy máu mắt.

Diệp Phong căm ghét Lưu gia, chưa bao giờ giống như hiện tại, căm ghét nhiều đến vậy.

Sau khi trở lại phòng ngủ của anh hai, Diệp Phong ngay lập tức chạy vào phòng tắm, cái cảm giác nhóp nhép ghê tởm như bị sên bò trên người vẫn lẩn quẩn trong cậu, khiến cậu nhìn không được nôn khan. Diệp Cảnh yên lặng giúp cậu xả nước nóng, để Diệp Phong thoải mái nằm trong bồn tắm lớn.

Diệp Phong giống như một con thỏ nhỏ bị thương, cuộn tròn người lại, nép vào một góc không nhúc nhích. Diệp Cảnh cởi bỏ quần áo, chậm rãi bước vào bồn tắm, cánh tay thon dài nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy gò của Diệp Phong. Dường như cảm giác được điều gì đó, Diệp Phong ngẩng đầu lên, mái tóc xoăn xù xù cọ vào cằm Diệp Cảnh, cậu thuận thể tựa vào lồng ngực anh hai, hương vị quen thuộc tràn ngập như mang theo ma lực, làm cậu dần bình tâm.

Diệp Cảnh cầm khăn mặt, tinh tế chà lau thân thể gầy yếu của thiếu niên trong lồng ngực, chùi sạch sẽ dấu vết bị cưỡng bạo đáng ghê tởm kia.

Bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve gáy cùng lưng Diệp Phong mang cảm giác trấn an. Cậu bắt tri bắt giác nheo mắt lại, giữa không gian trầm lắng, yên lặng đi vào giấc ngủ.....

Sau khi xác định em trai nhà mình đã ngủ say, Diệp Cảnh cẩn thận bế Diệp Phong lên, đi tới chiếc giường king size trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cậu xuống, đắp chăn gọn gàng. Thiếu niên say giấc, gương mặt bình yên tựa như tranh vẽ. Đôi môi Diệp Cảnh dừng trên trán cậu, rồi lướt nhẹ xuống làn môi ngon ngọt bên dưới.

“Chờ anh.” Đáy mắt Diệp Cảnh ngập màu u ám, một tia huyết quang sắc lạnh chợt lóe lên.

Lưu gia, Lưu Quốc Hiên! ! !

51. Chương 51: Tiền Căn Hậu Quả

Diệp Phong mơ thấy một giấc mộng vô cùng kỳ quái, trong mộng xuất hiện một mỹ thiếu niên quần áo hoa lệ, tướng mạo tuấn mỹ, mặt mày linh động, thần thái lạnh lùng, ngạo nghễ như một đóa hoa cao quý nhất.

“Giết hết tất cả mọi người trong thôn trang này thì ta sẽ để ngươi theo ta, thế nào?” Khóe môi thiếu niên cong lên, tuyệt diệu vô ngần.

Người thanh niên được hỏi đang nửa quỳ trên nền đất, trong mắt mang chút mê luyến, lại quyến chút thâm trầm. Y đứng dậy giơ kiếm lên, trong phút chốc, máu tươi văng bốn phía, phụ thân vô tội, hài nhi bé nhỏ đều biến thành thi thể lạnh lẽo.

.....

Quang cảnh bỗng chốc vụt qua, biến chuyển.

Không biết từ nơi nào trong hoa viên, loáng thoáng truyền đến thanh âm đặc biệt của thiếu niên.

“Chẳng qua chỉ là một cỗ máy giết người không có cảm tình mà thôi.” Thiếu niên khẽ hừ một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Nhưng y....quả thật đã vì cung chủ mà loại bỏ rất nhiều chứng ngại.” Ảnh vệ do dự nói.

Đáy mắt thiếu niên hiện lên ý tứ thiếu kiên nhẫn: “Thì sao, một kẻ ngay cả thân nhân của mình cũng có thể xuống tay liệu tin được sao?”

Phía đối diện hoa viên, người thanh niên nhắm mắt chết lặng, trên mặt thoáng hiện nét ảm đạm.

. Hình ảnh tiếp tục biến đổi.

“Giúp ta giết hắn.” Thiếu niên cười tủm tỉm ngắt xuống một bông hoa, ngữ khí đậm mặc, nhẹ nhàng băng quơ như đang nói tới chuyện gì đó vô cùng bình thường, đơn giản. Người thanh niên quần áo xanh ngọc đứng phía sau hơi cúi người chấp tay, trong mắt hiện lên sự mê luyến cùng vài phần bất đắc dĩ.

“Cho dù người sai ta làm gì thì ta cũng sẽ làm tất cả.” Y thời dài nói.

.

Cảnh tượng lại thay đổi, thời gian tựa như ngựa phi nước đại cứ thế trôi, sự cuồng vọng của thiếu niên càng ngày càng tăng, cung môn càng lúc càng hưng thịnh phồn hoa, trái ngược hoàn toàn với thân thể ngày một tiêu tụy của người thanh niên.

“Đây là nhiệm vụ cuối cùng.” Thiếu niên nhú mày, đáy mắt hiện lên chút ý tứ thâm trầm, hàm xúc khó hiểu, “Ta tin người nhất định có thể hoàn thành”.

Thanh niên trầm mặc trong chốc lát, lặng lẽ đáp lời: “.....Vâng”.

Diệp Phong nhìn thấy rõ ràng, khi người thanh niên vừa rời đi, thiếu niên lại nở một nụ cười đầy khó hiểu! Không hiểu vì sao đáy lòng cậu bỗng nhiên truyền đến một cảm giác đau đớn lạ thường.

Đừng đi! Đừng đi!

.

Vì nhận được tin báo mục tiêu đã tử vong, mọi người trong cung đều mở tiệc chúc mừng, vui vẻ suốt ba ngày ba đêm, thiếu niên cũng cao hứng, tươi cười thoải mái. Nhưng người thanh niên thanh y ở đâu, sao vẫn chưa xuất hiện.

Không bao lâu sau, thiếu niên nhận được thi thể thanh niên, toàn thân hiện rõ vết roi quất, nhìn vô cùng ghê rợn.

Trong nháy mắt, Diệp Phong cảm giác bản thân mình như hòa làm một với thiếu niên trong mơ kia, từng cơn sóng thống khổ cuộn trào, gào thét trong lòng, gần như bao phủ tất cả tình tự của hắn, hắn chết lặng, hoang mang.....

Y đã chết? Y đã chết?! Y đã chết rồi!

Vì sao.....lại như vậy?

Hóa ra ngay từ khi thiếu niên chưa kịp nhận ra, khi trái tim thiếu niên vẫn luôn loạn nhịp bất thường.....dùng mọi cách đối xử tàn tệ, khinh thường, trách mắng, lăng mạ cũng chỉ vì muốn trốn tránh, che giấu tâm tình. Tất cả đều do hắn tự cho là đúng.

Buồn cười, buồn cười, thật buồn cười làm sao!

Sự hối hận như quả núi ngàn cân nặng nề áp chế hắn, khiến thiếu niên run rẩy không ngừng: “Ta sai rồi.....”

Khóe môi hắn cong lên, khóe mắt chảy ra một giọt huyết lệ. Cung môn cực thịnh một thời cuối cùng bị hủy dưới biển lửa hung tàn.....

“Cho dù phải trả giá đại giới như thế nào đi nữa, ta.....”

“Cái gọi là nhân quả chính là, một khi gặp lại nhau, tất cả đau khổ mà kiếp này y phải chịu sẽ trả toàn bộ lên trên người người”.

“Vốn nên như thế.....Aissh~”

Trong gió truyền tới tiếng thở dài của ai đó, từ phía bờ đối diện đằng xa, đỏ thắm một màu hoa rực rỡ.

“Từ trước tới nay chỉ có tình là nan khổ.....” Bên cầu Nại Hà, ngàn năm qua vẫn thế, Mạnh Bà lặng lẽ khuấy nổi canh bốc khói nghi ngút.

...

Diệp Phong đột nhiên mở mắt, nỗi đau tê tâm liệt phế như hận không thể chết ngay lập tức để quên đi thống khổ cùng sự lo lắng kia vẫn còn chưa kịp tiêu tán. Nước mắt chảy dọc hai bên má, ào ạt như dòng suối trong lành, làm ướt cả khuôn mặt. Cậu theo bản năng muốn nâng tay lên lau lại vô tình chạm phải bên gối thấm đẫm nước.

“Tiểu Phong!” Diệp Cảnh kinh ngạc chạy tới. Anh đang ngồi trong phòng khách, tựa hồ như nghe thấy vài tiếng động nhỏ trong phòng ngủ mới đẩy cửa vào nhìn xem, ai ngờ lại gặp phải cảnh tượng, bé thỏ nhỏ Tiểu Phong vốn nhu thuận cuộn tròn trong ổ chăn lúc này nước mắt đầy mặt.

“Tiểu Phong ngoan, đừng khóc, đừng khóc, anh hai ở đây rồi, anh hai sẽ luôn ở bên Tiểu Phong mà ~” Diệp Cảnh kéo Tiểu Phong ôm vào ngực, cọ cọ cái đầu xù tóc của cậu, đau lòng muốn chết.

Anh tất nhiên lý giải ra nguyên nhân như sau, ngày hôm qua Diệp Phong vừa mới bị Lưu Quốc Hiên đối xử như thế, trong lòng vẫn luôn thấy uất ức, buồn bực cả đêm nên giờ mới bật khóc. Ở trong mắt Diệp Cảnh, em trai nhà mình đáng yêu đến thế, vừa nhỏ vừa ngây ngô, chắc chắn là lần đầu tiên nhìn thấy, lần đầu tiên gặp phải một mặt xấu xa của nhân tính, vì vậy bị dọa sợ rồi.

Trong lòng Diệp Phong cũng rõ ràng, sợ dĩ cậu khóc hoàn toàn là do ảnh hưởng từ giấc mơ kia, trong nháy mắt khi thấy anh hai nhà mình, cậu gần như chẳng thể nghĩ được gì nữa, chỉ nhào vào lòng anh khóc.

“Anh hai.....anh hai.....” Diệp Phong nắm chặt lấy quần áo anh trai, giống như một con thú nhỏ sợ hãi, chỉ biết bám víu vào thứ đồ duy nhất mình có được, cọ tới cọ lui, lưu luyến không muốn buông tay.

“Ừm, sao thế?” Diệp Cảnh vỗ về cái đầu nhỏ của bé thỏ, lòng bàn tay to lớn, ấm áp mang lại sự bình yên.

“Anh hai, đừng đi.....”

“Ừ, anh không đi”.

“Đừng rời xa em.....”

“Anh hai vẫn luôn ở đây mà”.

“Đừng có không để ý đến em.....”

“Sao có thể thế được chứ”.

“Không được chết.....” Bé thỏ Tiểu Phong nhỏ giọng, càng nói càng kích động đến rơi lệ.

“?” Diệp Cảnh không nghe rõ cậu nói gì, dịu dàng hỏi lại, “Tiểu Phong nói gì cơ?”

Diệp Phong chôn cái đầu nhỏ vào trong lồng ngực rộng lớn của Diệp Cảnh, lắc lắc đầu.

Nhân quả, cái gọi là nhân quả chính là nguyên nhân từ kiếp trước, kiếp này gánh hậu quả.

“Anh hai.....em yêu anh”.

Diệp Cảnh ngây ra một lúc, nhưng ngay sau đó khóe miệng lập tức cong lên, ý cười hiện rõ trên nét mặt, nụ cười ấm áp như gió xuân.

“Anh cũng vậy.” Anh cúi thấp người xuống hôn lên trán Tiểu Phong, nụ hôn nhẹ nhàng không hề có chút dục niệm.

.

Đến giữa trưa, Diệp Cảnh mang theo Diệp Phong rời khỏi biệt thự, trở về Diệp gia. Lưu Tố Vân cùng Lưu Hoành mang theo vài người muốn lao vào, nhưng rất nhanh đã bị bảo vệ nhà họ Diệp giữ lại.

“Đến giờ tôi mới biết Lưu gia gia giáo lại tới thăm nhà người khác như thế đấy.” Diệp Cảnh hừ lạnh một tiếng phất tay, hai vệ sĩ đang áp chế Lưu Tổ Vân cùng Lưu Hoành đồng thời buông tay.

Lưu Tổ Vân lập tức nhảy ra quát lớn: “Cậu là đồ vô lương tâm, sao có thể ra tay nặng như thế, đứa nhỏ đáng thương của tôi giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện kia kìa, tôi nói cho cậu biết, Diệp Cảnh, cậu không cho tôi một cái công đạo thì đừng hòng tôi để yên cho cậu! Cho dù phải trả giá bằng cả Lưu gia thì tôi cũng không để cho cậu yên!!!”

Lưu Hoành đứng một bên hát đệm theo: “Diệp Cảnh, cậu nên hiểu rõ, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì thanh danh của cậu nhất định sẽ bị ảnh hưởng, hậu quả thế nào cậu biết chứ!!!”

Nguồn :

Diệp Cảnh ngoảnh mặt làm ngơ uống một trà, nụ cười lạnh lẽo trên khóe môi từ đầu tới giờ chưa hề tiêu tán.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho Lưu Quốc Hiên, cũng sẽ không buông tha Lưu gia!” Diệp Cảnh nhú mày, thần nhiên nói.

“Cậu!” Lưu Hoành tức đỏ mặt, mắt mắt trước mặt tiểu bối khiến ông ta điên tiết. Huống chi, rõ ràng lần này bọn họ chiếm thượng phong, thẳng nhóc vất mũi chưa sạch Diệp Cảnh kia lại ra vẻ bình tĩnh, sóng đánh không sờn như thế.

“Tôi nghĩ.....xem ra ông đã quên Lưu Vinh từng làm chuyện gì rồi nhỉ.” Diệp Cảnh đột nhiên nhắc tới chuyện cũ làm sắc mặt Lưu Hoành nhất thời cứng ngắc.

“Nếu không thì thế này đi, hai người một là giao Lưu Quốc Hiên ra đây, hoặc là lời Lưu Vinh tới chịu trận thì tôi sẽ bỏ qua cho Lưu gia”.

“Cậu đừng có khinh người quá đáng! ! !” Lưu Tổ Vân gào thét, “Cậu nghĩ rằng tôi cùng người nhà họ Lưu dễ bắt nạt như vậy sao, cậu nói gì thì phải nghe đấy”.

“Nếu ba ngày sau mà hai người vẫn nói như vậy.....” Diệp Cảnh khề hừ một tiếng, đáy mắt lóe lên lãnh ý, khiến Lưu Hoành nháy mắt rung mình một cái, “Tiễn khách!”

Nhóm vệ sĩ lập tức làm động tác thỉnh, “cung kính” mời Lưu Hoành cùng Lưu Tổ Vân ra ngoài.

Sau khi gọi điện thoại cho Mộ An Nhiên, Diệp Cảnh liền im lặng ngồi trong phòng khách uống trà, vừa quay đầu lại đã đột nhiên phát hiện, cửa phòng ngủ hé mở, bé thỏ nhỏ thò đầu ra ngoài, cái đầu xù tóc ngó quanh xem xét làm Diệp Cảnh nhin không được bật cười.

“Tiểu Phong, lại đây nào.” Diệp Cảnh vẫy vẫy tay, Diệp Phong lập tức đẩy cửa ra, lạch bà lạch bạch chạy tới. Động tác của Diệp Cảnh cực kỳ chuẩn xác, một tay ôm một tay bế, nhẹ nhàng cấn một ngụm lên chiếc mũi nhỏ xinh của Diệp Phong.

Diệp Phong đột nhiên bị cấn, vội vàng ôm chặt mũi phì cười.

“Anh hai, bên Lưu gia.....” Dù là Lưu Quốc Hiên hay Lưu Vinh thì Lưu gia vẫn phải giữ mặt mũi, nhất định không chịu lựa chọn đâu.

“Mặc kệ Lưu Quốc Hiên làm gì thì anh hai vẫn có cách xử lý.” Diệp Cảnh thơm lên khóe mắt Tiểu Phong, “Thương nhân luôn thích đặt lợi ích lên hàng đầu”.

Diệp Cảnh trầm nghĩ, chỉ cần một thằng ngu như Lưu Quốc Hiên thôi cũng đã khiến Lưu gia rơi vào cái vòng luẩn quẩn của xã hội thượng lưu rồi. Đương nhiên, nếu Lưu gia thông minh thì có thể tự bảo vệ chính mình, chẳng qua.....đại thương nguyên khí là điều tất yếu.

“Ba ngày sau tập đoàn Lưu thị phải vội vàng lo chuyện rối loạn rồi.” Khóe môi Diệp Cảnh cong lên cười khê, anh đã cho người thu thập một ít chuyện ‘thú vị’ nào đó rồi tẩn lên internet, chắc chắn không bao lâu nữa giá cổ phiếu của Lưu thị sẽ rớt thảm hại cho mà xem.

“Nếu sợ người ta biết, trừ phi mình đừng làm”.

Sau đó của sau đó, cụ thể Lưu gia đã xảy ra chuyện gì Diệp Phong cũng không biết, cậu lại khôi phục về cuộc sống bình thản như trước. Tối trường đi học, cùng Dương Bản và Tào Duệ cãi vã âm ỉ, tới công ty ăn cơm với anh hai trong giờ nghỉ trưa, đến tối lại cùng anh hai về nhà, bị Phúc quản gia đem ra quần tới quần lui để tắm rửa.

Mà cảnh trong mơ kia liền giống như một đoạn kí ức bị phủ bụi, bị Diệp Phong lãng lạng giấu sâu dưới đáy lòng. Mặc kệ những chuyện đã xảy ra từ kiếp trước, cậu chỉ cần kiếp này có thể cùng anh hai sống thật tốt là đủ rồi.

Đối với đồ ngủ của em trai, Diệp Cảnh vẫn cuồng hóa như cũ không thể thay đổi, thỏ nhỏ này, ếch con này, gần đây còn thêm một bộ hình chú ếch cực kỳ đáng yêu.

“Anh hai, đồ ngủ của em sắp biến thành vườn thú mất rồi ~” Diệp Phong bắt mân bữu môi, tròn tròn mắt nhìn Diệp Cảnh giao tiền cho người bán hàng, gần đây đang thịnh hành áo ngủ hình bé vẹt vàng chóc đó.

Rất chi là dễ cưng, và mọi chuyện đã không thể cứu vãn, thế là lại có thêm một bé động vật nho nhỏ gia nhập liên minh.

.

Buổi tối, phòng ngủ.

“Tiểu Phong ~ Tiểu Phong.....”

Tối này Diệp Phong mặc đồ ngủ hình bé vẹt vàng óng ánh, cả một bộ liền tới gan bàn chân, nhưng hiện tại chiếc quần đã hoàn toàn bị xốc lên, nơi tư mật của hai anh em quần lẩy nhau chặt chẽ, dục vọng to lớn ra ra vào vào, thỉnh thoảng còn kéo theo cả nộn thịt đỏ tươi bên trong.

Diệp Cảnh ôm chặt bé con vào trong ngực, xúc cảm mềm mại truyền từ lòng bàn tay khi sờ đến phần lông xù êm ái khiến tâm can anh nhộn nhạo. Anh bất giác tăng độ nẩy dưới thân, càng thêm mãnh liệt đánh vào nơi sâu nhất.

Diệp Phong vẫn ngồi trên đùi anh hai đột nhiên bị va chạm mạnh, thân thể nghiêng trái nghiêng phải, cậu vươn móng vuốt nhỏ vòng qua cổ anh hai, hai mắt bị sương mù che phủ, mơ mơ màng màng.

“Anh hai.....A ư ~~” Điểm mẫn cảm bị mạnh mẽ va chạm khiến Diệp Phong nhẹn không nổi cắn một nhát, không đau nhưng kích thích, dòng điện tê dại lập tức xộc thẳng lên đại não Diệp Cảnh, càng làm đẩy lên ngọn sóng dục vọng.

Diệp Cảnh nuốt nước miếng, thanh âm thâm trầm khàn đục vang lên: “Tiểu Phong, đêm nay có thể cho anh hai phóng túng thêm một lần nữa không.....”

Bé thỏ nhỏ giấu mặt vào căn cổ anh trai, mơ hồ rên rỉ: “Nhẹ, nhẹ thôi.....”

Nhưng chút lý trí còn sót lại trong đầu Tiểu Phong thì rõ ràng đang xem thường, lườm một phát nóng cháy, mười ngày thì có tới bảy ngày anh trai đại nhân đều muốn phóng túng còn quái gì nữa. → →

52. Chương 52: Anh Rõ Ràng Là Cố Ý

Tác phẩm nhiếp ảnh mới nhất của Tiểu Phong tên là. . . . Ánh mặt trời. Trong hình đúng là cảnh sáng sớm, sương mù mờ ảo quấn quanh không gian, từng tia sáng dịu nhẹ lúc bình minh chiếu xuyên qua những lớp mây mong manh của mùa hạ, lãng lạng đáp trên phiến lá xanh mượt mà, tựa như sợi lông tơ mềm mại, nhẹ nhàng, lơ đãng bay theo gió.

Phần tươi đẹp nhất trong bức ảnh chính là dáng người thẳng tắp đứng dưới tán cây, chỉ có thể mơ hồ thấy sườn mặt trái của người đó, nhưng ánh sương rơi trên chiếc áo sơ mi trắng kia sao lại đẹp đến thế, lơ mơ huyền ảo, tựa như kim phần phát phơ rơi rụng, rạng rỡ, lấp lánh. . . .

Khóe môi Diệp Cảnh khẽ cong lên, thể hiện tâm trạng vô cùng tốt lúc này của anh, chỉ có một số ít người biết thứ Tiểu Phong chủ định chụp không phải là cảnh mà chính là anh.

Từ trước đến giờ Diệp Phong chụp cảnh là chính, rất ít tấm có người, mà trong cái số ít ỏi đó chiếm hơn phân nửa là anh, anh trai tỏ vẻ vô cùng, vô cùng hài lòng.

Tấm hình tên “Ánh mặt trời” này chính là bài thi tốt nghiệp của cậu, được chọn là một trong những tác phẩm xuất sắc nhất. Diệp Phong hưng phấn dị thường, hai mắt cong cong suốt cả tối, cảm xúc cực kỳ vui vẻ, nằm trên giường lớn lăn qua lăn lại, chui đầu làm ổ trong chăn mà vẫn cười trộm, báo hại anh trai phải thức cả đêm để vui cùng em trai, gì cũng không làm được, cuối cùng chỉ có thể hôn hôn thơm thơm cho đỡ thèm.

Cơ mà anh trai vẫn rất chi là cao hứng, Tiểu Phong hiếm khi được như ý nguyện đến vậy, nếu không phải tại nhận được tin quá muộn thì anh đã chuẩn bị một bữa tiệc thật lớn để chúc mừng cậu rồi. Đương nhiên, hôm nay làm cũng không muộn, à.....xem chừng chẳng cần anh yêu cầu thì Phúc quản gia đã hí hửng lo liệu đầu vào đấy ở nhà rồi.

Di động vang lên, Diệp Cảnh liếc mắt nhìn qua, là Mạnh Vũ..... Không, chính xác phải là Mạnh Dục mới đúng. Khóe môi anh khẽ nhếch, lúc mới tra ra thông tin về người này, trong lòng Diệp Cảnh cũng có chút kinh ngạc. Nhưng.....từ xưa đến nay nghiệp quan cầu kết, vẫn luôn là người một nhà. Tất nhiên, anh liếc mắt một cái là đã biết Mạnh gia có chủ ý gì, thứ thương nhân chú ý nhất đơn giản chỉ là đôi bên cùng có lợi, không bận tâm thân phận.

“Chuyện gì?”

“Đại BOSS, cứu mạng á_____” Tiểu Bạch hét chói tai, âm lượng cao vút xuyên thấu qua microphone, truyền sang đầu dây bên này.

“.....Em gái theo đuổi trong game lại bị Mạnh Vũ cướp mất hả?” Diệp Cảnh nhú mày.

“QAQ Đại BOSS..... Mạnh Vũ chính là một tên quỷ hút máu không hơn không kém, anh anh anh ta sao có thể không cho em chơi game chứ! ! TTWTT”

“.....” Nếu cậu hoàn thành công việc đúng hạn thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy đâu.

“Anh ta còn nhốt em trong thư phòng, không cho em ra khỏi cửa! ! !”

Đáy mắt Diệp Cảnh lấp lóe tia sáng kì dị: “Tôi thấy thế rất tốt, sao cậu lại dùng di động của Mạnh Vũ vậy?”

“Ah?” Tiểu Bạch kinh ngạc, “Mạnh Vũ! ! ! Vì sao điện thoại di động của tôi với anh lại giống như như đúc thế hả?!”

. . .

“Ngại quá, lại quấy rầy anh rồi, tôi sẽ quản cậu ấy thật chặt!” Mạnh Vũ đoạt lấy di động, nói xong liền cúp máy.

Ý cười bên khóe môi Diệp Cảnh hiện rõ vài phần, lại nói đến chuyện để Tiểu Bạch ở cùng Mạnh Vũ vốn cũng chỉ do anh vô tình nói ra một câu. Thực ra quang cảnh đẹp như mộng của “Kỳ tích thần thoại” đã được xen kẽ một chút công nghệ máy tính hiện đại, giả mà vô cùng chân thật, có thể lừa mắt người xem. Công việc qua tay Tiểu Bạch đều đầu vào đấy, chứng tỏ năng lực của cậu ta không kém, Mạnh Vũ lập tức nhận ra, bèn “mượn” người từ tay anh, mà cái sự “mượn” này.....không ngờ còn mang mục đích riêng.

Trầm tư suy nghĩ một lúc Diệp Cảnh mới đột nhiên nhớ ra, ngày mai.....là sinh nhật của anh cùng Tiểu Phong! Sao anh lại quên được chứ! Thậm chí quà sinh nhật còn chưa chuẩn bị.....

Anh trai đại nhân cảm lạnh đen mặt, gần đây phải lo chuyện đối phó với Lưu gia nên anh bận tới suốt hôn mê. Dù sao Diệp Cảnh cũng không muốn tạo thêm kẻ địch ngoan tâm, chớ bị bức còn treo tường cơ mà, nếu anh thật sự đánh tan sản nghiệp của nhà họ Lưu, những kẻ điên đó không biết chừng còn làm ra chuyện quái đản gì nữa, nên lần này phải để cho họ đường lui, để bọn họ phải lo lắng đề phòng, không dám hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn.

Về phần Lưu Quốc Hiên, anh tất nhiên sẽ không bỏ qua. Sau khi Lưu Tổ Vân tra ra thằng con trai quý tử hít thuốc phiện, hình như sợ sẽ bị Diệp Cảnh trả thù, liền vội vàng mang theo con trai ở ẩn một thời gian. Cũng trong thời gian đó, cổ phiếu của Lưu gia rớt giá thảm hại, dù cục diện đã được cứu vãn nhưng vẫn đại thương nguyên khí.

Lúc này Lưu Tổ Vân mới đưa Lưu Quốc Hiên trở về thành phố B, nhưng mọi người trong nhà họ Lưu đã bắt đầu dị nghị về bà. Suy cho cùng, ngay khi Lưu gia gặp phải tai ương thì người phụ nữ này lại ôm một đồng tiền biến mất vô tung vô ảnh, hiện giờ mọi chuyện đã lắng xuống mới ra vẻ không biết gì xuất hiện. Nhưng dù sao bà ta vẫn là đại tiểu thư của họ Lưu, mấy bà cô cũng không dám lớn tiếng chất vấn, chẳng qua đợi đến khi về nhà đóng cửa, khó tránh khỏi lải nhải hai ba câu với chồng cùng con.

Hơn nữa Lưu Quốc Hiên bản tính ăn chơi trác táng, vừa về thành phố B cũng không chịu thu liễm vài ba ngày, chân trước vừa vào cửa, sau lưng đã cùng đám hồ bầy cầu hữu kéo nhau ra ngoài gây chuyện thị phi, sa đọa như xưa.

Đại gia tộc họ Lưu không còn như trước, ngay đến Lưu Vinh cũng học được cách phải bớt phóng túng vài phần, bắt đầu có dáng vẻ chăm chỉ học tập cách xử lý gia nghiệp, Lưu Quốc Hiên thì vẫn ra vẻ nhị thế tổ, một chút cũng không biết sự khó khăn hiện tại của Lưu gia, thế nên càng không được người thích.

Diệp Cảnh nhờ gió thổi bụi, chỉ cần tốn chút sức là đã có thể tổng gã vào tù, ngồi ăn năn trong đó đến hết đời. Lưu Tổ Vân vội vã chạy tới cầu xin ông bà nội, lẫn lộn ỉ ôi nửa ngày cũng chẳng có ai muốn thực sự ra tay giúp, ngay đến cha mẹ bà cũng nói, phải tự quản con mình cho tốt.

Lưu Tổ Vân gào khóc. Nói dễ nghe thế! Ngục giam là nơi nào chứ, lúc bà đến thăm, Hiên nhi đáng thương của bà mới chỉ bị giam ba ngày mà trông đã gầy thành như vậy rồi. Thế mà đứa em trai vô tích sự của bà còn nói gì nhỉ, à, phải chờ qua một hai năm nữa, mọi chuyện lắng xuống thì mới có biện pháp cứu người ra. Một hai năm? Ai mà biết hai năm sau bà còn có thể nhận ra con của mình nữa không!

Lưu Tổ Vân xem như đã thực sự hiểu hết thế nào là người hai mặt rồi! Bà hận, bà oán, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Nhưng nói gì thì nói, lần này Lưu Quốc Hiên gây ra chuyện quá lớn, đùa giỡn đến mức khiến con gái của phó cục trưởng tử vong cơ mà. Diệp Cảnh chỉ thuận nước đẩy thuyền, khiến Lưu Quốc Hiên phải ngoan ngoãn ngồi tù y như kiếp trước, chẳng qua lần này thời gian tới trước vài năm mà thôi.

Tuy Diệp gia cũng nhúng tay vào án này nhưng không hề để lại dấu vết, anh chẳng qua chỉ có tác dụng làm kẻ mối lái, để hai người kia biết nhau sớm chút thôi.

Cô nàng kia là loại con gái hư hỏng, thích đua xe, gặp Lưu Quốc Hiên cũng là một kẻ không biết sợ trời không biết sợ đất, hai người dĩ nhiên ăn nhậu được với nhau. Ai ngờ lúc đùa giỡn, không khống chế được lượng thuốc, cô ả dùng thuốc quá liều nên lăn đùng ra chết! Mọi tội lỗi tất nhiên phải do kẻ còn sống Lưu Quốc Hiên gánh. Nghe nói lúc Lưu Quốc Hiên bị cảnh sát tóm, gã vẫn còn đang đưa đẩy trên thi thể cô ả kia, thần trí mơ hồ.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Khóe môi Diệp Cảnh cong lên, lộ vẻ châm chọc thường thấy, hiện giờ Lưu Tổ Vân chẳng khác gì một con chó cái nổi điên, gặp người liền cắn, Lưu gia đã sớm tránh không kịp, Lưu Quốc Hiên nhất định phải ngồi tù cả đời.

Đầu ngón tay thon dài khẽ động, màn hình di động hiển thị cuộc gọi cho Tiểu Phong. Diệp Cảnh đột nhiên nhớ ra một chỗ, anh dự tính ngày ngày mai sẽ mang em trai bảo bối tới đó “nghỉ ngơi”.

Điện thoại vang mãi một lúc sau mới có người bắt máy, Diệp Cảnh vừa mới chuẩn bị dụ dằng cất tiếng thì lại nghe thấy những tiếng ồn ào lộn xộn từ đầu dây bên kia, liền nhíu mày.

“Tiểu Phong, em đang ở đâu thế, sao ồn quá vậy?” Lúc này Tiểu Phong đáng nhẽ phải ở trường hoặc ở nhà chứ.

“Em đang ở bên ngoài mua đồ.” Diệp Phong ra vẻ thần bí nói.

“Em ra khỏi trường rồi hả?” Diệp Cảnh nhăn mày càng chặt, anh không nhận được điện thoại từ lái xe, điều đó chứng minh Tiểu Phong đã bắt taxi đi rồi. Trong lòng Diệp Cảnh luôn luôn không thể tin vào mấy tay lái taxi.

“Anh hai, mai là sinh nhật anh mà ~” Diệp Phong chợt cười tủm tỉm nói.

“Ừ, cũng là ngày sinh nhật của em.” Giọng nói của Diệp Cảnh thoáng dịu đi vài phần, “Nếu không giờ em tới trước cổng công ty đi, anh hai sẽ đi cùng em”.

Diệp Phong có chút do dự, cậu cố ý muốn khiến anh hai phải kinh hỉ cơ mà.

“Tiểu Phong?”

“Ừm.....Được rồi, giờ em sẽ bảo lái xe chuyển hướng.” Cuối cùng Diệp Phong vẫn thỏa hiệp, gói quà thật kĩ là được rồi, anh hai nhất định không thể nhìn ra. Diệp Phong quay đầu lại nói với tài xế, “Chú ơi, phiền chú đổi sang hướng khác được không, tôi muốn.....”

Một tiếng phanh chói tai xuyên thủng màng nhĩ, Diệp Phong theo bản năng quay đầu lại nhìn, một chiếc xe tải cỡ lớn đang lao thẳng về phía xe cậu. Trong nháy mắt, Diệp Phong tưởng như bản thân lại như kiếp trước, thứ cuối cùng nhìn thấy là một màu đỏ ghê rợn.....

“Anh hai.....” Thanh âm run rẩy truyền tới, khiến đáy lòng Diệp Cảnh nổi lên sóng triều bất an.

“Tiểu Phong?” Đáp lại anh chỉ là tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

Giật mình, thân thể run lấy bầy, Diệp Cảnh cảm giác như có một ngọn núi thật lớn đang đè ép con tim anh. Vài giây sau, anh dường như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, thẳng hướng xuống gara, khiến Vương trợ lý đang uống trà bên ngoài kinh sợ, “Phụt_____” một tiếng, toàn bộ nước bắn ra.

“Giám đốc làm sao thế?”

Hai mắt Tuyệt Lị lóe sáng: “Chắc chắn là đại BOSS nghe được tin em trai bảo bối tìm được bạn gái, đại BOSS chạy đi bắt kẻ thông dâm đó!”

“.....” Vương trợ lý cảm lạnh đen mặt, đáng nhẽ anh không nên hỏi một cô nàng hủ nữ vấn đề thể này mới đúng.

Diệp Cảnh không nhận được điện thoại báo tin dữ, nhưng thân thể anh lại làm đúng như ấn tượng từ kiếp trước, chạy tới bệnh viện kia.

Tiểu Phong.....

Dòng người tới lui trong bệnh viện rất đông, cái cảnh bác sĩ y tá vội vã chạy qua chạy lại là điều hết sức bình thường, loáng thoáng nghe thấy đám người bên trong nghị luận chuyện gì đó, hình như ở ngã tư khu phố trung tâm xảy ra một vụ tai nạn ô tô rất nghiêm trọng..... giống như kiếp trước, giống như thời điểm ấy, cả người Tiểu Phong đều là vết thương, nằm thoi thóp trên giường bệnh chờ chết.

“Anh hai?” Là giọng của Tiểu Phong, anh huyền thính sao?

“Anh hai, sao anh lại đến đây?” Diệp Phong kinh ngạc xuyên qua đám người, chạy tới trước mặt Diệp Cảnh, đáp lại cậu chính là cái ôm chặt chẽ như muốn bảo vệ thứ quý giá nhất của Diệp Cảnh.

“Em không sao chứ, không bị gì chứ.....”

Diệp Phong chớp chớp mắt khó hiểu, vỗ vỗ lưng anh hai nhà mình trấn an: “Em không sao, gặp chuyện không may chính là chú lái xe, em chỉ giúp mang chú ấy tới đây thôi”.

“Sau này không được ngồi taxi nữa.” Diệp Cảnh cứng nhắc nói.

Diệp Phong hết chỗ nói rồi, nhỏ giọng kháng nghị: “Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi mà”.

Diệp Cảnh gác cảm lên cái đầu nhỏ xù tóc, quén luyến cọ cọ: “Tiểu Phong, anh không chịu nổi bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn nữa đâu..... ngoan ngoãn nghe lời anh được không?”

Rõ ràng là câu mệnh lệnh mà vào tai Diệp Phong lại cố tình biến thành lời cầu xin tha thiết. Bé thỏ Tiểu Phong theo bản năng gật gật đầu, lại một lần nữa ngoan ngoãn đưa chính mình vào trong chiếc lồng sắt mà Diệp Cảnh xây nên. → →

“Anh hai, chắc chắn là anh cố ý!” N năm sau, vào một ngày nào đó, bé thỏ nhỏ sớm có thói quen được nuôi trong lồng, vừa ngoan ngoãn ngồi bên cạnh gọt táo cho anh trai, vừa lăm bằm kháng nghị.

Diệp Cảnh dùng răng khiêu khích vành tai của Diệp Phong, mờ ám thổi thổi khí: “Nào có, em suy nghĩ nhiều rồi”.

Bạn Tiểu Phong đã miễn dịch từ lâu: →_→ em không thêm tin! ! !

53. Chương 53: Người Thừa Kế

Ngay lúc Lưu Tố Nguyệt còn đang chu du đó đây khắp nơi trên thế giới, cha Diệp liền thông báo cho Diệp Cảnh cùng Diệp Phong một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, đó là Diệp gia cần người thừa kế! Mặc kệ hai người muốn làm gì thì làm, nhưng dù sao vẫn phải cho ông một đứa nhỏ.

Diệp Cảnh im lặng quay đầu lại nhìn bụng.....Diệp Phong, khiến sắc đỏ trên mặt bé thỏ nhất thời lan tận xuống cổ, nắm tay nhỏ nhắn quả quyết lao tới.

“Nhìn thế nào thì em vẫn là nam, sinh không nổi!”

Diệp Cảnh cười khúc khích, bàn tay to lớn nắm lấy nắm tay đang phóng đến của Tiểu Phong, nhẹ nhàng đặt trong lòng tay mà xoa nắn.

“Cái đầu nhỏ của em lại nghĩ loạn gì thế!”

Diệp Phong bắt mồm bĩu môi: “Thế kiểu nhìn trần trụi của anh là có ý gì?”

“Anh chẳng qua chỉ muốn nói, giữa trưa em ăn ít như vậy, hiện tại có phải.....hơi đói rồi không thôi mà?!” Diệp Cảnh xấu xa choàng tay qua ót Tiểu Phong, cầm nhấm chuẩn xác cọ lên cái đầu xù tóc, nhích tới nhích lui, tay bắt đầu không an phận sờ soạng xuống phía dưới.

“Anh hai, động dục tùy thích là không được đâu!” Diệp Phong dùng vẻ mặt đứng đắn ngăn chặn hành vi không đứng đắn, vội vàng nắm lấy bàn tay to lớn đang dừng ở ngay cạp quần.

“Làm gì có ai chứ.....” Đáy mắt Diệp Cảnh tối sẫm một màu, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay anh kia tựa như móng vuốt mèo nhỏ nhẹ nhàng cào cào khiến lòng anh ngứa ngáy, toàn thân tê rần.

“Không được!” Diệp Phong trừng mắt lườm, khẩu khí vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười tinh nghịch hàm xúc, bắn đúng tâm tình giờ phút này của cậu.

Diệp Cảnh mỉm cười: “Tiểu Phong thật sự là càng ngày càng hư ~”

“Ừm.....đừng cởi.....quần áo.....”

“Được, chúng ta sẽ mặc quần áo mà làm.” Diệp Cảnh thuận theo nói, “Cố gắng thử xem, nói không chừng có thể thật sự sinh ra một đứa nhỏ”.

Diệp Phong: “.....”

Anh hai chết tiệt! Trực tiếp kiếm một cô nàng rồi khiến cô ta có bầu xem! Hứ!

.

Đêm đó, Diệp Cảnh đánh một cuộc điện thoại đường dài tới biệt thự mà cha Diệp đang nghỉ dưỡng cùng bác sĩ riêng tại Australia, không biết là bàn tới vấn đề gì mà nói rất lâu. Diệp Phong rón rén lại gần ban công, vừa ngẩng đầu lên đã thấy dáng người thon dài cao ngất của anh trai. Anh tùy ý tựa lưng vào hàng

rào chắn sơn màu bạch ngọc, gió đêm thổi qua khiến sợi tóc khẽ lay động. Diệp Cảnh nhướn mày nhìn vào màn đêm hắc ám, ngạo nghễ tựa như hoàng tử bóng đêm, cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

Bé thỏ nhỏ chớp chớp mắt, nhìn thấy anh trai cúp điện thoại, từ từ gập máy, khoe môi nhếch lên thành một độ cong mờ ám, lộ thâm ý mà không phải ai cũng hiểu. Tiểu Phong nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cảm thấy chắc chắn là anh trai đang tính kế ai đó, nắm tay căng thẳng làm lay động tấm rèm. Mí mắt Diệp Cảnh khẽ nâng, đáy mắt lóe lên tinh quang thâm trầm quét ngang qua.

“Ai?” Câu hỏi vô cùng cứng rắn, nghiêm khắc, khiến Diệp Phong bất giác run rẩy, đám tóc ngốc trên đầu xoắn xuýt.

“Tiểu Phong?” Ngực khí nhất thời dịu xuống, đám tóc xoắn xoắn trên đầu cậu chính là đặc điểm riêng biệt, anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra, “Tiểu Phong, sao em lại chạy ra đây?”

Diệp Cảnh bước tới, giọng điệu có hơi trách cứ, nhưng khí thế áp người ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Bé thỏ hí mắt, mơ hồ nhìn ông anh trai nhà mình, thái độ của Diệp Cảnh chuyển biến quá nhanh, cũng quá rõ ràng, khiến cậu nhất thời không thể hoàn hồn.

“Buổi tối gió lạnh, ra ngoài mà cũng không mặc thêm áo.” Diệp Cảnh thấy trên người Tiểu Phong chỉ mặc một bộ đồ ngủ hình con sóc mỏng manh, mày kiếm khẽ nhếch, chạm vào móng vuốt nhỏ kia thì rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lẽo vô cùng, mi tâm anh nhíu càng chặt.

“Anh hai?”

“Thân thể em lạnh hết cả rồi!” Diệp Cảnh có vẻ ảo não, Tiểu Phong chắc chắn đã đứng đây rất lâu, không chỉ mới một hai phút, mà anh lại không phát hiện ra, “Mau về phòng ngủ cùng anh hai”.

Vừa nói vừa ôm lấy thân thể thon gầy của Diệp Phong quay về phòng, sau đó nhét bé thỏ vào ổ chăn mềm mại.

Diệp Phong tỏ vẻ không hề gì nhún vai bĩu môi: “Anh đừng lo lắng quá mà, em cũng không yếu đến mức sẽ bị gió thổi bay”.

Đã được chăm nhiều năm như thế nhưng bác Phúc với anh hai cứ coi cậu như ma ốm. Diệp Phong cực kỳ khó hiểu, bản thân cậu thỉnh thoảng vẫn đánh bóng rổ, rồi tham gia hoạt động nọ kia, hiện tại còn có thể thường xuyên cùng anh hai leo núi dã ngoại, du lịch, tuy không hẳn quá khỏe mạnh, nhưng nhìn kiểu gì cũng không cho người ta cảm giác yếu đuối như Lâm muội muội mà → → Trên người cậu có chỗ nào khiến bọn họ cho rằng cậu yếu đuối chứ, đến mức cả ngày rơi vào trạng thái khẩn trương lo được lo mất? =__=

“Tiết trời cuối thu thất thường không thể qua loa, Tiểu Phong đừng cứng đầu nữa!” Diệp Cảnh dè dặt ồ chần, ngăn không cho Diệp Phong ngộ nguậy. Anh bắt đầu dĩ nhiên nhẹ lên quả đầu xù tóc đang cố ngoi ra kia, ai ngờ Tiểu Phong lại bỗng chốc biến thân thành bé mèo được cưng chiều thành hư, cọ cọ lòng bàn tay anh. Diệp Cảnh vốn chẳng có tâm tư đen tối gì nhất thời giống như bị củi đốt, bụng dấy lên ngọn lửa mang tên dục hỏa.

“Tiểu Phong.....”

Thân thể Diệp Phong cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ cái đầu nhỏ ra bên ngoài, đôi mắt lấp lánh ngập nước chớp chớp, không biết là ngây thơ thật hay cố ý dụ dỗ nữa.

Diệp Cảnh nuốt nước miếng, yết hầu nẩy lên, anh mặc kệ, ăn trước rồi tính sau.

Làm ấm giường cả đêm cũng chẳng sao, vấn đề đáng băn khoăn nhất chính là số lần hình như hơi nhiều, sợ thân thể Tiểu Phong không chịu nổi, Diệp Cảnh cũng không dám làm càn, lặn qua lộn lại một mỗi một hồi, hai người tắm rửa xong liền đi ngủ. Nhưng không ngờ khí lạnh lại dễ dàng xâm nhập đến thế, trầm luân một hồi cũng tạo thành bệnh nặng.

Rạng sáng 4h, bác sĩ tư bị lật dậy từ tình mơ phải mất một khoảng thời gian mới tới được, Phúc quản gia được huấn luyện vô cùng chuyên nghiệp, mang theo đội ngũ người hầu cũng chuyên nghiệp không kém túc trực 24/24, thời thời khắc khắc đảm bảo có người lo liệu mọi việc. Vì nhiệt độ cơ thể Diệp Phong tăng rất cao, cho nên ông quyết định mở tủ lạnh, lấy đá bên trong đổ vào khăn, chườm lên trán cậu. Cổ áo cậu mở rộng, lộ ra những vết hồng ngân dày đặc, nhìn một cái là hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra. Phúc quản gia ai

oán liếc nhìn đại thiếu gia nhà mình, đại thiếu gia à, thân thể cậu có bất mãn thì cũng đừng lôi kéo tiểu thiếu gia làm hết lần này tới lần khác chứ, kết quả thì sao, tiểu thiếu gia không cẩn thận bị lạnh nên mới nháo lên trận tai bay vạ gió như thế này.

Tự nhận bản thân là chính nhân quân tử, là người có giáo dưỡng, Phúc quản gia thầm tính toán trong lòng, chờ đến khi nhị thiếu gia khỏi bệnh, ông nhất định phải dạy nhị thiếu gia cách cự tuyệt những yêu cầu “bất chính” của đại thiếu gia mới được.

Diệp Cảnh tự nhiên bị lườm cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể sờ sờ mũi, vô tội trừng mắt lại.

Đo nhiệt độ, truyền nước, viết đơn thuốc, bác sĩ tư bày tỏ, nhiều năm trôi qua, ông đã làm chuyện này vô cùng thuần thục, tựa như nước chảy xuôi ấy. Vị nhị thiếu gia nhà họ Diệp này xưa nay không có bệnh nặng, nhưng bệnh vặt thì không ngừng tới, cơ mà không thể qua loa, bệnh nhẹ cũng có thể có xu hướng phát triển thành bệnh nặng mà.

Diệp Phong bị bệnh đúng ba ngày ba đêm, rốt cuộc cũng khỏe hẳn ngay trước bữa tiệc gặp mặt lần cuối của đời sinh viên vài ngày. Đồng thời, ở Australia xa xôi, sau khi nghe xong báo cáo của bác sĩ Toàn, cha Diệp lập tức đen mặt.

() Lật bàn! Nhãi tử con này bình thường thoát nhìn cực kỳ hoạt bát khỏe mạnh, thế mà phần bên trong lại hổng hóc khó dùng đến thế, hại đám bác sĩ kia đi đi lại lại khiến bố mày nhức đầu chết đi được! ! ! Cha Diệp vô cùng tức giận nhưng lại chẳng thể làm gì.

“Diệp lão gia, đứa nhỏ kia.....” Bác sĩ Toàn chớp chớp mắt, tận lực khiến bản thân nhìn vô tội một chút, dù sao thì ông cũng là bác sĩ riêng của cha Diệp, hơn nữa ông cũng không ngờ lại có kết quả nhanh như thế, chẳng lẽ..... cha Diệp càng già càng dẻo dai?

Trước đó Diệp Cảnh đã tỏ rõ lập trường, cha Diệp chỉ muốn một thằng cu thôi đúng không, nhưng Diệp Cảnh không muốn tự mình tạo đứa nhỏ, sẽ khiến Tiểu Phong sinh tâm lý bài xích, lại càng không muốn Tiểu Phong có con riêng, anh chỉ cần nhìn thôi đã ghen tị rồi! Thế cho nên, rất rõ ràng, cha Diệp phải tự thân xuất chinh!

Được rồi, sự thật là anh trai đại nhân đã mơ hồ nhận ra, em trai bảo bối của anh hình như rất thích trẻ con, còn anh thì vừa nhìn đã nhức đầu, tổ hợp như thế sẽ ở chung hòa hợp được sao?! Kết luận, anh sẽ vừa vui vì em trai anh vui, nũng nịu cũng sẽ cực kỳ ghen tị. Cổ tình lúc này cha Diệp lại gọi tới, nói ra nói vào cũng chỉ có một nội dung chính, trong hai anh em, mặc kệ là ai đều phải tìm được người sinh con. Diệp Cảnh giật mình tự hỏi, tưởng tượng ra cảnh Diệp Phong tươi cười hờ hững ôm đứa nhỏ cả ngày, ném anh qua một bên.

Đấy, còn phải hỏi chắc! Diệp Cảnh tất nhiên không vui, có bánh bao nhỏ rồi thì anh sẽ bị cho ra rìa, không được, tuyệt đối không được! Cho dù là Như Lai Phật Tổ chuyển thế thành bánh bao nhỏ cũng đừng hòng tiến vào được thế giới hai người của anh và Tiểu Phong!

Vì vậy, cứ để cha Diệp hiển tình tử, tự thu tình sinh con là phương án tốt nhất! Diệp Cảnh bày tỏ, đứa nhỏ kia sẽ phải ở Australia, không thể ở đây quấy rối, anh thực sự hài lòng, điều duy nhất ngoài ý muốn đại khái chính là.....Tiểu Phong sinh bệnh.

“Anh hai, em đã khỏe lắm rồi mà!” Ngày mai chính là bữa tiệc gặp mặt lần cuối, Diệp Phong thật sự rất muốn đi a! Tốt xấu gì cũng phải để cậu tạm biệt cuộc sống đại học một cách vui vẻ nhất chứ!

Diệp Cảnh bất đắc dĩ, chỉ có thể lải nhải dặn dò Tiểu Phong không được ăn uống bậy bạ, thân thể cậu vừa mới tốt lên được một chút, thật sự không thể giày vò thêm. Diệp Phong phải luôn miệng cam đoan mới lấy được giấy thông hành, tâm trạng sung sướng rời nhà.

Ánh mắt Diệp Cảnh tối sầm lại, anh bỗng nhiên nhận ra rằng, có phải anh đã quản lý Tiểu Phong quá nghiêm khắc rồi không, khiến sinh mệnh của Tiểu Phong ở kiếp này không còn ai khác thân thiết, chỉ có mình anh xuất hiện mà sự xuất hiện ấy cũng đầy toan tính. Cho tới bây giờ.....anh lại chợt có chút do dự. Khóe môi Diệp Cảnh cong lên, lộ ra ý cười bất đắc dĩ, càng đặt cậu trong lòng thì càng để ý, càng để ý thì lại càng không nhận được muốn cho cậu những điều tốt nhất.

Diệp Phong ở bên này đang hoan hoan hỉ hỉ tham gia buổi gặp mặt, Dương Bản và Tào Duệ không hiểu vì sao cũng chạy tới góp vui, đây là bữa tiệc của khoa nghệ thuật đó, liên quan gì tới hai đứa khác khoa kia! Nhưng nhìn hai nữ sinh xinh đẹp đứng bên cạnh họ, Diệp Phong mới hiểu, à, thì ra là thế.

Dương Bản phát tay vẫy Diệp Phong, thì thầm với nữ sinh đứng cạnh vài câu rồi bước tới.

“Chắc, bốn năm đại học đã xong rồi mà cậu vẫn cô đơn cơ à!”

Diệp Phong nhướn mày: “Ai như cậu thay hết người này đến người kia”.

“Ừa, dù sao cũng chỉ là chơi bởi thôi mà.” Bạn gái đứng xa không nghe thấy, Dương Bản cũng chẳng bận tâm, “Còn cậu ấy, từ nhỏ đã có nhiều em gái thích cậu như vậy mà tới giờ vẫn chưa thấy cậu gần gũi với ai, chẳng lẽ.....” Dương Bản đột nhiên ra vẻ thần bí, đè thấp giọng nói, “Người anh em, cậu vẫn là chú chim non sao?”

Sắc mặt Diệp Phong lập tức cứng ngắc, nếu người trước mặt là anh hai, cậu chắc chắn đã nhảy dựng lên tạc mao rồi ấy. Mi mới là chim non, cả nhà mi đều là chim non!

Nhưng người đang đứng trước mặt cậu lúc này lại là Dương Bản, còn cậu chính là nhị thiếu gia nhà họ Diệp!

Đúng lúc đó, Tào Duệ cũng bước tới đưa cho Diệp Phong một ly rượu.

“Nếu cậu ấy kiếm được bạn gái thì cửa ải đầu tiên chắc chắn cần phải vượt qua không ai khác ngoài ông anh trai khùng bố đến không thể khùng bố hơn đi”.

Khóe miệng Dương Bản co rút: “Ừ nhỉ, suýt chút nữa thì quên, Diệp Phong, anh trai của cậu cuồng không chế em trai đến mức gần như não tàn rồi đó, tớ nghi lắm, không biết về sau anh ta có cho cậu lấy vợ không nữa?”

“Lăn xuống địa ngục đi!” Diệp Phong đập Dương Bản một cước, “Hai người động dục quá nhanh, mới tý tuổi đã tính chuyện kết hôn”.

Tào Duệ ha ha cười, lôi kéo Diệp Phong đi về phía đám đông: “Lại đây, cậu cũng được coi như là nhân vật nổi danh của trường, không ít nữ sinh chờ đến hôm nay để hiến dâng trái tim đâu!”

Diệp Phong lắc đầu cười, cậu biết ly rượu trên tay mình lúc này thực ra là nước trái cây, cậu cũng biết Dương Bản cùng Tào Duệ làm bạn thân với mình lâu như vậy cũng một phần là do anh hai cố ý sắp xếp, có một số việc cậu đều biết, chẳng qua không nói ra mà thôi.

54. Chương 54: Cùng Nhau Ngắm Cảnh

Sau khi thuận lợi tốt nghiệp đại học, Diệp Phong trở thành một nhiếp ảnh gia tự do, đại đa số đều nhàn hạ cả ngày, thời gian ở cạnh anh trai chiếm hơn nửa. Nhưng cậu vẫn cảm thấy cuộc sống của mình có một chút biến chuyển so với trước đây. Há, có gì khác nhau á, khác nhau nhiều lắm, cuộc sống ba điểm một đường của cậu giờ biến thành hai điểm một đường rồi.

Trường học —— nhà —— công ty = Nhà —— công ty

Có đôi khi Diệp Cảnh sẽ mang Tiểu Phong ra ngoài dạo phố, shopping, ăn cơm, thả lỏng tâm tình. Thỉnh thoảng, lại tới lượt Diệp Phong lôi kéo anh trai tới các vùng phụ cận ngắm cảnh, đương nhiên, nơi bọn họ tới nhiều nhất chính là thiên đường chụp ảnh “Kỳ tích thần thoại” nổi tiếng kia.

Luôn có câu vợ chồng không thể tránh thoát cái gọi là thất niên chi dương, nhưng ngược lại, hai anh em nhà này tuổi càng lớn thì lại càng dính nhau chặt hơn. Diệp Cảnh chỉ cảm thấy độ chiếm dục của bản thân đối với Tiểu Phong hình như càng ngày càng mạnh, thậm chí hiện giờ anh còn không thể dễ dàng để Tiểu Phong ở nhà một mình, cho dù trong nhà có Phúc quản gia chăm sóc tỉ mỉ đi chăng nữa.

“Diệp tổng, Phúc quản gia đến rồi!” Tuyết Lị nhẹ nhàng gõ cửa, tủm tỉm cười khi nhìn thấy Diệp Phong đang an ổn ngủ trong lòng Diệp tổng. Ấy dza, thật là ân ái, mù mắt chó của người ta rồi! ! Nhìn vẻ mặt cứng chiều tới bến của Diệp tổng đi, tựa như hận không thể ôm toàn bộ thế giới này cho bảo bối nhà mình ý. Lại nhìn vẻ mặt mơ hồ say ngủ của em trai Tiểu Phong đi, ước hự hự ~ còn cả đám lông (tóc) xoắn vênh vênh kia nữa, thật sự là quá cưng! Càng xem càng ứ thể chịu nổi, phải làm thao, phải làm thao! ! !

Đáy lòng Tuyết Lị bất chợt nhảy nhào ra một em ác ma bé nhỏ đang rưng rưng cắn khăn, kích động đến mức nước mắt lưng tròng. *gào khóc* Cấm kỵ chi luyện, cấm kỵ chi luyện đó má ơi ~ kiếp này coi như....đáng giá! ! !

Diệp Cảnh hoàn toàn không biết nội tâm Tuyết Lị giờ phút này đã t*ym bay đầy trời, hồng phấn ngập mặt, chỉ thần nhiên gật đầu, sau đó chuyển đôi mắt ngập tràn nhu tình mật ý sang đám ngốc mao , nhẹ giọng gọi: “Tiểu Phong, tỉnh tỉnh, ăn cơm nào! Tiểu Phong?”

“Ừm.....” Diệp Phong nhỏ giọng líu ríu đáp lời, chậm rãi giật giật mí mắt, đôi mắt đen to tròn lúng liếng thoảng qua tia mơ màng nhưng vẫn rất chuẩn xác nhìn thẳng vào mặt Diệp Cảnh, lằm bằm một tiếng: “Anh hai....”

“Ngoan~” Diệp Cảnh từ từ nâng Diệp Phong dậy, “Không phải ban nãy em kêu đói bụng sao, giờ được ăn cơm rồi”.

“Vâng.....” Diệp Phong dụi dụi mắt, chậm rãi gật đầu.

Đồ ăn Phúc quản gia mang tới đều được làm ở nhà. Từ nhỏ tới lớn, đại thiếu gia luôn có thói quen đi đâu cũng phải mang theo nhị thiếu gia, cho nên Phúc quản gia đã tự nghiên cứu, phát minh ra một đồng thức, ví dụ như làm thế nào mới giữ ẩm được thức ăn thật tốt hay đại loại là thế. Giữa trưa mỗi ngày, gió mặc gió, mưa mặc mưa, ông vẫn rất chăm chỉ đưa cơm tới công ty, hơn nữa còn tỏ vẻ cực kỳ khinh thường thức ăn cho nhân viên ở canteen.

Nhị thiếu gia nhà bọn họ quý giá lắm đó, sao có thể ăn những loại thức ăn như thế, hừ ~ Phúc quản gia ngạo kiêu.

.
. .
.

Vào một ngày đẹp trời, Diệp Phong lôi kéo Diệp Cảnh chạy tới căn cứ “Kỳ tích thần thoại” để chụp ảnh, ở đó mới cho xây một tòa lâm viên, gần đây đã thi công xong. Diệp Phong muốn đi lấy cảnh, lộ trình cũng không xa, Diệp Cảnh dĩ nhiên tự nguyện theo hầu, ai ngờ vừa mới tới đã đụng phải một tổ quay phim.

“Bọn họ bận rộn mà tốc độ mau lẹ ghê.” Diệp Phong bĩu môi, theo lẽ thường thì khi có tổ quay phim tới làm việc, nơi họ thuê sẽ bị ngăn lại, nhưng Diệp Cảnh có thân phận đặc thù nên không ai có thể ngăn cản anh.

“Vậy chúng ta tới lấy cảnh ở chỗ khác trước đi.” Diệp Cảnh thấp giọng an ủi, tổ quay phim kiểu gì chả phải nghỉ ngơi hay kết thúc công việc, bọn họ chẳng cần nóng lòng nhất thời làm chi.

Diệp Phong gật đầu, hai anh em bước qua phần bậc thang được xây hoàn toàn bằng đá, hướng vào sâu trong rừng. Đình viện này rất rộng, lại đang giữa tiết thu nên cả con đường ngập lá vàng rơi, mang dáng dấp hết sức vắng lặng. Diệp Phong ngẩng đầu, đột nhiên a lên một tiếng nghi hoặc, trong đình cách đó không xa có một cô gái tóc búi cao đang ngồi trên bàn đá, chăm chú viết gì đó. Trên mũi là gọng kính to, đen sẫm, khiến đôi mắt cô trông có chút mơ hồ.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô cũng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt khi nhìn thấy Diệp Cảnh cùng Diệp Phong, đáy mắt cô thốt nhiên xẹt qua chút kinh ngạc.

Diệp Cảnh chú ý tới tầm mắt của cô gái này nãy giờ đều dừng lại trên người Tiểu Phong, cho nên, chẳng lẽ cô ta quen biết Tiểu Phong sao.

“Xin chào!” Diệp Phong vẫy tay cười, cậu cảm thấy cô gái này nhìn rất quen nên lập tức lên tiếng chào hỏi trước, “Tôi cùng anh hai chỉ tùy tiện đi ngang qua đây thôi, không quấy rầy cô chứ.”

Cô gái nhẹ mỉm cười, sự ngại ngùng không chút ra vẻ hiện rõ.

“Không có, tôi chỉ.....chỉ đang viết mấy thứ linh tinh thôi.” Cô cúi mặt xuống, chân tay có vẻ luống cuống, “Chào hai người, tôi là Mạnh Đình.”

Đuôi mày Diệp Cảnh nhướn lên. Mạnh Đình? Chính là cô gái tên Mạnh Đình đã thông báo cho anh khi Tiểu Phong bị bắt cóc à?! Nghĩ tới đây, Diệp Cảnh vẫn cảm thấy bản thân có điểm sơ suất, khi đó anh chỉ một lòng nhào vào cứu Tiểu Phong, sau đó lại vội vàng trị đứa con riêng của Mạnh gia, xử lý Lưu gia nên đã hoàn toàn ném nữ sinh kia ra sau đầu.

Đợi cho đến khi anh đột nhiên nhớ ra vào một ngày nào đó thì một năm đã trôi qua! Khởi lại chuyện trong quá khứ ngược lại chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Phong nghe cô tự giới thiệu xong thì càng nghi hoặc hơn, cái tên này nghe rất quen, hình như cậu đã từng biết thì phải. Không thể trách Diệp Phong được, sự tồn tại của Mạnh Đình lúc đó thật sự quá kém, cậu nhất thời nghĩ không ra là chuyện bình thường. Dường như Mạnh Đình đã sớm dự đoán ra kết quả như thế nên cũng không quan tâm.

“Cám ơn sự giúp đỡ của cô lúc ấy, nếu không có cô thì chỉ sợ tôi sẽ phải mất rất nhiều thời gian.....” Đáy mắt Diệp Cảnh thoáng qua tia sáng, “.....khiến Tiểu Phong phải chịu thêm thống khổ.”

Mạnh Đình tròn tròn mắt ngạc nhiên, cô không ngờ đối phương vẫn nhớ rõ mọi chuyện. Lúc đầu cô đã cho rằng, một đại nhân vật như Diệp đại thiếu gia Diệp Cảnh, cả ngày phải lo nghĩ biết bao nhiêu việc, sớm đã quên cái chấm bé tý là cô từ lâu rồi.

Chớp mắt, cô nghĩ, có lẽ.....vị anh trai này để ý tới đứa em trai Diệp Phong còn hơn cả trong tưởng tượng của cô.....

Sâu trong mắt Mạnh Đình thoáng hiện lên sự hâm mộ cùng thoải mái. Thật tốt khi Diệp Phong có thể được lớn lên dưới sự bảo bọc của người anh trai như thế, như vậy cuộc sống sau này của Diệp Phong nhất định sẽ vô cùng tốt đẹp rồi.

Diệp Phong càng bất ngờ, anh trai cậu quen cô gái này sao? Không đúng, rõ ràng trong câu nói của anh thì hình như còn có cả cậu mà!

Chỉ bằng vài ba câu lời ít ý nhiều của Diệp Cảnh, Diệp Phong đã rất nhanh hiểu rõ vấn đề, ánh mắt nhất thời sáng ngời: “Tôi nhớ ra rồi, chị chính là vị học tỷ hồi trung học đúng không!”

Mạnh Đình: “.....” Thật ra khi đó có rất nhiều người đều là học tỷ đó. ?

Diệp Cảnh bất đắc dĩ xoa xoa cái đầu nhỏ của đứa em trai ngốc nghếch. Tráng trọng làm hành động quá mức thân mật này trước mặt một cô gái xa lạ có vẻ không tốt lắm, nhưng anh cũng không muốn Tiểu Phong học được cách làm quen với nữ sinh, cho nên có gì thì cứ lộ hết ra đi.

“Từ khi tốt nghiệp trung học đến giờ mới gặp lại, hiện tại chị đang làm nghề gì thế?”

“Tôi làm bên phòng kế toán viên cao cấp của sở hành chính, nhưng mới chỉ là trợ lý thôi.....” Mạnh Đình thu dọn giấy tờ trên bàn rồi nhét vào túi xách để bên cạnh, “Đây đều là bản thảo tôi tiện tay viết nháp thôi.....”

“Chị là biên kịch?”

“Ừm, cũng không khác lắm, kiêm chức.....” Thật ra Mạnh Đình rất thích làm biên kịch, khi cô xem những bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng do chính tay mình biên soạn, trong lòng cô luôn tràn ngập một loại cảm giác thỏa mãn nồng đậm không thôi.

Nhưng cô vốn học kế toán, người trong nhà đều muốn cô theo ngành kế toán, chỉ cần qua mấy năm làm chân chạy vặt ở sở hành chính, có chút kinh nghiệm là có thể thăng tiến vào hàng ngũ kiểm được tiền rồi. Còn về phần biên kịch gì gì đó, đây căn bản là thứ nghề nghiệp không ổn định, bọn họ cảm thấy Mạnh Đình không hợp với ngành giải trí này chút nào.

“Chỉ là kiêm chức mà cô đã có thể tham gia vào đoàn làm phim, chứng tỏ cô rất có thiên phú.” Diệp Cảnh đột nhiên nhớ tới Việt Hàn Du, người kia gần đây càng ngày càng có tiếng tăm, mỗi năm y chỉ viết có một bộ truyện mà tiền lời thu về xem chừng cũng đủ cho y sống cả đời.

Mạnh Đình ngưỡng ngừng cúi đầu, cô luôn gặp khó khăn khi giao tiếp với người khác, cho dù là lời khen, lời khích lệ cũng thường xuyên khiến cô khó ứng phó. Cũng chính vì nguyên nhân ấy mà mỗi khi cô viết kịch bản, cô luôn cố tìm một nơi nào đó yên tĩnh để trốn, sợ người ta đứng bên cạnh sẽ trầm trồ kinh ngạc hay đại loại thế.

“Cảm xúc rất tốt, nội dung táo bạo.” Diệp Phong nhiệt tình khen ngợi, trong tay cầm một tờ giấy không biết bị rút ra từ lúc nào.

Mạnh Đình nhất thời cứng ngắc, dùng một phút, sắc mặt đỏ lên.

Diệp Cảnh thản nhiên liếc mắt nhìn qua, quả thật không tồi, đáng tiếc, có lẽ là do chỉ tự học nên có rất nhiều chỗ xử lý tình huống không đúng, nếu có người chuyên nghiệp hướng dẫn thì..... Khoan đã, Việt Hàn Du không phải chính là một kẻ chuyên nghiệp sao?

Cõi lòng nhất thời bừng sáng, Diệp Cảnh đã sớm bắt mắt với cái tên không có việc gì là lại chạy tới lượt lơ trước mặt Tiểu Phong này lắm rồi, vừa đúng lúc, xem ra phải “tặng” người này qua cho y chỉ bảo mới được.

Việt Hàn Du tuy lạnh lùng nhưng lại là người luyện tiết nhân tài, chắc chắn y sẽ dạy dỗ Mạnh Đình thật tốt. Tốt nhất là hao hết tâm tư đi cho rảnh nợ! Diệp Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ.

Từ khi anh cùng Diệp Phong hoàn toàn hiểu lòng nhau, chính thức ở cùng một chỗ, mỗi lần nhìn thấy Việt Hàn Du là đáy lòng Diệp Cảnh lại càng sinh chán ghét, nhất là lúc nghĩ đến tình cảm của y với Diệp Phong trong kiếp trước, thậm chí còn lợi dụng cơ hội để làm gì đó Tiểu Phong, anh liền hận không thể kéo y ra ngoài đập một trận.

Suy nghĩ này thật ngây thơ, Diệp Cảnh biết, dưới con mắt cố ý quan sát của mình, anh phát hiện cho dù đã khôi phục trí nhớ thì Tiểu Phong vẫn như trước đây, ngoại trừ hơi thân cận với Việt Hàn Du ra thì không còn phản ứng kỳ quái nào khác. Diệp Cảnh nhẹ nhàng thở phào, điều này ít nhất cũng đã chứng minh, Diệp Phong trong kiếp trước căn bản không hiểu được tâm tư của Việt Hàn Du.

Thật may thật may, EQ của em trai anh không phát triển, lúc nào cũng ngốc ngốc ngơ ngác.

“Nếu cô muốn thì có thể gửi toàn bộ tác phẩm của mình tới địa chỉ này, một khi đối phương chủ động liên hệ với cô thì.... tốt nhất cô vẫn nên lo lắng về tương lai của mình một chút, tiếp tục đi trên con đường mình thích hay không.” Diệp Cảnh để lại địa chỉ rồi kéo em trai rời đi.

“Anh hai, anh cho chị ấy địa chỉ nhà Việt ca à?”

“Ừ.” Dù sao cũng chẳng có ai, Diệp Cảnh bèn ôm Tiểu Phong vào ngực, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm nộn kia.

“Nhưng ý của chị Mạnh Đình..... thật ra , cho dù là làm biên kịch hay kế toán thì cũng như nhau mà.....” Diệp Phong nghiêng đầu suy nghĩ, cậu có ấn tượng rất tốt với cô gái này, chỉ là tính cách của cô quá chất phác, lại có chút trầm lắng thôi.

Diệp Cảnh bật cười: “Mỗi người đều phải vì lựa chọn của mình mà trả giá, không ai là ngoại lệ”.

Diệp Cảnh rất biết ơn việc mà Mạnh Đình đã làm, đây coi như cũng là phương thức báo đáp tốt nhất, con người sinh ra cho tới bây giờ hẳn phải tự mình làm chủ, anh đã cho cô cơ hội, về phần có nắm chắc được cơ hội ấy không thì lại là chuyện của riêng cô.

Mạnh Đình yên lặng nhìn theo bóng dáng hai người vừa rời khỏi đình viện, chỉ chừa lại một trận gió thu hiu hắt thoảng qua, khiến từng chiếc lá trên cây bạch quả rụng đưa rơi xuống.

Cô hiểu, có lẽ trong cuộc đời sau này của cô, bọn họ sẽ không còn xuất hiện nữa! Đối với một người bình thường như cô mà nói, những đại gia tộc vừa có quyền vừa có tiền như Diệp gia chỉ xuất hiện trên TV, trên báo, hay trong những lời đồn thổi của mọi người mà thôi. Nhưng đã từng..... trong khoảng thời gian tiếp

xúc ngán ngủ kia, tựa như vườn hoa nở rộ rồi rất nhanh tàn lụi, nhưng một khi đã nở thì lại vô cùng tươi đẹp.

Mạnh Đình thần nhiên mỉm cười nhìn tờ giấy trong tay mình, từng chút từng chút một xé nát..... Nhân sinh mỗi người đều có sự lựa chọn của chính mình.

55. Chương 55: Tham Dự Hôn Lễ

Thời điểm Diệp Phong nhận được thiệp mời, cậu hoàn toàn sững sốt, nhất thời không thể phản ứng, mãi cho đến khi Diệp Cảnh ôm lấy cậu từ phía sau rồi nhìn nội dung trên tấm thiệp, cậu mới trợn tròn mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh hai.

“Đây vốn.....là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Diệp Cảnh miễn cưỡng nói, tuyệt đối không quá giật mình khi thấy nội dung ghi trên thiệp mời. Cái làm anh có chút buồn bực chính là tại sao không có tên anh trong khung người được mời chứ?!

Dám can đảm bỏ qua đương gia gia chủ là anh, thậm chí còn làm ra vẻ khiêu khích cướp Tiểu Phong đi, ngoại trừ Lưu Tổ Nguyệt thì còn ai vào đây!

Tiểu Phong vừa tốt nghiệp, người phụ nữ này đã vội vàng muốn kết hôn! Diệp Cảnh cực độ hoài nghi không biết Lưu Tổ Nguyệt có cố ý hay không nữa, thừa dịp anh bận rộn sự vụ ở công ty liền công khai gọi Tiểu Phong ra nước ngoài, sau đó dùng đủ loại lý do giữ cậu bên đó.

Hơn nữa, Tiểu Phong còn rất thích chụp ảnh ngoại cảnh. . . . Không được! Tuyệt đối không thể để Lưu Tổ Nguyệt thực hiện được âm mưu. Sắc mặt Diệp Cảnh nhất thời đen đặc, xem ra Lưu Tổ Nguyệt đã chắc chắn Diệp Phong sẽ tới nên mới cố ý chỉ mời Tiểu Phong! Hừ, anh mặc kệ trên thiệp mời có ghi tên mình hay không, dù sao thì đến lúc đó kiểu gì Tiểu Phong cũng sẽ không trở mặt nhìn anh bị ngăn ở ngoài đầu nhĩ. Anh zai à, anh thật ngây thơ!

“Anh hai, mẹ muốn gả cho ai vậy?” Tuy trên giấy mời đã viết rõ ràng rồi nhưng Diệp Phong bị thống nhận ra rằng, cậu hoàn toàn không hiểu gì hết.

Diệp Cảnh liếc mắt nhìn tấm thiệp lần nữa rồi an ủi nói: “Là một người Pháp”.

Tiểu Phong chưa từng học tiếng Pháp, bình thường cũng không dùng đến cho nên không hiểu là chuyện bình thường.

Đây không phải là lần đầu tiên hai anh em cùng nhau xuất ngoại, nhưng vì có quan hệ đặc biệt với Lưu Tổ Nguyệt cho nên Diệp Phong phá lệ thấp thỏm hơn bình thường. Cậu lẩn qua lộn lại cả đêm không ngủ yên, sáng hôm sau vừa mới ngồi vào khoang hạng nhất đã mơ hồ ngã xuống ngủ. Diệp Cảnh cương chiều vuốt vuốt nhúm lông xù trên đầu cậu, cơ mà có vuốt thế nào đi nữa thì nó vẫn cứ vểnh.

Thật là đám lông ngực mạnh! ! ! Diệp Cảnh cẩn thận ôm Diệp Phong vào lòng, để cậu lấy ngực anh làm gối, làm cho giấc ngủ của cậu càng thoải mái hơn.

Diệp Phong chớp chớp miệng, giống như lúc còn bé, ngây thơ mà thu thuận cọ cọ vào quần áo anh trai, mũi hít khí nhè nhẹ, tựa như cảm nhận được cổ hương vị quen thuộc mà mình tin tưởng nhất, khuôn mặt trắng nõn càng vui sâu vào lòng anh hai hơn, biểu tình trong ngoài như một, tản mát ra hơi thở ấm áp bình an.

Diệp Cảnh gọi tiếp viên hàng không lấy một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng giúp Tiểu Phong giữ ấm, cẩn thận dịch góc chăn. Khi nhìn thấy dáng vẻ say ngủ của Diệp Phong, khóe môi anh bất tri bất giác nhếch lên, hình thành nên một đường cong tuyệt mỹ, đầy mắt ngập tràn ôn nhu cương chiều, phẳng lặng tựa như mặt hồ thu.

.

Khi máy bay sắp hạ cánh, Diệp Cảnh nhẹ nhàng đánh thức Tiểu Phong dậy, sau đó đút cho bé thở nhỏ đang mơ màng ngái ngủ kia vài miếng điểm tâm và chút nước ấm. Tiện thể, vị anh trai đại nhân đã thừa dịp không ai chú ý, Tiểu Phong mơ hồ liền hôn trộm vài phát, hôn đến đến mức cả bé thở cũng phải bĩu môi xem thường. Ngay lúc hai anh em vẫn còn mải mê đùa giỡn, nói những câu không hề có tí hàm lượng dinh dưỡng, máy bay rốt cuộc cũng đến nơi cần phải đến.

Trong đại sảnh rộng lớn người đến người đi, tất cả đều là những gương mặt thập phần xa lạ của người nước ngoài.

Người phương Đông khác người phương Tây. Xét về diện mạo, người phương Đông trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thực, nhất là một người thân thể vốn gầy yếu như Diệp Phong, gương mặt non nớt đơn thuần, nét cười khả ái, khi đứng với người cùng tuổi trong nước có khi còn trẻ hơn ấy, nhìn qua thật giống một học sinh cấp ba tuổi vị thành niên.

Ít nhất thì đây chính là ấn tượng đầu tiên của vị nhân huynh người Pháp • Richmond khi nhìn thấy cậu thiếu niên tên Diệp Phong này. Mãi đến khi vị hôn thê xinh đẹp, hoạt bát của ông ta tươi cười đầy mặt, nhiệt tình nhào tới ôm, ông ta mới chợt hoàn hồn, thiếu niên này thực sự là đứa con trai đã tốt nghiệp đại học trong truyền thuyết của vị hôn thê mình sao?!

“Cậu thật sự đã tốt nghiệp đại học à?” Richmond tròn mắt không thể tin nổi, ngạc nhiên hỏi, “Nhóc có nhảy lớp không đấy? Ý của tôi là cậu tốt nghiệp sớm hả?”

Diệp Cảnh khó chịu túm Diệp Phong lại, cố ý tránh cái móng vuốt đang hươ loạn của Richmond. Hải quá nhĩ, Lưu Tố Nguyệt cố ý khiêu khích nhào vào ôm còn chưa tỉnh, tốt xấu gì thì vị phu nhân này cũng coi như là mẹ vợ trên danh nghĩa của anh (?), nhưng lão già ngoại quốc kia là cái quái gì chứ, đúng là đồ không có giáo dưỡng! Mới gặp đã có ý đồ động tay động chân với Tiểu Phong của anh rồi. Anh zai à, xem ra anh đã hoàn toàn lãng quên đối phương rồi sao?!

Diệp Phong gãi đầu, ngại ngần mỉm cười, không để cho Diệp Cảnh kịp thời nổi bão, Lưu Tố Nguyệt đã nhảy ra hòa giải. Lời thừa, bà cũng không muốn ngay trong lần gặp mặt đầu tiên này, quan hệ giữa vị hôn phu của bà cùng Diệp Cảnh bị ảnh hưởng xấu.

“Được rồi được rồi, đừng đứng đây nói chuyện nữa, lạnh lắm, chúng ta lên xe đi.” Lưu Tố Nguyệt vung tay, lôi kéo vị hôn phu nhà mình đi ra ngoài.

Những lời này đã lập tức thức tỉnh Diệp Cảnh, nước Pháp nằm ở vĩ độ cao hơn, nhiệt độ dĩ nhiên cũng thấp hơn Trung Quốc, anh tức khắc xoay người lại, lấy chiếc áo khoác thật dày trong túi khoác lên người Diệp Phong.

“Anh hai. . . .” Bé thở Tiểu Phong bĩu môi, cậu cảm thấy anh trai cứ luôn lo lắng không đâu, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc áo vào.

Sắc mặt Richmond thoáng có chút cổ quái sau khi nhìn thấy hành động ấy của hai anh em, đáy mắt lóe quang mang kỳ dị, trong lòng đã thâm đoán ra chút gì đó, nhưng lại nghĩ đến quan hệ huyết thống giữa hai người nên ông theo bản năng, lập tức đánh tan ý niệm vừa hình thành trong đầu.

“Richmond, chuyên tâm lái xe đi.” Lưu Tố Nguyệt trừng mắt lườm, ám chỉ Richmond vừa thất thần trong khoảng thời gian quá dài.

“Được rồi mà em yêu, anh chỉ cảm thấy..... ôi Thượng Đế, vẫn là thôi đi, có lẽ là vì mai đã phải kết hôn rồi nên tâm trạng anh hôm nay không ổn lắm”.

“Không tốt lắm?”

“Hay miên man suy nghĩ vẩn vơ ấy mà, nói không chừng đây chính là cái gọi là sự sợ hãi tiền hôn nhân.” Richmond cười vui vẻ, không quá bất ngờ khi bị Lưu Tố Nguyệt đánh yêu một cái.

“Em nói cho anh biết nhé Richmond, nếu ngày mai anh dám chạy trốn, về sau cũng đừng nghĩ gặp lại em nữa!” Lưu Tố Nguyệt hươ hươ nắm tay không có tí uy hiếp nào về phía Richmond, vẻ mặt tỏ ra hung ác nhưng hoàn toàn không có uy thế gì, ngược lại càng làm tăng thêm phong thái quyền rũ pha chút hờn dỗi đáng yêu.

Diệp Phong ngồi ở hàng ghế sau, trộm nhìn không chớp mắt toàn cảnh phía trước, ngay đến cậu cũng không nhận ra rằng khoe môi mình đã bắt giắc cong lên. Cánh tay Diệp Cảnh này giờ vẫn yên lặng nằm gọn ghẽ trên thắt lưng Tiểu Phong, còn thường xuyên vụng trộm chọc chọc vài cái. Diệp Phong vốn cực kỳ sợ nhột, vừa bị chọc đã không nhận được muốn xù lông, nhưng ngại có người ngoài nên không thể làm gì, cậu không muốn khiến họ để ý. . . .

Cho nên đành phải lén lút vịn vịn tránh né bàn tay của anh trai, tránh không được thì dùng sức cầu, không cho anh động đây.

Diệp Cảnh đã thành công trong việc đoạt lại sự chú ý của Tiểu Phong, tâm tình nhất thời thăng lên mấy bậc.

.

Câu chuyện Lưu Tố Nguyệt cùng Richmond quen nhau như thế nào nghe ra thập phần hài kịch. Địa vị xã hội của Richmond tuy không thấp, nhưng ông ta không hề sinh trưởng trong một gia đình thượng lưu phù phiếm, cũng không hay xuất hiện trên truyền thông, chủ trương của gia đình còn là để con trẻ tự do phát triển, làm theo ý thích, cho nên ông cùng Lưu Tố Nguyệt cũng không quen nhau như cách mà mọi người nghĩ. Một lần gặp nhau trong một bữa tiệc lộng lẫy nào đó rồi yêu nhau ư, chuyện cổ tích à, thời đại nào rồi!

Dùng cách nói của Lưu Tố Nguyệt mà nói, đây chính là một lần ngoài ý muốn, một lần..... Đối với bà thì đó là sự bất ngờ vô cùng hồng phúc.

Bất ngờ đi du lịch, bất ngờ gặp nhau, bất ngờ cùng nhau bị lạc giữa núi rừng hoang vu của Đức, còn cùng nhau đụng độ sư tử, may mắn nhất là bọn họ không bị sư tử thịt!

“Tôi nghĩ tâm tình của con sư tử lúc ấy đang vô cùng tốt, hoặc là nó vừa mới ăn no xong.” Mỗi lần nhắc tới chuyện cũ này, Richmond luôn nói như vậy, “Đây quả thực là một lần trải nghiệm rất rất lớn”.

Hai người đã hiểu rõ về nhau khi cùng trải qua hoạn nạn khắc cốt ghi tâm, muốn quên cũng khó, hơn nữa bọn họ chắc chắn là có duyên phận, trong lúc vô ý lại một lần nữa cùng nhau tới tham quan hôn lễ của một bộ lạc nguyên thủy, nhờ đó mà hai người càng hiểu nhau thêm.

Khi nói về những chuyện của bản thân, Lưu Tố Nguyệt luôn có vẻ hoạt bát hay nói, thần thái hào hứng, sự xinh đẹp của bà đủ để hấp dẫn ánh nhìn của một người đàn ông, đương nhiên một người Pháp lãng mạn như Richmond cũng không ngoại lệ. Mà Lưu Tố Nguyệt thích Richmond không phải chỉ vì cái sự mặt dày, bám riết không rời, mà còn vì sự hiểu biết sâu rộng, phong phú về mặt du lịch thiên nhiên của ông nữa.

.

Khi bốn người cùng nhau ăn bữa tối, Richmond đã bắt đầu cảm thấy thế giới quan cùng tiết tháo của bản thân trong nháy mắt lại giảm đi vài bậc. Ông tròn mắt nhìn Diệp Cảnh cẩn thận từng ly từng tí xắt thịt bỏ cho Diệp Phong, sau đó chậm rãi dứt tới miệng em trai nhà mình, tiếp đó là cảnh Diệp Phong phồng hai má nhai nuốt như con sóc nhỏ, Diệp Cảnh còn tỏ ra thú vị chọc chọc vài phát, chọc đến khi bé thở trợn mắt lườm mới thôi.

Mới đầu, lúc Richmond biết Lưu Tố Nguyệt có một đứa con trai đang học đại học thì đã kinh ngạc tới mức há hốc miệng, gần như có thể nhét được trứng chim vào trong, bởi vì nhìn bà trẻ vô cùng, tuyệt đối không giống người có con nhỏ.

Nhưng hiện tại, nhìn một màn “huynh hữu đệ cung” quá mức thân mật trước mắt này, Richmond rất muốn mở miệng ngăn cản, cho dù Diệp Phong thật sự là học sinh trung học đi chăng nữa thì cũng không cần phải dứt tới dứt lui như thế chứ! Cái không khí ngọt ngào đến méo mó này thật sự chọc mù con mắt hợp kim của người nhìn đây biết không, nếu không phải đã biết hai người là anh em từ trước thì ông không nghĩ lệch hướng cũng không được!

Dường như cảm nhận được tầm mắt của Richmond, Diệp Cảnh thần nhiên liếc mắt nhìn ông, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tiểu Phong không thể nào học được cách xắt thịt bò”.

Cho nên là cậu đang đổ tại cho tôi chuẩn bị bữa tối sai cách à? Richmond quay đầu nhìn Lưu Tố Nguyệt, đáy mắt lóe lên sự nghi hoặc, món ăn trên bàn đều do một tay Lưu Tố Nguyệt quyết định, dù sao thì đó cũng là con ruột của bà mà.....

Lưu Tố Nguyệt không thèm đáp lại, thích thú ăn đồ ăn trong đĩa của mình, đây chẳng qua chỉ là cái có thôi, dứt cơm cho Diệp Phong vẫn luôn là một trong những sở thích biến thái của Diệp Cảnh mà!

Ăn cơm xong, Diệp Phong vuốt vuốt cái bụng nhỏ đang phình lên vì no của mình, vẻ mặt thỏa mãn. Diệp Cảnh ngay lập tức lôi kéo Tiểu Phong nói lời cáo từ, sau đó đi tắm rồi ngủ. Hai anh em Diệp gia vừa mới rời khỏi nhà ăn, Richmond đã vội vàng ném dao nĩa xuống, vẻ mặt cổ quái nhìn Lưu Tố Nguyệt.

“Em yêu à, anh cảm thấy có gì đó không ổn, em không biết hai anh em chúng nó.....” Ông chợt nhớ Lưu Tố Nguyệt đã từng nói rằng, hai anh em đã thân thiết gần nó từ nhỏ, gần như trong thế giới của bọn họ chỉ có nhau, coi đối phương chính là người quan trọng nhất với mình.

Lưu Tố Nguyệt không quan tâm nhướn mi: “Không khác lắm đâu.....chính là như thế đấy”.

“Cái gì?”

“Anh nghĩ như thế nào?”

“Anh chỉ.....” Không có khả năng, mặc dù đại đa số người dân ở đây đều chấp nhận đồng tính, nhưng anh em ruột thì không tránh khỏi có chút.....

“Mọi chuyện vẫn luôn như thế.” Thái độ của Lưu Tố Nguyệt quá mức lạnh nhạt khiến Richmond khó hiểu.

“Em không lo lắng sao?”

“Em chỉ là bạn bè của thằng bé thôi Richmond, em hy vọng thằng bé sẽ được sống vui vẻ.” Cho dù loại quan hệ này quá mức quỷ dị, trái luân thường đạo lý, nhưng chỉ cần Diệp Phong cảm thấy hạnh phúc là đủ, có gì không tốt chứ?

Richmond trầm mặc trong chốc lát, sau đó yên lặng gật đầu.

.
. .

Hôn lễ của Lưu Tố Nguyệt cùng Richmond tiến hành vô cùng thuận lợi, Diệp Phong không quá bất ngờ khi thấy cha Diệp ở đó, nhưng không hiểu vì sao ông lại cứ trừng mắt lườm anh hai như thế. Lúc Diệp Phong thì thầm hỏi Diệp Cảnh nguyên nhân, anh trai chỉ xoa xoa đầu cậu rồi nói, đừng để ý đến ông ấy.

Tại một thôn quê thanh bình, trong giáo đường nhỏ mộc mạc, dưới sự chứng kiến của Thượng Đế cùng sự chúc phúc của cha sứ tôn nghiêm, Lưu Tố Nguyệt và Richmond chính thức kết duyên vợ chồng. Diệp Cảnh bỗng nhiên nắm chặt lấy tay Diệp Phong, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Phong, em đồng ý gả cho anh chứ?!”

Diệp Phong giật mình sững sốt, những ngón tay thon dài lập tức nắm chặt lấy bàn tay của anh hai, vẻ mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời.

“Em đồng ý!” Cậu nhỏ giọng trả lời.

56. Chương 56: Bữa Tiệc Thân Cận

“Anh hai, anh muốn có quà gì?” Diệp Phong nhìn những bông tuyết trắng xóa như lông ngỗng rơi ngoài cửa sổ, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Em nói xem?” Diệp Cảnh nhướn mi, ôm lấy Diệp Phong từ phía sau, gác cằm lên quả đầu xù tóc của cậu, hơi thở ấm áp phả lên cổ, khiến cậu ngứa ngáy, muốn tránh né.

Sau khi tham dự hôn lễ của Lưu Tố Nguyệt, hai anh em tiếp tục ở lại Pháp một khoảng thời gian, đi một chuyến tới hòn đảo mà Diệp Phong vẫn tâm tâm niệm niệm_____đảo Réunion. Đóng gói cả một hòm vải đại tướng mà bé thỏ Tiểu Phong thích ăn nhất rồi mới ngồi máy bay về nước.

Thấm thoát, hơn nửa năm đã trôi qua, nhìn những bông tuyết trắng như lông ngỗng lặng lẽ rơi trong màn đêm, Diệp Phong nắm tay nhắm tịt, chợt nhận ra chỉ còn vài ngày nữa là tới lễ Giáng Sinh. Sau Noel là tết nguyên đán, từ biệt năm cũ đón năm mới đến, lại một năm nữa bị biến thành những ngày tháng trong quá khứ.

Diệp Phong nghiêng đầu, hướng về phía anh trai, môi như vô tình ghé sát vào lỗ tai Diệp Cảnh, đầu lưỡi khẽ động, chợt chạm tới vành tai trước mắt, mang theo cảm giác khô nóng cho cả hai, chỉ cần nhẹ nhàng như vậy thôi cũng dễ dàng khiến bụng ai kia dậy lửa nóng.

“Anh hai.....muốn em sao?” Diệp Phong vô tội chớp chớp mắt, sâu trong đôi mắt nhấp nháy tia mị hoặc mê người.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh cắn một ngụm lên phần cơ thể bại lộ trong không khí kia, da thịt tuyết trắng, kích thích tê dại, xúc cảm ấy nhất thời truyền đến tứ chi, xộc thẳng tới não, Diệp Phong bất giác nuốt nước miếng hồi hộp.

Nơi bị cắn mang theo chút đau đớn nhàn nhạt, nhưng sâu bên trong linh hồn lại xuất hiện tầng tầng lớp lớp sung sướng.

“Anh hai.....em muốn.....” Diệp Phong theo thói quen liếm liếm môi, da thịt trắng nõn nổi lên vệt ửng đỏ ôn nhuận, tựa như sắc trái táo, thoát nhìn ngon miệng vô ngần.

Diệp Cảnh phần khích cắn một ngụm, vị thật ngon! Ừm..... Nếu Tiểu Phong đã muốn, anh sao có thể không mở miệng! Diệp Cảnh quyết đoán ôm lấy Diệp Phong, xoay người đi về phía chiếc giường king size, hai ba bước đã lột xong quần áo hai người.

“Tiểu Phong, tự mình đến được không?” Thanh âm trầm thấp của Diệp Cảnh vô cùng hấp dẫn, một bàn tay chậm rãi vuốt ve thân thể mềm mại như nước của Diệp Phong, quen thuộc mò đến khiêu khích những nơi mẫn cảm nhất.

“Ừ.....” Diệp Phong vòng tay ôm cổ Diệp Cảnh, thân thể dán sát vào ngực anh trai, hai chân rất tự nhiên tách ra, ngồi lên đùi anh, nơi dựng thẳng đứng nào đó đã sớm cứng ngắc, chọc vào bụng anh.

“Tiểu Phong, tự ngồi lên trên được không?” Giọng nói hấp dẫn của Diệp Cảnh như dầu độc tâm trí.

Diệp Phong chậm rãi nâng cơ thể lên, đầu ngón tay thon dài vuốt ve hạ thân to lớn cương cứng của anh trai, nhắm nó vào nơi tư mật của mình, chậm rãi hạ xuống. Cửa huyết theo bản năng co rút, Diệp Phong thoáng dừng một lúc, cảm nhận được rõ ràng vật lớn kia vừa mới tiến vào được một nửa đã nháy mắt trương lớn hơn một vòng.

“Tiểu Phong, thả lỏng, thả lỏng người.....” Diệp Cảnh vuốt ve lưng Diệp Phong trấn an, trán đổ đầy mồ hôi vừa vì thích, cũng vừa vì nhẹn. Có trời mới biết hiện tại anh muốn đến đường nào, vô cùng muốn lập tức xoay người, áp đảo thân thể nhỏ bé, yếu ớt nhưng quyến rũ này xuống dưới biết bao nhiêu, sau đó mạnh mẽ xỏ xuyên qua cơ thể cậu, chiếm lấy cậu.

Diệp Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng thả lỏng thân thể, rồi bất chợt nhấn người xuống.

“A.....”

“Ừrrg.....”

Hai người không hẹn mà cùng phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

Diệp Phong nằm lả trên vai anh trai, cố gắng bình phục hô hấp, có chút vô lực, thân thể bị chiếm giữ khiến cậu có một loại cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời, tựa như trái tim đang trống rỗng, bỗng chốc được lấp đầy.

Không biết từ khi nào, tiểu Tiểu Phong đã tinh lực tràn đầy, dựng thẳng đứng, chọc vào bụng Diệp Cảnh, hai quả trứng nhỏ căng tròn thỉnh thoảng lại cọ xát trên cơ bụng anh.

“Tiểu Phong, động được chưa?” Giọng nói trầm thấp của Diệp Cảnh mang theo áp lực hô hấp nặng nề, Tiểu Phong như có như không câu dẫn anh như thế làm anh càng thêm trầm mê trong lưới tình.

“Quá.....quá sâu.....” Diệp Phong gian nan nói, đáp lại lời anh. Đột nhiên trời đất đảo lộn, chờ đến khi bé thổ mớ hồ hởi thần, mới kịp phát hiện anh trai đã đặt cậu dưới thân, mạnh mẽ va chạm, khoái cảm điên cuồng tựa sóng xô gió cuốn, từng cơn tới từng cơn, đập thẳng vào đại não cậu, máu chạy dọc cơ thể sôi trào ùng ục.

“Ừ.....anh hai.....”

Thân thể Diệp Phong cứ thế nằm dưới thân Diệp Cảnh, để mặc anh đưa giỡn đòi hỏi, giây dựa nhỏ bé của cậu chỉ càng châm thêm lửa trong cơ thể anh mà thôi. Động tác đưa đẩy của anh bắt đầu điên cuồng hơn, tiết tấu không còn trật tự, hơi thở cũng hỗn loạn bất kham.

Hai chân Diệp Phong kẹp chặt thắt lưng Diệp Cảnh, theo bản năng hơi nhếch mông lên, đón ý hòa theo nhịp dâm của anh trai mình, để anh càng tiến vào sâu hơn.

“Tiểu Phong..... Tiểu Phong.....” Cự vật to lớn vọt vào dũng đạo chật hẹp, sóng triều sung sướng đánh sâu vào linh hồn Diệp Phong, mang theo khoái cảm run rẩy.

“Anh hai..... lớn quá.....” Diệp Phong rên rỉ, hai mắt mê mang, thân thể dao động theo động tác của đối phương, ngón tay theo bản năng túm chặt sáng đàn.

Diệp Cảnh không ngừng rướn thẳng thắt lưng, không ngừng xâm nhập, bên tai mơ hồ nghe thấy những tiếng rên rỉ vụn vỡ cùng tiếng hít thở trầm đục của Diệp Phong, tựa như đổ thêm dầu vào lửa cháy, kích thích anh. Diệp Cảnh cảm thấy hạ thân càng lúc càng nóng, càng lúc càng gấp, rốt cuộc, sau cú đâm lần cuối, anh bắn tinh, phun vào nơi sâu nhất trong dũng đạo nóng hổi kia.

Diệp Phong thổ hổn hển buông lỏng tay ra, xụi lơ vô lực trên giường, Diệp Cảnh lúc này mới chú ý tới, em trai nhà mình không biết đã bắn tinh từ khi nào, trên bụng anh còn dính cả mảng chất lỏng trắng trắng dính dính.

Trong phòng thấp thoáng hương vị đặc trưng nào đó, Diệp Cảnh chậm rãi vuốt ve hai gò má phiếm hồng của bé thổ Tiểu Phong.

“Tiểu Phong, anh yêu em!” Anh xoay người, ôm Diệp Phong đã gần một muốn chết, đang ngủ mê mết vào trong lòng, thỏa mãn cạo cạo.

.
. .

Sinh nhật của đại tiểu thư nhà họ Lữ, thiệp mời ghi rõ họ tên được đưa trực tiếp tới Diệp gia. Lại nói, Lữ gia cũng được xem như là danh gia ở thành phố B, thế lực ngang hàng với Diệp thị. Nhưng vài năm gần đây, tốc độ phát triển đã yếu dần, nhất là sang đến đời này, chỉ có mỗi Lữ Giải Tuyết là đại tiểu thư, môn đình thừa thớt.

Còn Diệp gia có quan hệ với Mạnh gia cả về kinh tế lẫn chính trị, nên càng ngày càng phát triển không ngừng, trở thành đối tượng cho mọi người tranh đua nịnh hót.

Dù sa sút thì Lữ gia cũng là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, hơn nữa Lữ Giải Tuyết cũng không hoàn toàn là tiểu thư được nuông chiều từ bé, vẫn biết quản lý công ty, quản sự gia nghiệp, cho nên mọi người dĩ nhiên không dám tùy tiện xem nhẹ.

Lần này, nhân cơ hội đúng vào dịp sinh nhật Lữ Giải Tuyết, lão Lữ quyết định làm một trận lớn, thứ nhất là muốn tạo cho Lữ Giải Tuyết một trụ cột thật vững chắc, tiện thể đưa con gái nhà mình chính thức bước lên “sân khấu”, thứ hai, ông cũng muốn vì con gái mà tìm tằm chồng tốt.

Thực ra thì lão Lữ cực kỳ vừa lòng Diệp Cảnh. Tuổi trẻ, tài năng, sinh hoạt cá nhân trong sạch, khuyết điểm duy nhất có lẽ chính là có đứa em trai cùng cha khác mẹ. Nhưng đây cũng chẳng phải là vấn đề nghiêm trọng, anh trai lập gia đình, em trai dọn ra ở riêng là chuyện sớm muộn.

Trong tâm thức của lão Lữ, nếu hai đại gia tộc lớn, họ Lữ cùng họ Diệp trở thành thông gia, thì đó chính là trăm lợi mà không hại, có thể coi như là chuyện chắc chắn, đinh đã đóng thuyền. Vốn lão Lữ muốn tìm cha Diệp bàn hôn sự, dù sao đây cũng là chuyện hệ trọng cả đời của con gái lão, nhưng cha Diệp đã sớm rũ bỏ trách nhiệm, bỏ của chạy lấy người, chỉ nói con cháu có phúc của con cháu, cứ để thuận theo tự nhiên thôi.

Lão Lữ suy tính hồi lâu, quyết định lấy danh nghĩa tổ chức tiệc sinh nhật cho con gái, tiện thể biến thành bữa tiệc thân cận cho Lữ Giải Tuyết luôn.

Người Lữ gia chính thức mời dĩ nhiên là Diệp Cảnh, nhưng Diệp gia có hai thiếu gia, xuất phát từ lễ phép, bọn họ đành phải mời cả Diệp Phong.

“Anh hai, mỗi lần đều mặc lễ phục làm theo yêu cầu có quá lãng phí hay không?” Bình thường mỗi bộ chỉ mặc một lần không hơn, anh trai nhà cậu còn kiên trì cho rằng đồ của mình đựng hàng với người khác, cho nên luôn mặc quần áo làm riêng, đắt tiền chết đi được.

Diệp Cảnh mỉm cười xoa xoa khuôn mặt nhăn nhó của bé thỏ: “Sao vậy, Tiểu Phong đã học được tính cần kiệm, chăm lo công việc gia đình rồi sao?”

“.....” Bé thỏ Tiểu Phong liếc mắt nhìn anh trai nhà mình một cái, cậu đã hoàn toàn miễn dịch với mấy câu đùa cợt kiểu này của Diệp Cảnh rồi nhé.

Tuy Diệp Cảnh không thích tham gia kiểu tiệc thân cận nhằm chán này chút nào, nhưng vẫn phải nể mặt Lữ gia, đi một tý rồi về cũng chẳng sao. Nếu Diệp Cảnh đã quyết định đi, Diệp Phong nhàn rỗi ở nhà dĩ nhiên cũng bị anh trai lôi theo.

Lúc hai anh em vừa xuất hiện ở nhà họ Lữ, lão Lữ lập tức đi tới, nhiệt tình chào đón, đám đông đứng xung quanh có đủ loại ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị. Chỉ cần người có tâm cũng biết mục đích thực sự của bữa tiệc lần này. Đã có rất nhiều thanh niên tính toán muốn nhân cơ hội này tạo chỗ đứng thật tốt, nhưng lão Lữ đối xử khác biệt quá rõ ràng như vậy, chứng tỏ đã nhầm trúng gia chủ nhà họ Diệp rồi, làm sao còn có phần cho bọn họ.

Nhưng cũng may Lữ đại tiểu thư vẫn chưa đi ra, nếu được Giải Tuyết nhìn trúng, cơ hội cũng không phải không có.

Lão Lữ lôi kéo Diệp Cảnh hàn huyên trong chốc lát, Diệp Phong đứng bên cạnh có chút nhàm chán. Trong mắt cậu, ông lão tướng mạo hiền lành nhưng thâm tâm cáo già đầy toan tính kia nhìn thì cương trực đấy, nhưng thực tế lại dối trá vạn phần, lời tuôn ra từ miệng luôn là con gái lão rất tốt, con gái lão rất giỏi, quả thực là trời sinh một đôi, vân vân và vân vân.

Diệp Phong càng nghe càng muốn bẻ tay, dứt khoát quay đầu, không thèm nói tiếng nào rời đi. Diệp Cảnh thấy vậy, đang định từ chối khéo, cáo biệt để tìm em trai thì lão Lữ đột nhiên tươi cười kéo anh lại: “Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã tới, Tiểu Tuyết, con đến đây”.

Lữ Giải Tuyết mặc đầm lễ phục trắng muốt, tôn lên dáng người thon gọn của mình, trang sức màu bạc tựa như ánh trăng bình sáng giữa đêm đông giá lạnh, tỏa ánh sáng bạc sắc đẹp rạng ngời.

Về ngoài của Lữ Giải Tuyết thật sự rất đẹp, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt phượng mày ngài, mái tóc được búi lỏng sau gáy, càng làm nổi bật dáng người cao gầy của cô.

“Cha~” Lữ Giải Tuyết mỉm cười, hàm răng trắng sáng đúng chuẩn, đôi môi duyên dáng, trong mắt cũng tràn ngập ý cười.

“Tiểu Tuyết, con đến đúng lúc lắm, để cha giới thiệu cho con một người, vị này là tổng tài của Diệp thị, Diệp Cảnh”.

Lữ Giải Tuyết trang nhã gật đầu, vươn tay ra: “Chào anh, tôi là Lữ Giải Tuyết, Diệp tổng có thể gọi tôi là Tiểu Tuyết”.

Diệp Cảnh lạnh nhạt, thoáng bắt tay cô đáp lễ: “Chào Lữ tiểu thư”.

Lữ Giải Tuyết cũng chẳng để ý, thu tay lại, nói: “Đã nghe đại danh của Diệp tổng từ lâu, cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp mặt, tôi coi như cũng đã thỏa mãn chút tâm nguyện rồi”.

Cô nhí nhảnh nháy mắt, trong mắt lấp lánh sự haotj bát, nghịch ngợm.

Lão Lữ thấy hai người trẻ tuổi nói chuyện phiếm, liền tùy tiện kiểm có rồi đi, con cháu đều có phúc của con cháu, nếu hai người kia thực sự không hợp, ông cũng chẳng thể cưỡng cầu, tạo cơ hội cho bọn họ nói chuyện đã xem như là sự sắp xếp tốt nhất rồi.

Lữ Giải Tuyết có tâm hướng tới Diệp Cảnh, nhưng một người thông minh như cô cũng đã sớm nhìn ra, Diệp Cảnh chẳng có chút hứng thú gì với cô hết, khi cô cố kéo dài câu chuyện thì ngược lại, đối phương lại có chút lơ đãng.

“Ngại quá, em trai tôi rất ít khi tham gia những bữa tiệc kiểu này, tôi không yên tâm về em ấy lắm, xin lỗi không thể tiếp”.

Lữ Giải Tuyết nhướn mày: “Đã là đàn ông con trai thì tất yếu phải học cách lớn lên”.

Quả nhiên, Diệp Cảnh cực kỳ quan tâm, yêu chiều em trai mình đúng như lời đồn sao? Ban đầu Lữ Giải Tuyết nghĩ tin đồn ấy không đúng, dù sao thì cái vòng tranh đấu luẩn quẩn giữa anh em một nhà trong gia tộc lớn cũng là chuyện bình thường, nhưng hiện tại, khi đối mặt với hai anh em bọn họ, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khó xác định. Nhìn vẻ mặt cùng hành động của Diệp Cảnh đi, phải nói là vô cùng yêu chiều em trai ấy chứ.

“Hiện tại nếu tôi có thể bảo vệ em ấy, thì tất nhiên cũng có thể che chở cho em ấy cả đời.” Diệp Cảnh thần nhiên nói, xoay người rời đi. Bạn đang ?

Ngay giây phút trước khi rời đi, hình như anh đã nhìn thấy bóng dáng ai đó khá quen thuộc, là người đã lâu không xuất đầu lộ diện, Từ Mộng Gia! Diệp Cảnh giật mình nhớ rõ, kiếp trước, tình nhân của chồng Lữ Giải Tuyết chính là Từ Mộng Gia, người phụ nữ kia cũng có đủ tư cách tham dự bữa tiệc này sao?

Đợi cho đến khi tìm thấy Diệp Phong, thấy em trai bảo bối nhà mình đang ngồi trên ghế sofa, trò chuyện rất vui vẻ với một cô gái, mà quan trọng nhất chính là, cô gái đó không phải ai khác, lại là người đầu tiên tỏ tình với Tiểu Phong hồi học cấp hai, Đường Tinh Tinh! !

Mẹ nó, anh vừa tách cậu chưa bao lâu mà đã xuất hiện một con hồ ly chen ngang rồi! Sắc mặt Diệp Cảnh nhất thời tối đen, thở hổn hển bước tới.

“.....Thật ra, Diệp Phong.....cho tới tận bây giờ, tớ, tớ vẫn.....”

“Diệp Phong, có cảm thấy buồn chán không, có muốn anh hai đưa em về nhà hay không?”

Diệp Phong vừa nghe thấy tiếng anh trai, liền tức khắc đứng bật dậy. Có trời mới biết cậu đã bị Đường Tinh Tinh này làm phiền muốn chết rồi, nhưng hình như Đường Tinh Tinh chẳng hề phát hiện ra, chỉ lo thẹn thùng hoài niệm. Nếu anh hai không tới, xem chừng Diệp Phong lại phải nghe thêm một lời tỏ tình nữa mất.

“Vâng, em chán muốn chết rồi nè!” Diệp Phong bắt mắt bĩu môi.

Diệp Cảnh mỉm cười xoa xoa đầu cậu, ngầm đưa mắt cảnh cáo, lườm Đường Tinh Tinh đang đỏ mặt, ngồi trên ghế sofa. Trước khi rời đi, anh còn dùng âm điệu chỉ hai người mới có thể nghe thấy, nói với Đường Tinh Tinh: “Tôi hy vọng cô có thể nhìn rõ thân phận của mình, tự giữ lấy tự tôn đi”.

Đường Tinh Tinh bị Diệp Cảnh mãnh liệt uy hiếp, sắc mặt trắng bệch. Gia đình của cô chỉ được coi là khá giả, vì ba cô là quản lý một phân xưởng nhỏ thuộc Lữ thị nên cô mới có vinh dự được tham gia bữa tiệc này. Dựa theo lời dặn dò của cha, để có thể chen chân vào cái xã hội thượng lưu này, cô nhất định phải nghĩ cách tự nâng cao thân phận của bản thân, mà biện pháp tốt nhất của một nữ sinh như cô dĩ nhiên là trèo cao rồi.

Có lẽ thời còn là học sinh trung học thanh thuần, lời tỏ tình của cô với Diệp Phong thật sự rất chân tình, tốt đẹp, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, bị hút vào cái xã hội đầy thế tục, Đường Tinh Tinh hiển nhiên càng nảy sinh hứng thú với thân phận của Diệp Phong hơn nhiều. Chẳng qua, một câu của Diệp Cảnh đã lập tức giúp cô thanh tỉnh, trong xã hội, có những người không thể tùy tiện trèo chọc vào được.

57. Chương 57: Mộng Đẹp Giàu Sang

Từ Mộng Gia “ra trận” bất lợi, cô không ngờ bản thân lại xui xẻo đến thế, càng không ngờ Diệp gia lại quyết tuyệt khước từ cô. Điều này khiến cô thầm nhận ra rằng, bản thân tốt nhất vẫn nên buông tay thì hơn, có lẽ mục tiêu lần này quá lớn, mới khiến cô gặp thất bại thảm hại như vậy.

Hiển nhiên là đã nghĩ thông suốt, Từ Mộng Gia trầm lặng hơn hẳn, cô không hề cố ý tiếp cận Diệp Phong, lấy lòng đối phương nữa. Điều này làm cho Diệp Phong thật sự thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng củng cố lòng tin Từ Mộng Gia sẽ tốt đẹp hơn trong cậu.

Nhìn một đám nam sinh ngoan ngoãn xoay xung quanh mình, Từ Mộng Gia thầm cười trong lòng, cô biết, đàn ông hoàn toàn không thể kháng cự lại mị lực của cô, chỉ có thể nói hai anh em nhà họ Diệp kia là đồ khác loài, chơi không được, từ đầu đến đuôi là đồng tính luyến ái. → →

Đại học năm thứ ba, một nam sinh thích Từ Mộng Gia đã mời cô tham dự một bữa tiệc sinh nhật. Nghe nói bố của anh ta vì muốn lót thảm đỏ cho tương lai của anh ta mà tổ chức. Thậm chí, để mời được Từ Mộng Gia đến tham gia với tư cách là bạn gái, anh ta còn cãi nhau một trận với cha mình.

Từ Mộng Gia chẳng thêm quan tâm, có lẽ vì đã thích Diệp Cảnh từ trước, cho nên cô thấy vị nam sinh này hoàn toàn chẳng xứng. Nói trắng ra thì anh ta chỉ là con trai của một giám đốc chủ quản trong công ty lớn mà thôi, loại người này căn bản chỉ là nhà giàu mới nổi, đâu thể so sánh với các đại gia tộc trong giới thượng lưu.

Nhưng Từ Mộng Gia vẫn vui vì mình có thể được tham gia bữa tiệc này, nó cho cô cơ hội được tiếp xúc với những ông chủ lớn chân chính. Nếu có thể để lại ấn tượng tốt cho đối phương, thì mộng giàu sang của cô không thể nghi ngờ đã đạt được một nửa.

Cứ như thế, Từ Mộng Gia bước vào bữa tiệc lớn đầy xa hoa, chiếm được cơ hội đầu tiên quan trọng nhất trong cuộc đời của mình. Có một người đàn ông thấy hứng thú với cô, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu muốn bao dưỡng cô. Nếu đổi lại là một cô gái được cưng chiều trong gia đình bình thường, bị người ta đập nát giấc mộng nhất kiến chung tình, thì kiểu gì cũng cảm thấy bản thân bị lừa gạt, hoặc cảm thấy mình bị sỉ nhục một cách quá đáng. Nhưng đối với người luôn biết sát ngôn quan sắc, từng bước tính kế như Từ Mộng Gia mà nói, đây hoàn toàn là cơ hội trời cho.

Được bao dưỡng thì sao, làm tiểu tam thì thế nào, chỉ cần có thể trèo lên được vị trí cao nhất, thủ đoạn gì cũng có thể, chung quy, mặc kệ quá trình, chỉ có kết quả mới là quan trọng nhất.

Từ Mộng Gia ra vẻ rụt rè, người đàn ông trung niên tuấn tú liên tiếp tấn công, cuối cùng cũng đánh được vào tâm hồn thiếu nữ của Từ Mộng Gia. Cô ôm ở đồng ý, hai người lập tức cho nhau phương thức liên lạc.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, nam sinh học cùng trường kia liền nói với Từ Mộng Gia, dào dạt nhiệt tình muốn cô ở lại. Từ Mộng Gia nghĩ ngợi một lúc rồi đồng ý. Đêm đó, chuyện gì đến rồi cũng phải đến, nửa đêm, nam sinh kia lén lút chui vào phòng cô, trèo lên giường cô. Từ Mộng Gia thầm cười lạnh trong lòng, đàn ông trên thế giới này quả nhiên đều cùng một dạng!

Nhưng cô cũng chẳng cự tuyệt sự đòi hỏi của nam sinh, ngược lại càng thêm nhiệt tình đáp ứng hẳn. Hai thân thể trần trụi quấn chặt lấy nhau, hô hấp dồn dập, rên rỉ kích tình, hai người vận động pít tông kịch liệt, chấn động khung giường, khiến nó phát ra tiếng kêu kệt kệt như sắp gãy.

Đôi mắt phủ mờ sương của Từ Mộng Gia khẽ nhắm lại, hạ thân không ngừng bị nhồi đầy cùng khoái cảm va chạm, khiến lòng cô ngập tràn thỏa mãn sung sướng. Cô bỗng nhiên nhận ra rằng, xem ra nam sinh này cũng không tồi chút nào.

“Gia Gia, anh yêu em, tuy anh không thể cưới em, nhưng anh có thể nuôi em cả đời, chúng ta cứ duy trì quan hệ như thế này được không?” Sau cơn mây mưa, nam sinh thâm tình chân thành nói.

Từ Mộng Gia giả vờ yếu ớt hạ mắt xuống, lông mi đen láy khẽ run rẩy, nhìn như vô cùng thương tâm, nhưng sâu trong mắt là hàn ý rét lạnh.

Đàn ông là loại người vô cùng háo sắc, cô đã sớm nhìn thấu tất cả! Cho tới tận bây giờ, thứ bọn họ muốn cũng chỉ là thân thể phụ nữ để phát tiết thôi.

Đàn ông thích phụ nữ dựa dẫm vào mình, thích phụ nữ vì mình mà ghen tức nhỏ nhen, thích phụ nữ vì mình mà tính kế lẫn nhau, điều đó khiến bọn họ cảm thấy bản thân rất có sức quyến rũ, thỏa mãn được tự tôn nam tính luôn luôn bộc phát của họ. Từ Mộng Gia đã lợi dụng đặc điểm ấy, biến bản thân thành một con chim non nhỏ bé, nép vào lòng đàn ông, hiền lành, hiếu ý, đúng là loại tính cách mà đàn ông thích, đặc biệt là những người luôn đề cao chủ nghĩa gia trưởng.

Cũng chính vì vậy, Từ Mộng Gia luôn được đàn ông ái mộ. Nhưng trước kia, phần lớn đàn ông con trai mà Từ Mộng Gia tiếp xúc qua ngoại trừ bạn học bình thường trong trường, hoặc những người dễ nhìn ngẫu ngộ trên đường thì đây chính là lần đầu tiên bị bao dưỡng, cũng là lần đầu tiên được nói chuyện trực tiếp với kiểu đàn ông thành thực tinh anh, hơn nữa vẻ ngoài của đối phương cũng không tệ.

Người đàn ông đó thuê cho cô phòng trọ ở bên ngoài, hàng tháng còn cho cô tiền tiêu vặt, hai người bắt đầu cuộc sống chung đầy lửa nóng. Lần đầu tiên tiếp xúc với dạng tinh anh thành đạt, ngoại trừ cảm giác căng thẳng hồi hộp ra, Từ Mộng Gia lại càng thấy hưng phấn. Lần đầu tiên lên giường, chiến sự vô cùng kịch liệt, kỹ xảo của Từ Mộng Gia hiển nhiên gây ngỡ ngàng ngạc nhiên, dễ dàng khơi gợi dục vọng chinh phục của đàn ông.

Nơi lửa nóng của hắn va chạm dữ dội vào hoa huyết của cô, lần sau so với lần trước còn kịch liệt hơn, cô đã gần tới cao trào, mật thủy dưới hạ thân chảy ra không ngừng, cự vật to lớn của hắn cứng rắn y như sắt, không ngừng cắm vào bên trong. Từ Mộng Gia chỉ cảm thấy hạ thân càng lúc càng nóng, ngay lúc cô cảm tưởng như mình sẽ bị ma sát tới bốc hỏa thì hắn đột nhiên rút cự vật ra ngoài.

Từ Mộng Gia hoang mang mở mắt, hoa huyết trống rỗng khiến cô có chút co khát khó nhịn. Cô khẽ chuyển động thân mình, lúc này mới chợt phát hiện, đỉnh cự vật kia rõ ràng đang để trước cửa huyết phía sau của cô.

Khoan đã, chẳng lẽ là?

Từ Mộng Gia còn chưa kịp phản ứng thì hậu huyết đã bị vật thể vô cùng to lớn chọc vào, không chút do dự len qua lỗ đít, đến lúc này Từ Mộng Gia mới hiểu rằng, hóa ra hắn đã thừa dịp cô không chú ý mà bôi trơn từ trước.

Cảm giác xa lạ chạy dọc toàn thân, nhưng không thể phủ nhận sự kích thích cùng sung sướng nó đem lại! Chỉ chốc lát sau, Từ Mộng Gia đã hoàn toàn sa vào khoái cảm, so với ban nãy đâm vào hoa huyết, lần này hắn còn vận động mạnh hơn, liên tiếp, điên cuồng đòi hỏi, không hề có tiết tấu. Giữa từng đợt va chạm cuồng dã, Từ Mộng Gia chỉ cảm thấy cả linh hồn đều chấn động, khó có thể ngăn ngáng khoái cảm không ngừng xâm chiếm não bộ.

Nếu..... nếu phía trước cũng có thể được lấp đầy.....thì thật tốt. Cô mơ hồ nghĩ như thế.

“Thân thể của cưng siết cực kỳ chặt đó.” Người đàn ông dán sát thân thể vào lưng cô, ghé vào vành tai cô liếm mát.

Từ Mộng Gia dường như nghe thấy thanh âm thứ gì đó vỡ vụn....

Lần đầu tiên đồng ý được người bao dưỡng, cô vốn muốn hướng về phía mộng đẹp giàu sang, trong tương lai không xa sẽ trở thành quý bà giàu có, chiếm được trái tim đàn ông, được họ yêu thương, rồi thuận lợi thành vợ chính thức của họ.

Nhưng cuối cùng, người đàn ông này lại nói thẳng vào mặt cô rằng..... thân thể của cô quá tuyệt.....

A..... mình lại nghĩ lung tung rồi, đàn ông trên thế giới này vốn luôn cùng một dạng! Từ Mộng Gia chôn đầu vào giữa đôi chân thon dài, lạnh lùng thâm nghĩ.

Lữ Giải Tuyết và Từ Mộng Gia quen nhau hoàn toàn xuất phát từ giao dịch đôi bên cùng có lợi. Lữ Giải Tuyết muốn tìm cơ hội làm quen với tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Thiên nhưng chưa tìm ra biện pháp, sau nhiều lần tìm hiểu, Lữ Giải Tuyết mới tra ra tiểu tình nhân được vị tổng giám đốc này bao dưỡng chính là Từ Mộng Gia.

Vừa lúc, Từ Mộng Gia cũng thấy người đàn ông bao dưỡng mình nói, vị tiểu thư giàu có kia sắp tổ chức tiệc sinh nhật, nên cô quyết định phải lợi dụng cơ hội này để yêu cầu trao đổi. Chính vì nguyên do đó mà Diệp Cảnh mới thấy Từ Mộng Gia xuất hiện trong bữa tiệc ở Lữ gia.

Tuy trong lòng Lữ Giải Tuyết vẫn luôn coi thường Từ Mộng Gia, nhưng nghĩ đến lợi ích to lớn khi đôi bên hợp tác liên đồng ý. Cô tuyệt đối không thể ngờ rằng, chính lần gạt đầu ấy đã tạo cơ hội cho Từ Mộng Gia quyến rũ chồng mình, thậm chí còn gây ra sự kiện bao dưỡng tình nhân chấn động một thời, khiến cô mất hết mặt mũi.

Bữa tiệc vừa mới bắt đầu không bao lâu, Diệp Cảnh đã không thềm báo lại tiếng nào, lôi kéo em trai nhà mình rời đi.

“Anh hai, sao phụ nữ luôn phiền phức như vậy chứ?” Diệp Phong nhớ tới Đường Tinh Tinh, lại nghĩ về Từ Mộng Gia, trong lòng nảy sinh phản cảm.

Diệp Cảnh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai Tiểu Phong, cười nhạt: “Không cần phải quan tâm tới bọn họ, em đã có anh hai ở đây, như thế là đủ rồi, không phải sao?”

Diệp Phong thỏa mãn gạt đầu, khoe miệng khê cong lên, lộ ra nụ cười vui vẻ, chân thực từ tận trong tâm.

Đúng lúc ấy, giữa bụi cỏ đột nhiên truyền ra tiếng xột xoạt khả nghi, Diệp Cảnh vòng tay giấu Diệp Phong ra phía sau.

“Cứu mạng, cứu cứu tôi ~~~” Cùng với tiếng kêu cứu bức thiết là một bóng người màu đen lao ra. Giọng cô gái này hình như còn có chút quen tai.

“Anh hai?”

“Tiểu Phong, từ từ.” Diệp Cảnh nhẹ giọng nói, kéo Diệp Phong lùi về phía sau hai bước, đối diện với bóng người đang phi tới, ngã chênh vênh giữa lối đi.

“Xin lỗi, tôi, tôi chỉ.....” Bóng người dần hiện rõ, Diệp Phong tròn mắt kinh ngạc, người này không phải ai khác, chính là Từ Mộng Gia đã lâu không gặp đây mà.

Lúc này, cô ta quần áo không chỉnh tề, tóc tai tán loạn, dấu vết như vừa bị thô bạo hiện rõ trên thân thể. Mới nãy đã xảy ra chuyện gì trong bụi cỏ vậy.

Từ Mộng Gia ngẩng đầu nhìn hai anh em nhà họ Diệp, cũng hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã lập tức cup mi, nước mắt ào ạt.

“Hức.....tôi, tôi thật sự.....” Cô tựa như một đóa sen trắng thuần khiết, đáng yêu, run rẩy không ngừng giữa gió lạnh.

Diệp Cảnh che kín hai mắt Tiểu Phong, lãnh đạm nói: “Tiếng kêu mới nãy của cô nghe có vẻ thích lắm mà, hiện giờ còn bày đặt diễn trò làm gì, ai thêm tin”.

Động tác giả bộ khóc sụt sùi của Từ Mộng Gia nhất thời khựng lại, bọn họ đều nghe thấy sao?! Cô tới tham gia yến hội, mục đích chính là quyến rũ quan to mặt lớn, có người tình nguyện ước hẹn, dĩ nhiên cô sẽ toàn lực phối hợp rồi. Hai người tán gẫu trong chốc lát liền chạy ra phía sau hoa viên, quần chặt lấy nhau, vì đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên hai người đánh dã chiến, cho nên làm rất thoải mái, cũng sáng khoái vô cùng.

Người đàn ông kia làm xong liền rời đi, cô vốn định ngồi lại nghỉ ngơi chốc lát, sửa sang quần áo, ai ngờ chợt nghe thấy tiếng bước chân, liền nghĩ không bằng nhân cơ hội này chiếm lấy sự đồng tình của người ta, nói không chừng còn có thể câu thêm mẻ lớn nữa.

Vì thế liền giả bộ yếu đuối chạy ra ngoài, vốn định ngã vào lòng ngực đối phương, ai ngờ không biết có phải tại cô xác định vị trí không chuẩn hay không mà té đập mặt trên nền đất. Cái này còn chưa được gọi là xúi quẩy, điều không hay hơn nữa chính là, vừa ngẩng đầu đã thấy hai anh em nhà họ Diệp, mà cái sự đen đủi nhất lại là đối phương đã nghe thấy hết mọi chuyện vừa diễn ra.

Diễn trò không xong, mặt Từ Mộng Gia vừa hồng vừa trắng, vội vàng kéo lại quần áo rồi xoay người rời đi.

Diệp Phong lay lay tay áo anh trai, vẻ mặt khó hiểu: “Anh hai, mới nãy Từ Mộng Gia bị làm sao vậy, không đúng, sao cô ấy lại ở đây?”

Diệp Cảnh xoa xoa đám lông ngốc trên đầu Diệp Phong, vô tâm nói: “Cô nàng ấy đã sa đoạ lắm rồi, sau này Tiểu Phong cứ coi như không quen biết cô ta là được”.

Diệp Phong trừng mắt nhìn, chậm rãi gật đầu.

Một đường về đến nhà, Phúc quản gia đang ngồi trong phòng khách xem phim kinh dị Dao Găm, ánh đèn màu vàng cam ấm áp trải rộng khắp phòng.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia.” Phúc quản gia đứng dậy, hiền lành mỉm cười, “Nhà bếp đã chuẩn bị xong cơm tối, tôi sẽ bưng lên ngay lập tức”.

“Vâng ạ.” Diệp Phong nhướn miệng cười, đuôi mắt cong cong, “Bác Phúc, có tôm thủy tinh bóc nõn không ạ?”

“Có!”

Diệp Phong cười càng vui vẻ, Diệp Cảnh cũng chiều ôm lấy em trai bảo bối vào trong ngực, thỏa mãn cọ cọ. Thật tốt, đời này có Tiểu Phong cùng anh thật tốt biết bao!

58. Chương 58: Hôn Lễ, Tuần Trăng Mật

Tiêu Nhiên hiện giờ đã là một đại minh tinh, lúc theo đoàn làm phim tới Hà Lan lấy cảnh, đã nhiệt tình mời Diệp Phong cùng đi.

Hà Lan khiến người ta nhớ tới cái gì, máy xay gió, pho mát, những cánh đồng hoa Tulip rộng lớn, còn có bầu không khí đậm chất nhân văn nghệ thuật, cùng nền văn hóa dân gian đặc sắc.

Đối với một người lấy chụp ảnh là ham mê cả đời, đây tuyệt đối là một nơi tuyệt vời không thể không đến. Khi Tiêu Nhiên ngổ lồi, Diệp Phong gần như đã động tâm tư. Nhưng cậu thừa biết anh hai gần đây rất bận, không có khả năng đi chơi cùng cậu, lại càng không có khả năng cho cậu đi một mình.

A..... Nhưng nếu cậu đi theo đoàn làm phim của Tiêu Nhiên thì chắc không bị tính là một mình đâu ha → →. Diệp Phong chớp chớp mắt, xoay người túm lấy tay Tiêu Nhiên, lén lén lút lút thảo luận cách phải gạt anh hai thế nào để xuất ngoại trái phép.

Cho nên, bé thỏ nhỏ à, cứng quả nhiên vẫn rất hư!

Phúc quản gia thầm liếc mắt xem thường cái kế sách tự cho là hoàn hảo của Diệp Phong, đáy lòng khê thờ dài. Tiểu thiếu gia à, cậu quên hộ chiếu của mình đang nằm trong tay đại thiếu gia sao?

Sau bao năm quen biết, Tiêu Nhiên sao có thể không hiểu tình hình trong nhà Diệp Phong! Nhớ tới hồi còn học A đại, đại não chợt chấn động, Tiêu Nhiên chỉ hận, lúc ấy mình nhất thời không hiểu được tâm tư của bản thân, hiện giờ đã thông suốt thì cũng lỡ mất dịp tốt.

Tuy Tiêu Nhiên vẫn không muốn buông tay nhưng trong lòng vẫn tự hiểu lấy. Tiêu Nhiên hiểu rõ, trình độ bảo bọc của Diệp Cảnh đối với em trai bảo bối đã sớm vượt xa quan hệ tình cảm của giữa hai anh em bình thường, ngay từ đầu có lẽ hẳn nghĩ mình nghĩ sai, cho rằng Tiểu Phong yếu đuối bị ép buộc, nhưng hiện tại.....

Nhìn bé thỏ Tiểu Phong vẻ mặt buồn khổ, đáy mắt lại giấu không được sự ngọt ngào nhẹ nhàng toát ra kia, Tiêu Nhiên thất thần chốc lát, sâu trong mắt thoáng xẹt qua một mặt ảm đạm.

Ít nhất..... Tiểu Phong sống vẫn vui vẻ vô tư lự như cũ!

Tiêu Nhiên thật ra cũng có chút may mắn, bản thân còn chưa hăm quá sâu, đã sớm nhận ra sự thật mà cố ngoi ra ngoài, nếu thật sự phải yêu tới vạn kiếp bất phục, yêu đến mức cầu không được mới là điều thống khổ nhất.

“Cứ làm như vậy đi, dù sao cũng còn một tuần nữa, em phải suy nghĩ kỹ, cũng đừng sốt ruột.” Tiêu Nhiên xoa xoa quả đầu xù của bé thỏ, khoe môi lộ ra ý cười dịu dàng.

Phúc quản gia thâm hung hăng trừng mắt lườm cái tay kia, tên kia dám vươn móng vuốt lên đầu vợ của đại thiếu gia, ông cần rằng quyết định, giữa trưa nay nhất định phải làm thêm món chân gà kho! ! !

Đương nhiên, cuối cùng Diệp Phong vẫn không được đi, đôi mắt trông mong nhìn Tiêu Nhiên rời đi, tiếp đó quay sang lườm anh trai nhà mình một cái, quay phắt người, dặm chân thành thạch tiến về phía thư phòng.

Diệp Cảnh sờ sờ mũi, anh đã phải dùng mọi cách khóa Diệp Phong ở bên, cắt đứt mọi nguồn tài chính của cậu, mới hoàn toàn diệt trừ được ý niệm muốn trốn đi trong đầu Tiểu Phong. Đương nhiên, làm như vậy rất không phúc hậu, Tiểu Phong sẽ tức giận, hậu quả có vẻ nghiêm trọng → →. Vì cuộc sống tính phúc mỗi tối sau này, phải mau đi vuốt lông thôi.

Đương nhiên, Diệp Cảnh cũng không nói cho Tiểu Phong biết, vị Trịnh đồng sử trong ban giám đốc kia là một người cực kỳ thích đi du lịch, ông ta vẫn luôn thích các tác phẩm chụp ảnh của Diệp Phong, khi nghe nói cậu bị anh ngăn cản, không có tiền xuất ngoại, đã tỏ ý muốn bỏ tiền, giúp cậu được đi Hà Lan miễn phí.

Diệp Cảnh biểu thị, may mà anh phát hiện sớm, sáng sớm nay đã ném một đồng việc cho đối phương, đập ông ta ra nước ngoài, mới không dẫn đến vấn đề phát sinh thêm. Đương nhiên, anh càng hoài nghi Trịnh đồng sử kia cố ý lấy anh ra làm trò cười mới là mục đích chính!

Sau khi anh luôn miệng cam đoan, sau này sẽ mang cậu đi Hà Lan thì Diệp Phong khó khăn lắm mới dời lực chú ý ra khỏi màn hình máy tính, miễn cưỡng bỏ thí một cái nhìn cho anh trai nhà mình.

“Cho dù anh thật sự không muốn cho em đi thì cũng không thể làm như vậy!” Trong lòng đã tha thứ cho anh trai, nhưng chỉ cần Diệp Phong nghĩ đến cảnh bản thân liên tiếp nhận được thông báo kiểu như thế, tâm vẫn sinh hờn dỗi. Điều này khiến cậu đột nhiên nhận ra rằng, tất cả mọi thứ liên quan đến mình đều bị Diệp Cảnh nắm giữ ở trong tay, trước mặt anh trai, cậu chẳng hề có bí mật gì hết. Nếu Diệp Cảnh muốn diệt cậu, muốn đẩy cậu vào tuyệt lộ, quả thực vô cùng dễ dàng.

Diệp Cảnh dỗ nửa ngày, cuối cùng cũng làm em trai nhà mình cười, buổi tối càng không dám làm xằng bậy, chỉ đơn thuần ôm bé thỏ Tiểu Phong ngủ qua một đêm.

Mãi đến lễ hội chào đón hoa Tulip nở được tổ chức ở Hà Lan mỗi năm một lần, Diệp Cảnh mới thực hiện được lời hứa, dọn hết công việc sang một bên, đưa bé thỏ lên máy bay xuất phát! Anh trai đại nhân bày tỏ, lần trước sống chết cũng không đồng ý là vì lo lắng có tên đại bóng đèn Tiêu Nhiên bên cạnh, nhờ hai người này chỉ chăm chăm tán gẫu về chuyện chụp ảnh, không phải anh sẽ phải đỏ mắt đứng cạnh làm nền sao!

Diệp Cảnh nhận thấy loại tình huống như thế tốt nhất vẫn không nên phát sinh là tốt nhất, vì thế, dù phải mạo hiểm khiến Tiểu Phong tức giận, anh cũng sống chết túm chặt lấy người, không chịu buông tay.

.

Bầu trời mùa hạ rực sáng nắng vàng, vùng thôn quê mênh mông bát ngát, những chiếc cối xay gió khổng lồ đứng sừng sững, giữa chúng là những cánh đồng hoa Tulip đủ loại màu sắc nở rộ.

Diệp Phong hí mắt, đuôi mắt cong cong rạng rỡ ánh cười.

“Anh hai, nghe nói đồng tính ở Hà Lan có thể kết hôn đó”. Bé thỏ Tiểu Phong bỗng nhiên quay đầu hướng về phía Diệp Cảnh, đôi mắt chớp chớp, “Chúng ta cũng có thể chứ?”

Diệp Cảnh thoáng sửng sốt, gương mặt lập tức sáng ngời, bên môi xuất hiện ý cười lưu luyến: “Đương nhiên có thể”.

Anh nhìn thấy cách đó không xa là một giáo đường nhỏ màu trắng, trên mái gắn cây thánh giá rất lớn. Anh kéo tay Diệp Phong, bắt chợt chạy về hướng nhà thờ ấy.

Gió xẹt qua thân thể hai người, tùy ý mà thăng thấn như thế, tựa như tất cả mọi thứ trên thế giới này đều hóa thành hư vô, giữa trời đất chỉ còn hai người bọn họ đang chạy!

Diệp Phong khẽ cười, nụ cười vang dội tận trời xanh, tiếng hét lớn không hề cố kỵ. Diệp Cảnh cũng nhin không được bật cười, nhân sinh trên đời này, có những lúc cần phải phóng túng vậy đấy!

Giáo đường màu trắng, hoàn toàn theo phong cách châu Âu, tuy diện tích hơi nhỏ, nhưng không thể phủ nhận sự tinh tế của nó, dưới thềm đá trước cửa còn có cả một khoảng vườn trồng toàn hoa Tulip rực rỡ, làm nổi bật vách tường tuyết trắng, khiến cảnh vật trông càng tươi đẹp đến lóa mắt.

Diệp Phong không kiềm chế được phải lấy máy ảnh ra, ánh dương quang sau giờ Ngọ mềm mại hạ trên con đường lát đá, Diệp Cảnh ôm lấy cậu từ phía sau, đáy mắt ngập tràn ý cười.

Trong giáo đường vô cùng im ắng, không có một ai, ngay cả cha xứ cũng chẳng biết đã đi đâu. Diệp Cảnh ngẩng đầu nhìn cây thánh giá, cảnh tượng buổi lễ kết hôn của Lưu Tố Nguyệt ngày ấy đột nhiên hiện lên trong não, tuy không phải là một hôn lễ quá sang trọng, nhưng thật sự rất tinh tế, tỉ mỉ, khiến người ta khi lơ đãng chú ý tới một chi tiết nhỏ nào đó cũng cảm thấy tâm hồn bình yên, ấm áp.

Chính vào lúc đó, anh đột nhiên nổi lên tâm tư muốn kết hôn cùng Tiểu Phong, cùng cậu tiến gần từng bước, chính thức nên duyên vợ chồng. Nhưng dù có rất nhiều quốc gia cho phép đồng tính kết hôn, thì anh em loạn luân vẫn là chuyện kinh hãi thế tục, không một nước nào thừa nhận.

Diệp Cảnh lấy một chiếc hộp giấu từ trong túi áo ra, mở hộp, một đôi nhẫn tinh tế đang nằm ngay ngắn ở bên trong. Diệp Phong vốn đang nhìn đông nhìn tây xung quanh, trong lúc vô tình liếc đến vật nằm trong tay anh trai, hai mắt lập tức trợn tròn kinh ngạc.

“Anh hai.....”

Khóe môi Diệp Cảnh khẽ cong lên, gợi lên độ cong mê người.

“Tiểu Phong, gả cho anh được không?” Thanh âm dịu dàng khó có thể kháng cự, Diệp Phong khẽ ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy tựa biển rộng kia.

“Được.....” Diệp Phong mỉm cười, nụ cười vui vẻ mà chân thành tha thiết.

Diệp Cảnh lấy nhẫn ra, thật cẩn thận đeo vào tay em trai bảo bối, trán tựa trán, mười ngón tay giao nhau, ánh nắng chan hòa, từ nay về sau.....cuộc đời này coi như không uống phí.

“Thượng Đế sẽ chúc phúc cho các con!” Giọng nói Anh ngữ xa lạ vang lên, nhưng có thể nhận thấy nó chất chứa đầy thiện ý.

Hai anh em quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vị lão giả tóc hoa râm đứng trên bục sám hối, trên mặt là ý cười hiền lành. Nhìn trang phục của ông, có thể nhận ra ông chính là cha xứ của giáo đường này.

“Có muốn cùng ta uống chén trà chiều không?” Cha xứ mời.

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, Diệp Cảnh gật đầu đồng ý.

Cha xứ nhìn ra hai người đều người phương Đông, cố ý lấy ra bộ trà cụ làm bằng sứ trắng ngà quý giá ra, pha một ấm “Trà Long Tĩnh”, nghe nói rất nổi tiếng ở Trung Quốc.

“Có rất ít người tới nơi này.” Cha xứ nhấp một ngụm trà, tiếp đó bỏ thêm chút đường vào trong cốc, bình thường ông thích uống đồ có vị ngọt hơn một chút. Nhưng ông cũng biết, hành động này tuyệt đối sẽ bị hai vị khách đối diện khinh bỉ một cách triệt để.

“Con rất thích nơi này, hoa Tulip trồng ngoài cửa là do chính cha trồng sao?” Diệp Phong tò mò hỏi.

“Ừ, đúng vậy, một mình nhàn rỗi nên có chút buồn chán, ở phía sau hậu viện ta còn làm thức ăn, làm ghế dựa, xong việc mới ra đây giết thời gian.” Ông cười hiền lành, ra vẻ cũng thật thư thái, thỏa mãn.

Tha hương xứ người, nhân tản dương quang, từng cánh quạt trên chiếc cối xay gió khổng lồ khẽ xoay vòng, ngay cả thời gian tạt qua nơi đây dường như cũng chậm rãi hơn.

“Hai người là người yêu nhỉ”.

Diệp Phong thoáng khựng lại một chút, đáy mắt chợt hiện lên tia bối rối. Diệp Cảnh lại thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy, chúng con là anh em, cũng là người yêu”.

“Anh hai!” Diệp Phong nhướn mi, cho dù cậu đơn thuần nhưng không có nghĩa cậu không hiểu lợi hại trong mối quan hệ này. Đường đường là một gia tộc lớn, một khi chuyện anh em loạn luân bị truyền ra khỏi Diệp gia, tuyệt đối sẽ tạo thành một kích hủy diệt cơ nghiệp vài chục năm của Diệp thị.

Diệp Cảnh vỗ về cái đầu nhỏ của em trai trấn an, nhẹ nhàng nói: “Nơi này là Hà Lan, Tiểu Phong, không cần phải căng thẳng”.

Gương mặt của vị cha sứ vẫn hiền lành như cũ, không hề lộ vẻ kinh dị như trong dự đoán của Diệp Phong, ông bật cười ha hả: “Anh bạn nhỏ không cần phải nghĩ nhiều, hai người không phải là cặp đầu tiên..... cũng chắc chắn không phải cặp cuối cùng”.

Nói đến đây, dường như ông đang nhớ lại điều gì đó, cõi lòng chất chứa bao cảm xúc cùng nhớ nhung, rồi khẽ thở dài.

Diệp Phong chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ..... cũng từng có người giống như chúng con đến đây”.

“Đúng vậy, Thượng Đế sẽ chúc phúc cho bọn họ.” Thân thể vị cha sứ chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ, ông thoáng nheo mắt lại.

.

Buổi tối, hai anh em về tới khách sạn. Diệp Phong nằm bẹp trên giường xem ảnh chụp phong cảnh hôm nay, hai chân thon dài đung đưa lên xuống, cho đến khi bị anh trai vỗ nhẹ một phát lên mông, cậu mới miễn cưỡng xê dịch vị trí.

“Tiểu Phong lại không nghe lời, đi giày mà vẫn trèo lên giường.” Tuy nói lời trách cứ, nhưng giọng nói đều đều chậm rãi của Diệp Cảnh vẫn chất đầy sự dung túng. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Diệp Phong cầu nhàu trở mình, cười hì hì giơ hai cánh tay lên, dưới ánh đèn, tư thái ấy tuyệt đối vô cùng mê người trong mắt ai đó.

“Anh hai, chúng ta coi như đã được cha sứ làm chứng, kết hôn rồi đúng không?”

Diệp Cảnh ôm lấy thân thể Diệp Phong, cúi đầu hôn lên đôi mắt xinh đẹp kia, ngón tay chậm rãi vuốt ve chiếc nắn đang yên vị trên ngón áp út nhỏ nhắn, cưng chiều nói: “Đương nhiên, chúng ta đã được Thượng Đế chúc phúc rồi!”

Cho nên, Tiểu Phong và anh sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau, vĩnh viễn sống trong hạnh phúc!

Hoàn chính văn

59. Chương 59: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Đây là một câu chuyện xưa đã xảy ra từ rất lâu, rất lâu về trước.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy thiếu niên, Việt Hàn Du đang làm bài tập theo yêu cầu của giảng viên, vẽ cảnh thực đỉnh núi mờ sương. Tiết trời lúc ấy là vào cuối thu, cảnh núi xanh mây hồng đầy hương vị hoang dại, chẳng mang chút cô tịch, ngược lại nồng đậm mỹ cảm tươi đẹp. Thiếu niên mặc một chiếc áo khoác màu đen cùng quần bò, lưng thừng bước về phía rừng cây rậm rạp, chiếc giày thể thao dẫm trên thảm lá khô dưới mặt đất, lay động chút bùn cùng vị lá mục nhàn nhạt.

Đến khi thiếu niên tới gần, thứ đầu tiên Việt Hàn Du chú ý đến chính là đôi mắt xinh đẹp, đen lúng liếng như viên kim cương đen được khảm ở nơi sáng sủa nhất trong đêm tối kia, thật sự quá..... chói mắt.

“Chào anh, em là Diệp Phong, Phong trong lá phong.” Nét cười trên mặt thiếu niên vô cùng tự nhiên, thoải mái, trên tay cầm một chiếc lá màu đỏ, sống động vô ngần. Đôi mắt kia khẽ nâng lên, tựa như ngọn gió thu ào ào xẹt qua, có vẻ hờ hững.

Không hiểu vì sao, một người luôn lãnh tĩnh như Việt Hàn Du bỗng nhiên cảm thấy, thiếu niên trước mắt rất thú vị.

“Chào em, tôi là Việt Hàn Du.” Thật không ngờ, lần đầu tiên y không hề do dự đáp lời khi có một người xa lạ chủ động tiếp cận.

“Anh đang vẽ tranh?” Thiếu niên tiến lại gần, mái tóc mềm mại đen nhánh thật hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

“Ừ, đúng vậy.” Trên tờ giấy trắng mới chỉ xuất hiện vài đường nét mơ hồ, căn bản chưa nhận ra hình dáng.

Việt Hàn Du vốn không thích vẽ tranh, chẳng qua vì muốn vượt qua kì thi đầu vào đại học, người có điểm cao về mảng nghệ thuật văn hóa sẽ được miễn học phí, nên y mới phải ngồi đây vẽ vờ.

Giữa cái xã hội này, tiền tài, địa vị của một người sẽ quyết định xem người đó được hưởng những đặc quyền gì. Việt Hàn Du luôn hiểu điều đó, y không ngừng thỏa hiệp, rồi lại thỏa hiệp, cho đến khi bản thân có đủ khả năng phản kháng.

Sau khi nháo một trận với cha dượng và mẹ kế, Việt Hàn Du liền bắt đầu tự làm công kiếm tiền sinh hoạt, miễn cưỡng tốt nghiệp được trung học. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, y chắc chắn không thể kiếm đâu ra một khoản kèch xù để học đại học, chỉ có thể lựa chọn con đường đạt điểm thủ khoa để miễn học phí, còn may.....trường đại học này cũng không tệ.

Xuất phát từ bóng ma trong dĩ vãng, Việt Hàn Du không hề có thiện cảm đối với những kẻ có bề ngoài quá mức xinh đẹp, nhưng cậu không giống bọn họ.

Lần này, Việt Hàn Du lại tới “thâm sơn rừng già” lấy ngoại cảnh, trong lòng y vốn cũng chẳng ôm trông mong gặp được ai đó.....nhưng chẳng ngờ lại gặp gặp được một thiếu niên, hơn nữa đó còn là một thiếu niên tinh tế đến cực điểm.

Diệp Phong thoát nhìn chỉ là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, Việt Hàn Du không hiểu sao một thiếu niên nhỏ tuổi như thế lại xuất hiện ở nơi hoang vu này, chẳng qua.....y cũng không muốn tìm hiểu rõ nguyên do, nhiều năm mưa gió đã sớm mài mòn tâm tư y trở nên thâm trầm.

“Cảm giác lúc anh vẽ tranh rất giống như đang viết một câu chuyện xưa.” Diệp Phong bĩu môi, nói, “Sao anh không thẳng thắn viết ra hết câu chuyện đi? Cứ giấu đầu giấu đuôi như thế khiến người ta rất không thoải mái”.

Không giống một bức tranh phong cảnh bình thường, tranh phong cảnh của Việt Hàn Du tựa như đang kể lại một câu chuyện có thật, dường như nó muốn nói gì đó, nhưng hình ảnh biểu đạt lại quá hữu hạn.

Đáy mắt Việt Hàn Du sáng ngời, nhưng lập tức tối lại. Thứ y am hiểu nhất không phải là viết những cuốn tiểu thuyết mì ăn liền, mà là biên kịch, tựa như bức tranh tự thuật này. Nhưng một sinh viên chẳng danh tiếng viết kịch bản thì có ai thèm xem chứ..... Việt Hàn Du thâm tự giễu.

“Em đang làm gì vậy?”

Diệp Phong quơ quơ chiếc máy ảnh trong tay, hì hì cười, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện rõ ý cười tỏa sáng như ánh mặt trời.

“Em đang lấy cảnh! Em rất thích chụp ảnh, thích phong cảnh thiên nhiên!”

Sau hôm đó, thiếu niên liền chia sẻ nơi chụp ngoại cảnh của mình cho Việt Hàn Du. Mặc dù Việt Hàn Du thoát nhìn thập phần cao ngạo tao nhã, nhưng Diệp Phong lại như chẳng chịu chút ảnh hưởng nào, cầm máy ảnh chỉ trở, cười nói, quay chụp khi gặp điều gì đó thú vị.

Ngay đến Việt Hàn Du cũng không nhận ra, tuy nói chuyện phiếm cùng thiếu niên chỉ khoảng hai giờ ngắn ngủi, nhưng khóe môi mình đã cong lên rất nhiều lần.

Đương nhiên, đến thời hạn nộp bài, bức tranh của Việt Hàn Du vẫn chưa được hoàn thành, nhưng thầy giáo vẫn chẳng trách cứ, thầy là kiểu quái nhân thuộc giới văn nghệ sĩ, cho rằng y nhất thời không tìm thấy linh cảm sáng tác, nên chưa thể hoàn tất bức tranh.

Tối ngày hôm ấy, sau khi trở về ký túc xá, Việt Hàn Du ném bút lông lên bàn, lôi bản bút ký mình vẫn đặt dưới đáy hòm ra, y cảm thấy.....có lẽ mình có thể thử lần nữa xem.

.

Lúc gặp lại thiếu niên là ở thư viện thành phố B, thiếu niên cầm một cuốn sách trên tay, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn chất chứa chút cô đơn.

Đến khi Việt Hàn Du hoàn hồn, phát hiện bản thân đã đứng trước mặt thiếu niên. Diệp Phong đột nhiên ngược nhìn lên, Việt Hàn Du có thể thấy rõ, trong đôi mắt xinh đẹp kia nháy mắt hiện lên sự kinh hãi, nhưng ngay sau đó là một tia thất vọng nhàn nhạt.

Việt Hàn Du hiểu thiếu niên đang chờ ai đó, nhưng người này lại không xuất hiện.

“Tôi quấy rầy em à?” Việt Hàn Du thản nhiên hỏi.

Diệp Phong miễn cưỡng mỉm cười, thờ ơ dời tầm mắt: “Không đâu, chỉ là không ngờ sẽ gặp anh ở đây thôi”.

“Tôi hay tới đây đọc sách.” Việt Hàn Du cũng không hay chủ động tới gần người khác, nhưng hiện tại, không hiểu sao y lại muốn cùng thiếu niên tán gẫu vài câu, không muốn bầu không khí rơi vào trạng thái nhạt nhẽo, “Em đang đợi ai sao?”

Sắc mặt Diệp Phong thoáng cứng ngắc, rồi khẽ thở dài: “Quên đi, dù sao anh ấy cũng sẽ không đến đâu”.

Việt Hàn Du có thể cảm nhận được sự thất vọng cùng cô đơn của thiếu niên, nhưng không biết phải an ủi ra sao. Tiếp đó, y đột nhiên nói mình đang viết kịch bản, muốn mời thiếu niên đọc thử, Diệp Phong dĩ nhiên vui mừng đồng ý.

Thật lâu sau này, Việt Hàn Du trong lúc ngẫu nhiên nhớ lại lúc ấy, mới biết ngày hôm đó chính là sinh nhật của Diệp Phong. Năm nào cũng thế, cậu ấy luôn mong ước được đón sinh nhật cùng anh trai, nhưng từ nhỏ đến lớn, thiếu niên chưa một lần thực hiện được ước nguyện.

Diệp Phong nói anh trai mình bận rộn nhiều việc, Việt Hàn Du lại có thể đọc ra vài thứ từ vẻ mặt của thiếu niên. Xem ra tình cảm giữa hai anh em nhà họ Diệp cũng không tốt như lời đồn. Từ sau ngày đó, năm nào cũng vậy, cho dù đang bận rộn chuyện gì, y cũng ở cùng thiếu niên đón sinh nhật.

Phong Diệp kể về một câu chuyện từ thập kỷ trước, Việt Hàn Du đã tìm đọc rất nhiều bộ sách, cân nhắc cả tháng trời mới chính thức hoàn thành, nhưng lại chẳng biết phải tìm đâu ra cho nó ở đâu. Hầu như đoàn làm phim nào cũng có biên kịch riêng, hoặc phóng tác từ tiểu thuyết cải biên. Một kẻ không danh không phận, không bối cảnh không gia thế, lại không có tiền như y thì làm gì có ai thèm để ý!

Diệp Phong là tiểu thiếu gia nhà họ Diệp, thân phận này có thể giúp y rất nhiều, nhưng một câu nhờ vả Việt Hàn Du cũng không muốn nói.

Y biết, thực ra Diệp Phong ở Diệp gia không hề hoa lệ vinh quang như bề ngoài. Có đôi khi, thậm chí Việt Hàn Du còn thầm cảm thấy rằng, bản thân cùng Diệp Phong rất giống nhau, đều cùng một loại người _____ không ai thương, bị cả thế giới vứt bỏ.

Điều duy nhất không giống chính là, Diệp Phong vẫn còn chờ mong được yêu, mà y thì đã sớm buông tay.

Không ngờ, Diệp Phong lại cực độ chờ mong kịch bản này được cải biên đến thế. Nhưng cậu không lợi dụng thân phận của mình, mà tự lấy tiền tiết kiệm của bản thân ra thuê người. Việt Hàn Du há miệng ngạc nhiên, nhưng không ngăn cản cậu, vì chính y cũng chờ mong, rất rất chờ mong. Y càng muốn ném đám người luôn ra vẻ cao cao tại thượng kia xuống đất, hung hăng dẫm dưới chân.

Rất nhiều năm sau, Việt Hàn Du vẫn còn nhớ rõ, bộ phim đó có thể thành công, y có thể thành công, đều nhờ vào một tay Diệp Phong góp sức, nếu không có Diệp Phong, có lẽ hiện giờ y chỉ là một thầy giáo dạy họa bậc tiểu học mà thôi.

Việt Hàn Du không biết mình đã yêu thương thiếu niên từ bao giờ, chờ đến khi y phát hiện ra, thì ánh mắt đã sớm dõi theo nhất cử nhất động của thiếu niên, chẳng thể rời xa rồi.

Thấy Diệp Phong vì sự lãnh đạm của anh trai mà thất vọng, cô đơn, y rất ghen tị, hận không thể đập cho Diệp Cảnh một trận. Thấy Diệp Phong vui mừng khi chụp được góc ảnh đẹp, y cũng nhin không được muốn vui cùng thiếu niên.

Rốt cuộc, vào một lần thiếu niên say rượu, vô lực nằm trên ghế sofa nhà y, Việt Hàn Du đã không thể kiềm chế, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiếu niên. Cảm giác thật mềm mại, thật hấp dẫn, khiến người ta càng muốn xâm nhập sâu hơn.

“Ừ..... anh hai.....” Diệp Phong khó chịu nhíu mày, không biết đang mơ thấy điều gì, vẻ mặt bất an, “Vì sao..... vì sao lại không thích em..... vì cái gì chứ...”

Vì sao ư? Việt Hàn Du nhướn mày, đáy mắt tối đen một mảng, hàn khí tỏa ra tứ phía, y cũng muốn viết vì sao! Vì sao em chỉ vĩnh viễn chú ý tới Diệp Cảnh, vì sao em chưa bao giờ thèm để ý một người luôn ở cạnh em như anh!

“Nếu chỉ vì Diệp Cảnh là anh hai của em, thì anh sẽ làm anh hai của em, không được sao?” Đầu ngón tay Việt Hàn Du xẹt qua cổ thiếu niên, nhìn Diệp Phong khi ngủ cũng vẫn bất an nhíu mày, y chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Sau đó của sau đó..... Y nghe được tin Diệp Phong đã chết, đó là chính là một ngày ác mộng đối với y.

Bọn họ nói, Diệp Phong đã chết, chết vì tai nạn giao thông, phẫu thuật thất bại. Việt Hàn Du không biết bản thân bước tới linh đường của Diệp Phong như thế nào, chỉ biết khi vừa ngẩng đầu lên, y liền thấy người đàn ông kia, người đàn ông mà Diệp Phong luôn nhắc bên miệng, người đàn ông luôn hiện hữu trong tim Diệp Phong_____ anh trai của cậu_____Diệp Cảnh.

“Nếu em ấy là em trai của tôi.....thì tốt biết bao.” Y nói với Diệp Cảnh như thế, hàn ý lạnh lẽo, so với bình thường còn dữ dội hơn nhiều.

Diệp Cảnh hoảng hốt nhìn y, đôi mắt luôn chứa sự khôn khéo sắc sảo giờ bị bịt kín một tầng mờ mịt. Y tránh sang một bên, tiếp tục hướng về phía linh đường. Việt Hàn Du không biết vị tổng giám đốc trẻ tuổi kia có nghe thấy những điều y nói hay không, nhưng mặc kệ là nói cái gì thì tất cả đã chẳng còn nghi lý.

Nếu Tiểu Phong là em trai y, y sẽ dùng toàn bộ thế giới của mình để yêu thương cậu, bảo vệ cậu, bao bọc thiếu niên ôn nhuận như nước vào trong lòng mình.

Việt Hàn Du không dự hết buổi lễ đã trở về. Trên đường đi, không khí có chút lạnh lẽo, ánh nắng chan hòa cũng chẳng thể xua tan khí lạnh.

Y trầm nghĩ, nếu ngày trước y dũng cảm hơn, kiên trì hơn, trực tiếp hơn, thì đã có thể lấy được trái tim của Tiểu Phong rồi, nếu vậy liệu sẽ tránh được kiếp nạn này chứ?

Tiểu Phong sẽ cùng y tới Thụy Sĩ trượt tuyết, tới Nhật Bản ngâm ôn tuyền, thậm chí.....cả làm chuyện mây mưa ở trên giường.....

Y chậm rãi nắm chặt tay, lấy tấm ảnh vẫn luôn cất giấu trong ngực áo. Trong bức ảnh là một thiếu niên có nét cười ngây ngô, nhưng hình bóng quen thuộc đó, nụ cười ấm áp không hề ra vẻ đó, chính là Diệp Phong hồi còn nhỏ.

Đáy mắt Việt Hàn Du ánh lên nét lạnh lẽo đen tối, lại pha chút dịu dàng ôn nhu, hôn lên tấm ảnh.

Nguồn :

“Tạm biệt, Tiểu Phong.” Giống như một tiếng thở dài nao lòng, dần phiêu tán giữa gió đêm.

Việt Hàn Du cẩn thận cất ảnh chụp vào túi áo, dán nó bên ngực. Từ nay về sau, thế giới của y đã không còn một người, một thiếu niên ôn nhuận như ngọc tên Diệp Phong nữa.....

60. Chương 60: Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2

Maldives được gọi là nơi hưởng tuần trăng mật tuyệt vời nhất mà các cặp đôi nhất định phải đi. Nếu là trước đây, Diệp Cảnh chắc chắn sẽ không vui khi phải nghe thấy tên hòn đảo này, nhưng hiện tại, Tiểu Phong đã khôi phục trí nhớ..... mà hình như cậu cũng không quá bài xích.

“Tiểu Phong, em có muốn đi Maldives không?” Diệp Cảnh lật giở tập văn kiện trên tay, làm bộ như vô tình hỏi, nhưng vẫn lén liếc mắt trộm nhìn phản ứng của Tiểu Phong.

Dù sao thì kiếp trước, Tiểu Phong vì muốn đi lấy quà sinh nhật cho anh mà gặp tai nạn ngoài ý muốn, nói đến nơi đó.....anh vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

“Được ạ.” Diệp Phong tùy ý trả lời, cẩn thận chà lau ống kính máy ảnh.

Diệp Cảnh trợn mắt nhìn, khẽ mỉm cười.

.

Đợi cho đến khi máy bay đáp xuống Maldives đúng vào dịp thời tiết quang đãng, ánh mặt trời sáng lạn, nhìn từ phương xa, hai người có thể thấy từng lớp sóng xanh lam lấp lánh trải trên biển rộng cùng bờ cát trắng tựa trần châu.

Diệp Phong hí mắt, chân trần đạp vùng nước cạn vài cái, rồi bất chợt bật cười.

Bờ cát mềm mại, nước biển mát lạnh, một cơn gió thổi qua chấn động cả khu rừng, ánh mặt trời đầu hạ chói lọi, lóe lên sắc thái quyến rũ lòng người.

“Tiểu Phong, chúng ta về khách sạn thu dọn trước đã rồi ra đây chơi sau được không?” Diệp Cảnh xoa xoa mái tóc mềm mại nằm úp sấp trên đầu Diệp Phong, thăm cảm khái, cảm giác này tuyệt đến mức khiến người ta ngứa ngáy tâm can.

“Vâng!” Diệp Phong vươn móng thỏ, túm lấy cánh tay anh trai, giống như một con bạch tuộc cuộn thật chặt, “Anh hai, bế em nha nha~”

Bé thỏ nhỏ chớp chớp mắt, Diệp Cảnh dĩ nhiên khẩn cấp bế bảo bối nhà mình lên, thỏa mãn cọ cọ.

“Được, anh hai bế em!” Diệp Cảnh mờ ám liếm liếm vành tai Tiểu Phong, nhìn tai cậu chột biến hồng, khoe miệng nhện không được khe cong lên, lộ ra ý cười cưng chiều vô ngần.

Còn đường dẫn tới khách sạn phải đi qua một cánh rừng dừa, người đi lại không nhiều lắm, đây chính là nguyên nhân Diệp Phong muốn làm nũng với anh trai. Ở nước ngoài, nhất là thánh địa du lịch như thế này, người ta chẳng bao giờ để ý những cặp đôi đồng tính, chỉ cần không quen biết thì chẳng ai đoán được bọn họ là anh em huyết mạch tương thông.

“Được rồi mà anh hai, thả em xuống đi.” Mắt thấy sắp đến cổng khách sạn, khách du lịch đứng bên ngoài khá nhiều, để người ta nhìn thấy cảnh hai thằng con trai thân nhiên ôm ôm ấp ấp xem ra rất quái dị.

Diệp Phong xoay xoay mông, lại bị Diệp Cảnh không nhanh không chậm vỗ vài cái.

“Đừng làm loạn, còn chưa tới nơi đâu”.

“Anh hai~ QAQ”.

Nhìn Tiểu Phong mặt nhăn mày nhịu, méu máo, Diệp Cảnh thầm cười trộm, sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ: “Em xem em nhẹ hều thế này, sau này không được bỏ bữa nữa biết chưa?”

“Ừ.....” Nhớ tới bát canh thuốc bổ to vật kia, Diệp Phong vẫn thấy ớn lạnh, thân thể cậu rõ ràng rất tốt, thế mà anh hai với bác Phúc cứ suốt ngày đòi điều dưỡng. Gần đây lúc cân, cân nặng của cậu đã tăng rất nhiều, nhất là khuôn mặt, giờ sờ đâu cũng thấy thịt mềm, Diệp Phong hoài nghi bản thân có phải đã quá thừa dinh dưỡng rồi không.

Cơ mà anh hai lại cố tình cảm thấy đáng vẻ hiện tại của cậu sờ rất thoải mái, cả ngày chỉ nghĩ cách nuôi cậu làm sao để càng thêm mượt mà, Diệp Phong buồn bực véo véo hai má.

Diệp Cảnh biết Diệp Phong da mặt mỏng nên tất nhiên không quá gây sức ép, vừa ra khỏi rừng dừa liền thả thỏ nhỏ xuống. Thấy Tiểu Phong dùng tốc độ nhanh như chớp đào tẩu, Diệp Cảnh bật cười, nhận mệnh vác hành lý, đuổi theo.

Phòng khách sạn đã được đặt từ trước, vừa mở cửa sổ đã có thể thấy cảnh biển rộng ngút ngàn trước mắt, một cơn gió biển nhẹ thổi tới, phất qua tóc Diệp Phong, Diệp Cảnh nhìn đám lông ngỗng trên đầu cậu phất phơ, tâm nhất thời mềm nhũn.

“Tiểu Phong, muốn đi dạo dọc bãi biển không?”

.....

“Anh hai, em muốn phơi nắng.” Diệp Phong vẻ mặt khó hiểu khi thấy Diệp Cảnh khoác lên người cậu chiếc áo khoác dài.

Mặc áo khoác thì cậu còn phơi nắng cái gì chứ!

“Phơi nắng nhiều, da đen đi thì sao?” Sắc mặt Diệp Cảnh có chút thối, thực ra anh cũng chẳng quan tâm da bị đen hay không, vấn đề là.....cứ để cho em trai bảo bố nhà anh tùy ý hấp thụ ánh sáng, lưng và ngực sẽ phải để trần, anh không thích thân thể em trai bị ai đó nhìn a a a ! !

“Da đen nhìn rất khỏe mạnh mà.” Diệp Phong đã không vừa lòng làn da bạch trẻo của mình từ lâu, nếu không thể tập gym thì đành phải phơi nắng để da đen đi một chút, gia tăng vị nam tính!

Diệp Cảnh im lặng, liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của Diệp Phong, chỉ có thể thở dài thỏa hiệp.

Tận lực tìm một bờ cát ít người, sắp xếp xong xuôi, Diệp Cảnh thuận tay lấy ra dù che nắng thật lớn, thậm chí che chắn bớt tầm mắt từ người ngoài, lại bị thỏ con khinh thường.

“Anh hai, em muốn phơi nắng!” Anh che nắng như thế thì em tắm nắng kiểu gì~ thân!

Diệp Cảnh bị em trai nhà mình đá sang một bên, yên lặng làm một cây nấm. Bị Tiểu Phong ghét rồi, bị Tiểu Phong ghét rồi ~ quả nhiên anh vẫn cực kỳ không thích cái nơi gọi là Maldives này.

Anh trai đại nhân thật ra cực kỳ thích em trai da thịt trắng nõn, vì lúc hôn, dấu hôn lưu lại luôn rất rõ ràng, màu xanh xanh tím tím đan thành từng vệt, tràn ngập sắc thái cấm dục hấp dẫn.

Xem ra vẫn nên giúp Tiểu Phong chuẩn bị phơi nắng đi thôi. Diệp Cảnh quay đầu lại tìm kiếm, phát hiện bản thân đã quên dặn dò Tiểu Phong ngàn vạn lần không được chạy loạn, anh sẽ lập tức về ngay.

Ai ngờ anh trai vừa mới bước chân đi, một kẻ nào đó đã nhân cơ hội xuất hiện, muốn quyến rũ Diệp Phong.

“Hell, anh bạn đáng yêu ~” Diệp Phong đang hí hóp mắt thoải mái nằm phơi nắng, đột nhiên trước mắt xuất hiện bóng râm. Cậu tháo kính râm ra nhìn, người vừa tới là một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, cười tủm tỉm với cậu, đáng người cô rất đẹp cùng với bộ áo tắm sexy càng tôn thêm vẻ đẹp ấy.

Vì đối phương nói tiếng Trung nên Diệp Phong vẫn nhẫn nại liếc mắt nhìn cô, nhận ra gương mặt cô gái này dường như toát ra phong vị rất cổ điển.

“Mẹ tôi rất thích người phương Đông ~” Dường như nhìn ra được nghi hoặc của Diệp Phong, cô nàng ném cho cậu mị nhãn ý vị mời phần, rồi ép sát người tới. Diệp Phong không có thói quen thân cận với người xa lạ, theo bản năng nghiêng người tránh.

“Xin lỗi, cô là ai?” Diệp Phong nhướn mày.

“Cậu có thể gọi tôi là Jasmine.” Khóe môi mỹ nữ cong lên, hình thành một độ cung mê người, “Anh bạn dễ nhìn, có hứng thú làm người tình của tôi không?”

“Hả.....” Lần đầu tiên thấy lời mời gọi trắng trợn như bị đùa giỡn thế này, Diệp Phong không biết phải làm sao, mặt đỏ bừng, khiến mỹ nữ bật cười ha hả.

“Tôi nghĩ cậu ấy đã có người yêu rồi!” Diệp Cảnh cầm kem chống nắng tới, bất động thanh sắc ngăn cản thân thể cô nàng, giấu em trai bảo bối ở phía sau.

Jasmine vẻ mặt thất vọng: “Quá đáng tiếc! Tôi còn tưởng cuối cùng mình cũng tìm được đối tượng thích hợp, chơi trò yêu đương chị em rồi chứ!”

Đuôi mắt Diệp Cảnh khẽ nhướn lên, Jasmine đảo mắt chớp chớp nhìn anh: “Không biết vị anh trai dễ nhìn này có hứng thú với tôi không?”

Diệp Cảnh lắc lắc tuýp kem chống nắng trong tay, lắc đầu: “Chỉ sợ không thể được đâu tiểu thư Jasmine, tôi vừa mới giúp vợ tôi bôi kem chống nắng đây này”.

Đáy mắt Jasmine lóe tinh quang rất nhỏ, cô ra vẻ bất đắc dĩ nhún vai: “Xem ra hôm nay không phải là ngày may mắn của tôi rồi ~ hai người đẹp trai đều đã có người cướp mất!”

?

“Vậy tiểu thư Jasmine mau đi tìm cuộc điếm ngộ mới đi, chúng tôi sẽ không quấy rầy”.

Mỹ nữ Jasmine khẽ hừ một tiếng, quay đầu rời đi, Diệp Phong còn thoáng nghe thấy cô tức tối thở phì phì, tự nói thầm một câu: “Thế quái nào mà đàn ông tốt đều chạy đi làm GAY hết vậy! Chẳng lẽ mình cũng bách hợp luôn cho rồi?”

Diệp Phong vô tội chớp chớp mắt: “.....”

Cậu tự nhiên nhận ra, bản thân hình như cũng bị anh trai bẻ cong → → Rõ ràng trước kia cậu rất thẳng, thẳng tắp thẳng tắp thẳng tắp cực kỳ luôn..... Được rồi, đại khái cũng có tý cong.

Diệp Cảnh xoa xoa đầu Tiểu Phong vẫn đang ngẩn người, cười tủm tỉm ôm cậu vào trong ngực, chụt chụt hai phát.

“Cô gái kia là tổng biên tập báo Around The World, bạn thân của Lưu Tố Nguyệt.” Diệp Cảnh nhẹ giọng nói, “Chắc lúc này đã thấy em tới, nên mới cố ý chạy ra đây”.

Diệp Phong lập tức rơi vào mơ hồ: “Anh hai, nhưng trông cô ấy vẫn rất trẻ mà.....”

Đáy lòng Diệp Cảnh có chút chua, dè Diệp Phong ra cắn một phát coi như trừng phạt: “Tiểu Phong cảm thấy cô nàng kia nhìn rất được đúng không?”

“Chẳng lẽ không xinh đẹp sao?” Diệp Phong theo bản năng hỏi lại lần nữa, câu vừa thốt ra mới giật mình hối hận, nháy mắt nhớ lại lần cậu vô tình khen ngôi sao nữ nào đó vài câu, kết quả bị anh hai thích ăn dấm chua dè ép cả tuần luôn.

Thật ra trong lòng Diệp Cảnh vẫn luôn có chút lẩn tránh, anh biết trước kia Tiểu Phong là thẳng, nếu không có anh thì cậu sẽ chẳng bao giờ thay đổi, và hiện giờ Tiểu Phong chắc đã quen bạn gái, kết hôn, hạnh phúc cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Cho nên anh vẫn luôn để ý, sợ một ngày nào đó Tiểu Phong đột nhiên cảm thấy phụ nữ vẫn tốt hơn, rồi lập tức ghét bỏ anh.

“Em chỉ thuận miệng thôi mà.....” Thở nhỏ chột dạ, im lặng rứt đầu, Diệp Cảnh xoay người dè lên, hôn đôi môi đỏ bừng của cậu.

“Ừm.....” Diệp Phong nhin không được khê rên rỉ.

Rốt cuộc đến khi sát súng phát hỏa, hai anh em mới đứng lúc ghim cương trước bờ vực, ngừng lại.

Diệp Phong đẩy bàn tay không chịu rời khỏi cái đầu nhỏ của mình ra, xoay người, tung tăng chạy tới vùng nước cạn, nếu tắm nắng không xong thì cậu tắm biển vậy.

Khóe môi Diệp Cảnh cong lên, cùng Tiểu Phong nhảy xuống nước, nước không quá sâu, nhưng cũng đủ làm hai người trôi nổi, màu cát trắng rực rỡ long lánh dưới mặt nước.

Một đôi tay nắm lấy thắt lưng Diệp Phong, vuốt ve dọc từ lưng đến eo cậu, gãi gãi sau gáy, một cảm giác tê ngứa bất chợt ập lên đại não cậu, Diệp Phong nhin không được nheo mắt lại.

Trong thoáng chốc, dưới ánh mặt trời rực rỡ, sóng nước dập dềnh, lòng ai đó lại nhẹ nhàng chao đảo nhộn nhạo.....

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh cũng híp mắt lại, hạnh phúc mỉm cười.

.....

Diệp Phong uống nước khoáng, nhìn đồng hồ sò rải rác trên nền cát trắng bị sóng biển đẩy lên đẩy xuống, trong lòng ngập tràn thỏa mãn.

Cậu thật sự hy vọng bản thân có thể cùng anh trai sống đến trăm tuổi, sống đến khi cả hai cùng rời nhân thế, bọn họ có thể nắm tay nhau thưởng nguyệt cả đời, xem cảnh thủy triều rút.

61. Chương 61: Phiên Ngoại Về Mạnh Dục Và Tiểu Bạch

Phiên ngoại 3: Phiên ngoại về Mạnh Dục và Tiểu Bạch

Tiểu Bạch quen biết Mạnh Dục hoàn toàn là chuyện bất ngờ khó tin, giữa cảnh mông lung mờ mịt, dường như lại mang theo vài phần ý vị của điềm báo trước. Diệp Cảnh phát hiện ra tài năng của Tiểu Bạch, sáng lập nên công ty Internet nổi tiếng, Diệp Phong bất ngờ gặp Việt Hàn Du, cho Diệp Cảnh cơ hội quen biết Mạnh Dục. Tiểu Bạch và Mạnh Dục lại thông qua bên trung gian là Diệp Cảnh, cầu kết với nhau.

Mạnh Dục nhìn trúng khả năng thiên phú về máy tính của Tiểu Bạch, vốn định cùng người này thiết lập mối quan hệ, sau đó dùng hết sức bóc lột nhân tài.

Ai ngờ, trong quá trình ở chung, Mạnh Dục lại phát hiện ra cái tên cực phẩm Tiểu Bạch này hóa ra mang hai bản chất hoàn toàn trái ngược.

“Nghe nói Tiểu tiên sinh rất giỏi về máy tính, Mạnh mỗ sớm đã nghe danh.” Mạnh Dục mỉm cười, nụ cười khéo léo bách phát bách trúng. Là một tinh anh thành thực, hẳn vô cùng tin tưởng vào mị lực của bản thân. Nhưng thật hiển nhiên, khi một nam tinh anh am hiểu ngoại giao trong xã hội đụng độ một tên trạch nam chỉ biết về kỹ thuật, não của họ không thể bắt sóng, lối suy nghĩ hoàn toàn không cùng tần số.

Tiểu Bạch rất hiếm khi tham gia loại tiệc đứng như thế này, dù sao thì bản thân cậu cũng không phải người nổi tiếng, chẳng cần thiết phải xã giao một mối làm gì. Phía trên đã có đại BOSS chống trời, phía dưới đã có đám đàn em sai bảo, quả nhiên nhân sinh đắc ý, cuộc sống hàng ngày thoải mái đến không còn gì thoải mái hơn. Nhưng cố tình có người nào đó nhìn không vừa mắt, ngăn cản sự nghiệp ăn uống vui vẻ của mỗ trạch, sau đó xách cậu ra ngoài.

Tiểu Bạch tỏ vẻ cực không vui, rất chi là không vui! Trời đất bao la, không có chuyện gì lớn hơn chuyện ông đây phải ăn! Ngoại trừ máy tính, đồ ăn chính là sinh mệnh thứ hai của mỗ trạch, đôi mắt cậu tròn tròn, lườm cái tên áo mũ chỉnh tề nào đó.

Cái miệng vừa động, cậu cong môi nói: “Bàn chuyện làm ăn, tìm đại BOSS, tôi mặc kệ”.

“.....” Mạnh Dục cảm thấy tươi cười trên mặt chợt biến cứng ngắc, sao không có ai nói cho hắn biết, cái đồ hai nhân cách tuyệt không thông minh, tuyệt không lời đời này lại trà trộn được vào bữa tiệc vậy, một hắn còn cảm thấy may mắn, mấy lần trước “mượn” người từ Diệp Cảnh nhưng người ta không đến, lần này tưởng đâu sẽ thỏa lòng vừa ý khi gặp được chính chủ chứ.

Ai ngờ chính chủ so với đại BOSS mặt thối còn quá hơn, thích đem thói quen thường ngày ra dọa người. Nhưng Mạnh Dục là ai, hắn đã từng gặp phải vô số tình huống khó nhằn, làm qua biết bao nhiêu việc để kiếm tiền, nhưng tâm niệm chưa bao giờ buông tha suy nghĩ tự gây dựng sự nghiệp trong đầu. Gặp phải tường cứng, Mạnh Dục tỏ vẻ càng khó càng phải lên.

Hai tên trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, xào xáo một đoạn gà đồng qua qua lại lại trong đúng nửa giờ đồng hồ, Mạnh Dục rút cuộc mất hết kiên nhẫn, cái trán đã ửng ửng gân xanh nổi rõ mạch đập.

“Tôi hiểu!” Sắc mặt Mạnh Dục đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, hần gật gật đầu, cầm chén rượu rời đi.

Tiểu Bạch chớp mắt khó hiểu, chỉ cảm thấy cái gã không ngừng quấy nhiễu sự nghiệp ăn uống của cậu cuối cùng cũng bỏ đi, vì thế ăn càng thêm thỏa thích.

Ai ngờ, chờ đến khi cậu ăn uống no đủ, ra cửa về nhà, mới đi đến bến tàu điện ngầm, đầu đột nhiên chao đảo tối sầm, cậu bị người ta vác đi.

Mạnh Dục cực vừa lòng, để đối phó với loại hai nhân cách cực phẩm như thế này, hần chẳng việc gì phải lười thối dài dòng, hành động là nhanh nhất!

Đợi cho đến khi Tiểu Bạch hoàn hồn, phản ứng đầu tiên của cậu không phải là nổi bão trước hoàn cảnh lạ lẫm, càng không phải là sợ hãi. Vì Mạnh Dục đưa ra quyết định lôi người về nhà trong tức thời nên cũng không chuẩn bị phòng ngừa cho khách hay gì khác, đành phải để Tiểu Bạch nằm ở phòng khách.

Vừa tỉnh lại, Tiểu Bạch cảm thấy có chút nhức đầu, nhoáng một cái, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu chính là chiếc đồng hồ bằng thạch anh treo trên tường phòng khách, cậu nhất thời hết âm lên!

“Hồn Đạm OL của tuiiiiiiiii!!!!!!”

Mạnh Dục bất chợt nghe thấy thanh âm giết heo, vội vàng mở cửa thư phòng, liền thấy một bóng đen chạy loạn xà quần trong nhà hần, nhìn kỹ phát nữa, hóa ra là Tiểu Bạch, kẻ bị hần ép buộc lôi về không lâu trước đó!

“Á á á ~ cho tôi máy tính! ! !”

Vút_____ bóng người màu đen tinh mắt lủi nhanh vào thư phòng của Mạnh Dục, lanh lẹ khuấy đảo cái máy tính duy nhất bên trong, tốc độ đánh máy của bàn tay kia quả nhiên..... Không hổ là nhân tài mà Diệp Cảnh nhìn trúng, cơ mà khi hần nhìn kỹ thứ đang hiện trên màn hình.....

Đệt! Hóa ra cậu ta lợi dụng lỗ hổng của mạng lúc bị nghẽn do quá nhiều người chơi mà đánh quái! ! !

Vời, quá tốc độ rồi đấy, dùng một phút đồng hồ để đánh chết đại BOSS mạnh nhất game!?

Hai mắt Mạnh Dục lóe lục quang, nhìn như một con sói bị bỏ đói cả chục ngày, được lắm, xem ra hần đã vớt được bảo bối rồi!

.....

Nếu muốn trộm người của Diệp Cảnh, dĩ nhiên phải ra điều kiện hậu đãi để giữ thăng nhóc trạch nam kia rồi, hần vừa nghĩ vừa lúi đi động ra bấm!

Thừa dịp Tiểu Bạch đang chơi game vui quên trời đất, hoàn toàn rơi vào trạng thái quên hết mọi thứ, Mạnh Dục bấm máy gọi cho Diệp Cảnh. Tiếng tút tút vang lên nửa ngày cuối cùng cũng thông.

“Ai, ai đấy a.....” Giọng nói từ đầu dây bên kia bị kéo dài khó hiểu, tựa như bị áp lực đè nén, đứt quãng, vừa nghe đã biết người này chắc chắn không phải Diệp Cảnh.

“Ừ..... nhẹ thôi ~” Điện thoại hình như bị bịt kín, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy thứ âm thanh không hài hòa nào đó, hai mắt Mạnh Dục giật giật, đảm bảo lúc này, đầu dây bên kia đang trình diễn câu chuyện thường tình hay xảy ra vào đêm khuya.

“Tiểu Phong không chú tâm, phải phạt thôi.....” Diệp Cảnh ác ý đâm mạnh vài cái, liên tiếp vài lần, thúc sâu tới mức Diệp Phong gần như không thốt nổi lên lời.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, Tiểu Phong.....”

Diệp Phong dụi đầu vào trong chăn, nặng nề thở hổn hển, nội tâm thâm ai oán: Rõ ràng là anh hai muốn cậu tiếp điện thoại, giờ còn trách cậu không chuyên tâm, thật sự rất.....

Điện thoại?!

Chết tiệt! Quên mất điện thoại vẫn còn đang mở, sẽ không bị người ta nghe thấy hết chứ?

Mạnh Dục quyết đoạn lựa chọn biện pháp lỗ tai tạm thời đóng kín, mãi đến khi Diệp tiểu đệ mơ hồ cảm thấy, hần lập tức nói liền một hơi chuyện mình muốn mượn Tiểu Bạch một thời gian.

Không biết Diệp Cảnh bên kia đã làm cái gì mà tiếng rên ư ư của Diệp Phong đột nhiên đập thẳng vào tai Mạnh Dục, Diệp Phong chỉ có thể mơ màng nói mấy từ được được xong liền cúp máy.

Mạnh Dục tỏ vẻ, sù sao thì mình cũng đã chiếm được câu trả lời thuyết phục, về phần câu trả lời này thuyết phục đến mức nào thì không quan trọng mấy, kết quả mãi mãi là chân lý. Vì thế, trong lúc Tiểu Bạch vẫn hép pi ánh game, cậu đã bị em trai Diệp Phong hoàn toàn bán đứng vào miệng sói.

.

Đối với một tên trạch nam chỉ biết về kỹ thuật mà nói, ở nơi nào cũng được hết, mấu chốt là có thể tiếp tục làm trạch nữa không thôi.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Mạnh Dục đã dần khiến cậu “thay đổi”, quần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nghiêm.

“Ca ca mang người ta theo với nha~” Giọng nói của cô bé này đáng yêu muốn chết, chắc chắn là dạng mỹ nhân thuần khiết như hoa nhài rồi, lần này nhất định phải nắm chặt trong tay mới được, tốt nhất là có thể phát triển đến đời thực.

Gì? Em gái phái Ngọc Nữ Kiếm à! Ok, ca ca tới ngay!

“Cám ơn ca ca nhé ~” Thanh âm đáng yêu truyền qua loa, khiến Tiểu Bạch như một viên kẹo đường bị hòa tan vì sung sướng.

“Chẳng lẽ cậu không biết có một loại phần mềm tên là biến đổi thanh âm?!” Như mọi khi, chả có gì bất ngờ, sau lưng truyền tới giọng nói châm chọc của Mạnh Dục.

Tiểu Bạch nổi đóa, giọng nheo mắt quát nhảy dựng lên: “Liên quan gì đến anh, anh vào đây làm gì?!”

Lại nói cái thói quen không khóa cửa đáng chết này!

Khi Mạnh Dục càng ngày càng thường xuyên xuất hiện ở trong phòng mổ trạch, khi mổ trạch càng ngày càng quen với việc người nào đó đột ngột hiện thân, trong lòng không hiểu sao lại sản sinh ra một loại tiềm thức mang tên tín nhiệm, mà người đó lại chỉ là người quen biết sơ sơ, cũng có thể tùy thời tiến nhập vào phòng cậu.

Cho nên, vào một ngày, khi mổ Tiểu Bạch mới tắm xong, vừa tắt vòi hoa sen đã thấy vẻ mặt nhàn nhã của Mạnh Dục, hần còn dám trừng mắt liếc cậu từ trên xuống dưới nữa chứ. Trong lúc vô tình, Mạnh Dục lướt mắt qua phần da thịt gầy gò sau lưng Tiểu Bạch cùng thân thể bị bao trọn trong chiếc khăn tắm, ánh mắt đột nhiên phát sáng quỷ dị.

“Dáng người bạch trảm kê thế kia, chỉ sợ từ nhỏ đến lớn, ngay cả một người bạn gái cậu cũng không có nhỉ”.

Lời này đâm đúng chỗ đau của Tiểu Bạch, đừng nói tới bạn gái, năm năm đã trôi qua kể từ lúc tốt nghiệp, cậu đã biến thành lão xử nam có một không hai mất rồi, ngay đến tay con gái còn chả được sờ lần nào nữa ấy.

Tiểu Bạch nhất thời xù lông: “Anh mới không có bạn gái, cả nhà anh đều không có bạn gái! ! !”

“Hử?” Mạnh Dục nhướn mi, khinh thường nói, “Nghe nói kỹ xảo hôn môi của một người có thể chứng minh kinh nghiệm của người đó nhiều hay ít”.

Mạnh Dục đột nhiên cúi đầu, dựa sát vào Tiểu Bạch, hơi thở quá mức ấm áp phả ra, khiến Tiểu Bạch cảm thấy quái quái, theo bản năng lùi về phía sau hai bước, trên mặt hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

Cũng chẳng hiểu vì sao, có lẽ là theo cảm giác bản năng, cậu cảm thấy có chút là lạ.

“Xem ra quả nhiên cậu không có kinh nghiệm.” Đáy mắt Mạnh Dục hiện lên ý trêu đùa hàm xúc, khóe môi cong lên khiến khách mời phần.

Trong nháy mắt, Tiểu Bạch cảm giác bản thân tựa như bị mê hoặc, cậu đột nhiên lao tới, túm lấy cổ áo Mạnh Dục, hung tợn nói: “Anh mới là đồ thiếu kinh nghiệm, cả nhà anh cũng là đồ thiếu kinh nghiệm!”

Nói xong, liền cắn một nhát vào môi Mạnh Dục. Nhất thời, cả Tiểu Bạch cùng Mạnh Dục đều ngây ngẩn cả người.

Xúc cảm mềm mại mà ấm áp, giống như viên kẹo đường mỹ vị, cực ngon miệng. Hoàn hồn, Tiểu Bạch giật mình lùi bước, lại bị Mạnh Dục phản ứng nhanh hơn, mạnh mẽ nắm chặt lấy gáy cậu, khiến nụ hôn bất ngờ kia càng thêm sâu.

Qua hồi lâu, Tiểu Bạch đã bị hôn đến mức đầu óc mơ mơ màng màng, Mạnh Dục khó khăn lắm mới phanh lại được, cảm thấy mỹ mãn ôm cậu vào trong ngực cọ cọ.

Quả nhiên, người của mình ôm thoải mái nhất!

“Ca ca, anh có đó không? Tiểu ca?” Mạnh Dục trầm hừ lạnh một tiếng, lạch cạch tắt YY.

Quả nhiên, hần cần phải tăng thêm cường độ mới được, cái tên ngốc này vừa thả ra một phát đã nơi nơi cầu kết với đám em gái trên game, tính tình thật sự rất không tốt!

Tuy Mạnh Dục biết cậu căn bản cũng không cầu kết với ai thật sự, càng đừng nói tới việc lôi nhau lên giường! Nhưng biết là một chuyện, ghen tị lại là chuyện khác, không có người đàn ông nào thích vợ mình bị một đám người chẳng ra sao vây quanh!

.

Nguồn :

Một lần say rượu, một lần ngoài ý muốn, Tiểu Bạch say túy lúy, chẳng biết trời trăng là gì, đặc biệt nhiệt tình bổ nhào lên giường Mạnh Dục, cười khì khì nói: “Bé cưng, cùng nhân gia làm đi, được không?”

Khóe môi Mạnh Dục cong lên, xoay thân đè lên Tiểu Bạch, đón nhận đôi môi cong cong gợi cảm của ai kia: “Được, đêm nay anh sẽ dốc sức mà ‘làm’ cưng!”

Chẳng có gì bất ngờ, Tiểu Bạch bị gặm sạch sữa từ đầu đến chân, từ xương đến thịt, vô cùng sạch sẽ, ngay đến mẩu vụn cũng chẳng còn.

Mạnh Dục ôm chặt vợ mình vào ngực, hần biết gia thế của hần rất đặc biệt, thân phận của chính hần lại càng đặc biệt hơn, nhưng cho dù phải trả giá điều gì đi chăng nữa, hần cũng sẽ bảo vệ thật tốt người đang nằm trong lòng hần.... cả đời.

Ừm, đương nhiên, trước đó nhất định hần phải loại bỏ cái tính thích cầu kết với người ngoài kia đã, kể cả do say rượu cũng không được. Mạnh Dục quả quyết thầm nghĩ.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 4

Phiên ngoại 4

Đây là câu chuyện giải thích về giấc mộng mà Diệp Phong đã từng mơ.

Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên, hần đã bị đôi mắt xinh đẹp vô ngần kia hấp dẫn trong nháy mắt, từ đó về sau, cuộc đời này vạn kiếp không đổi.

Minh Ảnh chưa bao giờ tin cái gọi là số mệnh, nhưng sau khi đụng tới thiếu niên diễm lệ vô song kia, Minh Ảnh biết, cuộc đời mình xem như hoàn toàn chấm hết, phủ phục dưới chân thiếu niên, bộ dạng khó coi vô cùng.

Thiếu niên cho hần sống, hần sẽ sống, thiếu niên bắt hần phải chết, hần thậm chí có thể lập tức rút kiếm tự vẫn, nhưng dù chỉ còn hơi thở tàn, hần cũng sẽ quỳ lạy dính chặt mắt trên người thiếu niên.

Minh Ảnh yêu thiếu niên tính tình tùy tiện, một thiếu niên phóng túng bừa bãi, yêu cái nhướn mày của thiếu niên, và cả đôi môi đỏ mọng tuyệt diệu kia nữa.

“Giúp ta giết chết gã.” Ngữ khí của thiếu niên vĩnh viễn lãnh đạm như thế, gần mà như xa, cao cao tại thượng, phân biệt rõ ràng khoảng cách thân phận giữa hai người.

Minh Ảnh như bao lần, gập lưng cúi đầu, mê luyến nghe lệnh: “Vâng, thưa cung chủ”.

Cung chủ của ta.....

Một thoáng vô thần nhìn vào đôi mắt thiếu niên, giữa cơn mê, dường như hắn nhìn thấy chút bối rối trong con người màu xám mà chính hắn cũng chẳng dám tin.

Đúng vậy, đích xác là không dám tin. Tất cả mọi người đều nghĩ hắn rất mạnh, tất cả mọi người đều nghĩ hắn giỏi vô cùng, tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ luôn hoàn thành nhiệm vụ và trở về.

Nhưng chỉ có Minh Ảnh hiểu rõ, những người đó cho rằng hắn mạnh, cũng chẳng phải vì ca ngai võ công vủa của hắn, mà là lòng trung thành của hắn. Hắn yêu cung chủ, yêu thiếu niên kia, yêu đến tận sâu trong cốt tủy, một tình yêu sâu đậm không lối thoát, yêu đến mức hoàn toàn không thể tự kiềm chế.

Mỗi lần khi người ta cho rằng hắn tuyệt đối sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, thì hắn lại dùng hết sức mà làm, sau đó liều mạng mang hơi tàn trở về với cung chủ, vì hắn biết, thiếu niên kia luôn ở chỗ này chờ hắn.....trở về phục mệnh.

Nhưng đã làm quá nhiều việc nguy hiểm, Minh Ảnh rõ ràng cảm nhận được, thân thể của hắn càng ngày càng không ổn, thậm chí một tên sai vặt cấp bậc thấp nhất trong cung môn thể lực có khi cũng hơn hắn. Minh Ảnh vẫn luôn hiểu, thật ra thiếu niên biết rõ tình trạng thân thể hắn. Tại cung môn thâm nghiêm này, nơi nơi đều là ảnh vệ của thiếu niên, có cái gì có thể giấu được thiếu niên chứ! Nhưng thiếu niên vẫn như trước, thích phái hắn đi làm những nhiệm vụ gian nguy nhất.

Minh Ảnh không biết thiếu niên có dụng ý gì, chỉ có thể tiếp tục kiên trì làm nhiệm vụ, cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ nói không với thiếu niên! Chưa từng.....

Mãi cho đến lần cuối cùng, ám sát kẻ kia..... Minh Ảnh đã dự cảm được rõ ràng, nhiệm vụ lần này hoàn toàn vượt khả năng của hắn. Thiếu niên ngồi trên ghế cung chủ, cao cao tại thượng ra lệnh, ngữ khí vẫn lạnh nhạt, đôi mắt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, trái tim Minh Ảnh đã có chút trùng xuống, gần như rơi vào đáy cốc.

Trong cung môn, mãi mãi không giữ lại phế vật.

Mắt Minh Ảnh tối đen, thoáng hiện lên chút tuyệt vọng, thiếu niên cuối cùng vẫn đưa ra quyết định.....vứt bỏ hắn. Hắn đã ở cung môn này bao lâu, vì thiếu niên làm nhiều việc đến thế, nhưng rốt cuộc vẫn không thể có được sự ấm áp trong tim thiếu niên, dù chỉ một chút sao?

“Vâng.” Minh Ảnh trước sau như một, chậm rãi cúi đầu. Cái ngày bước ra khỏi cửa cung ấy, không ai ra tiễn hắn, hắn lại bất chợt quay đầu, thật muốn..... thật muốn nhìn lần cuối dáng vẻ của thiếu niên, cung chủ của hắn.....

Minh Ảnh cười tự giễu, cho đến giờ, đều chỉ có một mình hắn si tâm vọng tưởng mà thôi. Tiến vào màn mưa mờ mịt, Minh Ảnh không chú ý tới, giữa không gian thoáng ẩn thoáng hiện, màu đỏ diễm lệ kia lại mơ hồ mà tồn tại chân thật đến thế.

.

Minh Ảnh thành công! Hắn thấy bàn tay mình nhuốm máu tươi đỏ thẫm, trong nháy mắt, hắn lại nhớ về dáng vẻ mơ hồ của thiếu niên, xinh đẹp mà tuyệt diệu.

“Khụ_____” Một ngụm máu tươi phun ra, Minh Ảnh xoa xoa tờ máu vương trên khóe miệng, lạnh lùng nhìn đám hộ vệ phá cửa lao vào. Hắn biết, bản thân trốn không thoát, điều duy nhất có thể cảm thấy vui mừng chính là, hắn không định chạy trốn.....

Có lẽ đã mệt mỏi, thật sự mệt mỏi rồi! Huống chi, hắn cố lê lét thân thể tàn tạ này về cung môn làm gì chứ, chung quy.....vẫn là chết mà thôi.

Đám người kia chẳng cần tốn sức đã bắt được hắn, Minh Ảnh bị kéo vào hình đường, gã trông coi hình đường tiếp nhận hắn từ tay hộ vệ, không thèm đáp lại một lời. Giữa mơ màng, Minh Ảnh khó khăn nâng mắt lên, bên tai hắn dường như lại nghe thấy thanh âm lãnh đạm của thiếu niên truyền tới.

“Minh Ảnh.....”

Khóe môi Minh Ảnh chậm rãi cong lên, thật thỏa mãn, nhưng cái lối suy nghĩ quá lý trí làm cho hắn hiểu rõ, thiếu niên chưa bao giờ.....ôn hòa gọi tên hắn như vậy, chưa bao giờ.

Cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, rồi lại thoáng rõ ràng, thật lạ, cảnh tượng này sao quen thuộc đến thế..... Từ từ, đây không phải là khách phòng trong cung môn của thiếu niên sao? Chẳng lẽ có ai đó cứu hắn về?

Minh Ảnh kinh ngạc nhảy dựng lên, lại càng quỷ dị phát hiện, thân thể rất thoải mái, không chút đau đớn khi bị trọng thương. Hắn không khỏi kinh ngạc, cho dù cung môn có thần y nổi danh cải tử hoàn sinh thì tay nghề cũng không thể tốt quá mức như vậy.

Bước hai bước, Minh Ảnh cảm thấy có gì đó không đúng, cái người đang nằm trên mặt đất, thân thể huyết nhục mơ hồ vì bị roi da quất, xanh đen từng mảng kia không phải ai khác, chính là hắn.

Sao mọi chuyện.....lại như vậy?

Thân thể bị trọng thương, bị tra tấn máu me be bét, có thể không gặp đại la thần tiên ư?! Minh Ảnh biết bản thân đã chết, hắn vốn tưởng rằng mình sẽ lập tức bị kéo xuống địa ngục, dù sao thì tay hắn đã nhuộm máu của bao con người vô tội, cần bản chẳng phải người lương thiện gì cho cam, nhưng không ngờ trời xanh lưu tình, có thể cho hồn hắn về đây, ít nhất.....hắn sẽ có cơ hội được nhìn thiếu niên lần cuối.

Chỉ cần được ngắm thiếu niên lần cuối đã tốt lắm rồi.

.

Liêm Ảnh khẽ nhúc nhích, một thiếu niên mặc hồng y nghiêng ngả lão đảo vọt ra.

“Cút hết cho ta! !” Giọng nói của thiếu niên chưa bao giờ ngập tràn phần nộ đến vậy.

Ngay khoảnh khắc ngoái đầu lại nhìn, Minh Ảnh thấy rõ đôi mắt vô thần của thiếu niên, thậm chí hình như hắn còn thấy sâu trong đôi mắt xám tro là vẻ bối rối cùng không thể ngờ.

Đúng vậy, là không thể ngờ, thiếu niên mặc kệ hết thấy, kiên trì tìm kiếm Minh Ảnh, nhưng chỉ thấy thi thể lạnh như băng của hắn nằm trên đất, huyết nhục mơ hồ, ngừng thở.

Vì sao.....cố tình lại chọn giờ phút này.....để bội ước?

Tất cả mọi người rời khỏi khách phòng, không kẻ nào dám cãi lời cung chủ ở lại, bọn họ gần như đều cảm thán vì sự trả giá vô hạn của Minh Ảnh.

“Tại sao.....” Hắn nghe thấy thiếu niên run rẩy nói, nhìn thiếu niên cẩn thận vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc, như muốn xác nhận xem người đang nằm trên mặt đất kia có phải đã chết thật hay không, hay chỉ là.....đang ngủ mà thôi.

Minh Ảnh chậm rãi mở miệng, muốn nói gì đó, lại chẳng biết phải làm thế nào, có lẽ hắn biết, dù hắn cố phát âm thành tiếng thế nào đi nữa thì đối phương cũng không thể nghe thấy. Hắn chỉ cảm thấy có chút nghi hoặc, vì sao thiếu niên lại thương tâm đến vậy, rõ ràng..... y chưa bao giờ quan tâm đến hắn, thậm chí ngay cả một ánh nhìn cũng đều giống như ban phát đại ân. ?

“Rõ ràng không thể như vậy, vì sao! !”

Cùng với tiếng rống giận của thiếu niên, một bóng người màu xanh mang theo sát khí lao ra từ phía sau Liêm Ảnh.

Minh Ảnh theo bản năng nhảy qua, muốn bảo vệ thiếu niên, nhưng dáng người màu xanh ấy lại dễ dàng đi xuyên qua hắn, tay cầm chủy thủ, đâm mạnh vào tim thiếu niên.

Thiếu niên kêu lên một tiếng, máu tươi chậm rãi tràn bên khóe môi.....

“Đây là thứ người đáng phải nhận từ lâu!” Nữ tử trẻ tuổi áo xanh vẻ mặt hận ý, “Cây chủ thủ này đã bị tẩm độc, chỉ cần dính một chút thôi, người cũng tuyệt đối không thể sống được”.

Nữ tử vì cừu hận mà vẻ mặt vạn vạn, dữ tợn hơn bình thường, không biết nàng đã ném thứ gì mà trên mặt đất đột nhiên bùng phát lửa đỏ.

“Người chờ khoảnh khắc thi cốt vô tòn của mình đi.” Ngay sau đó, nàng lập tức bỏ đi, để lại thiếu niên vẫn chưa hoàn hồn cùng Minh Ảnh đang kinh sợ.

Vì sao..... Y không né tránh, rõ ràng là y có thể né được! !

Nhìn từng giọt máu rơi trên nền đất, ngón tay Minh Ảnh nhịn không được khẽ run rẩy: Mau gọi Hoa Danh, mau gọi Hoa Danh đi! ! !

Thiếu niên không thể nghe thấy hần nói, cũng chẳng cảm nhận được, cả thể xác và tinh thần tựa như chết lặng.

“Vì sao.....” Máu tươi trào bên khóe môi, nhỏ trên thi thể huyết nhục mơ hồ dưới nền đất, “Ta vốn nghĩ.....vốn nghĩ, sau khi kết thúc chuyện này sẽ cùng người quy ẩn.....Aaaaaaa.....”

Lại một ngụm máu tươi phun ra, Minh Ảnh tựa như một đóa sen máu yêu dị, nở rộ giữa không gian.

Thiếu niên vừa nói gì? Cùng hần quy ẩn ư? Cả hai sẽ cùng nhau rời đi sao?

Ngọn lửa bùng cháy mỗi lúc một lớn, hai mắt Minh Ảnh mê mang.

“Cuối cùng vẫn là ta nợ người!” Thiếu niên chống đỡ không nổi độc tố xâm nhập cơ thể, gục người trên thi thể Minh Ảnh, một giọt máu tươi chảy ra từ khóe mắt, lặng lẽ rơi xuống, mặc kệ cho ngọn lửa kia bén vào góc áo, cháy rực tựa nham thạch, màu đỏ điểm lệ từ y phục như hòa làm một với lửa hồng.

Trên gương mặt xinh đẹp là vẻ cô tịch cùng tuyệt vọng.

Không! Không thể như thế được! ! !

Minh Ảnh kích động vòng tay sau gáy, muốn ôm lấy thân thể thiếu niên một lần nữa, muốn đưa y thoát khỏi đây, muốn dập tắt ngọn lửa đang bén trên thân thể y, nhưng tất cả đều.....vô vọng.

Đến cuối cùng, hần chỉ có thể trở mắt nhìn thân thể thiếu niên bị ngọn lửa cắn nuốt, gương mặt thiếu niên tĩnh lặng, chẳng hề có chút sắc thái, dần dần hóa thành tro tàn.

Sự bi thống khó có thể hình dung đánh thẳng vào tim Minh Ảnh, hần muốn nói: phải sống cho thật tốt. Hần muốn nói: Ta thực sự chưa bao giờ trách người, thật sự. Hần còn muốn nói: Hần hối hận rồi, sao có thể dễ dàng chết như thế, hần phải.....cho dù phải liều mạng, dùng đến hơi thở cuối cùng, hần cũng phải bỏ về với thiếu niên mới đúng!

A_____ Minh Ảnh đau khổ ôm đầu, hoảng hốt nhìn xung quanh, giữa tàn lửa là thân ảnh thiếu niên mặc y phục quý giá, đôi mắt đen láy hoang mang ngược lên.

“Anh hai.....”

Hai tay Minh Ảnh run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tĩnh tế của thiếu niên: “Tiểu Phong.....”

.....

Không! ! ! Diệp Cảnh đột ngột mở to hai mắt, thở dốc từng cơn, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Tiểu Phong.....” Diệp Phong xoay người, ôm chặt lấy người nằm bên cạnh vào trong ngực.

Diệp Phong mơ mơ màng màng bị anh hai lay tỉnh. Diệp Cảnh lắc quá mạnh khiến cậu đau nhức, nhưng đầu vai cảm nhận được hơi thở hỗn hển nóng rực của anh hai, làm cơn tức giận vì bỗng nhiên bị lay tỉnh của Diệp Phong xẹp lép như bóng cao su, dần tiêu tán.....

“Anh hai, anh mơ thấy ác mộng sao?” Bé thở bán manh, mềm nhũn cọ cọ vào lồng ngực anh trai, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Diệp Cảnh, giống như trước kia, anh trai luôn dỗ cậu như thế.

“Tiểu Phong, chúng ta phải sống bên nhau thật lâu thật lâu được không?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Diệp Phong thành thật gật đầu, cậu đương nhiên sẽ mãi mãi ở bên anh trai, hai người sẽ cùng nhau sống thật tốt.

Ngay lúc hai anh em không chú ý, chuỗi phật châu vẫn luôn nằm lặng lẽ trên kệ cửa sổ bỗng phát sáng, sau đó chậm rãi tan biến, hóa thành những hạt bụi bay theo gió.

Giữa ngã tư đường vắng lặng, một hòa thượng mặc cà sa vàng rực rỡ đang lẩm nhẩm niệm kinh, chợt giật mình mở mắt, phật châu vẫn luôn chuyển động trên tay bất giác ngừng lại.

“Hạt châu trước kia, mộng trước kia, nghiệt duyên hóa giải, thôi thôi”.

Ông chủ quán mì vằn thắn chẳng hiểu hòa thượng nói gì, nhưng cũng chẳng tiện hỏi, chỉ bưng lên một bát mì sương không thịt, cười tủm tỉm nói: “Đại sư, mặt của người thật đẹp”.

63. Chương 63: Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5

Trước tết âm lịch, chính là ngày ba mươi tất niên ấy, bé thỏ Tiểu Phong kéo Diệp Cảnh vào bếp, vội vàng làm sủi cảo mì vằn thắn.

Diệp Phong đặt notebook xuống, cau mày nhìn nửa ngày, xem mãi vẫn không hiểu, đành phải néo loạn cả vỏ lẫn nhân, thành quả là một dạng vật chất dài như đậu cô ve, gồ ghề, trông vô cùng thô thảm.

Bé thỏ Tiểu Phong bĩu môi, nghiêng đầu, chớp đôi mắt vô tội, nhìn về phía anh trai, chớp mũi bị dính bột mì trông càng thêm đáng yêu tinh tế, khiến người nhìn đuôi mù.

Diệp Cảnh trong lòng ngứa ngáy, nhìn không được áp sát lại gần, cắn một nhát. Diệp Phong nhất thời hươ loạn móng vuốt, bảo vệ cái mũi đáng thương của mình, tay dính đầy bột mì bất cẩn bôi lên mặt, vì thế bé thỏ liền biến thành một chú mèo hoa.

Diệp Cảnh bật cười, bé thỏ nhỏ bĩu môi, có vẻ càng thêm uất ức. Phúc quần gia đứng giúp đỡ bên cạnh rất cuộc nhìn không nổi, đại thiếu gia tính tình quá trẻ con, đây là lần đầu tiên tiểu thiếu gia làm sủi cảo mà, sao cứ đã kích lòng tự tin của cậu ấy thế?

Ông buông bát trộn nhân bánh xuống, trừng mắt lườm đại thiếu gia, bước tới bên cạnh tiểu thiếu gia, ôn hòa chỉ dạy Diệp Phong cách nhào mì. Dạng vật chất xoắn quấy, lồi lõm như đậu cô ve kia dần biến thành phiên bản đậu cô ve phẳng lì.

Phúc quần gia đen mặt, quả nhiên dù thầy có giỏi bao nhiêu thì cũng phải dựa vào tư chất của trò sao?

Diệp Phong nhìn ngắm bánh sủi cảo mình vừa nặn, lại liếc mắt đánh giá sủi cảo hàng mẫu trông cực đẹp do Phúc quần gia nặn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn nhú như bánh bao ỉu.

“Vì sao cháu lại không làm được?”

Thấy Tiểu Phong tỏ vẻ nguyên nhân chính là do “mình thật ngốc” sao? Diệp Cảnh cũng không nhẫn đã kích tự tin của em trai bảo bối nhà mình thêm nữa, anh biết, nhờ sau này chuyện nặn bánh trở thành bóng ma tâm lý với cậu, người chịu khổ không phải là anh thì là ai. → →

“Tiểu Phong đừng gấp, nhìn anh hai làm này, anh hai sẽ dạy cho em từng bước một được không?”

Diệp Phong mở to hai mắt, cẩn thận xem xét, động tác tay cũng làm theo không ngừng, nhưng cuối cùng, ngay đến Diệp Cảnh cũng phải rối rắm, nhìn “đậu cô ve” vẫn phẳng lì như trước, anh thật sự không hiểu, rốt cuộc thì Tiểu Phong đã làm thế nào mới ra được hình thù như thế?

Xét trên một tầng ý nghĩa nào đó, đây coi như cũng là một loại bánh mới ha? Diệp Cảnh trầm nghĩ xem ra bản thân cần nghĩ thoáng một chút. Phúc quần gia cúi đầu, tiếp tục trộn nhân. Ông tính toán, làm một

người quản gia đủ tư cách, ông có nên chuẩn bị chút đồ ăn thêm hay không, để phòng ngừa toàn bộ sủi cảo làm ra tối nay không thể nhét vào miệng?

Về phần người giúp việc ABC..... À ờ, bọn họ đã về quê nghỉ tết rồi. → →

“Anh hai.....” Diệp Phong chun mũi, lông mi khẽ rung rinh, có chút hờn dỗi nhúu mày, “Hay chúng ta tùy ý nặn đi, nặn ra hình nào cũng được, nhé?”

“Được.” Đối với đề nghị của em trai bảo bối, Diệp Cảnh dĩ nhiên gơ cả hai tay tán thành, nếu Tiểu Phong vì không nặn được sủi cảo mà ảnh hưởng đến tâm tình đón năm mới, tâm lý của Diệp Cảnh biến thái cũng sẽ thay đổi theo, kẻ chịu trận chết thay đảm bảo sẽ là đám người khiến anh mất hứng! “Năm nào đón giao thừa cũng làm cùng một loại sủi cảo, năm nay chúng ta phải sáng tạo một chút”.

Anh trai đại nhân nói quá có lý, thuận lợi vượt lòng của bé thỏ chip bông, Diệp Phong đảo mắt trầm nghĩ, sau đó bật cười: “Em còn muốn nặn bánh hình tam giác, hình tròn nữa!”

Diệp Cảnh nâng tay xoa xoa gốc mao trên đầu bé thỏ, từng sợi tóc lả chĩa tứ tung rất ngoan ngoãn ẹp xuống, vẻ mặt anh dịu dàng, sâu trong đáy mắt, cứng chiều tràn đầy như nước hồ thu.

Ngay lúc hai anh em đang mải trao đổi tình cảm, mặt mũi cả hai dính đầy bột mì trắng tinh, thì chuông cửa vang lên!

Ai lại tới đây vào giờ này nhỉ? Diệp Cảnh nhúu mày, hôm nay anh không có hẹn với ai, mà bạn bè thân thiết nếu tới chắc chắn sẽ gọi điện thoại trước, là ai mà chưa qua sự đồng ý của anh đã tới?

Thừa dịp Phúc quản gia ra ngoài mở cửa, Diệp Cảnh lôi Tiểu Phong vào phòng vệ sinh rửa mặt, vì lúc này Tiểu Phong nghịch bột mì quá chú tâm, tay không cẩn thận bôi bẩn hết lên người, thế nên Diệp Cảnh phải mất chút thời gian mới rửa sạch. Kết quả, đợi cho đến khi hai người đi ra ngoài, lại phát hiện trong phòng khách nhà mình thừa ra một cái bọc nhỏ không nên tồn tại! ! ! Càng đáng giận hơn nữa chính là, cái bọc nhỏ chết tia kia còn dám lớn gan, bò vào lòng em trai bảo bối của anh! ! !

Con cái nhà ai vậy?! Diệp Cảnh âm thầm bẻ tay, tỏ vẻ rất con mẹ nó muốn ném viên gạo nếp kia ra ngoài đường.

Phúc quản gia là một ông lão thông minh, dĩ nhiên thấy sắc mặt tối đen của đại thiếu gia, vì để tương lai không xảy ra thảm án, ông quyết đoán gọi bác sỹ Toàn tới.

Đến khi Diệp Cảnh nhìn thấy ‘lão bác sỹ quen thuộc’, trong lòng cuối cùng cũng đã biết bánh bao nhỏ kia từ đâu đến.

“Là ông ấy?” Diệp Cảnh nhướn mày, đôi mắt sắc lạnh ám chỉ hiện tại tôi cực kì không kiên nhẫn, đương sự bị hỏi tự nhiên bị vạ lây, đành phải không đầu không đuôi đáp.

“À ờ..... đúng vậy”.

“Ông cảm thấy tôi sẽ không một cước đá nó ra ngoài?” Diệp Cảnh ngoài cười nhưng trong không cười nói. Chết tiệt, chẳng lẽ bố già định nhét thẳng nhỏ này cho anh nuôi thật à?

Muốn thò một chân vào thế giới hai người của anh cùng Tiểu Phong hả? Hừ (^) đừng hòng!

Bác sỹ Toàn thầm khinh bỉ, không hổ là cha con, ngay đến vẻ mặt không chịu thỏa hiệp cũng y như nhau. May mà cha Diệp vẫn còn biết tốt xấu nhượng bộ, không nói cậu ba nhất định phải do anh em họ Diệp nuôi.

“Lão gia nói, dù gì cũng là anh em, lễ mừng năm mới ít ra cũng phải gặp mặt một lần, nhờ đâu sau này khi lớn lên lại thành người xa lạ.” Một cái lý do quá chuẩn, dù thế nào thì thằng nhỏ này cũng là tiểu thiếu gia, không thể để nó sau khi lớn lên mới biết mình còn có hai thằng anh trai.

Diệp Cảnh lạnh lùng nhìn thoáng qua hai người một lớn một nhỏ đang đùa giỡn quên trời quên đất trong phòng khách, lòng thầm khó chịu, mấy người không liên quan đứng bên cạnh đều bị đông lạnh vì độ ẩm bắt chợt giảm xuống.

Chết tiệt, anh thiếu chút nữa đã quên Tiểu Phong rất thích trẻ con!

“Đến bao giờ ông mới chịu đưa thằng nhóc kia đi?” Từng câu từng chữ của Diệp Cảnh gần như là rít gào qua kẽ răng, ánh mắt vẫn không quên hung tợn lườm bọc nhỏ đang làm nũng, cọ cọ trong ngực Tiểu Phong, anh siết chặt nắm tay, tiếng răng rắc từ xương vang lên đến rợn người.

Má nó! Dám ăn đậu hủ của vợ anh à? Dù là thằng nhóc ba tuổi cũng không thể tha thứ!

“À.....” Cảm giác được lửa giận của đại thiếu gia, bác sỹ Toàn câm lặng, nhét câu nói ‘Có thể ở bao lâu tùy thích, tốt nhất là đến Giáng Sinh năm sau’ của cha Diệp nhét vào trong bụng.

“Chắc là một khoảng thời gian ngắn thôi.” Ông đáp, “Dù sao thì tiểu thiếu gia cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc, cần phải được cảm thụ, hun đúc nền văn hóa dân tộc”.

Cậu ba nhà họ Diệp lớn lên nhìn béu béu rất khả ái, ánh mắt ngập nước, tựa như hồ thu trong suốt, mái tóc đen dày, mềm mại nằm úp sấp trên quả đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính thịt, khi cười lộ lên để lộ hai má lúm đồng tiền cực đáng yêu.

“Anh ~ hai ~” Bọc nhỏ túm lấy cánh tay Diệp Phong, nhào vào lồng ngực cậu, đáng vẻ rất chi là thích dựa dẫm.

Diệp Phong chẳng có tí bài xích nào với đứa em trai vô duyên vô cớ xuất hiện này, ngược lại còn rất thích, nhất là đáng vẻ ngoan ngoãn của nhóc, khiến người ta không mềm lòng không được.

Cậu không hề phát giác, vẻ mặt của bản thân khi đứng cạnh anh trai cũng gần như thế, chẳng sai tí nào.

“Tiểu Phong.....” Diệp Cảnh ôm lấy bả vai bé nhỏ, ra vẻ tử thân chôn đầu vào cổ cậu, giọng điệu tràn ngập ghen tị nói, “Tiểu Phong, em có mới nới cũ nhé, có thằng nhóc chết tiệt kia rồi nên không thèm quan tâm tới anh hai nữa!”

Diệp Phong: = =

Lại làm sao nữa đây? Em nói này anh hai, anh cảm thấy rất thú vị khi ghen với đứa nhỏ mới ba tuổi thôi à?

Diệp Phong cố đẩy cái đầu đang cọ cọ ở cổ mình ra, hướng bọc nhỏ trong tay về phía anh, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Triệt? Tiểu Triệt! Nào, nhìn này, đây là anh cả, anh cả đó biết không? Chính là anh trai của anh, cũng là anh trai của Tiểu Triệt”.

Bọc nhỏ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Diệp Cảnh một lúc, sau đó quay ngoắt đi, không thèm quan tâm.

“.....” Diệp Phong chớp chớp mắt, “Tiểu Triệt làm sao vậy?”

Bàn tay đặt trên lưng cậu chợt siết chặt lại, Diệp Phong càng khó hiểu, khẽ nghiêng đầu hỏi: “Anh hai, anh cũng làm sao thế?”

“Tiểu Phong chỉ lo đỡ thằng nhóc này, không thèm quan tâm đến anh!”

Diệp Phong: “.....” Nguồn :

Anh hai à, chẳng lẽ anh cũng cần được đỡ?

Phúc quần gia nhìn bánh bao khỏe mạnh trắng tròn trước mắt, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng nhị thiếu gia được bế tới Diệp gia năm đó.

Tiểu thiên sứ đáng yêu, nụ cười hồn nhiên, không hề vướng bụi nhân gian, tựa như ánh mặt trời rực rỡ nhất thế giới.

Đáng tiếc, vì sai lầm của cha Diệp mà..... Phúc quần gia thầm thở dài, trước mắt ông dường như lại xuất hiện hình ảnh đứa bé gầy gò, đáng thương, gần như sắp tắt thở.

Nếu khi đó chậm thêm chút nữa, thì đã không còn nhị thiếu gia đơn thuần, luôn vui vẻ như hiện giờ. Và có lẽ.....đứa nhỏ ngoan ngoãn kia cũng sẽ không thể xuất hiện.

“Anh hai, anh cũng bế thằng bé một lần đi, nói không chừng nó sẽ thân thiết với anh hơn đó”.

Hiển nhiên, lời nói của Diệp Phong đều bị một lớn một nhỏ không tán thành. Diệp Cảnh ngoáy tai coi như không nghe thấy, còn bọ nhỏ thì cố nhích nhích mông, né càng xa càng tốt. Nó vươn hai cánh tay nhỏ xíu, nộn thịch ra trước mặt Diệp Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng, dùng thanh âm non nớt làm nũng.

“Anh hai~ ôm một cái ~”

“A, được ~” Diệp Phong ôm bọ nhỏ đáng yêu vào lòng, cười lớn. Bọ nhỏ vui vẻ, Diệp Phong cũng rất vui vẻ.

Diệp Cảnh rắc một tiếng, bóp nát chén trà trên tay.

“Bác Phúc, bác nói xem, nếu giờ cháu kéo thẳng nhỏ chết tiết kia xuống, đá văng nó ra ngoài đường, thì tỷ lệ bị Tiểu Phong ghét sẽ là bao nhiêu?”

Phúc quản gia yên lặng vỗ vỗ vai đại thiếu gia: “Thiếu gia bình tĩnh”.

Tuy khác nhau, nhưng tốt xấu gì thì thằng nhỏ cũng là em trai cậu.

Ngay lúc Diệp Cảnh bày ra đủ loại cảm ghét chán chường, bác sỹ Toàn rốt cuộc không chịu nổi áp suất thấp, muốn bế bọ nhỏ rời đi. Nhưng bọ nhỏ cứ bám chặt lấy ngực áo Diệp Phong, không chịu di dời. Diệp Cảnh ngứa mắt, lập tức kéo nó xuống, nhét vào tay bác sỹ Toàn.

“Sau này em sẽ quay về với anh!” Bọ nhỏ nắm tay quyết tâm, nói ra câu hội thoại trên TV nó xem mấy hôm trước, hình như là trong một bộ phim truyền hình nào đó thì phải.

“Tiểu Phong, em rất muốn có con đúng không?” Nhìn cảnh Tiểu Phong chơi đùa vui vẻ cùng bọ nhỏ, Diệp Cảnh vừa ghen tị, vừa có chút cảm giác thiếu tự nhiên nhàn nhạt.

Nếu không phải tại anh cố ý bẻ cong Tiểu Phong, nói không chừng hiện giờ cậu đã sớm kết hôn, sinh ra một đứa nhỏ mập mập, đáng yêu rồi.

Biết anh trai nhà mình lại bắt đầu miên man suy nghĩ, Diệp Phong ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi anh.

“Anh hai, chúng ta đã quyết định ở bên nhau rồi mà!”

Mặc kệ hết thảy mọi chuyện trong quá khứ, kết quả hiện tại mới là điều quan trọng nhất, không phải sao?

Diệp Cảnh nhướn mày, đáy mắt lấp lánh ý cười.

Đúng vậy, bọn họ đã ở bên nhau, trước kia cùng một chỗ, hiện tại cũng cùng một chỗ, sau này.....đương nhiên vẫn sẽ cùng một chỗ, cho đến khi già đi, kết thúc năm tháng của đời người.

Toàn vẫn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sung-nich-thanh-nghien>